

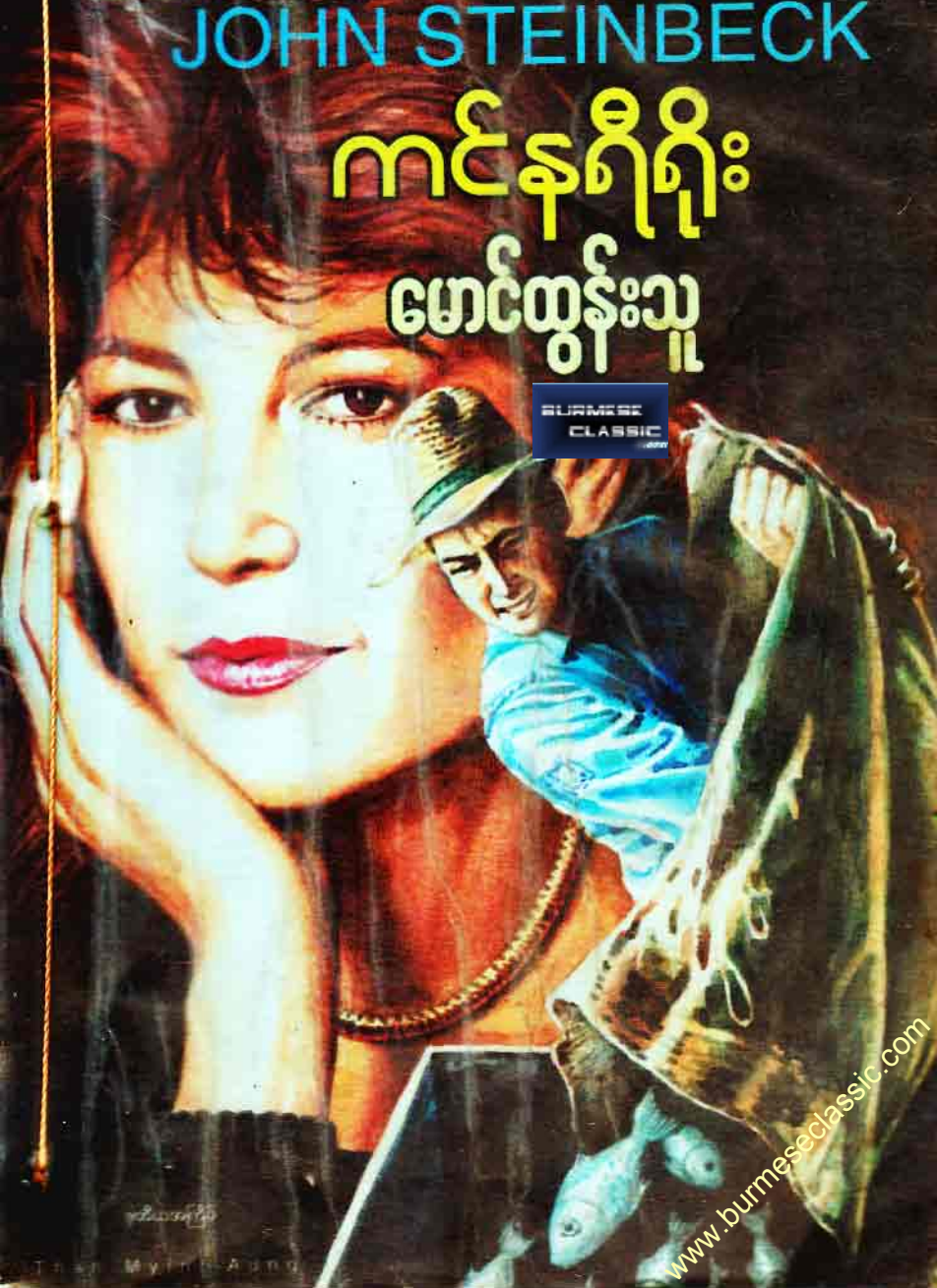
CANNERY ROW

JOHN STEINBECK

ကင်နရီရိုး

ဖောင်ထွန်းသူ

BURMESE CLASSIC

မြတ်ဗုဒ္ဓ

Ther Myint Aung

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာပုဒ္ဓိပြုချက် ❖ ၁၀၇/၂၀၀၂ (၂)
- ဇယားဖွဲ့စည်းပုံပြုချက် ❖ ၆၅၁/၂၀၀၂ (၇)
- ဇယားဖွဲ့စည်းပုံစံချိ ❖ သန်းမြင့်အောင်
- အတွင်းပုံနှိပ် ❖ ဦးလှဦး၊ ညွန့်ညွန့်ပုံနှိပ်တိုက်
မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့တိုင်းရုံး
- ဇယားဖွဲ့စည်းပုံနှိပ် ❖ ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်အောင်ဆယ်
၉၆/ခ၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ထုတ်ဝေသူ ❖ ဦးသန်းမြင့်၊ လင်းလင်းစာပေ၊
အမှတ်၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
၁၀ မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်။
- အတွင်းဖလင် ❖ ငြိမ်းအေး
- အကြိမ် ❖ ဒုတိယ အကြိမ်
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ ❖ ၂၀၀၃-ခုနှစ်၊ ဧပြီလအတွင်း
- စာအုပ်အရွယ် ❖ ပပစီနှင့်အဖွဲ့
- စာအုပ်ရောင်းချရေး ❖ ၁၂၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု ❖ ၁၀၀၀

**ကင်နရီရိုး
မောင်ထွန်းသူ**

**CANNERY ROW
JOHN STEINBECK**

ပြန်ပြန်သု၏ အမှာ

CLASSIC CLASSIC

(၁)

ဤဝတ္ထုသည် နိဘယ်ဆုရ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး 'ဂျွန်စတိန်းဘက်' ၏ ထူးခြားသော လက်ရာ တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ဂျွန်စတိန်းဘက်သည် မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသော စာရေးဆရာ တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ သူ၏ ဝုလဲ၊ မြင်းနီကလေး၊ ဒေါသမာန်၊ တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာနှင့် တို့ပိုင်တဲ့မြေ အစ ခို့သော မြန်မာပြန် ဝတ္ထုများကို တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ဖတ်ဖူး ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ အထဲတွင် 'တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ' ဟု အမည် ပေးထားသော ဝတ္ထုသည် ဂျွန်စတိန်းဘက်၏ အထူးခြားဆုံးသော လက်ရာ တစ်ခုဟု အများက ယူဆခဲ့ ကြသည်။

'တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ' ၏ မူရင်း အမည်မှာ 'တော်တီလာ ဖလက်' ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုသည် ဂျွန်စတိန်းဘက်အား စာရေးဆရာ ဘဝသို့ ထွန်းပို့ ပေးခဲ့သည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ စာရေးသူနှင့် ထုတ်ဝေသူတို့ ဈေးလင့် ဆာသည်ထက် ပို၍ အရောင်းရ တွင်ကျယ်ကာ အရောင်းရ အများဆုံး စာအုပ်များ စာရင်းတွင် လပေါင်း အတန်ကြာမျှ ရပ်တည်နေခဲ့သည်။ ဤ စာအုပ်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဂျွန်စတိန်းဘက်၏ နာမည်သည်လည်း တစ်ရှိန် နှိုး တက်လာခဲ့သည်။

'တော်တီလာဖလက်' ခေါ် 'တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ' ဝတ္ထုသည် ဇာတ်လမ်း ထို့ အသားပေးသော ဝတ္ထု မဟုတ်။ ယင်း ဝတ္ထုတွင် စွဲမက်စရာ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက် ဟူ၍ လုံးဝ မတွေ့ရ။ လူ့ အဖွဲ့စည်း တစ်ခု အတွင်းရှိ လူအများ ထဲ အောက်တန်းစားများဟု သတ်မှတ်ထားသည့် လူ တစ်စု၏ အကြောင်းကို ချဉ်း ထားခြင်း ဖြစ်၍ ယင်းတို့၏ အကျင့်စရိုက်နှင့် စိတ်နေဇာတ်ထားများ

မောင်ထွန်းသ

သာ ပီပြင် ပေါ်လွင်နေသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး အား ပျော်စရာ နေရာကြီး တစ်ခု အဖြစ်သာ မြင်ပြီး မည်သည့် အရာကိုမှ အလေး အနက် မထားသူ တစ်စု၏ အသိအမြင်၊ အယူအဆများသာလျှင် ပီပြင် ပေါ်လွင်နေသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ယခု ဤဝတ္ထု 'ကင်နရီရီး' သည် 'တော်တီလာဖလက်' ခေါ် 'တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ' နှင့် ဆင်သည့်။ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် မွန်ထရေး မြို့စွန်ရီ 'ကင်နရီးရပ်ကွက်' တွင်းမှ လူ တချို့နှင့် လူ တစ်စု အကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ 'တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ' နှင့် ယှဉ်လျှင် ဇာတ်လမ်း ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းမှာ ခမ်းခမ်းနားနား၊ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းကို အနီ ပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် ဇာတ်ကောင်များ၏ အကျင့်စရိုက်များကတော့ များစွာ ပီပြင် ပေါ်လွင် သည်ကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မည်။

(၂)

ပျန်စတိမ်းဘက်သည် ဂျာမန် လူမျိုး ဖခင်နှင့် အိုင်းရစ် လူမျိုး မိခင်တို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော အမေရိကန် ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် နိုင်ငံ စတန်ဖို့ တက္ကသိုလ်၌ အတ္ထုဝါဒီဝေဒနာ ဘာသာရပ် သင်ယူခဲ့သော်လည်း ဘွဲ့ ရသည် အထိ အားထုတ်ခြင်း မပြုခဲ့။ သူသည် အလုပ် မျိုးစုံ လုပ်၍ ဘဝ မျိုးစုံတွင် ထွင်လည် ကျက်စားခဲ့သည်။

သူသည် မြင်းစောင်းများတွင် မြင်းထိန်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ လက်သမား လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ပန်းချီ လက်ထောက်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၍ အလုပ်ကြမ်းသမားလည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သစ်သီးဆွတ် အလုပ်သမား၊ ခြံစောင့်၊ မြေတိုင်းစာရေး စသည့် အလုပ်များကိုလည်း လုပ် ခဲ့ဖူး၏။ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်လာသည့် အခါ ဇနီးသည်နှင့် အတူ ကိုယ်ပိုင် မော်တော်ဟောင်းကလေးဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ ငါးဖမ်း ထွက်ရသည့် အလုပ် တို့လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။

အလုပ် မျိုးစုံဖြင့် ဘဝ မျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော စတိန်းဘက် သည် အလုပ်ကြမ်းသမားများ၊ လက်သမား ယာသမားများ၊ လူလေ လူလွှင့် များနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေခွင့် ရခဲ့သည်။ ယင်း လူတန်းစားများ၏ သနား စရာ၊ ကြေကွဲစရာ၊ ခင်မင်စရာ၊ လေးစားစရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ ဘဝများကို

သိခဲ့ မြင်ခဲ့ရသည်။ ဤအသိအမြင်များသည် သူ ဝတ္ထုများ အတွက် တန်ဖိုး မြေတင်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

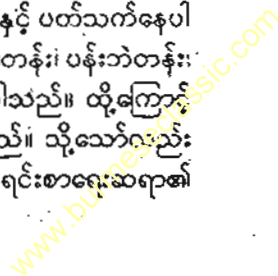
သူ၏ လယ်ယာ လုပ်သားတို့၏ ကြေကွဲစရာ ဘဝကို ဖော်ပြသော 'ဒေါသမာန်'၊ သစ်သီးဆွတ် အလုပ်သမားတို့၏ ဘဝကို ရေးဖွဲ့ထားသည့် 'မရေရာသော စစ်ပွဲ'၊ စနစ်မှား၏ ဒဏ်ကြောင့် ခြေခလုံး အိမ်တိုင် ဘဝ ရောက်ကာ လေလွင့်နေသူ နှစ်ယောက်၏ သနားစရာ အဖြစ်ကို ဖော်ပြထား သည့် 'တို့ပိုင်တဲ့ မြေ' အစရှိသော ဝတ္ထုများကြောင့် သူတွင် ရန်သူများ ပေါ်ခဲ့ရ၏။ အရင်းရှင် ဘက်တော်သားများက သူ့အား 'လက်ဝဲစာရေးဆရာ' ဟု စွပ်စွဲကြသည်။ လက်ဝဲသမားများကမူ သူ့အား 'ဘူဇာ စာရေးဆရာ' ဟု ပြောကြသည်။

အမှန်တော့ ပျန်စတိန်းဘက်သည် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးတွင် ဝါဒ စွဲ ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သူသည် တင်းကျပ် ပြင်းထန်ပြီး အစွန်း ရောက်လွန်း သည့် တစ်ယူသန် ဝါဒနှင့် အလုပ်များကို စက်ဆုပ်သူ ဖြစ်သည်။ အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြကာ မတော် လောဘဖြင့် အခွင့်ထူး ခံသူများကိုလည်း ရွံရှာသူ ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ပျန်စတိန်းဘက်သည် 'လူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံများကို စက် ဆုပ်သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းလူမှုရေး အနိဋ္ဌာရုံများကို ဖော်ပြပြီး လူလူချင်း ဖက်ဦးကို တစ်ဦး နားလည်ကြစေရန်နှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား တားကြစေ ရန် အားထုတ်သော စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိကိုယ် မိမိ ကျော် ကြားအောင် လုပ်သူများအား မုန်းတီးသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ နိဘယ်ဆု ခုခွင့်က အလွန် မှတ်သား နာယူထိုက်သည့် စကား တစ်ခွန်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထင်းမှာ...

"ကျုပ်ဟာ ဒီနေ့ အထိ ချိုယွင်းချက် မရှိအောင် တော်နေတာ စရေးဆရာ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ" ဟူသော စကား ဖြစ်၏။ ပျန်စတိန်းဘက်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

ဤဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် ပြောပြစရာ အချက် သုံး ချက် ရှိနေပါသည်။ ပထမ တစ်ချက်မှာ ဝတ္ထု၏ အမည်နှင့် ပတ်သက်နေပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့များတွင် ပန်းထိမ်တန်း၊ စဉ့်အိုးတန်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ တောန်း စသည့် အမည်များနှင့် ရပ်ကွက်များ ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုကို 'စဉ့်အိုးတန်း' ဟု ပေးရန် စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း ဝတ္ထုတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မူရင်းစာရေးဆရာ၏

မူရင်း အမည်ကို မူရင်း အသံထွက် အတိုင်း 'ကင်နရီရီး' ဟု ပေးလိုက်မိပါသည်။

ဒုတိယ အချက်မှာ အခန်း ၃၀ မှ ကဗျာများနှင့် ဆက်စပ်ပါသည်။
ယင်းကဗျာများကို မူရင်း အတိုင်း မထည့်ဘဲ ချန်လှပ် ထားခဲ့ပါသည်။
ဤအတွက် ဝတ္ထု၏ မူရင်းရသ ပျက်မသွားဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။

တတိယ အချက်မှာ အခန်း ၃၂ မှ ကဗျာ သုံးပိုဒ် ဖြစ်သည်။
ယင်းကဗျာများကို ကျွန်တော် တတ်အားသရွေ့ ခြုံငုံပြီး ပြန်ဆိုထားပါသည်။
ကဗျာသံ မပေါက်သဖြင့် မူရင်း ရသကို မီချင်မှလည်း မိပါလိမ့်မည်။ သို့
သော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မီအောင်တော့ ကျွန်တော် အားထုတ် ထားပါ
သည်။ ကဗျာများကို ဘာသာ ပြန်ရသည့် အလုပ်မှာ လွယ်ကူသည့် ကိစ္စ
မဟုတ်ပါ။ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ကဗျာထဲ၌ ပါသော စကား
လုံးများကို အဘိဓာန်၌ ပါရှိသည့် အနက် အဓိပ္ပာယ် တူ စကားလုံးများ
စလွယ်လေးရုံမျှဖြင့် ပြီးမြောက်သည့် အလုပ် မဟုတ်ပါ။ မူရင်း ကဗျာတွင်
ပါရှိသော 'ရသ' သို့မဟုတ် 'ခံစားမှု' ကို အရအမီ ဝင်စားပြီး မိမိ၏ ကိုယ်
ပိုင် ခံစားမှု ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစား အားထုတ်၍ ပြန်ဆိုရသည့် သဘော
ရှိပါသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခု ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့သော အချက် သုံးချက်နှင့်
ပတ်သက်၍ ဝတ္ထု၏ မူရင်း ရသကို မမီဟု ဆိုလျှင် ကျွန်တော့် တာဝန်သာ
ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် စာဖတ် ပရိသတ်က ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်
ကြလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ပါသည်။

ကင်နရီရီး

ဆယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်၊ မွန်ထရေး မြို့ရှိ 'ကင်နရီရီး' ဟု ခေါ်သော
စည်သွတ် စက်ရုံ အလုပ်သမား ရပ်ကွက်သည် ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်
ဖြစ်သည်။ အပုပ်နံ တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ နားမခံသာလောက်အောင် ရနံ့ရင်း
ကြမ်းတမ်းသည့် အသံ တစ်သံလည်း ဖြစ်၍ ထူးခြားသော အရည်အသွေးနှင့်
ပြည့်စုံသည့် အလင်းရောင် တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ဝိသေသ ထူးသည့်
ထန် တစ်ခု၊ စရိုက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ အောက်မေ့ တသဖွယ်ရာ တစ်ခု
လည်း ဖြစ်၏။ အိပ်မက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။

ကင်နရီရီး တည်နေပုံသည် စုစုစည်းစည်းလည်း ရှိ၍ ဖရိုဖရဲ ပြန်ပြန်
ဆွဲကျဲနှင့် အကွဲကွဲ အပြားပြားလည်း ရှိသည်။ သံပုံးစုတ်များ၊ သံချေး
အထပ်ထပ် တက်နေသည့် သံတိုသံစများ၊ ဆေးမြည့် ကျိုးပဲ့နေသည့် သစ်တို
သစ်စများ၊ ပေါက်ပြဲနေကြသည့် ကျောက်ခင်းများ၊ ပေါင်းမြက်များ ထူထပ်
စွာ ပုံးလွမ်းနေသည့် မြေကွက်များ၊ တောင်းစုတ်၊ ပလုံးစုတ်၊ စက္ကူစုတ်
အဝတ်စုတ်များ တောင်လို ပုံနေသည့် အမှိုက်ပုံများ၊ ငါး စည်သွတ်သည့်
ကွန်မိုး သုပ်ကာ အလုပ်ရုံများ၊ ဝုတ်သိက္ခာ ကင်းမဲ့သည့် အရက်ဆိုင်များ၊
အဆိုအတီး အကအခုန်များနှင့် မြေဖျော်သည့် ကက်ဘရေး စားသောက်ဆိုင်
များ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ၊ ဈေးဝယ်များဖြင့် စည်ကားနေသည့် ကုန်စုံဆိုင်
များ ဓာတ်ခွဲခန်းများနှင့် အပေါစား ဟိုတယ်များသည် ကင်နရီရီး ရပ်ကွက်
၏ စုခင်းပင် ဖြစ်၏။

ဤရပ်ကွက် အတွင်း၌ နေထိုင်ကြသူများသည် (တစ်ချိန်က လူ
တို့ထောက် ပြောသွားဖူးသည့် စကားအတိုင်း ပြောရမည် ဆိုပါက) ပြည့်
တန်ဆာများ၊ ပြည့်တန်ဆာ ခေါင်းများ၊ လောင်းကစားသမားများနှင့်

ခွေးမသားများသာ ဖြစ်သည်။ သူ စကားသည် လူတိုင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်၏ အကယ်၍သာ ထိုလူသည် အခြားသော ချောင်းကြည့်ပေါက် တစ်ပေါက်မှ ကြည့်ခဲ့မည် ဆိုပါက သူ အနေဖြင့် ဤရုပ်ကွက် အတွင်းမှ လူများသည် သူတော်စင်များ၊ နတ်သမီးများ၊ အာဇာနည် သူရဲကောင်းများ နှင့် သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ပြောကောင်း ပြောပေလိမ့်မည်။ ထိုစကားကို ပြောပါကလည်း သူသည် ရုပ်ကွက်သူ ရုပ်ကွက်သားတိုင်းကို ရည်ရွယ်၍ ပြောခြင်းပင် ဖြစ်ဖို့ ရှိ၏။

မနက် ဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင်မှ ဖမ်းမိသမျှ ငါးများကို တနင့်တပိုး တင်၍ ပြန်လာကြသော ငါးဖမ်း သင်္ဘောများသည် ဥဩသံများ ပေးကာ ဆိပ်ကမ်းသို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြန်ဝင်လာကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက် ထောင့်ပေး၍ မေးတင်ထားသော အလုပ်ရုံများ နောက်တွင် အလှအယက် ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်ကြသည်။ ထို့နောက် စည်သွတ် အလုပ်ရုံမှ ဥဩသံ သည် ကျယ်လောင် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယင်းအသံသည် တစ် ရပ်ကွက်လုံး၊ တစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ယောကျ်ားများနှင့် မိန်းမ များသည် အဝတ်အစားများကို ကသုတ်ကရက် ယူ၍ ဝတ်ကာ အလုပ် ဆင်းရန် အတွက် ကင်နရီရိုး ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာကြသည်။

ထို့နောက် အထက်တန်းလွှာဝင် လူများသည် ဝင်းလက် တောက်ပ နေသော မော်တော်ကားများနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ အလုပ်ရုံ အုပ် ရှုပ်ရေးမှူးများ၊ ငွေစာရင်းကိုင်များနှင့် အလုပ်ရုံ ပိုင်ရှင်များပေတည်း သူတို့သည် ရုံးခန်းများ အတွင်းသို့ အလျှို အလျှို ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ မြို့ ထဲမှ ဆောင်းဘီရည်များ၊ ရော်ဘာ တုတ်အင်္ကျီများနှင့် ဖယောင်းပုဆိုး ခါးစည်းများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် တရုတ်များ၊ ပိုလတ်များ၊ မိန်းမများနှင့် ယောကျ်ားများသည် အစုလိုက် အစုလိုက် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ အုပ်စု အပြေးအလွှား ရောက် လာကြခြင်းမှာ ငါးများကို ရေဆေးရန်၊ ခွဲရန်၊ စနစ်တကျ ထားရန်၊ ပြုတ် ရန်နှင့် စည်သွတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ငါးဖမ်း သင်္ဘောများ ပေါ်မှ ငွေရောင် လက်နေသည့် ငါးများကို သယ်ချ နေကြသည့် အစိုက်တွင် တစ်လမ်းလုံးတွင် ညည်းသံ ညည်းသံများ အော်သံ ခေါ်သံများ၊ ဆဲဆို ရေရွတ်သံများ၊ ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသံများဖြင့် ဆူညံ လှုပ်ရှားကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ငါး အလေးချိန် လျော့သွားသည်နှင့် အမျှ ငါးဖမ်း သင်္ဘောများသည် ရေပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း

ချင်း မြင့် မြင့် တက်လာနေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ ငါး ကုန်သွား သည့် အခါ သင်္ဘောများသည် ရေပြင် ထက်တွင် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားလာ ကြသည်။

စည်သွတ် စက်ရုံများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ဂျိုး ဂျိုး ဂျိမ့်ဂျိမ့် မြည်သံများနှင့် တတောက်တောက် တကျောက်ကျောက် မြည်သံ များသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် နေကြသည်။ နောက်ဆုံး ငါး အကျန် များကို ရေဆေး အပြီး၊ ခုတ်ထစ် အပြီး၊ ချက်ပြုတ် အပြီးတွင်မူ အလုပ်ရုံမှ ဥဩသံများ ဆူညံစွာ အော်မြည်လာပြန်သည်။ ရေ တစ်စိုနှင့် ငါးညှိန် ထောင်းထောင်း ထနေသော တရုတ်များ၊ ပိုလတ်များ၊ မိန်းမများနှင့် ယောကျ်ားများသည် တကွတပြားစီ ထွက်လာကြသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းလျစွာ ဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ် တက်ကာ မြို့ဘက်သို့ ပြန်ကြသည်။ ထိုအခါ ကင် နရီရိုးသည် သူ ပင်ကို အနေအထား အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ်နှင့် ညှို့ယူ ဆင်းစားနိုင်သော အခြေအနေသို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

ကင်နရီရိုး၏ ပုံမှန် ဘဝသည် ပြန်ရောက်လာသည်။ စက်ဆုတ် ရွံ နှာသော စိတ်ဖြင့် အနက်ရောင် ဆိုက်ပရစ်စ်ပင် အောက်သို့ သွားခို နေကြ သော ဟေလေ ကြမ်းပိုးများသည် မြေလွတ် ပေါ်၌ ပုံထားသော သံချေး ထုတ်နေသည့် သံပိုက်လုံးများပေါ် ပြန်ထိုင်ကြသည်။ အကယ်၍ နေရောင် နှစ်သည် ဆိုပါက ဒိုရာ၏ ပြည့်စာန်ဆာ အိမ်မှ ကောင်မလေးများသည် ဖြင့် ထွက်၍ နေသာ လှိုက်သည်။ 'ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း' ဒေါက်တာသည် လမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ သွား၍ သော ဝယ်သည်။ ပန်းချီဆရာ ဆေးသုတ်သမား ဟင်နရီသည် အေရီဒေးလ် ဘဲလိုက် တယ်ရီယာ ခွေးကြီး တစ်ကောင်သဖွယ် မြက်ပင် ချုံပင်များ ကြားနေသည့် မြေ ကွက်လပ်များ ပေါ်ရှိ အမှိုက်ပုံများ ကြားသို့ သွား၍ ထည်ဆောက်နေသည့် လှေ အတွက် အသုံးဝင်မည့် သစ်တို သစ်စနှင့် အသုံးမပြုသော ရလို့ ရုဥြား ရှာဖွေသည်။

ထို့နောက် ကင်နရီရိုး ပေါ်သို့ အမှောင်ထု ဝင်လာသည်။ ဒိုရာ၏ ကျွမ်း လမ်းမီးသည် လင်းလာသည်။ ဤမီးရောင်သည် ကင်နရီရိုးတွင် အမြဲ လင်းနေသော 'လရောင်' ဖြစ်သည်။ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲ နေသည်များ ရောက်လာကြသည်။ ဒေါက်တာသည် လမ်းကို ဖြတ် သော ထီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ ဘီယာများ ထပ်ဝယ်ပြန်သည်။

အကယ်၍ ယင်းကဲ့သို့ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည် ဆိုပါမူ မည်သို့
 သော နည်းဖြင့် ကင်နရီရိုးသည် ကဗျာ တစ်ပုဒ်၊ အပုပ်နဲ့ တစ်ခု၊ အသံ
 တစ်သံ၊ အလင်းရောင် တစ်ခု၊ ဟန် တစ်ဟန်၊ စရိုက် တစ်ခုနှင့် အိပ်မက်
 တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါမည်နည်း။ လူ တစ်ယောက် ပင်လယ် သတ္တဝါများ
 စုဆောင်းသည့် အခါ အချို့သော အမျိုးအစား ပိုးမွှားကောင်များသည် အလွန်
 သေးငယ်ပြီး နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလွန်းသဖြင့် မိအောင် ဖမ်းဖို့ ခက်ခဲလှသည်။
 ဖမ်းဖို့ အားထုတ်သည့် အခါတိုင်း လက်နှင့် ထိရုံမျှဖြင့် ပိုးကောင် မွှားကောင်
 များသည် တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖြစ်ကာ လွတ်ထွက် သွားကြသည်ချည်း
 ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ဓားသွား တစ်ချောင်း၏ အသွားပေါ်
 သို့ အလိုအလျောက် တက်သွားအောင် အသာ လွတ်ပေးထားရသည်။ ဓား
 သွားပေါ် ရောက်ပြီ ဆိုခါမှ ဓားကို အသာ ကိုင်၍ ပင်လယ်ရေ ထည့်ထား
 သည့် ပုလင်း ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဤစာအုပ်ကို
 ရေးရာ၌လည်း စာအုပ် ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာတ်လမ်းများက
 သူဘာသာသူ အလိုအလျောက် တစ်ခု ဝင်ပြီး တစ်ခု ဝင်လာစေရန် ပင်
 လယ် ပိုးမွှား ဖမ်းသည့် နည်းမျိုးဖြင့် ရေးထားသည်ဟု ယူသော ရနိုင်ကောင်း
 ရနိုင်စရာ ရှိပေသည်။

*

(၁)

လီချိုး၏ ကုန်စုံဆိုင်သည် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်မှုတွင် စံ ပြုနိုင်လောက်သည့်
 နိုင် တစ်ဆိုင် မဟုတ်သော်လည်း ပစ္စည်း အမည် စုံသည့် ဘက်တွင်ကား
 ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲလှပါပေသည်ဟု ပြောစမှတ် ပြုနိုင်လောက်သည့် ဆိုင်
 ဖြစ်သည်။ သူ ဆိုင်သည် သေးသေးကျဉ်းကျဉ်း ဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်များနှင့်
 မြဲ လိုလို့ ပြည့်နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆိုင်၏ တစ်ခုတည်းသော
 အနား ထဲတွင် လူ တစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးနှင့် စိတ်နှလုံး သာယာ
 ရှင်ရှင်ရေးများ အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်း အားလုံး ရနိုင်သည်။ အဝတ်
 ထည်များ၊ အစားအစာများ (လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သားစိမ်း ငါးစိမ်းမှ
 သားငါးဘူးများ အထိ နှစ်မျိုးစလုံး ရသည်။) အရက် မျိုးစုံနှင့် အဖျော်
 ဝေကာများ၊ ဆေးရွက်ကြီး မျိုးစုံ၊ ငါးဖမ်း ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ၊
 စပ်ပစ္စည်း မျိုးစုံ၊ လှေများ၊ ကြိုးများ (လှေသုံး၊ မော်တော်သုံး၊ သင်္ဘောသုံး၊
 စသုံး စသည့် ကြိုး အမျိုး ပေါင်းစုံ ရှိသည်။) ဦးထုပ်များ၊ ဝတ်ပေါင်ခြောက်
 အားလုံး ရှိသည်။

လီချိုး၏ ကုန်စုံဆိုင်တွင် ညှပ်ဖိနပ်လည်း ဝယ်လို့ ရသည်။ ပိုးသား
 ခိုနီလည်း ဝယ်လို့ ရသည်။ ဝီစကီ တစ်စိတ်တည်း ဝယ်လျှင်လည်း ရ
 သည်။ ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်တည်း ဝယ်လျှင်လည်း ရသည်။ စိတ်ကြိုက်
 နည်းကို စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပြီး ကိုယ် လိုချင်သလောက် ဝယ်လို့ ရ
 သည်။ လီချိုး၏ ဆိုင်တွင် ဝယ်လို့ မရသည့် ကုန်ပစ္စည်း ဟူ၍ တစ်ခုတည်း
 သာ ရှိ၏။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ လမ်းခဏီ တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်
 ဒီရာ၏ အိမ် တစ်အိမ်တည်း၌သာ ရှိနေသည့် ကုန်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

နံနက် အရုဏ် တက်ချိန်တွင် ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်သည်။ ည ဆိုလျှင် နောက်ဆုံးလူဟု ဆိုရမည့် လူလေလွင့် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဆယ် ဆင့်စေ့ တစ်စေ့တန် ပစ္စည်း တစ်ခုလောက် ဝယ်သွားပြီးခါမှ ဆိုင် ပိတ် သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်နေခြင်းမှာ လီချူး လောဘာ ကြီး၍ မဟုတ်။ သူသည် လောဘာ ကြီးသူ တစ်ဦး မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ငွေကြေး သုံးစွဲလိုသော လူ တစ်ယောက် အတွက် အချိန် အခါ မရွေး အဆင့်သင့် ဖြစ်အောင် မထိုင်ခြင်း မျှသာ ဖြစ်၏။

ဤရပ်ကွက် တွင်းရှိ လူ အများ ကြား၌ တည်ရှိနေသည့် သူ့ အနေ အနေသည် သူ့ အတွက်ပင်လျှင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့ပြီးသည့် နှစ်များ အတွင်း ကင်နရီရီးရှိ လူတိုင်းသည် သူ့ အကြွေးနှင့် မကင်း။ အားလုံး အပေါ်တွင် သူ့ အကြွေးများ ရှိနေသည်။ သူ့ အနေဖြင့် သူ့ အကြွေး ရဖို့ အတွက် သူ့ ဖောက်သည်များအား ဖွတ်အတင် အခမဲ့ ဖိနှိပ် တောင်းခံခြင်း မပြု။ သို့သော်လည်း အကြွေးစာရင်းတွင် မသိပ်များလာသည့် အခါ နောက်ထပ် အကြွေး မပေးတော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းထား လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူသည် တောင်ကုန်းပေါ် အတိုင်း အပင်ပန်းခံ ညှောက်ကာ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပြီး တောင်းစရာ မလိုတော့။ သူ ဖောက်သည်က ပေးစရာ ရှိသည့် ကြွေးများကို သူထံ လာ၍ ပေးဆပ်သည် သို့မဟုတ် ပေးဆပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

လီသည် မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ် စကားကို အာရုံသ် မပါဘဲ ပီပီသသ ပြောနိုင်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် အတွင်း၌ တရုတ် ဒုစရိုက် ဝိုင်းများ အချင်းချင်း စစ်ခင်းကြသည့် အခါ လီသည် သူ့ ဦးခေါင်း တုန်တက်လာသည်ကို သတိ ထားမိသည်။ ထိုအခါ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့သို့ သွားကာ အရေးအခင်း ပြီးဆုံးချိန် အထိ မဆေး တက်နေခဲ့သည်။

သူ ရသည့် ငွေများကို လီ ဘယ်လို သုံးစွဲခဲ့ပါသနည်း။ မည်သူ့ မသိကြပေ။ သူ ရချင်မှလည်း ကြံပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ သည် စာရင်း စာရွက် ပေါ်၌သာ မှတ်တမ်း တင်ပေးထားသည့် အနေအထား မျိုး ဖြစ်၍လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ သူသည် တခမ်းတနား နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် သူ့ အိမ်နီးနားချင်းများ၏ တလေးတစား ဆက်ဆံ ကို ရရှိခဲ့သည်။ သူသည် သူ့ ဖောက်သည်များ အပေါ်တွင်လည်း နောက်ထပ်

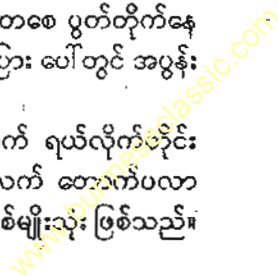
မယုံကြည်စရာ အဖြစ်မျိုး ပေါ်မလာချိန် အထိတော့ အပြည့်အဝ ယုံကြည် တတ်သည်။ တစ်ခါတရံတွင် လီသည် သူ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွင် အမှား များ လုပ်မိ၍ အရုံး ပေါ်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း သူသည် အခြား ရွေးစရာ နည်းလမ်း မရှိတော့သည့် အခါ ကောင်းဘက်မှ လှည့်တွက်ပြီး စိတ်ကို ဖြေတတ်သည်။

ကုန်စုံဆိုင် ထဲ၌ လီချူး၏ ထိုင်ခုံသည် ဆေးလိပ်ရောင်း ကောင်တာ နောက်တွင် ရှိသည်။ ငွေ သတ္တာသည် သူ့ ဘယ်ဘက်၌ ရှိ၍ ဂဏန်း တွက်သည် တရုတ် ဗေသီးခွက်သည် ညာဘက်၌ ရှိသည်။ သူ့ ရှေ့မှ မှန်စီရို ထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်မျိုးစုံနှင့် စီးကရက် မျိုးစုံ ထည့်ထားသည်။ သူ့နောက် ရှိ စင်များပေါ်တွင် အကောင်းစား၊ အပေါစား ဝီစကီ မျိုးစုံ တန်းစီ၍ တင်ထားသည်။

လီချူးသည် ဝီစကီ စင်နှင့် ဈေးဝယ်၏ အကြားတွင် လုံလောက် သော အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဘယ်တော့မှ ရပ်နေလေ့ မရှိ။ အချို့ ဈေးဝယ်များသည် ကုန်စုံဆိုင် အတွင်းရှိ အခြား နေရာမှ ပစ္စည်းများ ကို ဝယ်လိုကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လီအား မေးမြန်း စုံစမ်းပါက သူ ဘယ်တော့မှ ထ၍ ရောင်းလေ့ မရှိ။ ကုန်စုံဆိုင် ထဲရှိ နေရာ အနံ့တွင် ဈေးဝယ်များ၏ အလိုဆန္ဒများကို ဖြည့်တင်း ပေးဖို့ အတွက် သူ၏ ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကို ညီအစ်မများ၊ တူများ၊ သားများနှင့် ခွေးမများကို အဆင်သင့် တာဝန် ချထားသည်။ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ ဆေးလိပ် ကောင်တာနားမှ ခွာသွားခြင်း မပြု။ ဆေးလိပ်များ ထည့်ထားသည့် မှန်စီရို၏ အပေါ်ဘက် မျက်နှာပြင်သည် သူ့ စားပွဲ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

လီချူးသည် သူ၏ ဝဝဖောင်းဖောင်း လက်ကြီးများကို ဗီရိုမှန် ပေါ်၌ အမြဲ တင်ထားလေ့ ရှိသည်။ သူ၏ ဝဝကစ်ကစ် လက်ချောင်းကြီးများသည် ဘယ်သောအခါမှ ငြိမ်သက်နေသည် မရှိ။ ဝက်အူချောင်းများ သဖွယ် အမြဲ တစေ လှုပ်နေတတ်သည်။ ဘယ်ဘက် လက်သူကြွယ်မှ ကျောက်လက်စွပ် သည် မှန် ပေါ်၌ ခင်းထားသည့် ရော်ဘာပြားကို အမြဲတစေ ပွတ်တိုက်နေ သည့် ဖြစ်ရာ အချိန်တွေ ကြာလာတော့လည်း ရော်ဘာပြား ပေါ်တွင် အပွန်း အပွဲများ နှင့် အပေါက်များ ဖြစ်လာခဲ့လည်။

လီ၏ ပါးစပ်သည် ခပ်ပြဲပြဲ ဖြစ်သည်။ ပြုံးလိုက် ရယ်လိုက်တိုင်း ဝါးစပ် ထဲမှ ရွှေသွားများသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပလာ သည်။ သူ တပ်ထားသည့် မျက်မှန်သည် အနီးအဝေး နှစ်မျိုးသုံး ဖြစ်သည်။

သူသည် အရာရာတိုင်းကို ဤမျက်မှန်မှ တစ်ဆင့် ကြည့်လေ့ ရှိသော်လည်း အဝေးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုသည့် အခါ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်၍ ကြည့်ရသည်။ သူ၏ လုပ်ငန်းမှ အရုံးအမြတ်များနှင့် ဝင်ငွေပိုများ တို့ တွက်သည့် အခါ အမြဲတစေ တုန်နေသည့် လက်ချောင်းများဖြင့် တရုတ် စာသီးခွက် ပေါ်မှ ပေသီးများကို တဂျောက်ဂျောက် မြည်အောင် ဟုန်း၍ ထိုး၍ တွက်လေ့ ရှိသည်။ သူ၏ အညှို့ရောင် မျက်လုံး အစုံသည် ကုန်ဆိုင် ထဲတွင် ဝဲလှည့် နေတတ်၍ ဈေးဝယ် ဖောက်သည်များကို တွေ့သည့် အခါ ရွှေရောင် ဝင်းဝင်း လက်နေသည့် သွားများကို မြဲမြံကတ်သည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် သူသည် သူ့ နေရာ၌ မတ်တတ် ရပ်၍ (သူ့ခြေ ထောက်များ နွေးထွေး နေစေရန် သတင်းစာ စက္ကူများ ခင်း၍ တက်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။) ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းက ပြီးပြတ်သွားခဲ့သည့် အရောင်းအဝယ် တို့ တစ်ခုနှင့် ထိုက်စွာ ပြီးပြတ်သွားသည့် နောက် တစ်ဆက်တည်း ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သော ဖြစ်ရပ် တစ်ခုတို့ကို ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ဟူသော စိတ်ခံစားမှု နှစ်မျိုးဖြင့် ပြန်လည် တွေးတော ဆင်ခြင်လျက် ရှိသည်။

လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ ထွက်လာပြီး မြက်ပင်များ ဖုံးနေသည့် မြေတွတ် တစ်တွတ်ကို ဖြတ်ကာ စည်သွတ် အလုပ်ရုံများမှ စွန့်ပစ်ထားသည့် သံချေး တက်နေသော ပိုက်ဟောင်းများ အပေါ် ကျော်ဖြတ်မိသည့် အခါ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများ ကြားမှ လူသွားလမ်းကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုလမ်း အတိုင်း လိုက်သွား၍ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ မီးရထား သံလမ်းကို ကျော်မိပါက အမိုး ခပ်နိမ့်နိမ့်နှင့် ရှည်လျားလျား အဆောက်အအုံ တစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကို ငါးမွန့်များ သိုလှောင်ရာ ဂိုခေါင် အဖြစ် အသုံးပြု လာသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။

အဆောက်အအုံမှာ ခန်းမကြီး တစ်ခန်းသာ ရှိသည်။ ပိုင်ရှင်မှာ ဟိုးရှေ့ဆက်တံ့စီးလိ ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဟိုးရှေ့ဆက်တွင် မယား နှစ်ယောက် ရှိ၍ သားသမီး ခြောက်ယောက် ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များစွာ အတွင်း သူသည် ချောချီ တစ်ခါ၊ အသနားချီ တစ်လှည့်ဖြင့် လီချုံးထံမှ လိုအပ်သမျှ ကုန်ဝစွည်းများကို အကြွေး ဝယ်ခဲ့မိရာမှ မွန်ထရေး မြို့ထဲတွင် ကုန်စုံဆိုင် ၏ အကြွေး အများဆုံး လူ တစ်ယောက် ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဟိုးရှေ့ဆက် ကုန်စုံဆိုင်သို့ မကြည့်ရှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရောက်လာသည်။ လီ၏ တင်းမာသော မျက်နှာကို တွန့် ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာဖြင့် ကြည့်သည်။ လီသည် သူ့ဝသီ အတိုင်း ရော်ဘာပြား

ကို လက်ညှိုးဖြင့် ခေါက်လျက် ရှိသည်။ ဟိုးရှေ့ဆက် ဆေးလိပ်ရောင်း ကောင်တာပေါ် လက်ဖဝါး နှစ်ဖက် ထောက်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဆပ်ရမယ့် အကြွေးကတော့ အများကြီး ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

လီ၏ ပါးစပ် ထဲမှ ရွှေသွားများသည် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည်။ ကြွေးနှင့် ပတ်သတ်၍ သူ ယခင်က ကြားခဲ့ဖူးသော စကားများနှင့် ခြားနား နေသည်ကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ အသိအမှတ် ပြုမိသည်။ သူသည် တည်ငြိမ် သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး နောက်ထပ် လာမည့် အလှည့် အပတ် စကားများကို နားစွင့်သည်။

ဟိုးရှေ့ဆက် ခြောက်တွေ့နေသော သူ့ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့် ထိုး၍ ပွတ်လိုက်သည်။ “ကျုပ်ကလေးတွေ ဆိုင် ရှေ့မှာ တရစ်ဝဲပဲ ဖြစ်နေ တာလည်း ကျုပ် မကြည့်ချင်တော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။ “ခင်ဗျားကလည်း သူတို့ကို ချို့ချင်တို့ ပီကေတို့ လုံးဝ မရောင်းတော့ဘူး မဟုတ်လား”

လီချုံး၏ မျက်နှာသည် ဟိုးရှေ့၏ စကားကို မှန်ပါသည်ဟု ဝန်ခံ လျက် ရှိ၏။ “အကြွေးက သိပ်များနေပြီ” ဟု ပြောသည်။

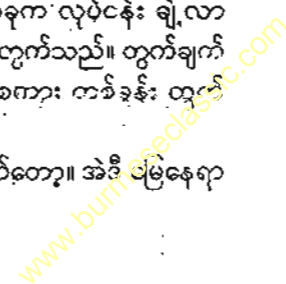
“ဟိုဘက်လမ်းက ကျုပ် ပိုင်တဲ့ အဆောက်အအုံကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား။ ငါးမွန့်တွေ လှောင်ထားတဲ့ နေရာလေ” ဟု ဟိုးရှေ့၏ စကား မေးသည်။

လီချုံးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံ ထဲ၌ ထားသည့် ငါးမွန့်များသည် သူ့ ပစ္စည်း ဖြစ်သည် မဟုတ်လော။

“တကယ်လို့ အဲဒီ နေရာ ခင်ဗျားကို အပိုင် ပေးလိုက်မယ် ဆိုရင် ကျုပ် ပေးစရာ ရှိနေတဲ့ အကြွေးကို အကျေ ထားပေးနိုင်မလား”

လီချုံး၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် လန်သွားသည်။ ဟိုးရှေ့အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ ညာဘက် လက်ချောင်း များသည် တရုတ် ပေသီးလုံးများကို ရှေ့ ရွှေ့လိုက်၊ နောက် ရွှေ့လိုက် လှုပ်လာသည်။ သူသည် ခနော်နီ ခနော်နီ ဖြစ်နေသော အဆောက်အအုံနှင့် မြေ တန်ဖိုးကို ချင့်ချိန်သည်။ စည်သွတ်စက်ရုံ တစ်ခုက လုပ်ငန်း ချဲ့လာ သည့် အခါ တက်လာနိုင်သည့် မြေဈေးတိုးပါ သူ ထည့်တွက်သည်။ တွက်ချက် ပြီးသော အခါ သူ့ ပါးစပ်မှ “ရပါပယ်” ဟူသော စကား တစ်ခွန်း ထွက် လာသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင် ကြွေးစာရင်း ဖျက်လိုက်တော့။ အဲဒီ မြေနေရာ ခင်ဗျားကို ရောင်းတဲ့ စာချုပ် ကျုပ်က ပေးမယ်”

“ချာရွက် ချာတမ်း မလိုပါဘူး။”

သူတို့သည် အရောင်းအဝယ် တည်သွားသည်။ လီချူးက ဟိုးရှေ့စွဲ အရက်တစ်ခွက် တိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟိုးရှေ့စွဲသည် လီအား နှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ လမ်း တစ်ဖက်ရှိ မြေကွက်ကို ခြံတံ့၍ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ လူသွားလမ်း အတိုင်း လိုက်၍ သူ့ အဆောက်အအုံ တွင်းသို့ ဝင်သည်။ ငါးမုန့်ပုံ တစ်ပုံ ပေါ်၌ ရပ်ကာ သူတို့ယံသူ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်၍ သေသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်တွင် ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ် ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့သော်လည်း ဟိုးရှေ့စွဲ၏ သားသမီးများကတော့ (ဘယ်မယားက မွေးသည့် သားသမီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်) ထိုအချိန်မှ စ၍ ချိုချည်၊ ပိဏက စသည်များ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပေါပေါများများ စားနိုင်ဖို့ မလွယ်တော့လေ။

ထိုညနေခင်းတွင် ဟိုးရှေ့စွဲ၏ အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးများ ထိုးကာ ယာယီ အလောင်းစင် ပေါ်၌ တင်ထားသည်။ သူ့ မယား နှစ်ယောက်သည် အိမ်လှေကားခုံတွင် တွဲထိုင်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားသည်။ (ဟိုးရှေ့စွဲ၏ အလောင်း မြေမြုပ်ပြီးချိန် အထိ အခင်အမင် မပျက်ကြသော်လည်း ကိစ္စ ပြီးသွားသည့် အခါ ကလေးများကို ခွဲယူပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လုံးဝ အခေါ်အပြော မလုပ်ကြတော့ပေ။)

လီသည် ဆေးလိပ် စီရို နောက်၌ ရပ်နေသည့် သူ့ အညိုရောင် မျက်လုံး အစုံသည် တည်ငြိမ် အေးဆေးလျက် ရှိသည်။ ရင်တွင်းဝယ် တရုတ်တို့၏ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုမျိုးကို ခံစားနေရသည်။ ဤကိစ္စမှာ သူ ဘာမှ လုပ်၍ ရနိုင်တော့မည့် ကိစ္စ မဟုတ်မှန်း သူ သိသည်။ သို့သော်လည်း စောစောကသာ အခြေအနေမှန်ကို သိခွင့် ရလိုက်မည် ဆိုပါမူ ဟိုးရှေ့စွဲအား ကူညီနိုင်စရာ လမ်း ရှိသည်ဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ လူ တစ်ဦး၏ မိမိကိုယ် မိမိ သတ်သေပိုင်ခွင့် ဟူသည် ဘေးလူက တားမြစ်၍ မျက်ဆီး၍ ရနိုင်သည့် အရာ တစ်ခု မဟုတ်ဟု လီ နားလည်ထားသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတရံတွင် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် အနေဖြင့် ထိုအလုပ်ကို မလုပ်ဖြစ်အောင် ကူညီ စောင့်ရှောက် နိုင်စရာ ရှိတတ်သည်။ အခုမှတော့ အချိန် လွန်သွားပြီ။ သူ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဟိုးရှေ့စွဲ၏ အလောင်း မြေကျဖို့ အတွက် သူ ကူညီဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစု စားရေး သောက်ရေး

အတွက်လည်း လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို ခြင်း တစ်လုံးဖြင့် ထည့်၍ ပို့လိုက်ပြီးပြီ။

အခု ဆိုလျှင် လီသည် ဟိုးရှေ့စွဲ၏ အက်ဘီစီးလ် အဆောက်အအုံကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်နှင့် တံခါးပေါက်သာ ရှိသော အဆောက်အအုံသည် အစိုးနှင့် ကြမ်းခင်းက ကောင်းသေးသည်။ အထဲတွင် ငါးမုန့်များ အစုအပုံလိုက် ရှိနေသဖြင့် အနံ့အသက်ကတော့ ရှိနေသည်။ လီသည် ထိုအဆောက်အအုံကို သူ့ ကုန်စုံဆိုင်၏ စတိုး အဖြစ် ထားရလျှင် ကောင်းမလား သို့မဟုတ် ကုန်လှောင်ရုံ တစ်ရုံ လုပ်ရလျှင် ကောင်းလေလား စသည်ဖြင့် စဉ်းစားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဒုတိယ စိတ်ကူးကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နေရာက သူ့ဆိုင်နှင့် ဝေးလွန်းသည်ဟု ထင်၏။

သူ ရော်ဘာပြားကို လက်နှင့် ခေါက်၍ ဤပြဿနာကို စဉ်းစားနေချိန်တွင် ဆိုင်တံခါး ပွင့်သွားပြီး မက်ခီ ဝင်လာသည်။ မက်ခီသည် အသက် ဝက်ကြီးကြီး အရွယ် လူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်လည်း မရှိ။ အလွယ် မရှိသော အစားနှင့် အသောက်မှ လွဲ၍ အခြား ပျော်စရာ ရွှင်စရာ များ အတွက် အကုန်အကျ မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်သမျှနှင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲနေရသော လူ တစ်စု အပေါ် ခေါင်းဆောင် လုပ်ကာ ခေါင်းပုံဖြတ် နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

မက်ခီသည် ဗလ ကောင်းကောင်းနှင့် အားကောင်း မောင်းသန် လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သော ဟောဇယ်၊ လာအီဒါ၊ ဆိုင်မှ အရက်စားပွဲထိုး တော်ဒီ။ မကြာမကြာ ဖားများနှင့် ကြောင်များ ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးပြီး ဝက်တင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ လာရောင်းလေ့ ရှိသော ဟူဂီနှင့် ဂျိုးစ် သော လူနည်းစု တစ်စုနှင့် အတူ လီ၏ ဆိုင် အနီး မြေကွက် ပေါ်ရှိ သံအိမ် အထပ်ထပ် တက်နေသော သံပိုက်လုံးကြီးများ ကြား၌ နေထိုင်လျက် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပိုက်လုံးများ ကြား၌ နေခြင်းသည် ရာသီဥတု စိုက်သော အချိန်များတွင် ဖြစ်၍ သာယာသော အချိန်များတွင်မူ မြေကွက်၏ ဝတ်ရုံ ဆိုက်ပရပ်စ်ပင် အရိပ်ကို ခို၍ နေကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူတို့သည် သစ်ရိပ် အောက်တွင် ခြေညောင်း လက်ဆန့် ပြုကာ ကင်နရီရီး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားမှုကို မျက်စိ အရသာ ခံကြသည်။

လီချူးသည် မက်ခီ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သော အခါ တစ်ကိုယ်တောင့်တင်းသွားသည်။ ဆိုင်တွင်းသို့ မက်ခီနှင့် အတူ အက်ဒီ၊ ဟောဇယ်၊

ဟူ၍နှင့် ဂျမ်းစိတ်တို့ လူစု ထဲမှ တစ်ယောက်တလေ လိုက်ပါလာပြီး ဆိုင်ထဲရှိ ကုန်ပစ္စည်းကြားသို့ လျှောက်သွားလေသလားဟု သေချာအောင် ကြည့်သည်။

မက်ခံသည် လီ၏ ရှေ့၌ လာရပ်ပြီး “ဒီမယ်... လီ ကျွန်တော်နဲ့ အက်ဒီရယ် ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ခင်ဗျား အတ်ဘီဗီးလ် မြေကွက်ကို ပိုင်သွားပြီ ကြားတယ် ဟုတ်သလား” ဟု မေးသည်။

လီက ခေါင်းညိတ်သည်။ “ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ဗျား ဆီမှာ လာပြီး ခွင့်တောင်းမလို စိတ်ကူးထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီ ထဲမှာ နေခွင့် ပြုပို့ပါ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဆောက်အအုံကို စောင့်ရှောက်ပေး တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ” ဟု ကဗျာကယာ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီ အတိုင်း ထားရင် ဝင်ပြီး ဖျက်တာတို့ ဘာတို့ ဖြစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ လမ်း ပေါ်က ချာတိတ်တွေကလည်း ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖျက်ခွဲချင် ခွဲမှား စောင့်မယ့် လူသာ မရှိလို့ကတော့ မီးနဲ့တောင် မှီချင် ခွဲမှား အဲဒါတွေကြောင့် ပြောတာပါ”

လီ၏ ဦးခေါင်းသည် နောက်သို့ အနည်းငယ် လန်သွားပြီး မျက်မှန် ထဲ မှ မျက်လုံး အစုံဖြင့် မက်ခံ၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ လက်ညှိုးသည် ရော်ဘာပြားကို တတောက်တောက် ခေါက်နေသည်။ တစ်စုံ တစ်ရာကို အလေးအတက် ထား၍ စဉ်းစားနေကြောင်း ဖော်ပြနေ သည့် လက္ခဏာပေတည်း။

မက်ခံ၏ မျက်လုံးများ ထဲတွင် စိတ်ကောင်းနှင့် အချင်းချင်း ကူညီ ခိုင်းပင်းလိုစိတ်များ ရှိနေသည်ဟု လီက ယူဆသည်။ သို့သော်လည်း သူ စိတ်သည် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အဆုံးအဖြတ် မပြုရုံ။ ကြက်လျာပင်များ ကြားမှ တိုးထွက်နေရသည့် ကြောင်တစ်ကောင် သဖွယ် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ စိတ်သည် နောင်အခါ ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည့် အလားအလာများကို မျှင့်တွက်ကာ ချိန်ဆလျက် ရှိ၏။ တစ်ချိန်တည်း ထစ်ပြိုင်တည်း လိုလိုပင် သူ စိတ်သည် မက်ခံ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ငြင်းပယ်နေပြီး အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်မှန်များ ကွဲနေသည်ကို မြင်နေသည်။ ထို့နောက် မက်ခံက ဒုတိယ အကြိမ် နေခွင့် ပြုပို့ မေတ္တာ ရပ်ခံမည်ကို စဉ်းစားသည်။ သူပိုင် အဆောက်အအုံများ ဆီမှ မီးတောက်များ အပြင်သို့ ထိုးထွက်လာနေသည်ကို

င်ရသည်။ မီးခိုးနံ့များကိုလည်း ရှူရှိုက်နေရသည်။ မက်ခံနှင့် သူ အပေါင်း သင်းများက ဟုန်းဟုန်း ထနေသည့် မီးများကို ဝိုင်းဝန်း၍ ငြိမ်းသတ် နေကြသည်။

သူသည် လက်မြောက် အရုံး ပေးလိုက်သည်။ သူ သိက္ခာကို ဆည်နိုင် အတွက် နည်းလမ်း တစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည်။ မက်ခံကလည်း ဤမျှ သက်တော့ ရက်ရောလိမ့်မည် ထင်၏။

“ခင်ဗျား အိမ်လခ ပေးမိလား။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမှာ နေတာဟာ ဘယ်မှာ နေသလိုမျိုးပဲ။ နေခတော့ ပေးပေါ့” ဟု လီက ပြောသည်။

မက်ခံက ဝမ်းသာအားရ ပြုံးသည်။ “အေး... ဟုတ်သားပဲ” ဟု ဆက်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား တကယ် စိတ်ကူး ကောင်းတဲ့ လူပဲ။ နေခ ပေး ပပေါ့။ ကဲ... ပြော ဘယ်လောက်လဲ”

လီက စဉ်းစားသည်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းတောင်း အကြောင်း ဆုတ် ဟူသော အချက်ကို သိနေသည်။ သူ တောင်းချင်သလောက် တောင်း ချိုက်တော့ ကျိန်းသေသည်။ သို့သော်လည်း ကိစ္စ မရှိ။ သူ ခံတောင်းမည့် အိမ်လခမှာ သူ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆည်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

“တီပတ်ကို ငါးဒေါ်လာ” ဟု လီက ပြောသည်။ မက်ခံကလည်း လမ်းဆုံး အထိတော့ လိုက်သည်။

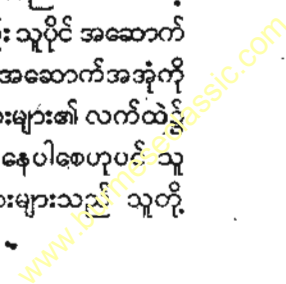
“ကျွန်တော့် လူတွေကို ပြောပြပြီး တိုင်ပင်ရဦးမယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ခင်ဗျား ဘက်က တစ်ပတ်ကို လေး ဒေါ်လာကော ထားနိုင်မလား”

“ငါးဒေါ်လာပဲ” ဟု လီက ထပ်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ့် လူတွေက ဘာ ပြောဦးမလဲ ဆိုတာ ကျွန် တော် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု မက်ခံက ပြန်ပြောသည်။

ထိုကိစ္စသည် ထိုပုံစံ အတိုင်းပင် အပေးအယူ တည့်သွားသည်။ နှစ် နှစ်ဖက် စလုံး ကျေနပ်ကြသည်။ အကယ်၍ လီချုံး ဘက်က အိမ်လခကို အ လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွက်သူများက တွက်ပေမဲ့လည်း လီကတော့ ဘာမှ စဉ်းစားခြင်း မပြု။ သူ အိမ်လခကို မရသော်လည်း သူပိုင် အဆောက် အအုံ၏ ပြတင်းပေါက် မှန်များ ကွဲလိမ့်မည် မဟုတ်။ အဆောက်အအုံကို အလောင် လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်။ အကယ်၍ သူ အိမ်ငှားများ၏ လက်ထဲ၌ ရှိပါလျက်နှင့် အိမ်လခကို မပေးဘဲ နေလျှင်လည်း နေပါစေဟုပင် သူ တော ထားနိုင်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ သူ အိမ်ငှားများသည် သူတို့

လက်ထဲ ရောက်လာသည့် ငွေများကို မိမိ၏ ကုန်စုံဆိုင်မှ တစ်ပါး အခြား သုံးစွဲစရာ နေရာ မရှိသောကြောင့်ပေတည်း။

သူ ဘက်က တွက်လျှင် မက်ခံတို့ အုပ်စုသည် အလွန် တက်ကြွသော အလားအလာကောင်း ရှိသည့် ဖောက်သည်များဟု သူ ယုံကြည်သည် ထို့ထက် ပို၍ ချွတ်လင့်နိုင်သော အခြေအနေများလည်း ရှိသည်။ အကယ် တုန်စုံဆိုင် ထဲ၌ အရက် မူး၍ ပြဿနာ ပေါ်လာလျှင် သို့မဟုတ် နယူးစွဲ ထရေး မြို့မှ လူရမ်းကား ချာတိတ်များ ရောက်လာပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်၍ ကြာ ယက်ကြမည် ဆိုလျှင် လီ အနေဖြင့် သူ အိမ်ငှားများအား ခေါ်၍ အကူအညီ တောင်းခံနိုင်ဖို့ ရှိသည်။

နောက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေး၏။ မည်သူမဆို ကျေးဇူးရှင်၏ ပစ္စည်း တို့တော့ ခိုးကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် သူ ဆိုင် ထဲမှ ပဲ၊ ခရမ်းချဉ် စသော သစ်သီးဘူးများ၊ နို့ဆီဘူးများ၊ သားငါးဘူးများနှင့် ဖရဲသီး စသော သီးနှံများသည် အခိုးခံရခြင်း ဘေးမှ လွတ်ကင်းဖို့ ရှိ၏။ ယင်း လွတ်ကင်း သည့် အိမ်လခ ပေးသည်ထက် တန်ဖိုး ကြီးသော အရာ တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ အကယ်၍ မိမိ၏ ပစ္စည်းများ လုံခြုံမှု ရှိသွားသဖြင့် နယူးစွဲ ထရေး မြို့တွင်းရှိ ကုန်စုံဆိုင်များမှ ပစ္စည်းများ ယခင်ကထက် အဆများစွာ တိုး၍ ဈေးကွက်ဆိုးခဲ့ပါကား မိမိ၏ တာဝန်လည်း မဟုတ်။ အပြစ်လည်း မဟုတ်။ မိမိနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်သည့် ကိစ္စမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သူ တွက် သည်း။

ဤသို့ဖြင့် အက်ဘီဗီးလ် အဆောက်အအုံ တွင်းမှ ငါးမုန့်များကို အပြင် ထုတ်သည်။ အိမ်ငှားများက အထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဘယ်လို လူစားက ဘယ်လို စိတ်ကူးဖြင့် နာမည် ပေးလိုက်သည် ဆသိ၊ ဤအိမ်ကို 'ငပေါများ ဗိမာန်' ဟု ခေါ်လာကြသည်။ သံပိုက်လုံးကြီး များ ကြားနှင့် ဆိုက်ဂရပ်စ်ပင် အောက်၌ နေစဉ်ကတော့ အိမ်ထောင် ပရိ ဘောဂ ပစ္စည်း ထားစရာ အခန်း မရှိ။ လူ ယဉ်ကျေးမှု၏ သတ်မှတ်ချက်များ ဖြစ်သည့် ကောင်းမြတ်သော သပ်ရပ် သိမ်မွေ့မှုများကို စဉ်းစား နေစရာ မလို။

သို့သော်လည်း ယခု 'ငပေါများ ဗိမာန်' အတွင်းသို့ ရောက်သွားသော အခါ မက်ခံတို့ လူစုသည် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများ ထားဖို့ စဉ်းစားလာကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် အိမ် ထဲတွင် ကုလားထိုင် တစ်လုံး အရင်ဆုံး ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ကလေး တစ်လုံးနှင့် ကုလား

နောက် တစ်လုံး။ ပြီးတော့ ကုန်မာ ပစ္စည်းဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ ရလာသည့် တံဆေး အနီရောင် တစ်ဘူး (ဆိုင်ကတော့ သိသည် မဟုတ်) ကျေးဇူးဖြင့် တံလတ်ဆတ်ဆတ် ဆေးသုတ် ထားသော စားပွဲ တစ်လုံးနှင့် မြေတင်ခုံ တစ်လုံးတို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ပစ္စည်း နှစ်မျိုးစလုံး သစ်လွင် တောက် တာ လှနေရုံ မက မူလပိုင်ရှင်က သူ ပစ္စည်းပါဟု ပြောနိုင်လောက်သည့် ခြေအနေကို ဖုံးကွယ်ပေးထားသည်။

'ငပေါများ ဗိမာန်' သည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစ ပြုလာလေပြီ။ တစ်ခိုက် လူစုသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးဝ၌ ထိုင်ကာ လူသွားလမ်း၏ တစ်ဖက် သို့ လည်းကောင်း၊ မြေကွက်လပ်၏ တစ်ဖက်ဆီသို့ လည်းကောင်း၊ ဝက် ထင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ပြတင်းပေါက်များ ဆီသို့ လည်းကောင်း စွာ မြင်နိုင်သည့် လမ်းမ ဆီသို့ လည်းကောင်း မျက်စိ စားပွဲ ထိုင်ကြ သည်။ ည ည ဆိုလျှင် ဓာတ်ခွဲခန်း ဆီမှ မြူးကြွကြွ တေးဂီတသံများ ခြားနေကြရ၏။ ပြီးတော့ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် လမ်းမကို ဖြတ်ကူး လီချိုး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ သွား၍ ဘီယာ ဝယ်သော ဒေါက်တာ နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ကြသည်။ ဒေါက်တာအား စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေသည့် မက်ခံက ဤသို့ မှတ်ချက် ချသည်။

"ဒေါက်တာ ဆိုတဲ့ သူက သိပ်ကို သဘောကောင်းတယ်ကွ။ ငါတို့ နေနဲ့ သူ့ အတွက် တစ်ခုခုလေးတော့ လုပ်ပေးသင့်တယ်"

(၂)

စကား' သည် လူများ၊ အဖြစ်အပျက်များ၊ ရှုခင်းများ၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များ၊ အလုပ်ရုံများနှင့် ပိတင်းသား တရုတ် လူမျိုးများအား ဝါးမျို စုပ်ယူဖြုတ်ပြန်လည် ဖော်ပြသည့် နိမိတ်ပြ ပုံရိပ် လက္ခဏာ အမှတ်အသား တစ်ခုဖြစ်၏။ အရာဝတ္ထုသည် စကား ဖြစ်လာပြီး နောက်တစ်ဖန် အရာဝတ္ထုအသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒုတိယ အကြိမ် ပြန်ရောက်သွားသည့် အခါ စကားလုံးများသည် စုစည်းသွားကာ အတွေးနှင့် စိတ်ကူး ပေါ်သော ဝါကျများ ဖြစ်လာသည်။

စကားသည် ကင်နရီရီးအား ဝါးမျိုသည်။ ကြေညက်သွားအောင် ချောပစ်သည်။ ထို့နောက် ပြန်၍ အန်ထုတ်သည်။ ကင်နရီရီးကလည်း စိုပြည်စိမ်းလန်းသော ကမ္ဘာကြီးနှင့် မိုးကောင်းကင် အရိပ် ထင်နေသည့် ပင်လယ်ပြင်တို့၏ အရောင်ကို ယူသည်။ ဤသို့ဖြင့် လီချူးသည် သာမန် ကုန်စုံဆိုင်ရောင်းသူ တရုတ် တစ်ယောက် အနေအထားထက် ပိုလာသည်။ သူသည် အကောင်း၏ ကြီးကြပ် ထိန်းသိမ်းမှုကို ခံနေရသည့် မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင် ဖြစ်လာသည်။ တရုတ် ဒဿန ပညာရှင်ကြီး လောင်ဇူ၏ ဆုံးမပွဲပြင် သွန်သင် ထိန်းကျောင်းမှုဖြင့် သူ့ ခရီးလမ်းကြောင်း အတိုင်း လှည့်ပတ် သွားနေရသော အာရှတိုက်သား ဂြိုဟ်တစ်လုံး ဖြစ်လာပြီး တရုတ်ထောင်းခွက်နှင့် ငွေသေတ္တာတို့၏ ဆွဲငင်အားကြောင့် လောင်ဇူ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်မှ လွတ် လွတ်ထွက်ကာ သွားနေကျ လမ်းကြောင်း ပေါ်မှ ဖွဲ့၍ ရှိစားရာသို့ ရောက် ရောက်သွားနေသော ဂြိုဟ် တစ်လုံး ဖြစ်လာသည်။ လီချူးသည် ကုန်ပစ္စည်းများနှင့် တစ္ဆေသူရဲများ ကြားတွင် တရစ်ပတ်ပတ် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေရ၏။ သူ့ ဘိုးအေ၏ အရိုးများနှင့် ဆိုလျှင် သူသည်

နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည့် လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း ပဲဘူး တစ်ဘူးနှင့် ကျတော့ လောဘ ရှုမ္မက် ထွက်ကာ ခက်ထန် မာကြောသော လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လီချူးသည် သုသာန်သို့ သွားကာ မြေပုံကို တူးသည်။ အဝါရောင် အရိုးများ တွေ့သည်။ လျှော်ကြိုးနှင့် တူသော ဆံပင် ကျစ်ဆံမြီးသည် ဦးခေါင်းခွံ ရိုးထဲ၌ ယခု အချိန်ထိ တွယ်ကပ်နေဆဲ။

လီချူးသည် အရိုးများကို ထုပ်သည်။ ထုပ်ရာ၌ ပေါင်ရိုးများနှင့် ညှို့သကျည်းရိုးများကို တည့်တည့် ဖြောင့်ဖြောင့် ထားသည်။ ဦးခေါင်းခွံ အရိုးကို အလည် တည့်တည့်၌ ထားသည်။ ဆီးခုံရိုးနှင့် ညှပ်ရိုးများကို ဘေးမှ ရံသည်။ နံရိုးများကို ဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်၌ ထားသည်။ ထို့နောက် သေတ္တာ တစ်လုံးတွင် ထည့်၍ သူ့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ လုပ်ထားခဲ့သည့် မြင့်မြတ်သော မြေ ပေါ်၌ လဲလျောင်း နားနေရန် ပင်လယ် ထဲသို့ ချလိုက်သည်။

မက်ခီနှင့် သူ့ လူများသည်လည်း လီချူး ကဲ့သို့ပင် သူတို့ လမ်းကြောင်းများ အတွင်း၌ သူတို့ နည်း သူတို့ ဟန်ဖြင့် လည်ပတ် နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ အရူးအနှမ်းများ ကြီးမိုး လွမ်းမိုးရာ မြို့တွင် သူတို့ လူစုသည် မြို့စင် မြင့်မြတ်သူများ ဖြစ်၏။ ကျက်သရေဖြင့် ပြည့်စုံသော စေတနာရှင် အတ္တာရှင်များ ဖြစ်၏။ အလှပိုင်ရှင်များလည်း ဖြစ်၏။ မွန်ထရေး မြို့သည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် နေသော၊ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးနေသော ဝမ်းစိုက် ခိုင်ရှင်များ၏ အစားအစာ ရရှိရေး အတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်ရာ နေရာ ဖြစ်သည်။ အတ္တာ ငတ်မွတ် နေသူများက မေတ္တာကို တမ်းတ ရှာဖွေရာ နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယင်းမေတ္တာ ငတ်မွတ်မှုကပင်လျှင် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မေတ္တာ ထားချင်စရာ အရာရာတိုင်းကို ဖျက်စီး ချေမှုန်း ပစ်လျက် ဖြစ်၏။ ဤနေရာမျိုးတွင် မက်ခီနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် အလှအပ ခိုင်ရှင်များ၊ ကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံသူများ၊ မြင့်မြတ်သူများ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

တကယ်တော့ မွန်ထရေး မြို့သည် ကျားများ၊ နွားသိုးများနှင့် ခွေးအဖွဲ့ ဖုံးမိုး ခြယ်လှယ်နေသည့် ကမ္ဘာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဆီခံတို့ လူစုကတော့ ကျားများနှင့် အတူတူ စားသောက်ကာ ဒေါသအမှတ် ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေကြသော နွားမတမ်းများကို တယုတယ ချော့ချော့၍ ကင်နရီရီးမှ စင်ရော်ငှက်များကို ကျွေးမွေးရန် ပေါင်မုန့် အစားအစာများကို စုဆောင်း ထုပ်ယူကြသည်။ ဤကြားထဲမှပင် ထောင်ချောက်များ

www.burmeseclassic.com

တို့ လွတ်အောင် ရှောင်ကြသည်။ အဆိပ်များကို ဝေးရာမှ ကွင်း၍ သွားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ချောက် မိနေသူများနှင့် အဆိပ်သင့်နေကြသူများ၏ ညွတ်ကွင်းကို တက်နင်းမိကြသည်။ ထိုအခါ ယင်းတို့က သူတို့ လူစုအား ခွေးလေးကြမ်းပိုးတွေ၊ လူယုတ်မာတွေ၊ လူဆိုးတွေ၊ သူခိုးတွေ၊ ဓားပြတွေ စသည်ဖြင့် အော်ကြ ဟစ်ကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကိုယ့်တိဂံ ပလွေကို လည်းကောင်း၊ ကြွက်ကို လည်းကောင်း၊ စာကလေးကို လည်းကောင်း၊ ယင်ကောင်ကို လည်းကောင်း၊ ပိုးဖလံကို လည်းကောင်း၊ အသက် ရှင်သန်ခွင့် ဆုကို ပေးသနားခဲ့သည့် သဘာဝ ဖန်တီးရှင် ဖခင်ကြီးသည် ခွေးလေးကြမ်းပိုးများ၊ လူယုတ်မာများ၊ လူဆိုးသူခိုးများ၊ ဓားပြများနှင့် မက်ခဲတို့ လူစု အပေါ်တွင်လည်း ကြီးမားသော မဟာ ကရုဏာနှင့် မေတ္တာကို မထားဘဲတော့ နေလိမ့်မည် မဟုတ်

(၃)

လိချိုး၏ ဆိုင်တွင် မြေကွက် အလွတ် တစ်ခု၏ ညာဘက်တွင် ရှိသည်။ (ဤမြေကွက်ကို ဘာကြောင့် မြေကွက်လပ်ဟု ခေါ်ကြသည် မသိ။ အမှန်အားဖြင့် ဤမြေ ပေါ်တွင် ဘျိုင်လာဟောင်းများ၊ သံချေး တက်နေသည့် ပိုက်လုံးများ၊ သစ်သားများနှင့် ငါး ဂါလန်ဝင် သံပုံးလွတ်များ အစုလိုက် အပုံလိုက် တည်ရှိနေသည်) ထိုမြေကွက်၏ နောက်ဘက်တွင် မီးရထားသံလမ်းနှင့် ငပေါများ မိမာန် တည်ရှိ၏။ ထိုမြေကွက်၏ ဘယ်ဘက်တွင်မူ ထည်ဝါ ခုံညားသော အိမ် တစ်လုံး ရှိသည်။ ထိုအိမ်သည် ဒိုရာဖလက်၏ ပြည့်တန်ဆာ ဂေဟာပေတည်း။

ဒိုရာဖလက်၏ ဂေဟာသည် တင့်တယ်ဖွယ်ရာသည် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်သည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရှိသည်။ ရှေးဆန်ဆန် အပြင်အဆင် အမွမ်းအမဲများ နှင့် ဖြစ်၏။ ဤအိမ်ထဲ ရောက်သွားသူ တစ်ဦးသည် အခြားသော အပေါင်းအသင်းများနှင့် အတူ ဘီယာ မော့နိုင်သည်။ ဤဂေဟာမှသည် အပေါ်စား မဟုတ်။ အဆွေ အကြံ ရင့်ကျက်လှပြီ ဖြစ်သော ဒိုရာ ကိုယ်တိုင် စနစ်တကျ ဆုပ်ချုပ်ပြီး စိမ့် ခန့်ခွဲနေသော ဂေဟာ ဖြစ်သည်။ ဒိုရာသည် ဤလုပ်ငန်းတွင် မိန်းကလေး ဘဝမှသည် အမျိုးသမီးကြီး ဘဝ အထိ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ် လှုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အသိပညာ ရှိသူများ၊ ပညာရှင်များနှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားတတ်သူများက ဒိုရာအား လေးစားကြသည်။

ဒိုရာသည် ထည်ဝါ ခုံညားသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လိမ္မော် ဆံပင်နှင့် ဖြစ်သည်။ စိမ်းနုရောင် ဝတ်စုံကို ဆင်ယင်ထားသည်။ သူ ဂေဟာကို ရိုးရိုးသန့်သန့် ဖြစ်နေအောင် စိမ့်ထားသည်။ ဈေးကို

လည်း တစ်သမတ်တည်း တစ်ဈေးတည်း ထားသည်။ အရက်သေစာ ရောင်း ချခြင်း မပြု။

သူ့ ဂေဟာမှ မိန်းကလေး အချို့သည် သိပ်ပြီး တက်တက်ကြွကြွ မရှိ။ အသက်အရွယ်နှင့် ကျန်းမာရေး မသိမသာ ယိုယွင်းမှုများကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဒိုရာသည် ထိုမိန်းကလေးများအား စွန့်ပစ်ခြင်း မပြု။ သူ့ စကား အရ ဆိုလျှင် သူသည် ဤမိန်းကလေးများအား အကန့် အသတ်နှင့်သာ ခိုင်းသည်။ အစားအသောက်ကျတော့ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် တွေးသည်။ မြို့ပေါ်မှ စိတ်ကြိုက် ဖြစ်စေရန် သူ့ နေရာကို 'ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်' ဟု အမည် ပေးထားသည်။ သူ့ ဆိုင်တွင် အသားညှပ် ပေါင်မုန့် လာစားသူတွေ အများအပြား ရှိသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် ဒိုရာ၏ ဂေဟာတွင် သက်ကြီးများကိုပါ ထည့်ထွက်ပါ တာ ဆယ်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ ယင်းတို့ အပြင် ဂရိ လူမျိုး ထမင်းချက် တစ်ယောက်နှင့် အစောင့်ဟု သိနေကြသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက် ရှိ သည်။ အစောင့်သည် ဖောက်သည်များ၏ အပြုအမူများကို ကြည့်၍ သိမ် မွေ့စွာ တိုင်တွယ် ဖြေရှင်းသည်။ လိုအပ်ပါက အန္တရာယ်များသည့် တာဝန် များကိုလည်း ထူသည်။

သူသည် ရန်ပွဲများကို တားမြစ်သည်။ အရက်မူးသမားများအား မောင်း ထုတ်သည်။ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားတတ်သူများအား ချောမော နှစ်သိမ့်သည်။ ခေါင်းကိုက်သူများအား သက်သာအောင် ကုသပေးသည်။ အကွဲအပြဲ အနာအဆာ ဒဏ်ရာများကို ဆေး ထည့်ပေးသည်။ ပတ်တီး ခည်းပေးသည်။ အရက် ကောင်တာကို ထိန်းသိမ်း ကွပ်ကဲသည်။ သူ့ အရင် တာ လူသည် သူနှင့် မတူ။ သူ့ကိုယ်သူ အစွန်း မရောက်အောင် ထိန်းနိုင်စွမ်း မရှိ။ သို့သော်လည်း အဲလ်ဖရက်ဟု ခေါ်သော သူ့ကျတော့ သူ့ အလုပ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နိုင်နင်းစွာ ထိန်းနိုင်သည်။ ဤဂေဟာသို့ ဘယ်လို လူစား တွေ လာသင့်ပြီး ဘယ်လို လူစားတွေ မလာသင့်သည်ကိုတော့ ကောင်းစွာ သိသည်။ သူသည် မွန်ထရေး မြို့တွင်းရှိ အိမ်ထောင်သည်တို့၏ ဘဝကို မြို့ခံလူများထက် ပို၍ သိ ပို၍ နားလည်သူ ဖြစ်သည်။

ဒိုရာ အဖို့ကတော့ သတိ ကြီးစွာ ထား၍ ခက်ခဲ သိမ်မွေ့စွာ ကိုင် တွယ်ရသော ဘဝ တစ်ခုကို ဦးဆောင် နေရသူ ဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေကို ဆန့်ကျင်နေရသူ ဖြစ်သဖြင့် တရား ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်၍ လိုက်နာစရာ ရှိလာလျှင် အခြားသူများထက် နှစ်ဆခန့် ပို၍ လိုက်နာတတ်သည်။ သူ

ဂေဟာတွင် အမူးသမား မရှိစေရ။ ရန်ပွဲ မရှိစေရ။ ဆိုးရွား ကြမ်းတမ်းသော ဖြစ်ရပ်များ မပေါ်ပေါက်စေရ။ အကယ်၍ ယင်းဖြစ်ရပ်များ ပေါ်လာခဲ့သည် ရှိသော် သူ့ ဂေဟာကို ပိတ်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင်လည်း တရား ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်၍ အလုပ် လုပ်နေရသူ ဖြစ်သဖြင့် အများအကျိုးနှင့် ဆက်စပ်နေသော ပရဟိတ လုပ်ငန်းများ ရှိ လာလျှင် အနှမြော အတွန့်တို့ မထားဘဲ ရက်ရောဖို့ လိုသည်။ ဤအချက်ကို သဘောပေါက်သော ဒိုရာသည် လျှို့ဝှက် ရှိလာလျှင် ရက်ရောသည်။ ပေး စရာ ကမ်းစရာ ပေါ်လာလျှင်လည်း လက်မနှေး။ လူတိုင်းကလည်း သူ့ကို ဒုက္ခ ပေးကြသည်။ အကယ်၍ ပုလိပ် အဖွဲ့က သူ့တို့ သက်သာချောင်ချိရေး နေပုံငွေ အတွက် တပွဲ ကျင်းပပြီ ဆိုပါတော့။ လူတိုင်းက တစ်ဒေါ်လာထက် ပိုပြီး မထည့်ကြသော်လည်း ဒိုရာက ဒေါ်လာ ငါးဆယ် ပက်ခန့် ထည့်လေ့ ရှိသည်။

မြို့ ပေါ်ရှိ ကုန်သည်ကြီးများ အသင်းက အသင်းပိုင် ပန်းခြံများ ပြုပြင် မွမ်းမံရေး အတွက် အလှူငွေ ကောက်ခံသည့် အခါများတွင်လည်း ကုန်သည်များက တစ်ဦးလျှင် ငါးဒေါ်လာထက် ပိုမထည့်ကြ။ သို့သော်လည်း ရာကျတော့ ဒေါ်လာ တစ်ရာ လျှို့ အတင်းအကျပ် ကောက်ခံလေ့ ရှိ၏။ မြားသော အသင်းအဖွဲ့များကလည်း ဒိုရာ အပေါ်တွင် ထိုနည်းအတိုင်းပင် နှင့်သုံးကြသည်။ ကြက်ခြေနီ၊ ဘွိုင်းစကောက်၊ မြို့တော် သာယာရေး စရိုသော လူမှုရေး အသင်းအဖွဲ့များသည် ဤနည်းဖြင့် ဒိုရာ ထံမှ အလှူငွေ များဆုံး ရအောင် ယူကြသည်။ အမှန်တော့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှ ရသော နည်း သန့်စင်သည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အားလုံးက အရက် သိက္ခာ ငါးမဲ့စွာဖြင့် လက်ခံ ရယူကြသည်။

အထူးသဖြင့် တစ် ကမ္ဘာလုံးအား ဒုက္ခ ပေးခဲ့သည့် စီးပွားပျက်ကပ် ကျရောက်ချိန်တွင် ဒိုရာသည် အထိ အနာဆုံး လူ တစ်ယောက် ဖြစ် ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဒိုရာသည် မြို့ထဲမှ ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေကြသော လေး သူငယ်များ၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဖခင်များနှင့် သောကရိပ် လွမ်းနေသည့် မိခင်များကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ သူသည် ခါတိုင်း လှူဒါန်း ထားမိနေကျ ကိစ္စများ အတွက် သာမက လတ်တလော ပေါ်ပေါက်လာ သည့် ဒုက္ခသည်များကိုပါ ကူညီ ထောက်ပံ့ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒိုရာသည် နိုင်ငံထက် အဆ များစွာ တက်လာသော ကုန်စုံဆိုင် ကြွေးများကို နှစ်

နှစ်ကြာမျှ ပေးဆပ်ခဲ့ရသည် ဖြစ်ရာ သူ့ လုပ်ငန်းသည်ပင်လျှင် ပျက်လုနီးပါး အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဒိုရာ၏ မိန်းကလေးများသည် စနစ်တကျ သင်ကြား လေ့ကျင့် ပေးထားသူများ ဖြစ်သဖြင့် စည်းကမ်း ရှိသည်။ ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည်။ လမ်းမ ပေါ်တွင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ စကား ပြောရင်း မပြု။ ညက တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် လူကိုပင်လျှင် စကား ပြောလေ့ မရှိ။

ဤဂေဟာ၏ လက်ရှိ အစောင့် အဲလ်ဖရက် (ရင်းနှီးသူများက အဲလ်ဖီးဟု ခေါ်ကြသည်)။ မရောက်ခင်က 'ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်' တွင် လူတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရသည့် ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ် တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အစောင့်မှာ ဝီလျံ ဆိုသူ ဖြစ်၍ အသား မည်းမည်းနှင့် အလွန် အထီးကျန်နိုင်သည့် အသွင်အပြင် ရှိသူ ဖြစ်၏။

နေ့ခင်းဘက် ဆိုလျှင် ဝီလျံတွင် လုပ်စရာ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။ သူသည် အနေ ကြာလာသည့် အခါ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ အမျိုးသမီးများနှင့် ချည်းသာ တွေ့ဆုံ ပြောဆို နေရသည်ကို ငြီးငွေ့ဟန် တူ၏။ သူ နေထိုင်ရာ ဒိုရာဂေဟာမှ နေ၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လေ့ ရှိသည်။

ဒိုရာဂေဟာ၏ ပြဿနာပေါက်များမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြေကွက်လပ် အတွင်းရှိ သံပိုက်လုံးများ ပေါ်၌ ထိုင်၍ မြက်ပင်များ ကြားသို့ ခြေထောက်များ တွဲလောင်း ချထားသည့် မက်ခီတို့ အုပ်စုကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။ မက်ခီတို့ လူစုသည် နေပူဆာကို အရသာ ခံ၍ လှုံ့နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကိုယ် စိတ်ဝင်စားစရာများကို တွေးနေကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူတို့ တွေးနေသမျှ အကြောင်းအရာများမှာ အရေးကြီးသည် မဟုတ်။

မကြာခဏ မက်ခီတို့အား စောင့်ကြည့်နေသော ဝီလျံသည် တစ်ခါ တစ်ရံတွင် မက်ခီတို့ လူစု အရက် သောက်နေကြသည်နှင့် ကြုံကြိုက်သည်။ အရက်ပုလင်းဝကို ရှပ်အင်္ကျီ လက်ဖြင့် သုတ်၍ တစ်ယောက် တစ်လှည့် အရက် မော့နေကြသည့် ရှုခင်းသည် သူ့ အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ဖြစ်နေသည်။

ဝီလျံ၏ ရင်ထဲတွင် မက်ခီတို့ လူစုနှင့် ဝင်ရောချင်သည့် ဆန္ဒသည် ပြင်းပြလာသည်။ တစ်ရက်တွင် သူသည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြေကွက်လပ်ဆီ သွား၍ ပိုက်လုံးပေါ် ထိုင်သည်။ မက်ခီတို့ အုပ်စုသည် စကား ပြောနေကြရာမှ ရပ်သွားသည်။ မလိုလား မနှစ်သက်သည့် တိတ်

တိတ်မှုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ခဏမျှ အကြာတွင် ဝီလျံသည် ထိုင်ရာမှ တ၍ ဘဲရားဖလက် ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ သူသည် အိမ်ထဲမှ နု၍ မက်ခီတို့အား လှမ်းကြည့်သည်။ အားလုံး စကား ပြန်ပြောနေကြသည်ကို မြင်သောအခါ သူ့ စိတ်တွင် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်ရသည်။ သူသည် သား မည်းမည်း၊ အရုပ် ဆိုးဆိုး၊ ပါးစပ် ရွဲ့ရွဲ့နှင့် မလှမပ လူ တစ်ယောက် ဟု တွေးသည်။

နောက် တစ်ရက်တွင်လည်း ဝီလျံသည် မက်ခီတို့ထံ သွားပြန်သည်။ ခု တစ်ခေါက်တွင် သူသည် ဝီစကီ တစ်လုံး ဆွဲလာခဲ့သည်။ မက်ခီနှင့် ပေါင်းအသင်းများသည် အရူးများ မဟုတ်သဖြင့် ဝီစကီကို ဝိုင်းသောက် ပြသော်လည်း စကား ပြောရာ၌မူ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းထက် မပို။

ခဏမျှ ကြာသော် ဝီလျံသည် ဘဲရားဖလက်သို့ ပြန်သည်။ အိမ်ထဲတွင် မှ နေ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် ပြောနေ သော မက်ခီ၏ အသံကို သူ ကြားနေရ၏။ "အလကားကောင်ပါကွာ။ ဘာ ဖိမ်ခေါင်း ဆိုရင် အလွန် မှန်းတယ်"

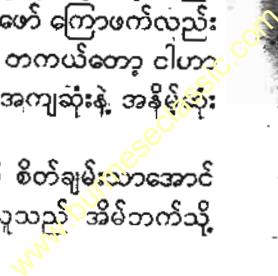
တကယ်တော့ ဤစကားသည် မှန်သည် မဟုတ်။ မက်ခီနှင့် သူ့ ဖော်များက 'ဝီလျံ' ကို သဘော မကျ၍ တမင်သက်သက် ချိုးနှိမ်၍ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝီလျံသည် စိတ်နှလုံး ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးမှ အလေ့ကြမ်းပိုးများကပင်လျှင် မိမိအား သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ အဝင် ခံကြ။ သူတို့ လူစုသည် မိမိအား သူတို့အောက် အများကြီး နိမ့်ကျသည် ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ဝီလျံသည် အစဉ်သဖြင့် သူ့ အားနည်းချက်များနှင့် အပြစ်များကိုသာ စိတ်တို၍ ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ သူသည် ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်း နှုတ်ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဘက်မှ လှိုင်းသံများ ကြားနေရသည့် သင်္ချိုင်းလေး တစ်ခု တွင်း၌ ဝင်၍ ရပ်သည်။ စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာများကို တွေးသည်။

ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ မေတ္တာ မရှိကြဘူး။ ဆေးဖော် ကြောဖက်လည်း ထုတ်ချင်ကြဘူး။ ငါ့ကို 'အစောင့်' လို့ ခေါ်ကြပေမဲ့ တကယ်တော့ ငါဟာ ဖိမ်ခေါင်း တစ်ယောက်ပဲ လောကမှာ အောက်တန်း အကျဆုံးနဲ့ အနိမ့်ဆုံး လုပ်ပဲ။ အင်မတန်မှ စုတ်ပဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အလုပ်။

ထို့နောက် တခြားလူတွေ စိတ်ချမ်းသာသလို စိတ်ချမ်းသာအောင် နေရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားသည်။ သူသည် အိမ်ဘက်သို့

ဒေါသကြီး ပြန်လာသည်။ ဘဲရားဖလက် ဂေဟာ၏ လှေကားများ အလှေကားများ ရောက်သည့် အခါ သူ့ ဒေါသသည် ပြေသွားသည်။ ညပိုင်း ရောက်နေသော ဖြစ်၍ သီချင်းစက် ဆီမှ 'ဟားဗက်စ်မွန်း' ၏ သီချင်းသံကိုပင် ကြားနေရပြန်သည်။

ဝီလျံသည် သီချင်းကို နားထောင်ရင်းနှင့် သူ့ အနံ့အတွက်ကို ခံခဲ့ရသော မိန်းကလေးကို သတိရမိသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည်လည်း ဤသီချင်းကို အလွန် ကြိုက်သည်။ အခုတော့ သူ မရှိတော့။ ဤဂေဟာမှ ထွက်ပြေးကာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီး ဘယ်ဆီ ရောက်သွားမှန်း မသိ။ ဟားဗက်စ်မွန်းသည် သူ့အား စိတ်ထိခိုက်အောင် ဖန်တီး ပေးနေသည်။

ဒိုရာသည် နောက်ဖေးဆောင် စဉ်ခန်း ထဲ၌ ထိုင်၍ လက်ဖက်ရည် သောက်နေသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့် ဝီလျံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်” ဟု ဝီလျံက ပြောသည်။ “ကြာတော့ လုပ်ကိုင်ရတာ မကောင်းဘူး။ ပျင်းချောက်ချောက်နဲ့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတယ်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားတယ်”

ဒိုရာကတော့ ဤစကား ကြားရသည့် အတွက် အံ့ဩခြင်း မဖြစ်ဘဲ သူ့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး နူးရှိုးတစ် ခေါ် စိတ်ရောဂါသည် အများအပြား ဝေငွေ ခွဲဖူးပြီး ယင်းလူစားမျိုးနှင့် တွေ့လျှင် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်သည် သူ၏ လက်စွဲ ဆောင်ပုဒ် ဖြစ်၏။ “ဒါဆိုရင် စိတ်ရှုပ်ခံမနေနဲ့။ ကိုယ် ကောင်းမယ် ထင်သလိုသာ လုပ်” ဟု ပြောသည်။

ဝီလျံ အဖို့တော့ ပို၍ပင် စိတ်ထိခိုက်ရပြန်သည်။ သူသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ ခန်းမကြီးထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ အီဗာဖလားက ဂျွန်၏ အိပ်ခန်း တံခါးကို ခေါက်သည်။ အီဗာသည် ဆံပင် နီနီနှင့် သီတင်းပတ်တိုင်း ဘုရားကျောင်း သွား၍ အာပတ် ဖြေတတ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၍ သူနှင့် ခင်မင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သားချင်း များသော မိသားစုမှ လာသူ ဖြစ်၏။ ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှင်သော်လည်း သူ့ စိတ်သည် တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိ။ မကြာခဏ ပြောင်းလဲတတ်သည်။

ဝီလျံ အခန်းထဲ ဝင်သွားချိန်တွင် အီဗာသည် သူ့ လက်သည်းများကို ဆေးဆိုးနေခိုက် ဖြစ်၏။ လက်သည်း ဆိုးရာ၌ စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ကာ ဒေါပွနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ဝီလျံ၏ မျက်နှာကို ဆီး၍ ကြည့်ကာ “ရှင့် အခွင့်

ကြီးက ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးသည်။ ဝီလျံက သည်း ဒေါသသံနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေမလို့”

“အဲဒီ အလုပ်မျိုးက အင်မတန်မှ ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့တဲ့ အလုပ်။ ထုတ်မှာပြီး အောက်တန်းကျတဲ့ အလုပ်။ အလွန် စက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်းမှု ဒုစရိုက် အလုပ်” ဟု အီဗာက အော်ပြောသည်။ “ဘာလဲ။ ရှင်က ကျွန်မ ဒီနေရာက စိန့်လူဝစ္စကို သွားတဲ့ အချိန် အထိတောင် အောင်နိုင်တော့ဘူးလား။ ရှင်လည်း အလကားကောင်ပါပဲ”

ဝီလျံသည် အခန်း ထဲမှ ပြန်အထွက်တွင် တံခါးကို တအား ဆောင့်စိတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် အထိ အီဗာ၏ အော်သံကို ကြားနေရဆဲ။ သူသည် မိန်းမများ အပေါ် စိတ်ကုန်နေပြီ။ ထမင်းချက် ဂရိဆီ သွားလိုက်လျှင် စိတ်လက် ပြေပျောက် ဖြစ်သွားမည် ထင်၏။

ထမင်းချက် ဂရိသည် ခါးစည်းဝတ်ကြီး စည်းကာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်များ ဆို လိပ်တင်ပြီး ဒယ်အိုး နှစ်လုံးတွင် ထည့်ကြော်နေသည့် ဝက်ပေါင်ခြောက်များကို သံချွန် တစ်ချောင်းဖြင့် လှန်ပေးနေသည်။ ဝီလျံအား မြင်လိုက်သည့် အခါ

“ဟယ်လို... ဝီလျံ။ လုပ်ရကိုင်ရတာ ဘယ်လိုလဲ။ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု ဖက်လဲတကင်း မေးသည်။ ဒယ်အိုးတဲမှ ဝက်ပေါင်ခြောက်များသည် တဖျစ်ဖျစ် မြည်လျက် ရှိကြလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ပါဘူး လောင်းရာ” ဟု ဝီလျံက ပြောသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့ ဟောဒီလို လုပ်ပစ်လိုက်ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ” ပြောပြောဆိုဆို ဝီလျံက သူ့ လည်ပင်းကို ထုတ်ညှိုးနှင့် ကန့်လန့် ဖြတ်၍ ဆွဲပြသည်။

ဂရိ လက်ထဲမှ သံချွန်ကို မီးဖိုပေါ် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး သူ့ ရှုပ်အင်္ကျီ ဆက်များကို နောက်ထပ် လိပ်တင်လိုက်သည်။

“ငါ ကြားဖူးတာ တစ်ခု ရှိတယ်ကွ ငါ့လူရ” ဟု ပြောသည်။

“အဲဒါမျိုး လုပ်တာ မကောင်းဘူးလို့ လူတွေက ပြောကြတယ်”

ဝီလျံ၏ လက်သည် သံချွန်ကို လှမ်းယူသည်။ လက်ထဲ ရောက်သည့် အခါ ဆ ဆ ကြည့်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ဂရိ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများက သူ့ စကား အပေါ် မယုံကြည်သည့် အရိပ်အငွေ့ များကိုသာ

မက ရယ်ချင်သည့် စိတ်ကိုပါ မျိုသိပ်ထားရကြောင်း ဖော်ပြနေသည် ထင်၏။ ထို့နောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် အခါ ဂရိ၏ မျက်လုံး အကြည့်သည် ပြောင်းသွားသည်။ ပထမတွင် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခြင်းကို ဖော်ပြသည်။ ထို့နောက် စိတ်ပူသည့် လက္ခဏာ ပေါ်လာသည်။ သူ လုပ်မည် ဆိုပါက တကယ် လုပ်နိုင်ကြောင်း၊ လုပ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိသွားရသည်။

ဂရိ၏ မျက်လုံးများ ထဲ၌ ထိုအရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းလာသည်ကို မြင်လိုက်သည့် တစ်ခဏ အတွင်း ဝီလျံ၏ စိတ်သည် သူ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု သိလိုက်သည်။ သူ အနေဖြင့် မိုက်မဲသော အလုပ်ဟု ထင်လာသဖြင့် စိတ်ကတော့ မကောင်း။ သံချွန် ကိုင်ထားသော လက်သည် အပေါ်သို့ ခြောက်တက်သွားပြီး သူ နှလုံးတည့်တည့်သို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ထံ သံချွန် ဝင်သွား ဝံ့မှာ လွယ်လွန်အား ကြီးသဖြင့် အံ့ဩစရာပင် ကောင်းနေသည်။

ဝီလျံသည် အဲလ်ဖရက် မဝင်မီက အစောင့် လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အဲလ်ဖရက်ကတော့ လူတိုင်းက ခင်သည်။ မက်ခ်တို့ အုပ်စုနှင့် အတူ သံပိုက်လုံးများ ငါ့၌ အချိန်မရွေး သွားထိုင်လို့ ရသည်။ 'ဇပေါများဖိမာန်' ကိုပင် သွား၍ လည်ဝတ်နိုင်သည်။

*

(၄)

တစ်ညနေခင်း မောင်ရီပျိုးစ အချိန်တွင် ကင်နရီရိုး၌ ထူးဆန်းသော အရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သည်။ နေဝင်ချိန်နှင့် လမ်းမီးများ မဖွင့်မီ ကြားကာလကလေးတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ မှုန်ရီ မိုင်းပျံပျံ ဖြစ်ကာ ဘယ်လူ ဘယ်ဝါဟု ရုတ်တရက် ခွဲခြား၍ပင် မသိနိုင်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တရုတ် အဘိုးအို တစ်ယောက်သည် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောလမ်း အတိုင်း ဆင်းလာသည်။ 'အပူပေးဗိမာန်' ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ လှံသွားလမ်း အတိုင်း ဆက်လျှောက်သည်။ ထို့နောက် မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်သည်။

တရုတ် အဘိုးအိုသည် ကောက်ရိုးခမောက် ဆောင်း၍ အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် အင်္ကျီများ ဝတ်ထားသည်။ ကြီးမား လေးလံသော ဂျင်းဖိနပ်ကြီး စီးထားသည်။ ဖိနပ် တစ်ဖက်မှ ခွာသည် ပြုတ်လျက် ရှိသဖြင့် သူ လမ်းလျှောက်သည့် အခါတိုင်း မြေကြီးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လျက် ရှိသည်။ သူ လက်တစ်ဖက်သည် အဖုံး အုပ်ထားသည့် လက်ဆွဲခြင်း တစ်လုံး ဆွဲလာသည်။ မျက်နှာသည် ပိန်ခွက်ခွက်၊ အသားက အညိုရောင်၊ မျက်လုံးများ တလည်း အညိုရောင်၊ မျက်တွင်း ဟောက်ပက်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် နေဝင်ပျိုးပျံ မောင်ရီပျိုးစ အချိန်တွင် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် လမ်းမကို ဖြတ်သန်းကာ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် ယီဒီယွန်ဒို စည်သူတ်စက်ရုံကြား အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ကမ်းပေါ် သဲသောင်ပြင်ကို ဖြတ်၍ သင်္ဘောဆိပ် တံတား အောက်ခံ သံခက်တိုင်ကြီးများ ကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောက် တစ်နေ့ အရက် တက်ချိန် အထိ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မတွေ့မမြင်ရတော့ချေ။

သို့သော်လည်း အရုတ် တက်၍ လမ်းမီးများ ပိတ်သွားချိန် နေ့စဉ် အလင်းရောင် ဝင်မလာသေးမီ အချိန်ကလေးတွင် တရုတ် အဘိုးကြီးသည် ဆိပ်ခံတံတား အောက်ရှိ သံတိုင်များ ကြားမှ ပြန်ထွက်လာသည်။ သံသောဝ ပြင်နှင့် လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးသည်။ သူ၏ လက်ထဲမှ ကြိမ် လက်ဆွဲခြင်း သည် လေးလံကာ အိကျနေရုံမျှမက ရေတွေ စိုနေသည်။ သူ ဖိနပ် တစ်ဖက် မှ ပြုတ်နေသော ခွာသည် မြေကြီးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်လာနေသည်။ သူ သည် တောင်ကုန်းပေါ် ပြန်တက်ကာ ဒုတိယလမ်း အတိုင်း လျှောက်သွားပြီး ခြစ်ည်းရိုး မြင့်မြင့်ကြီးများ ကာရံထားသည့် ဂိတ်တံခါးပေါက်မှ ဝင်သည်။ ထို့နောက် သူ့အား ညှိုးချုပ်ချိန် အထိ နောက်ထပ် မမြင်ရတော့ချေ။

အိပ်ပျော် နေကြသည့် လူများသည် တရုတ် အဘိုးကြီး၏ ခွာသံပြုတ် ၍ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်သံများကို ကြားသဖြင့် တစ်ခဏမျှ အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သူမှာ ဂရုမစိုက်ခဲ့ကြ။ အချို့ လူများက သူ့အား 'ဘုရားသခင်' ဟု ထင်ကြသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကတော့ 'သေမင်း' ဟု ထင်ကြသည်။ ကလေး လူငယ်များကတော့ ဤအဘိုးကြီးသည် အလွန် ရယ်စရာ ကောင်းသည့် တရုတ် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ဟုသာ ထင်ကြသည်။ ကလေးများ အဖို့ကတော့ အသက်အရွယ် အိုမင်း ရင့်ရေ နေသော မျက်နှာစိမ်း အဘိုးအို တစ်ယောက်သည် ရယ်စရာ ကောင်းသော အရာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပြောင်ခြင်း၊ နောက်ခြင်း၊ မပြုကြ အော်လားဟစ်လားလည်း မလုပ်ကြ။ ယင်းသို့ မလုပ်ကြခြင်းမှာ အဘိုးအို တွင် ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် အသွင်အပြင်နှင့် ဟန်ပန် အမူအရာများ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

တရုတ် အဘိုးကြီးနှင့် အစဉ်သဖြင့် ဆုံမိသူမှာ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ ယင်းမှာ ဆလိုင်နတ်စ် မြို့မှ အသက် ဆယ်နှစ်သား အရွယ် အန်ဒီ ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အန်ဒီသည် လူချောလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သတ္တိ ထည် ကောင်းသည်။ သူသည် မွန်ထရေး မြို့သို့ အလည်လာရင်း တရုတ် အဘိုးကြီးနှင့် ဆုံမိခြင်း ဖြစ်၏။ အလွန် သတ္တိ ကောင်းသည့် အန်ဒီသည်ပင် လျှင် တရုတ် အဘိုးကြီးအား တွေ့ရသည့် အခါ အနည်းငယ် ကြောက်စိတ် ဝင်သည်။

အန်ဒီသည် တရုတ် အဘိုးကြီး၏ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုကို ညနေတိုင်း စောင့်ကြည့်သည်။ ကြည့်နေကျ ဖြစ်၍ ကြည့်နေရသော်လည်း သူ စိတ်က တော့ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် နပန်းလုံး နေရသည်။ ဤသို့ဖြင့်

ညနေခင်းတွင် အန်ဒီသည် သူ့ကိုယ်သူ ရဲဆေး တင်ကာ သီချင်းဆို၍ တရုတ် အဘိုးကြီး နောက်မှ ကပ်လိုက်သည်။

“ချင်း... ချိုး... တရုတ်ကြီး။ လက်ရန်း ပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်”
“လူဖြူ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျစ်ဆံဗြီးကို သူ ဖြတ် တယ်”

ရှေးမှ သွားနေသော အဘိုးအိုသည် မျက်ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နောက် လှည့်ကြည့်သည်။ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်နေသည်။ ဟောက်ပက် ဖြစ်နေ သော မျက်တွင်းများ ထဲမှ အညှီရောင် မျက်လုံးများဖြင့် အန်ဒီအား စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ထို့နောက် ဘယ်လို ဖြစ်သွားသည်ကို အန်ဒီ ကောင်းစွာ မသိ။ ပြန်၍လည်း မပြောမပြတတ် မေ့လည်း မမေ့နိုင်။

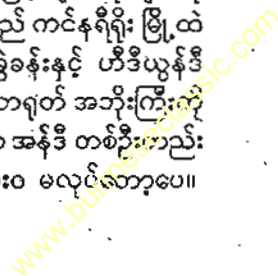
သူ ရှေးမှ မျက်လုံးများသည် ပြူးပြူးလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တရုတ်ကြီးကို မမြင်ရတော့။ ထို့နောက် မျက်လုံး တစ်လုံးတည်းသာ ရှိတော့ သည်။ မျက်လုံးကလည်း အကြီးကြီး။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ တံခါးပေါက်ကြီး လောက် ရှိသည်။

အန်ဒီသည် အလွန် တောက်ပသော ထိုမျက်လုံးကြီးကို ဖောက်၍ အခြား တစ်ဖက်မှ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းလှသော တောပိုင်း ဒေသကြီး တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရသည်။ မိုင်ပေါင်း များစွာ ကျယ်ဝန်းပြီး ပြန့်ပြူးသော မြေပြင်ကြီး ဖြစ်သည်။ မြေပြင်သည် နွားမကြီးများနှင့် ခွေးကြီးများ သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများ။ မြေရင်းတွင် အဆုံးသတ်နေသည်။ မြေ ပြင်ထက်တွင် မြက်ပင်များ ရှိသည်။ ဟိုနေရာ သည်နေရာတွင် မို့မောက် နေသော ကုန်းကလေးများ ရှိသည်။

ထိုကုန်းကလေးများ ပေါ်တွင် ရှဉ့် တစ်ကောင်စီ ထိုင်နေကြသည်။ ပြီးတော့ အထီးကျန်နိုင်လွန်းသည့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် လူ တစ်ယောက်မှ မရှိ။ အန်ဒီ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

အန်ဒီသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်လိုတော့သဖြင့် မျက်လုံးများကို နှိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့် အခါ သူသည် ကင်နရီရီး မြို့ထဲ ၌ ပြန်ရောက်နေသည်။ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းနှင့် ဟီဒီယွန်ဒီ စည်သွတ်စက်ရုံကြား အတိုင်း လျှောက်သွားနေသော တရုတ် အဘိုးကြီးကို မြင်သည်။ တရုတ် အဘိုးကြီးအား ယင်းကဲ့သို့ လုပ်သူမှာ အန်ဒီ တစ်ဦးတည်း သာ ရှိ၏။ သူသည် ထိုအလုပ်မျိုးကို နောက်ထပ် လုံးဝ မလုပ်တော့ပေ။

*

(၅)

ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသည် လမ်းမကြီး၏ ဘေး တစ်ဖက်၌ တည်ရှိသည်။ လမ်း၏ အခြား တစ်ဖက်မှ မြေကွက်လပ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထားသည်။ လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင်သည် လမ်းမကြီး၏ အခြား တစ်ဖက် ညာဘက် ထောင့်၌ တည်ရှိသည်။ ဒိုရာ၏ ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင် သည် ဘယ်ဘက် ထောင့်၌ တည်ရှိသည်။ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း သည် ထူးဆန်း၍ လှပသော ပစ္စည်း မျိုးစုံ ရောင်းသည်။ ရောင်းချသည့် ပစ္စည်းများသည် မြတ်နိုးဖွယ်၊ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည် ပင်လယ် သတ္တဝါ မျိုးစုံနှင့် ရေအောက် သဘာဝ ပစ္စည်း မျိုးစုံ ဖြစ်သည်။ လူအများ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးသည့် ရှားရှားပါးပါး ပစ္စည်းများလည်းပါဝင်သည်။

ရေခူ၊ ရေဘဲ၊ ရေနဂါး၊ ရေဝက်၊ လင်းရှူး၊ လင်းပိုင်၊ လင်းဝက်၊ ငါးတံခွန်၊ ငါးလိပ်စွန်၊ ငါးစားလွယ်၊ ငါးပျံ၊ ငါးနီတူး၊ ငါးကပ် စသည်များ သံဝါး၊ ရုပ်၊ ကျောက်ပိုး၊ ကျောက်ကဏန်း၊ ကျောက်ပုစွန် စသည်များ သည် ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ရနိုင်သည့် ပင်လယ် သတ္တဝါ အချို့ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင်လည်း ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ရှားပါးလှသည့် ပင်လယ်ရေအောက် အပင်များနှင့် အပွင့်များကိုလည်း ဝယ်ယူ ရရှိနိုင်သည်။ ကုန်းနေ သတ္တဝါများ ဖြစ်သည့် ပိုးကောင် မွှားကောင် များ၊ ဝက်ကွဲများ၊ ပင့်ကူများ၊ မြွေများ၊ ကြွက်များ၊ ကြောင်များ၊ ဖားများ နှင့် ဖျားများကိုလည်း ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း၌ ဝယ်ယူ ရရှိနိုင် သည်။

ဖောက်သည်များ အနေဖြင့် မိမိကို လိုအပ်သည့် ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်း သတ္တဝါ၊ သစ်ပင်ပန်းမန်နှင့် အခြား သဘာဝ ပစ္စည်းများကို ဓာတ်ခွဲခန်း၌

အဆင်သင့် ဝယ်မရပါက အမှာစာ ပေး၍ မှာယူနိုင်သည်။ မှာယူသည့် ပစ္စည်းကို ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းက အမြန်ဆုံး ရရှိအောင် ဆောင် ရွက်ပေးသည်။

ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံသည် ခပ်နိမ့်နိမ့် ဖြစ်သည်။ မြေအောက် စတိုးခန်း ထဲတွင် ပိုးမွှား သတ္တဝါများ ထည့်မွေးထားသည့် ဖန်ဘူးများ တန်းစီ၍ တင်ထားသော စင်ပေါင်း အများအပြား ရှိသည်။ အထဲတွင် ကြွေ ရေ ဆေးခွက်ကြီး တစ်လုံး ရှိသည်။ သတ္တဝါများကို မပုပ် မသိုးအောင် ပြုလုပ်ရာ၌ အသုံး ပြုသည့် ဆေးဝါးများ၊ ထိုးဆေးများ၊ အပဲ များနှင့် အခြား ကိရိယာ တန်ဆာပလာများလည်း ရှိသည်။

နောက်ဖေးဘက် ထွက်လိုက်လျှင် ပင်လယ်ပြင်ဘက် ထိုးထွက်နေ သည့် တံကြီး တစ်တံ ရှိသည်။ ယင်းတံ ထဲတွင် ပင်လယ် သတ္တဝါ အကြီးစား များ ဖြစ်သည့် ငါးမန်း၊ ရေဘဲ၊ စသော အကောင်ကြီးများ ထားရာ အုတ် တန်ကြီးများ ရှိသည်။

အဆောက်အအုံ ရှေ့ဘက်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကား တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုလှေကားမှ တက်သွားလျှင် အခန်း တစ်ခန်း၏ ဝင်ပေါက် တံခါး ရှေ့သို့ ရောက်သည်။ ဤအခန်းသည် ရုံးခန်း ဖြစ်၍ အထဲတွင် စာ ရွက်စာတမ်းများနှင့် မဖောက်ရသေးသော စာအိတ်များ တင်ထားသည့် ဖိုင်တပ် စင်များနှင့် တံခါး မဟာတဟ ပွင့်နေသည့် အာမခံ သေတ္တာတစ်လုံး ရှိသည်။

ရုံးခန်း၏ အနောက်ဘက်မှ အခန်းထဲတွင် ဖန်ရေကန်ကြီး တစ်လုံး နှင့် သိုလှောင်ထားသော ရေသတ္တဝါ အများအပြား ရှိသည်။ မိုက္ကရိုစကုပ် များ၊ မှန်ပြားများနှင့် ဆေးအမျိုးမျိုး တင်ထားသည့် စင်များလည်း ရှိသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းသုံး မှန် သေတ္တာများ၊ ခုံတန်းရှည်များ၊ အသေးစား မိုတာစက် များ၊ ဓာတုဆေးဝါးများ တင်ထားသည့် စင်များလည်း ရှိသည်။ ဤအခန်း ထဲမှ ဖော်မယ်လင်းနဲ့၊ ငါးခြောက်နဲ့၊ ကာဘော်လစ် အက်ဆစ်နဲ့၊ အောဆက် တစ် အက်ဆစ်နဲ့၊ စက္ကူနဲ့၊ ကောက်ရိုးနဲ့၊ ကြည့်နဲ့၊ ကလိုရိုဖောင်းနဲ့၊ အိုဇိုးနဲ့၊ သံမဏိနဲ့၊ ဆီနဲ့၊ ကြက်ပေါင်စေးနဲ့၊ ရက်တဲလ် စနီတ် ခေါ် မြွေဆိုးနဲ့နှင့် ကြွက်နဲ့များသည် အစဉ်အမြဲ ထွက်လာလျက် ရှိသည်။

ရုံးခန်း၏ ဘယ်ဘက် အပေါက်သည် စာကြည့်ခန်း ထဲသို့ ဝင်ခေါက် ဖြစ်သည်။ နံရံကပ် စင်များနှင့် တင်ထားသည့် စာအုပ်များသည် မျက်နှာ ကြက်ကို ထိနေသည်။ စာအုပ်များ ထဲတွင် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့်

စာအုပ်များ သာမက အဘိဓာန်များ၊ စွယ်စုံကျမ်းများ၊ ဝတ္ထုပြဇာတ်များနှင့် ကဗျာ စာအုပ်များလည်း ပါရှိသည်။ တစ်နေရာတွင် နံရံကို မှီ၍ ထားသည့် သီချင်း ဖွင့်စက်ကြီး တစ်လုံးနှင့် ဆေး၌ ဖွဲ့ထားသည့် ရာပေါင်း များစွာသော ဓာတ်ပြားများ၊ ပြတင်းပေါက် အနီးတွင်မူ သစ်သား နီရဲနှင့် ခုတင် တစ်လုံး ရှိသည်။ နံရံများနှင့် စာအုပ်စင်များတွင် ဒေါ်ပိုင်းယားစိကရေပေါ်၊ တစ်တိယန်၊ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချို၊ ပီကာဆို စသော ပန်းချီ အကျော်အမော်များ၏ လက်ရာများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဤအခန်းကျဉ်းကလေး ထဲတွင် ခုံတန်းလျားများနှင့် ကုလားထိုင်များလည်း ရှိသည်။ ကျဉ်းသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ဤအခန်း ထဲတွင် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လူ လေးဆယ် လောက် စုပေး၍ ထိုင်နိုင်ကြသည်။

စာကြည့်ခန်းဟု ခေါ်ခေါ်၊ တေးဂီတခန်းဟု ခေါ်ခေါ် ကြိုက်သလို ခေါ်ဆိုနိုင်သည့် ဤအခန်း၏ နောက်တွင် မီးဖိုခန်း ရှိသည်။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း အခန်းကလေး ဖြစ်၍ ဓာတ်ငွေ့မီးဖို တစ်ဖို၊ ရေခန်းငွေ့စက် တစ်လုံးနှင့် ဝန်းတန်ဆေး ကြော့စလုံ တစ်လုံး ရှိသည်။ အစားအစာ တချို့ကို ရုံးခန်း ထဲရှိ ဖိုင်စင်များ အပေါ်၌ ထားသော်လည်း မီးဖို ထဲတွင်လည်း ပန်းကန်များ၊ ဆီများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ထားသည်။ မီးဖို မျက်နှာကြက် တွင် ဝတ်ပေါင်ခြောက်များ၊ အိတ်အိတ် ဝက်အူချောင်းများ ချိတ်ထားသည်။ မီးဖိုခန်း၏ နောက်ဘက်တွင် အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်း ရှိသည်။ အိမ်သာ အမိုး ဝေါက်နေသည်မှာ ငါးနှစ် တိတိ ကြာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ပါးနပ် လိမ္မာသော ဧည့်သည် တစ်ဦးက သူ ဝါးနေသည့် ပီကော အနည်းငယ်ဖြင့် အပေါက်ကို ပိတ်သွားသဖြင့် လုံခြုံသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်သည် ဝက်စတင် ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို လည်ပတ်အောင် စီမံ ခန့်ခွဲနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖုတ်သေးသေးနှင့် လူဖလံလေးဟု ထင်ရသည်။ သို့သော်လည်း အလွန် ကျစ်လျစ် တောင့်တင်းသည်။ သန်စွမ်းသည်။ ဒေါသ ဖြစ်လာပြီ ဆိုလျှင် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြမ်းတမ်း ပြင်းထန်သည်။ ဓုတ်ဆိတ်မွေး တိုနဲ့နဲ့နှင့် သူ့ မျက်နှာသည် တစ်ဝက်က ယေဂူသခင်၊ ကျန်တစ်ဝက်က မာရ်နတ် အသွင်မျိုး ပေါက်နေသည်။

သူသည် ဒုက္ခ ရောက်နေသော မိန်းကလေးများကို ကျရောက်နေသော ဒုက္ခ တစ်ခု အတွင်းမှ ကူညီ ကယ်တင်ပြီး အခြား ဒုက္ခ တစ်ခု အတွင်းသို့ တွန်းပို့တတ်သည်ဟု လူအများက ပြောကြသည်။ 'ဒေါ်ခင်သည် ဦးနောက်

စိတ်က ဆရာဝန် တစ်ယောက်၏ လက်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ တံသည် အေးစက်စက် မာကြောကြော ရှိလှ၏။ သူ မော်တော်ကားနှင့် လမ်းထွတ်လျှင် ကွေ့မြင်သမျှ ခွေးများအား သူ့ ဦးထုပ်ကို လက်ဖျားနှင့် တိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်လေ့ ရှိသည်။ ခွေးများကလည်း သူ့အား မော့ကြည့်ပြီး ပြောကြသည်။ လိုအပ်သည့် အတွက် သတ်ရမည် ဆိုလျှင် မည်သည့် ဝတ္ထုဝါကို မဆို သတ်ရဲသူ ဖြစ်သော်လည်း ယျော်ရွှင် သာယာမှု တစ်ခုတည်း အတွက်ကား မည်သူ့ကိုမှ ထိခိုက် နာကျင်အောင် မလုပ်တတ်။ သူ့တွင် လွန် ကြီးမားသော ကြောက်စိတ် တစ်ခု ရှိသည်။ တခြား မဟုတ်။ သူ့ ခေါင်းကို ရေစိုမှာ ကြောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နေ့ မရှောင်၊ ဘောင်း မရှောင် မိုးရေခဲ ဦးထုပ်ကို အမြဲ ဆောင်းထားသည်။ ဒီရေ တက်နေ ကို ရေထဲ၌ ရင်ဘတ် မြုပ်သည် အထိ အစိုကို မကြောက်ဘဲ လျှောက်သွား လေ့ ရှိသော ဒေါ်ခင်သည် ခေါင်းပေါ် မိုးတစ်စက် ကျလျှင် အကြီးအကျယ် စိတ်လန့်တကြား ဖြစ်တတ်သည်။

ဒေါ်ခင် တစ်ယောက် ကင်နရီရိုး၌ လာ၍ ဇာတ်မြုပ် နေခဲ့သည်မှာ ခေါင်း အတော် ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့ အပေါ်၌ သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိဘဲ ဘာ တစ်ခုမှ မပေါ်ခဲ့။ သူသည် ဒေသနိကပညာ၊ သိပ္ပံပညာနှင့် အနုပညာတို့ကို ဝေငှ ဖြန့်ဖြူးရာ၌ စမ်းရေပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်နှင့် တူသည်။ ရာ၏ ဂေဟာမှ မိန်းကလေးများသည် ဒေါ်ခင် ဓာတ်ခွဲခန်းဆီမှ သီချင်း ချစ်နှင့် တေးဂီတ မျိုးစုံတို့ကို ကြားကြရသည်။ လီချုံးသည် ဒေါ်ခင်က နီလိပ် ဘာသာဖြင့် ဖတ်ပြသော တရုတ် ပညာရှိ ကဗျာဆရာကြီး မကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ပန်းချီဆရာ ဟင်နရီ ညည် ဒေါ်ခင်နှင့် ကွေ့ခါမှ ပန်းချီ ဆွဲပုံ ဆွဲနည်း၊ ဆေးအရောင် စပ်ပုံ စပ် နည်းများ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းသွားသည်။ မူလ အသုံးပြုနေသည့် ခိုသာ တန်ဆာပလာများကို စွန့်ပစ်ကာ ခေတ်မီသော စုတ်တံများ၊ စာများကို အသုံးပြုလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ နောက်ဆုံး ရေးဆွဲခဲ့သည့် ပန်းချီကား လေးချပ်သည် ယခင်က ကားများနှင့် လုံးဝ မတူဘဲ တစ်ခု ကြီးသည့် လက်ရာများ ဖြစ်လာသည်။

ဒေါ်ခင်သည် မည်ကဲ့သို့သော ပေါက်ဖက်ကရ စကားကို မဆို စိတ် ခြည် လက်ရှည် နားထောင်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုစကားများကို အသိပညာ၊ အမြင်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသော စကားများသို့ အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးတတ် သည်။ သူ စိတ်သည် အကန့်အသတ် မရှိ ကွန်မြူးနေသော စိတ် ဖြစ်သည်။

သူ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် ယှဉ်သော ကရုဏာစိတ်သည် အနှောင်အ
မရှိ။ သူသည် ကလေးသူငယ်များအား အလွန် လေးနက်သည့် အကြောင်း
အရာများကို နားလည် သဘောပေါက်အောင် ပြောပြတတ်သည်။

သူသည် အလွန် လှုပ်ရှားရသည့် အံ့ဖွယ် ကမ္ဘာလေး တစ်ခု အတွင်း
နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အလိုဆန္ဒ ကြီးမား ပြင်းထန်သော်လည်း
နည်း သိမ်မွေ့ ရာ၌လည်း သူ မတူအောင် ထူးထူးခြားခြား နူးညံ့ သိမ်မွေ့
ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်သွားသူတိုင်းသည် သူ၏ ကျေးဇူး ရှိသွား
ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ သူ အကြောင်း တွေးတော ဆင်ခြင်မိသူတိုင်းသည်
သူတို့ စိတ်ထဲ၌ အတွေး တစ်ခု ပေါ်လာစေ၍ ဖြစ်၏။ ယင်း အတွေးမှ
တခြား မဟုတ်။ “ငါတော့ ဒေါ်ခဲ အတွက် ကောင်းတာလေး တစ်ခုခုပေး
လုပ်ပေးဦးမှ ဖြစ်မယ်” ဟူသော အတွေး ဖြစ်သည်။

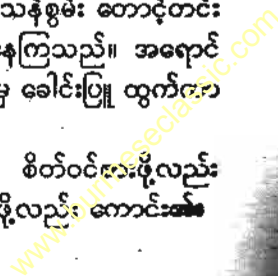

(၆)

ချစ်သည် ကျွန်းဆွယ် ထိပ်ရှိ ဒီရေ ဝင်ရာ ရေအိုင်ထဲ ဆင်း၍ ရေသတ္တဝါ
များကို ဖမ်းယူ စုဆောင်းနေသည်။ ဤနေရာသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်
အောင် ရေသတ္တဝါ မျိုးစုံ ပေါများသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ဒီရေ တက်ချိန်
တွင် ရေအိုင်သည် ရေမြုပ်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိသည်။ သောင်ခုံ ကျောက်
ခန်း ဘက် ဆီမှ ပြေးဝင် လာနေသော လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ အဆက်မပြတ်
တံခတ်မှုကြောင့် ရေအိုင်သည် အမြဲတစေ လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ သို့သော်
လည်း ဒီရေ ကျသွားချိန်တွင် ဤနေရာကလေးသည် ပြန်လည် ငြိမ်ဆိမ်ကာ
နေစရာ ကောင်းလာသည်။ ပင်လယ်ပြင် သာယာ ကြည်လင်သည်နှင့်
ဓမ္မ ရေအိုင် အောက်ခြေတွင် ကူးခပ် ပြေးလွှားနေကြသော၊ တစ်ကောင်
တစ်ကောင် တိုက်ခိုက် နေကြသော၊ အစားအစာ ရှာဖွေ စားသောက်နေကြ
သော၊ မွေးဖွားကြသော ရေသတ္တဝါများဖြင့် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိ
သည်။

ပင်လယ် ကဏန်းများသည် ကျုပ်များ ကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ အရွက်
တစ်ရွက်မှ တစ်ရွက်သို့ ကူးသန်း သွားလာနေကြသည်။ သန္တာကောင်များ
သည် ယောက်သွားများ၊ ခရုကြီးများနှင့် ကျောက်တုံးများ၌ တွယ်ကပ်နေကြ
သည့် ခရုကလေးများအား မယုံနိုင်လောက်အောင် သန်စွမ်း တောင့်တင်း
သည့် လက်နာမောင်းများဖြင့် ချုပ်ကိုင် ဖမ်းယူနေကြသည်။ အရောင်
ညိုမည်း ငါးရှဉ့်များသည် ကျောက်တုံးများ ကြားမှ ခေါင်းပြူ ထွက်ကာ
စောက်ကို ဖမ်းယူရန် စောင့်စားနေကြသည်။

ရေသတ္တဝါ မျိုးစုံ၏ လှုပ်ရှားမှု မျိုးစုံသည် စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း
အောင်း၏။ အံ့ဩဖို့လည်း ကောင်း၏။ ချစ်မြတ်နိုးဖို့လည်း ကောင်း၏။

ဤသတ္တဝါများ၏ ကြားတွင် ဖြည်းဖြည်း သာသာနှင့် တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ကျိတ် လှုပ်ရှားနေသည့် သတ္တဝါမှာ အော်တိုပတ်ခေါ် ရောဘတ်ကောင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပေါင်းပင်သဖွယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျောက်တုံး တစ်တုံး သဖွယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပုပ်ပွ ပျက်စီးနေသည့် အသားတုံး တစ်တုံး သဖွယ် ဟန်ဆောင်၍ ငြိမ်ဆိမ်နေတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆိတ်မျက်လုံးနှင့် တူသည့် မျက်လုံး အစုံကတော့ အေးစက် တင်းမာစွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဝင်းဝင်း တောက်နေသော မျက်လုံးများ ဆီသီတရွေရွေ ချဉ်းကပ်လာနေသော ကဏန်းကောင်ကို မြင်သည့် အခါ အသံပြင် ထားသည်။ သူ့ လက်တွင်းမှ မလွတ်နိုင်လောက်သည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည့် အခါ သူ့ နှာမောင်းများသည် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ကာ ကဏန်းကောင်ကို ဖမ်းချုပ်သည်။ သူ့ ထံမှ အနက်ရောင် အရည်များ ထွက်လာသည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော ကဏန်းကောင်သည် ထိုအရည်များ ကြားတွင် မသံမက ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရောဘတ်၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက် ဆုံးရသည်။

ဒေါ်ခင်သည် ရေအိုင် ထဲတွင် ဟေဇယ်နှင့် တွဲ၍ အလုပ် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟေဇယ်သည် ငပေါမိမာန်၌ မက်ခိတို့ လူစုနှင့် အတူတူ နေသူ ဖြစ်သည်။ ဟေဇယ် ဟူသော အမည်ကို ရလာခြင်းမှာ ကြုံသလို ကျသလို ကြံဖန်၍ အသက် မွေးနေရသော သူ့ မိသားစု၏ ဘဝကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဟေဇယ်၏ မိခင်သည် ရှစ်နှစ်မျှဖြင့် ကလေး ခုနှစ်ယောက် မွေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဟေဇယ်သည် ရှစ်ယောက်မြောက် ဖြစ်၏။ သူ့ကို မွေးချိန်တွင် သူ့ အဖေသည် ပိုမာ သဘာဝလိင် ဆက်ဆံမှုနှင့် အတော်ကြီး ခေါင်းရွပ်သွားခဲ့ရ၏။ အမှန်တော့ သူ့ အဖေသည် ပင်ပန်း နွမ်းဟိုက်လှပြီး ကလေး ခုနှစ်ယောက်နှင့် လင် ဖြစ်သူအား ရှာဖွေ ကျွေးမွေးရသည့် အလုပ်ဒဏ်ကြောင့် သူ့တွင် အဘက်ဘက်က ယိုယွင်း ပျက်ပြားနေပြီး သူသည် ငွေကြေး ရရှိအတွက် အလုပ် မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့၏။ စက္ကူပန်း လုပ်ရောင်းခြင်း၊ အိမ်တွင်းခိုခိုက်၍ ရောင်းခြင်း၊ အသားနှင့် သားမွေး အတွက် ကုန်များ ရောင်းချခြင်း စသည့် အလုပ် မျိုးစုံ ဖြစ်သည်။

သူ့ ယောက်ျားကတော့ ပက်လက် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကာ သူ့ တတ်သမျှ လုပ်အားပေးသည်။ သူ့ ယောက်ျား ပေးသည့် လုပ်အားမှာ အကြံ ပေးခြင်း၊ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်ပေးခြင်းနှင့် ဝေဖန်ခြင်း စသည်များသာ ဖြစ်၏။ သူ့တွင် ဟေဇယ်ဟု ခေါ်သော အဒေါ် တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့ အဒေါ် ဟေဇယ်သည် အသက် အာမခံ ထားသည်ဟု ထင်ရှား ကျော်ကြား

နေသူ ဖြစ်၏။ ရှစ်ယောက်မြောက် ကလေး မွေးလာလျှင် သူ့ အဒေါ် နာမည်ကို ယူ၍ 'ဟေဇယ်' ဟု မှည့်ရန် စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ မွေးလာသည့် အခါ သားယောက်ျားကလေး ဖြစ်နေသော်လည်း နောက်ထပ် ရှည်ရှည်ပေးပေး စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ဟေဇယ်ဟုပင် အမှတ်တမဲ့ ခေါ်ခဲ့မိ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဟေဇယ် ဟူသော နာမည်ကို ခေါ်နေကျ ဖြစ်ကာ ခေါ်သားကျသွားသဖြင့် နာမည် ထပ်ပြောင်းဖို့ မစဉ်းစားတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ဟေဇယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာခဲ့သည်။ သဒ္ဓါကျောင်းတွင် လေးနှစ် နေခဲ့ရပြီး အကျင့် စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးကျောင်းတွင် လေးနှစ် နေခဲ့ရသော်လည်း နှစ်နေရာစလုံးမှ ဘာ ပညာမှ မတတ်ခဲ့ပေ။ အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးကျောင်းများသည် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များနှင့် ရာဇဝတ်ဖြစ်မှု ကျူးလွန်ပုံ ကျူးလွန်နည်းများကိုသာ သင်ကြားကြသည်ဟု နားလည်ထားကြရသော်လည်း စိတ်ဝင်တစား လေ့လာခြင်း မပြုခဲ့သော ဟေဇယ်သည် ယင်းပညာများကိုလည်း တတ်သိ နားလည်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဟေဇယ်သည် စကား ပြောသံများ ကြားရခြင်းကို နှစ်သက်သော်လည်း ဘယ်တော့မှ စကားလုံးများကို နားထောင်လေ့ မရှိ။ သူ နှစ်သက်သည်မှာ အသံကိုသာ ဖြစ်၍ အနက် အဓိပ္ပာယ် အပေါ်တွင် လုံးဝ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပေ။ သူသည် မေးခွန်းများ မေးလေ့ ရှိသော်လည်း အဖြေများကို ကြားရန် မေးခြင်း မဟုတ်။ အသံများ ကြားလို၍သာ မေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဟေဇယ်သည် အသက် နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှိပြီး ဆံပင် နက်နက်နှင့် ခင်မင်ဖွယ် ကောင်းသည်။ သန်မာ တောင့်တင်းသည်။ လိုလိုချင်ချင် လုပ်တတ် ကိုင်တတ်သော သဘော ရှိသည်။ သူသည် ဒေါ်ခင်နှင့် အတူ မကြာခဏ လိုက်၍ အလုပ် လုပ်တတ်သည်။ ဘာ လိုချင်သည်ကို နားလည်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ရေသတ္တဝါ စုဆောင်းသည့် အလုပ်တွင် လူတော် တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်လား။

ဟေဇယ်၏ လက်ချောင်းများသည် ရေတစ် တစ်ကောင်၏ နှာမောင်းများ သဖွယ် ကျစ်လျစ် မာကြောသည်။ တောင့်တင်း သန်မာသည်။ မည်သည့် အကောင်ကို မဆို မိမိရရ ချုပ်ကိုင် ဖမ်းယူတတ်သည်။ ရေတစ်စိန်နှင့် ချော်ချွတ်ချွတ် ဖြစ်နေသော ကျောက်ကုံး ကျောက်ခဲဆောင်များ ပေါ်တွင် ခြေ မြဲအောင် ရပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူသည် ပင်လယ် ရေသတ္တဝါများ ရှာဖွေ ဖမ်းဆီး၍ စုဆောင်းရသည့် အလုပ်ကိုလည်း အလွန် သဘောကျသူ ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဒေါ်ခင်သည် ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ ရော့ဘာ ဖိနပ်ကြီးများကို စီးကာ အလုပ် လုပ်လျက် ရှိသော်လည်း ဟောဇယံကတော့ တင်းနစ် ရူးဖိနပ် စီးကာ အပြောရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီကို ဝတ်၍ အလုပ် လုပ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် သန္တာကောင်များ လိုက်လံ ဖမ်းဆီး နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင် ထံတွင် သန္တာကောင် အကောင် သုံးရာ လိုချင်သည် ဟူသော အမှာစာ ရောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဟောဇယံသည် ရေအိုင်၏ အောက်ခြေ တစ်နေရာမှ ပထမတန်းစား တရင်းဝင် ခရမ်းရောင် သန္တာကောင် တစ်ကောင် ဖမ်း၍ ပြည့်လှန်းပါး ဖြစ်နေသော အိတ်ကြီး ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ ဒါတွေကို ဘာ လုပ်ကြတာလဲ မသိဘူး” ဟုလည်း ဟောဇယံ က ရေရွတ်သည်။

“ဘယ်ဟာတွေကို ပြောတာလဲ” ဟု ဒေါ်ခင်က မေးသည်။

“သန္တာကောင်တွေကို ပြောတာ” ဟု ဟောဇယံက ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားက သန္တာကောင်တွေကို ရောင်းတယ်၊ ရောင်းတာမှ သန္တာ ကောင်တွေကို စည်ပိုင်းတွေနဲ့ ထည့်ပြီး ပို့ပေးရတာ။ ဒီလူတွေက သန္တာ ကောင်တွေနဲ့ ဘာ လုပ်ကြတာလဲ။ စားလို့လည်း ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့က သန္တာကောင်တွေကို လေ့လာတာကွ” ဟု ဒေါ်ခင်က စိတ် ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ပြောသည်။ ဤမေးခွန်း အတွက် ဟောဇယံအား အဖြေ ပေးခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပြီ ဒေါ်ခင်သည် ထိုအချက်ကို သတိ ထားမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့တွင် ဖျောက်၍ မရနိုင်အောင် စွဲနေသော ‘ညဉ့်’ တစ်ခု ရှိသည်။ လူတစ်ယောက် သူ့အား မေးခွန်း ထုတ်လျှင် ထိုလူ သည် အဖြေ သိလို၍သာ မေးခွန်း ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ ဤအယူအဆကြောင့်လည်း မေးခွန်း ရှိလာလျှင် ဖြေသည်။ ဤ အကျင့်သည် ဒေါ်ခင်၏ အကျင့် တစ်ခု ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဟောဇယံကတော့ စကား ပြောသံ ကြားလို၍သာ မေးခွန်း ထုတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ မေးခွန်း မေးခြင်းသည် တစ်ခုသော မေးခွန်း အတွက် အဖြေ ရှိလာသည့် အခါ အဖြေ ပေါ်တွင် အဖြေ ပြု၍ နောက်ထပ် မေးခွန်း တစ်ခု မေးရန် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင် စကားပြော ခြင်းသည် မရပ်တော့ဘဲ ဆက်လက် ရှင်သန် နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော့။

“လေ့လာစရာ ဘာတွေ ရှိလို့လဲ” ဟု ဟောဇယံက ဆက်ပြောသည်။ “သူတို့က သန္တာကောင်တွေပဲ ဒီအနား တစ်ဝိုက် ဒီကောင်တွေ သန်းနဲ့

ချိပြီး ရှိနေတာပဲ။ ခင်ဗျား လိုချင်ရင် ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းက သန်းနဲ့ ချိပြီး ဖမ်းပေးနိုင်တယ်”

“သန္တာကောင်တွေဟာ နားလည်ရ ခက်အောင် ရုပ်ထွေးတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ကွ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေကို အနောက် အလယ်ပိုင်း ဒေသက နေ့သီ ဝက် စောင်း တက္ကသိုလ်” ကို ပို့ပေးရတာ”

“အဲဒီ ဘက်မှာ သန္တာကောင် မရှိလို့လား”

“အဲဒီဘက်မှာ ပင်လယ်တို့ သမုဒ္ဒရာတို့ မရှိဘူးကွ”

“ပြော...” ဟု ဟောဇယံက ရေရွတ်သည်။ သူသည် နောက်ထပ် မေးခွန်း တစ်ခု မေးရန် စိတ်အား ထက်သန်စွာ စာစုလျက် ရှိသည်။ သို့ သော်လည်း စကားစ ပြတ်သွားသည်။ ဘာ မေးရမှန်း မသိ၍ ပြတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် မြန်မြန်ထက်ထက် စဉ်းစား၍ မရ။ သူ မေးခွန်း တစ်ခု ထပ်မေးရန် စဉ်းစားနေခိုက်တွင် ဒေါ်ခင်က မေးခွန်း ထုတ်တတ်သော အစဉ် အလာကလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကဲ့သို့ အမေး ခံရခြင်းမျိုးကို ဟောဇယံ မကြိုက်။ အလွန် မုန်းသည်။ ပြီးတော့ ဟောဇယံ၏ စိတ်သည် လူသူ ကင်းမဲ့ နေသော ပြတိုက်ကြီး တစ်ခု အတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည် သွားလာနေသည့် အနေအထားမျိုး၌ ရှိသည်။ သူ စိတ်ထဲတွင် စနစ်တကျ စီစဉ် ခင်းကျင်းထားသည့် အတွက် ဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။ သူသည် အရာ တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ မေ့သွားခြင်း မရှိသော်လည်း အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့ပြီး သူမျှကို အစီအစဉ်နှင့် မှတ်သားထားတတ်သူ မဟုတ်။ တံငါလှေ တစ်စင်း ထဲတွင် ငါးဖမ်း ကိရိယာ အားလုံးကို စုပုံ၍ ချထားသည့်နယ်။ ဖြစ်ပြီးသမျှ အရာရာတိုင်းကို အရောရော အနှောနှော မှတ်သားထားတတ်သူ ဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်က မေးသည်။ “မင်းတို့ ဗီမာန် ထဲမှာ အခြေအနေ ကောင်းရဲ့ ဟား”

ဟောဇယံသည် သူ့ လက်ချောင်းများဖြင့် သူ့ ဆံပင်နက်များကို ထိုး၍ နှစ်ဖျစ် မြည်အောင် ကုတ်လိုက်သည်။

နောက်ကျို ရုပ်ထွေးနေသော သူ့ စိတ်ထဲသို့ တစ်ချက်မျှ ချောင်းကြည့် ထည့်သည်။

“မဆိုးပါဘူး။ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဟို အကောင်ကလေးလည်း ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ နေလိမ့်မယ် ဆို ထင်ရတာပဲ။ သူ့ မယားက သူ့ကို တော်တော်ကြီး အုပ်လွှတ်လိုက်တယ်

ဗျ။ သူ နိုးနေတုန်း အအုပ် ခံရတာ ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်က ဘယ် အရေး လုပ်မှာလဲ။ အခု ဟာက သူ မယားက သူ အိပ်ပျော်သွားအောင် စောင့်တာ။ သူ အိပ်မော ကျပြီ ဆိုမှ စိတ်တိုင်းကျ နှက်တာ။ အဲဒါမျိုးကျတော့ သူက မုန်းတယ်။ မယားက သူ့ကို ဆော်တော့ ဒီကောင် လန့်နိုးသွားတယ်။ သူ ကလည်း ပြန်ရိုက်တာပေါ့။ ရိုက်လို့ အားရတော့ ပြန်အိပ်ရော။ သူလည်း အိပ်ရော သူ မယားက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တီးပြန်ရော။ သူက အိပ်လိုက် သူ မယားက ရိုက်လိုက် ပြန်အိပ်လိုက် ထပ်ရိုက်လိုက်နဲ့ ဒီကောင် နားနား နေနေ မနေရတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်လာတာ။”

“အေး... ဒါဆိုရင်တော့ နည်းသစ် သုံးတာပဲကွ” ဟု ဒေါ်ခင်က ရေရွတ်သည်။ “အရင်ကတော့ သူ မိန်းမက ရဲတိုင်းပြီး ထောင်ပို့နေကျပါ”

“အင်း... ပို့တော့ ပို့ဖူးတယ်ဗျ” ဟု ဟောဇယ်က ပြန်ပြောသည်။ “အကိုင်းနတ်မှာ သူတို့ ထောင်အသစ် မဆောက်ခင်က ပို့တာလို့ ထင်တာ ပဲ။ ရက်ပေါင်း ၃၀ ပဲ နေရတယ် ထင်တယ်။ ဂေးက ထောင်က လွတ်ချင် လို့ ရွရွ တက်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ထောင်သစ်ကျတော့ တစ်မျိုးဗျ။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရေဒီယိုနဲ့ ဘာနဲ့တဲ့။ အိပ်စင်က ကောင်းတယ်တဲ့။ ရဲအရာ ရှိတာလည်း သဘောကောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ဗျာ ဂေးက ဟိုထဲ ရောက် သွားရင် ဘယ် ပြန်ထွက်ချင်တော့မှာပဲ။ တကယ်လည်း မထွက်ချင်ဘူးဗျ။ သူက ထောင်ထဲ နေရတာကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေတော့ သူ မယားက သူ့ကို ဖမ်းအောင်လည်း မလုပ်တော့ဘူး။ ထောင်ကျအောင်လည်း မလုပ် တော့ဘူး။ သူ အိပ်ပျော်အောင် စောင့်ပြီး ရိုက်တယ်။ ဂေးကလည်း သူ့ကို ဒီလို လုပ်တာ အခံရ သိပ်ခက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိသား ပဲဗျာ။ ဂေးကို သူ မယား ရိုက်တာက ပျော်လို့ ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ ဝုတ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းတဲ့ အနေနဲ့ မှန်မှန် ရိုက်ပေး နေရတာပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ ရိုက်ရပါ များလာတော့လည်း ငြီးငွေ့လာတယ်တဲ့။ အခုတော့ သူ ကျုပ်တို့နဲ့ နေတော့မယ့် ပုံပဲ”

ဒေါ်ခင်သည် ကိုယ်ကို မတ်မတ် ဆန့်လိုက်သည်။ လှိုင်းလုံးများသည် ရေအိုင် အရံအတားကို ကျော်လွှား ဖြတ်သန်းစ ပြုနေပြီ။ ဒီရေသည် ဝင်လာ စ ပြုနေပြီ။ ပင်လယ်ပြင် ဆီမှ မြစ်ငယ်ကလေးများသည် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများ ဆီသို့ စီးလာနေကြပြီ။ လေသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် တိုက်ခတ် လာသည်နှင့် အတူ ပင်လယ်ဖျံများ၏ အသံကို ကြားရသည်။

ဒေါ်ခင်သည် သူ့ ခေါင်း ပေါ်မှ မိုးကာ ဦးထုပ်ကို နောက်သို့ အနည်း ငယ် လှန်လိုက်သည်။ “တို့ လိုသလောက် သန္တာကောင်တွေ ရှပြီကွ” ဟု ဟောဇယ်အား လှမ်းပြောသည်။

ထို့နောက် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။ “ဒီမယ် ဟောဇယ်။ မင်းအိမ် အောက်ခြေမှာ ပင်လယ်ခရုပေါက်ကလေးတွေ ခြောက်ရာ ခုနစ်ရာလောက် စမ်းထားတာ ငါ သိတယ်။ တကယ်လို့ တို့ကို စစ်ဆေးရေး အရာရှိတ ဆီးတားပြီး စစ်လို့ တွေ့သွားရင် မင်းက ငါ့ ပစ္စည်းတွေပါလို့ ပြောရတော့ ဇယ်။ ငါက ရထားတဲ့ ခွင့်ပြုချက် အရ ဖမ်းလာတာပါလို့ ပြောရတော့မယ်။ ငါ ပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း အဲဒီ အတိုင်း ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား။”

“အင်း... ဟုတ်တယ်” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။

“ဒီမယ်... ဟောဇယ်။ ငါ ပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်” ဟု ဒေါ်ခင်က အေးအေးသာသာ ပြောသည်။ “ဆိုကြပါစို့။ ငါ့ဆီကို ပင်လယ် ခရုတွေ လိုချင်တယ်လို့ အမှာစာ ရောက်တဲ့ အတွက် ငါ့စာ ခွင့်ပြုချက် ထက်မှတ် တောင်းပြီး ဖမ်းတယ်ပဲ ဆိုဦးတော့ ခဏ ခဏ ခွင့်ပြုချက် ယူ ပြီး ဖမ်းနေရင် စစ်ဆေးရေး အရာရှိက ဘယ်လို ထင်မလဲ။ သူက ပင်လယ် ခရုတွေကို ငါ စားနေတာလို့ ထင်သွားရင် ငါ့ အဖို့ ကောင်းပါ့မလား။”

“အင်း... ဟုတ်တယ်” ဟု ဟောဇယ်က ရေရွတ်သည်။

အရက် ထုတ်လုပ် ရောင်းချရေး ဘုတ်အဖွဲ့က လူတွေလည်း အဲသလို စဲ သူတို့ စိတ်က အမြဲတမ်း သံသယ ဝင်နေတယ်။ ငါ့ကို အမြဲတမ်း အရက် သောက်နေတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သူတို့ကတော့ လူတိုင်းကို အဲ သလိုပဲ ထင်နေကြတာပါ။”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ အနို့ ခင်ဗျားကကော အမြဲတမ်း သောက်နေ တာပဲ မဟုတ်လား။”

“အများကြီး သောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြော သည်။ “သူတို့ အဖွဲ့က ထုတ်နေတဲ့ အရက်ကကော ဘယ်လောက် ကောင်း ထို့လဲ။ အရသာက ဆိုးလွန်းလို့ ပြန်ပြီး ချက်သောက်နေရတာ”

“သိပ်တော့လည်း မဆိုးပါဘူးဗျာ” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။ “ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ကျုပ်နဲ့ မက်ခိ သောက်ခဲ့ကြသေးတယ်။ အရက်ထဲကို သူတို့က ဘာတွေ ထည့်ထားလဲ။”

ဒေါ်ခင်သည် ဟောဇယ်၏ အမေးကို မြေမည် လုပ်ပြီးခါမှ ဟောဇယ်၏ ‘လှည့်ကွက်’ ကို ရိပ်မိသဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။

“ကဲ... ဟောဇယ်။ ငါတို့ ပြန်ကြန့်နို့” ဟု ပြောကာ သန္တာကောင် အိတ်ကို ပခုံးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဟောဇယ်၏ စိတ်ထဲမှ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ဖမ်းထည့်လာသော ပင်လယ်ခရုပေါက်များကို မေ့သွားသည်။

ဟောဇယ်သည် ရေအိုင် ထဲမှ နေရှည် ကမ်းပါးပေါ် တက်သွားသော ဒေါ်ခင်၏ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူတို့ လျှောက်သွားရာ လမ်းပေါ် တထန်းကောင်များသည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ပြေးဆင်းသွားနေကြသည်။ ပင်လယ်ခရုပေါက်များနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဟောဇယ်က တွေးလာသည်။

“ဟို... ပန်းချီဆရာကောင် ကျုပ်တို့ နန်းတော် ပြန်လာပြန်ပြီ” ဟု ဟောဇယ်က စကား စသည်။

“ဟုတ်လား” ဟု ဒေါ်ခင်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ သူက ကျုပ်တို့ ပုံတွေကို ကြက်မွေး စုတ်တံ တွေနဲ့ ဆွဲသွားတာ ခင်ဗျား အသိပဲ။ အခုကျတော့ တစ်မျိုး ပြောနေပြန်ပြီ။ တရုတ်ကမာ စုတ်တံတွေနဲ့ အားလုံးကို ပြန်ဆွဲပြီးမယ်တဲ့။ သူက အရောင်တွေ ဘာတွေပါ ပြောင်းပစ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အင်း... ဒါပေါ့။ သူ လှေကော ဆက်ပြီး ဆောက်နေတုန်းပဲလား”

“ဆောက်တာပေါ့။ အဲဒါလည်း ပုံစံ ပြောင်းသွားပြီ။ ပုံစံသစ်နဲ့ လှေ လို့ ပြောတယ်။ သူက အခု ဆောက်လက်စ လှေကို ပြန်ဖျက်ပြီးမှ ပြန် ဆောက်မှာ။ ဒီမယ် ဒေါ်ခင်။ ဒီလူ ရူးများ နေသလား”

ဒေါ်ခင်သည် ပခုံးပေါ်မှ အိတ်ကို မြေပြင်ပေါ် ချ၍ ခဏ အမော မြေ သည်။ “ဒီလူ ရူးနေသလား” ဟု ရေရွတ်သည်။ “အေး... ဟုတ်တယ်။ ရူးနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အမှန်တော့ မင်းတို့ ငါတို့ အားလုံး အရူးတွေ ချည်းပဲ။ ရူးပုံချင်း မတူတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်နဲ့ ရူးနေကြတာပေါ့ကွာ”

ဟောဇယ်သည် ဤစကားမျိုးကို အရင်က ကြားဖူးခဲ့သည် မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ အလွန် သန့်စင် ကြည်လင်သည့် လူ တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ် ထားသူ ဖြစ်၏။ သူ ဘဝသည် တခြား လူများက နည်းမလည်သည့် အကျင့် သီလကောင်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေသော ဘဝ တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆ

ထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်ခင်က အားလုံး အရူးတွေချည်းပဲဟု ပြောလိုက်သည့် အခါ ဒေါ်ပွသွားသည်။

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။ “သူ ဆောက်နေတဲ့ လှေကိုစွဲကို ဘယ်လို စဉ်းစားမလဲ။ ကျုပ် သိရသလောက် ဆိုရင် သူ အဲဒီ လှေကို ဆောက်နေတာ ခုနစ်နှစ် ရှိနေပြီဗျာ။ ပျဉ်တွေ သစ် သားတွေ ဆွေးကုန်လို့ အင်တော ထပ်ကိုင်နေရတဲ့။ ပြီးခါလည်းနီးရော ပုံစံ ပြောင်းပြီး အသစ် ပြန်ဆောက်မလို့တဲ့။ ကျုပ်ကတော့ ဒီလူကို အရူးလို့ ထင်တာပဲ။ လှေတစ်စင်းကို ခုနစ်နှစ် ဆောက်ရသတဲ့ဗျာ အဲ့ရော”

ဒေါ်ခင်သည် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချပြီး သူ့ ရော်ဘာ ရှူးဖိနပ်ကြီးများကို ဆွဲချွတ်နေသည်။ “မင်းက နားမလည်လို့ပါ” ဟု လေသံ အေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ “ဟင်နီရီဟာ လှေတွေကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်ကွ။ ဒါပေမဲ့ စင်လယ်ပြင်ကျတော့ ကြောက်တယ်”

“ဒီလို ဆိုရင် သူက ဘာကြောင့် လှေကို ဆောက်နေတာလဲဗျာ”

“သူက လှေတွေကို သဘောကျတဲ့ လူကွ” ဟု ဒေါ်ခင်က မြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလို ရှိတယ်။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ သူ လှေ ဆောက်လို့ ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီ အခါမှာ လှေတွေက “ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ လှေကို ရေထဲ မချတာလဲလို့” မေးကြမယ်။ ဒီကျတော့ သူ လှေကို ရေထဲ ချရတော့မယ်။ လှေနဲ့ ပင်လယ် ပြင်ကို ထွက်ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ရေကို မုန်းတယ်။ အဲဒီတော့ သူ ဘာလုပ်သလဲတဲ့။ လှေကို ပြီးသွားအောင် မလုပ်တော့ဘူး။ လှေ မပြီးရင် ရေထဲကို ချဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ဟောဇယ်သည် ဒေါ်ခင်၏ ကျိုးကြောင်းပြ ဆင်ခြင်တုံတရားကို သူ ထက်လှမ်းမီသည့် အတိုင်းအတာ တစ်ခု အထိသာ နားလည်သည်။ တိကျ ပြတ်သားစွာ နားမလည်မီ ထိုအကြောင်းအရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို အရူးလို့ပဲ ထင်တယ်” ဟု ဇွတ်ပြောသည်။

မည်းနက်နေသော မြေ ပေါ်တွင် ဈေးပိုးထိုးကောင်များ တွားသွားနေ ကြသည်။ ပိုးကောင် အများစုသည် အမြီးများကို ထောင်ထားကြသည်။ ဤပိုးကောင်များသည် အနံ့ဆိုးလည်း ထွက်သည်။ “ကြည့်စမ်းပါဦး။ အနံ့ နဲ့တဲ့ ဈေးပိုးထိုးကောင်တွေ” ဟု ဟောဇယ်က လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြော သည်။

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ သူတို့က ဘာပြုလို့ ဖင်တွေ ထောင်ထားတာလဲ”

ဒေါ်ခင်သည် သူ့ သိုးမွေးခြေအိတ်များကို လိပ်၍ ရော်ဘာ ရှူးဖိနပ်ထဲ ထိုးထည့်သည်။ အိတ်ကပ် ထဲမှ ခြေအိတ် အခြောက် တစ်စုံနှင့် ရက်အင်ဒီးယန်းများ စီးသော ဖိနပ်ပျော့ တစ်စုံ ထုတ်သည်။ “အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး” ဟု ပြောသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ ငါလည်း သူတို့ကို လေ့လာကြည့်ခဲ့တာ။ ဒီကောင်တွေဟာ လူအများ တွေ့နေကျ မြင်နေကျ အကောင်တွေပဲ။ သူတို့ အများဆုံး လုပ်တာ ဆိုလို့ ဖင်မြီး ထောင်ထားတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ အမြီးတွေ ဘာကြောင့် ထောင်ထားတယ် ဆိုတာလည်း စာအုပ်တွေ ထဲမှာ ရေးမထားဘူး။”

ဟောဇယ်သည် သူ့ ဖိနပ်ထိပ်ဖြင့် ပိုးကောင် တစ်ကောင်ကို ထိုး၍ လှန်လိုက်သည်။ ပက်လက် လန်နေသော ချေးပိုးထိုးကောင်သည် ခြေထောက်များကို တလှုပ်လှုပ် လုပ်ကာ ပြန်မှောက်ရန် အားထုတ် ရုန်းကန်လျက် ရှိသည်။

“ခင်ဗျားကကော သူတို့ ဘာကြောင့် အဲသလို လုပ်တယ် ထင်လဲ”
“ငါကတော့ သူတို့ အဲသလို လုပ်နေတာဟာ ဆုတောင်းနေကြတာလို့ ထင်တာပဲ”

“ဘာ... ဗျ”

ဟောဇယ်က အလန်တကြား ရေရွတ်သည်။

“သူတို့ရဲ့ ဖင်ပိုင်းကို လေထဲ မြှောက်ထားကြတာဟာ သူတို့ရဲ့ ထူးခြားမှု တစ်ခု မဟုတ်လားကွာ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ “အဲဒါဟာက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးခြားတဲ့ အရာ တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ တို့ကလည်း မုန်းဆပြီး ပြောရုံက လွဲလို့ တာမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ကြဘူး။ တကယ်လို့ ငါတို့ အနေနဲ့ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းမပြနိုင်တဲ့ ထူးဆန်းမှု တစ်ခု လုပ်ကြတော့မယ် ဆိုရင် ဘုရားသခင်ကို အာရုံ ပြုပြီး ဆုတောင်းတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့လည်း ဆုတောင်းနေတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“တော်ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက မြန်မြန် သွားကြစို့ရဲ့” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။

(၇)

အိမ်များ ဖိမာန်၏ တိုးတက်မှုသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်။ ဤနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြစဉ်က မက်ခါ၊ ဟောဇယ်၊ အိတ်ဒီ၊ ဟူဂီနှင့် ဂျိုးတို့ လူစုသည် ဤနေရာကို သူတို့ အတွက် လေဒဏ်၊ အထက်တို့မှ အကာအကွယ် ပေးမည့် ခိုလှုံစရာ နေရာ တစ်ခု အဖြစ် လည်း ဆောင်း၊ နေရာတိုင်း ဆိုင်တိုင်း ပိတ်၍ သို့မဟုတ် နေရာ တစ်နေရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ သူတို့ အနေ များလာပြီး အထိုင်များလာသဖြင့် လိုလိုလားလား ဖြစ်လာသည့် အခါ ခိုကပ်စရာ နေရာတစ်ခု အဖြစ် လည်းကောင်း တတ်မှတ်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုထက် ပို၍ စဉ်းစားခြင်းကား မပြုခဲ့ကြပေ။

ထိုစဉ်က ဤဖိမာန်သည် ဘာ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းမှ ခင်းကျင်း မထားဘဲ ရှည်မျောမျော အခန်းရှည် တစ်ခန်းသာ ရှိသည်။ ဘေး တစ်ဖက်ရှိ ဘေးပေါက် နှစ်ခုမှ အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးသည် အခန်း တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေသည်။ ငါးမူန့်နဲ့များ ထွက်နေသည့် သစ်သားများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နံရံတွင်လည်း ဘာ ဆေးမှ သုတ်ထားခြင်း မရှိ။ ထိုစဉ်ကတော့ သူတို့ လူစုသည် ဤနေရာကို သဘော သိပ်မကျ။ မြတ်နိုး တွယ်တာစိတ် မပေါ်။ သို့သော်လည်း မက်ခါသည် စည်းရုံး လှုပ်ရှားရမည့် စုပေါင်း စီမံခန့်ခွဲမှု တစ်ခု လိုအပ်နေသည်ကို သိလာသည်။ အထူးသဖြင့် ပေပေတေ တေ ရွတ်တီးရွတ်ထိုးနှင့် ကိုယ် ကြိုက်ရာ ကိုယ် လုပ်နေလေ့ ရှိသော ဤ ကြားတွင် စည်းရုံး လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုသည် အထူး လိုက်အပ်သည်ဟု ထင်သည် သဘောပေါက်လာသည်။

မက်ခါသည် မြေဖြူခဲ တစ်ခဲဖြင့် ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ရှည်မျောမျော ရွတ်တီးရွတ်ထိုး ခဲ့သည်။ တစ်ကွက်လျှင် အရှည် ခုနစ်ပေနှင့် အကျယ်

လေးပေ ရှိသည်။ အကွက် အလယ် တည့်တည့်တွင် နာမည် တစ်ခုစီ ရေး
သည်။ ဤအကွက်များသည် အိပ်ရာများ ဖြစ်၏။ လူ တစ်ယောက်သည်
ဤအကွက် တစ်ကွက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဤအကွက် ထဲသို့ လူ တစ်
ယောက် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာပါက အကွက် ပိုင်ရှင်က ခုခံ ကာကွယ်
ပိုင်ခွင့် ရှိသည်။ ဤအကွက် ငါးကွက်၏ ပြင်ပ နေရာများသည် အများသုံး
ဘုံ ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်သည်။

သူတို့ ရွှေပြောင်း ရောက်ရှိလာသည့် ပထမပိုင်း ရက်များတွင်
မက်ခံနှင့် အပေါင်းအပါများသည် ကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်၍ ဖဲကစားခြင်းဖြင့်
အချိန် ဖြုန်းကြသည်။ အိပ်တော့ အလွန် မာကျောသည့် သစ်သားပြားများ
ပေါ်၌ အိပ်ကြသည်။ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲကြောင့်လားတော့ မသိ
သူတို့ အားလုံး ယင်းပုံစံ အတိုင်း နေကြသည်။

သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ပြင်းထန်သော မိုးသည် တစ်လကျော်
ကျော်မျှ အဆက်မပြတ် ရွာနေသည့် အခါ အခြေအနေ အရပ်ရပ်သို့
ပြောင်းလဲလာသည်။ မက်ခံနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် ကြမ်း ပေါ်
ထိုင်နေရခြင်းကို ပြီးငွေ့ စိတ်ကုန်လာကြသည်။ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး
ဖြစ်နေသော သစ်သား နံရံကိုသာ တောက်လျှောက် ကြည့်လာနေရသည့်
မျက်လုံးများသည် ဒေါသရောင် ထွက်လာကြသည်။ ဤနံရံသည် ဤအိ
အပေါ် ခင်မင် တွယ်တာမှု ရှိမလာစေရန် တားဆီး ပိတ်ပင် နေသည်ဟု
ထင်လာကြသည်။

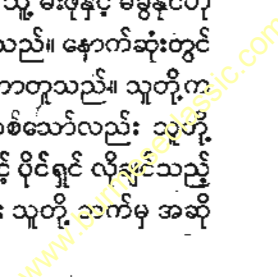
ထို့နောက် တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဟူဂီသည် စစ်သုံး အိပ်စား
ခုတင် လေး တစ်လုံး ထမ်းပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ အိပ်စင် ရွက်ထည်များ
မှာမှ ပေါက်ပြဲ စုတ်ပြတ်နေကြလေပြီ။ သို့သော်လည်း ဟူဂီသည် ငါးဖမ်း
ပိုက်ကြိုးများဖြင့် သူ ယူလာသည့် အိပ်စင်ကို နှစ် နာရီ ကြာမျှ အချိန် ကု
၍ ပြန်လည် ချုပ်လုပ် ပြုပြင်သည်။ ထိုညတွင် အခြားလူများ ကြမ်းပေါ်
အိပ်နေစဉ် သူက ကြိုးခုတင် ပေါ်၌ မိမိဖြင့် အိပ်မောကျလျက် ရှိသည်
မအိပ်မိကလေးတွင် သူ့ထံမှ အလွန် စိတ် သက်သာရာ ရသည့် သက်ပြင်း
သံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် အခြားသူများ အိပ်မပျော်မီ သူ့ ထံမှ မောင်
သံကို ကြားကြရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မက်ခံသည် တောင်ကုန်း ပေါ်သို့ အမောခံ
တက်ကာ သံတိုသံစများ ပုံထားသည့် အမှိုက်ပုံး ထဲမှ သံချေး တက်နေသော
စပလိန် တစ်စုံကို သယ်လာသည်။ ထိုအခါ ကျန်လူစုသည်လည်း အမှိုက်

မှတ်မဲ့ နေသည့် အကျင့်ကို ဖျောက်လာကြသည်။ သူတို့ နေထိုင်ရာ
တောင်ကို မွမ်းမံရန် အတွက် အပြိုင်အဆိုင် စဉ်းစား လုပ်ဆောင်လာကြ
သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကြမ်း ပေါ်တွင် ကော်ဇောဟောင်းကြီး ရောက်လာသည်။
ထိုင်ခုံ ပါသော ကုလားထိုင်များနှင့် ဖင်ထိုင်ခုံ မပါသော ကုလားထိုင်များ
လည်း ရှိလာသည်။

မက်ခံတွင် ဆေးနီရောင် သုတ်ထားသည့် ကြိမ် ဆိုဖာ တစ်လုံး ရှိ
သည်။ အခန်း ထဲတွင် စားပွဲများလည်း ရောက်လာသည်။ ဒိုင်ခွက်လည်း
ပါ။ စက်လည်း မရှိတော့သည့် တိုင်ကပ် နာရီအိုကြီး တစ်လုံးလည်း
ရောက်လာသည်။ သစ်သား နံရံကပ်လည်း ထုံးဖြူများဖြင့် ဖြူဖွေး ဝင်းလက်
သည်။ ဤအတွက်ကြောင့် အခန်း ထဲတွင် ပို၍ လင်းကာ လေဝင် များ
သို့ ဖြစ်လာသည်။ နံရံ ပေါ်တွင် ရုပ်ပုံများလည်း အစီအရီ တည်ရှိလာကြ
သည်။ အများအားဖြင့် ကိုကာကိုလာ ပုလင်းများ ကိုင်ထားသည့် အလွန်
စရာ ကောင်းသော မိန်းကလေး ရုပ်ပုံများ ဖြစ်၏။ ပန်းချီဆရာ ဟင်နရီ
လည်း သူ ကြက်မွေးစုတ်တံ သုံးနေစဉ်က ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကား
ချုပ် ပေးသည်။ ပြီးတော့ အခန်း၏ ထောင့် တစ်ထောင့်၌ ချိတ်ဆွဲထား
သည့် ရွှေဝါရောင် ကြောင်မြီးများနှင့် တိုင်ကပ် နာရီအိုကြီး ဘေး၌ စိုက်ထူ
သည့် ဒေါင်းတောင်များ။

သူတို့ လူစုသည် အချိန် များစွာ အကုန် ခံ၍ အလုပ်ပိတ် မီးဖို တစ်
လုံးကိုလဲ ရှာဖွေကြသည်။ သူတို့ လိုချင်သော မီးဖိုကို တွေ့ပါ၏။ သို့
တော်လည်း ရရန် မလွယ်။ မီးဖိုက ကြီးလွန်းသဖြင့် ခိုး၍ မရ။ မီးဖိုက
ရောင် ဆေးသုတ် ထားသဖြင့် သူတို့ မျက်စိများ ထဲတွင် အလွန် လှနေ
သည်။ ဤမီးဖိုကို ရရေး အတွက် သူတို့ အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်နေကြရသည်။
မီးဖို ပိုင်ရှင်မှာ ကလေး ရှစ်ယောက် အမေ မုဆိုးမ တစ်ယောက်
သည်။ မက်ခံသည် မီးဖို ရရှိရေး အတွက် နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ပိုင်ရှင်အား
အယောင်းသည်။ သွေးဆောင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ မီးဖိုနှင့် မခွဲနိုင်ဟု
သာ မက်ခံ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းဆန်လျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ပိုင်ရှင်က တစ် ဒေါ်လာခွဲ ရလျှင် ရောင်းမည်ဟု သဘောတူသည်။ သူတို့က
ပိုင်ရှင်၏ ရှစ်ဆယ် အထိ ဆစ်သည်။ သုံးရက် ဟိတိ ဆစ်သော်လည်း သူတို့
သည် ဈေး အထိ ပိုင်ရှင်က လျှော့မပေး။ ဤသို့ဖြင့် ပိုင်ရှင် လိုချင်သည့်
အရောင်းအဝယ် တည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ သက်မှ အဆို

ပြုသည့် အတိုင်း ဆင့် ရှစ်ဆယ်ကို လက်ငင်း ပေးချေပြီး ကျန်ငွေ အကြေး စနစ်ဖြင့် လက်ခံသွားသည်။

အရောင်းအဝယ် ကိစ္စမှာ ပင်လယ် ကမ်းနား ဘက်၌ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မီးဖိုသည် ပေါင် သုံးရာမျှ လေးသည် ဖြစ်ရာ မက်ခဲနှင့် ဟူဂီတို့သည် ဤမီးဖို သယ်ယူရေး အတွက် ဆယ်ရက် ကြာမျှ အပင်ပန်းခံ၍ အားထု သော်လည်း ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ပင်ပန်းခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့သည့် နောက်ဆုံး သူတို့ မီးဖိုကို သယ်ယူပေးမည့် သူ တစ်ဦး တစ်ယောက် မရှိမှန်း သိလာကြသည့် အခါကျမှပင် သူတို့ ကိုယ်တိုင် သယ်ယူဖို့ အ ထုတ်သည်။ ဆိပ်ကမ်း ရပ်ကွက်နှင့် ကင်နရီရိုးသည် ငါးမိုင်မျှ ဝေးသည့် ဖြစ်ရာ မီးဖိုကို သုံးရက် ကြာမျှ သယ်ရသည်။ လမ်းတွင် တစ်ညမျှ နား လေရာ မက်ခဲတို့သည် မီးဖို ဘေး၌ စခန်းချကြရသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ငပေါများ ဝိမာန် ထံသို့ မီးဖို ရောက်သွားသည့် အခါတွင်မူ ဂုဏ်ကျက်သရေ တက်လာသည်။ မီးဖို ပေါ်တွင် ရေးခြယ်ထား သည့် ပန်းပွင့်များသည် ကြည့်မဝအောင် လှပနေကြသည်။ မီးမွှေးထားလျက် သည့် အခါ အခန်းကြီး တစ်ခန်းလုံးကို နွေးထွေးသွားစေသည်။ ပြီးနောက် ဤမီးဖို ပေါ်တွင် ကြက်ဥ ကြော်လို့ ရသည်။

ဤမီးဖိုကြီးကြောင့် မက်ခဲတို့၏ ဝိမာန်သည် ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားလာသည်။ နန်းတော်သည် ချက်ချင်းပင် အိမ်နှင့် တူ လာသည်။ အထူး သည့် တံခါးဝ၌ ပန်းပင်များ စိုက်သည်။ ဟေဇယ်က ငါး ဂါလန်ဝင် သံပုံနှင့် စိုက်ထားသည့် အလွန် ရှားပါးသော ပန်းပင်များ ရှာ၍ ယူလာ တံခါးဝ၌ အလှအပ အဖြစ် ချထားသည်။

မက်ခဲနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် သူတို့၏ ဝိမာန် အပေါ် မြတ် တွယ်တာလာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြသည့် သူ တို့ စိတ်ထဲတွင် နေရာ အိမ် မရှိသည့် လူများကို အထင်သေးချင်လာ သည်။ မကြာမကြာ ဧည့်သည် တစ်ယောက်တလေကိုပင် ခေါ်လာပြီး နေ၍ တစ်ရက် တန်သည်။ နှစ်ရက် တန်သည် ညအိပ်ညဉ့်နေ နေထိုင်ခွင့် ကြသည်။

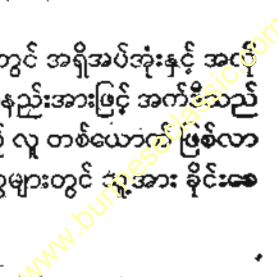
အက်ဒီသည် 'လာ... အိဒါဆိုင်' မှ အရက်ရောင်း ကောင်းစားပွဲထိုး အလုပ်ကို လက်တွေ့ ဝင်ရောက် သင်ယူနေသူ ဖြစ်၏။ ဆို လစား စားပွဲထိုး ရှစ်တီ နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း အက်ဒီက ဝင်ပေးရသည့် ရှစ်တီကလည်း မကြာခဏ ဖျားနာပြီး မကြာခဏ ခွင့်ယူတတ်သည်။

ဒီ အလုပ် ဝင်နေသည့်အခါများတွင် အရက်ပုလင်း အနည်းငယ်မျှ ပျောက် ပျောက်သွားတတ်သည်။ ဤအတွက်ကြောင့် ဆိုင်က အက်ဒီ မကြာခဏ အလုပ် ဝင်ခြင်းကို မကြိုက်။ သို့သော်လည်း ကောင်တာ စားပွဲထိုး ရှစ်တီ တော့ သူ နေရာတွင် အက်ဒီ အလုပ် ဝင်ခြင်းကို အလွန် သဘောကျသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အက်ဒီသည် အလုပ်ကို သူ လက် ထဲ၌ မြဲနေအောင် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်မည့် လူ တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိနေခြင်းကြောင့် ပေတည်း။ အမှန်တော့ ထိုလူစားမျိုးမှာ အက်ဒီ တစ်ယောက်တည်း ရှိ၏။

သူ အလုပ် လုပ်နေသည့် အခါများတွင် အက်ဒီသည် ဘားကောင်တာ အောက်၌ ကတော့ တပ်ထားသည့် တစ် ဂါလန်ဝင် ကရား တစ်လုံး ချထား လေ့ ရှိသည်။ စားပွဲများမှ ပြန်သိမ်းလာသည့် ဖန်ခွက်များကို မဆေးကြောမီ ဖန်ခွက်များ အတွင်း၌ ကျန်ရှိနေသည့် အရက် လက်ကျန်များကို ကတော့ ထဲသို့ လောင်းထည့်လေ့ ရှိသည်။ အကယ်၍ လာအိဒါဆိုင် ထဲ၌ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြသည့် အခါ သို့မဟုတ် သီချင်း ဆိုသံ ကြားနေရသည့် အခါများတွင် ဖန်ခွက်များ ထဲ၌ အရက် လက်ကျန် များများစားစား ကျန်တတ်သည်။ တချို့ ဖန်ခွက်များတွင် အရက် လက်ကျန် တစ်ဝက် နီးပါး အထိပင် ကျန်နေလေ့ ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် အက်ဒီ အတွက် များစွာ တွက်ချေ တိုက်သည်။ နောက်ဆုံး အလုပ် ပြီး၍ သူ နန်းတော်သို့ ပြန်သွား သည့် အခါတိုင်း သူနှင့် သူ့လူများ အတွက် အရက်ကတော့ အလုံအလောက် ဝါလာစမြဲ။

အက်ဒီ ယူလာသည့် အရက်သည် စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်း၏။ ဆုံသြဖို့လည်း ကောင်း၏။ သောက်လို့လည်း အလွန် ကောင်း၏။ တကယ် တော့ သူ ကရား ထဲတွင် ဘီယာ မျိုးစုံ၊ ဝီစကီ မျိုးစုံ၊ ဝိုင် မျိုးစုံ၊ ရစ် မျိုးစုံနှင့် ဂျင် မျိုးစုံ ရောစပ်လျက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤမျှလောက် အရသာ ထူးသည့် အရက် စပ်နည်းမျိုးကို မည်သူမှ သိလိမ့်မည် မထင်။ စပ်လည်း စပ်တတ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ အက်ဒီကတော့ တကယ်တမ်း မူးချင်သူ တစ်ဦးသည် သူ အရက်ကို ဖန်ခွက် တစ်ဝက်လောက် သောက်ရုံမျှ ဖြင့် မူးရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် အက်ဒီသည် ငပေါများ ဝိမာန်တွင် အရှိအပ်ဆုံးနှင့် အလုံ အပ်ဆုံးသော လူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အက်ဒီသည် သူ အပေါင်းအသင်းများအဖို့ မရှိလျှင် မဖြစ်သည့် လူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာ သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျန်လူစုက အိမ်မှ ကိစ္စများတွင် သူ့အား ခိုင်းစေ

ခြင်း မပြု။ တစ်ကြိမ်တွင် ဟောဖော်သည် အက်ဒီ၏ ခြေအိတ် လေးစုံကိုပင် လျှော်ဖွတ် ပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဟောဖော် အပြင် ထွက်ပြီး ဒေါ်ခဲနှင့် အတူ ရေသတ္တဝါများ ဖမ်းဆီးပေး သည့် ယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျန်လူစုသည် ဗိမာန်၏ ထဲ၌ ထိုင်ကာ အက်ဒီ နောက်ဆုံး ဟူသော ပေးထားသည့် အရက် လက်ကျန်ကို တစ် ယောက် တစ်လှည့် မော့နေကြသည်။ သူတို့ အုပ်စု ထဲတွင် ဂေးလည်း ပါ ဝင်သည်။ ဂေးသည် ဤအုပ်စု တွင်းသို့ မကြာသေးခင်ကမှ ရောက်လာသည့် လူ ဖြစ်သည်။

အက်ဒီသည် သူ့ ဖန်ခွက် ထဲမှ အရက်ကို အရသာ ခံ၍ မော့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း များကို တပျပ်ပျပ် မြည်သည့် အထိ စုပ်လိုက်သည်။ “တစ်ခါတလေ ကျရင် ကြိုရတဲ့ အဖြစ်တွေက ရယ်စရာ ကောင်းတယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။ “ဥပမာ ဆိုပါတော့ မနေ့ညက ဖြစ်ပုံကို ကြည့်။ မဟတ်တန်ကော့စ်တေး အရက်ကို မှာသောက်တဲ့ လူ ဆယ်ယောက်တောင် ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်လ နေလို့ အဲဒီ အရက် မှာသောက်တဲ့ လူ နှစ်ယောက်တောင် မပေါ်ဘူး သိလား။ အရသာကတော့ ဟေ့... တကယ့်ကို ထူးတဲ့ အရက်ပဲ”

မက်ခဲက သူ့ ဖန်ခွက် ထဲမှ အရက်ကို မြည်းကြည့်သည်။ သူ မြည်း ကြည့်ပုံမှာ ဖန်ခွက် ထဲ၌ လက်ကျန် မရှိအောင် မော့ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ဖန်ခွက် ထဲသို့ နောက်ထပ် အရက် ထပ်ဖြည့်သည်။ “အေး... ဟုတ်တယ်” ဟု ထောက်ခံ စကား ပြောသည်။ တခြား လူများ၏ ဖန်ခွက် များကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ဂေး၏ ဖန်ခွက်၌ သာလျှင် အရက် အပြည့် ရှိနေသည်ကို မြင်သည်။ “သိပ်ကို မှန်တယ်” ဟု ထပ်ပြောသည်။ “ဟေ့... ဒီနေ့ ဟောဖော် ဘယ်ရောက်နေလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဟောဖော်က ဒေါ်ခဲနဲ့ သန္တာကောင် သွားကောက်နေတယ်” ဟု ဂျူးစံက ပြောသည်။

မက်ခဲက ဣန္ဒြေ တစ်ခွဲသားဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက် သည်။ “အဲဒီ ဒေါ်ခဲ ဆိုတဲ့ လူကတော့ သိပ်ကို သဘော ကောင်းတဲ့ လူပဲကွာ” ဟု ပြောသည်။ “ဘယ်တော့မှဆို နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့် တစ်ပြားတော့ ပေးတယ်။ ငါ့မှာ ထိမိခိုက်မိရင်လည်း နေ့တိုင်း ဆေး ထည့်ပြီး ပတ်တီးသစ် စည်းပေး တယ်။ သဘော တကယ် ကောင်းတဲ့ လူကွာ”

ကျန် လူစုကလည်း လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ကြသည်။

“ငါ စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီကွာ” ဟု မက်ခဲ ဆက်ပြောသည်။ “ငါ သူ့ အတွက် ဘာ လုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားတာပါ။ ကောင်း လေး တစ်ခုပေါ့ကွာ။ သူ သဘောကျမယ့် ဟာ တစ်ခုပေါ့”

မိန်းမ တစ်ယောက်လောက် ဆိုရင် သူ သဘောကျမှာပဲ” ဟု ဟူဂီက ပြောသည်။

“သူ့မှာ မိန်းမ သုံးလေးယောက်တော့ ရှိတယ်ကွ” ဟု ဂျူးစံက ပြောသည်။ “သူ့ အိမ်ရှေ့က လိုက်ကာတွေကို ပိတ်ထားတဲ့ အချိန်နဲ့ ဟာလကွာ။ ဟိုဓမ္မတေးလို သီချင်းမျိုး ဖွင့်ထားတဲ့ အချိန်တွေဟာ မိန်းမ နေတဲ့ အချိန်တွေပေါ့ကွ”

မက်ခဲက ဟူဂီအား လှမ်းကြည့်ပြီး မကျေနပ်သည့် လေသံဖြင့် ပြော သည်။ “နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီးမှာ မိန်းမနဲ့ ဓမ္မတာမျိုးတော့ လုပ်မယ် ဆင်ပါဘူးကွာ။ ပွဲတွေ ဘာတွေ လုပ်တာနဲ့ တူပါတယ်”

“ဘာပွဲလဲ” ဟု အက်ဒီက ကြားဖြတ် မေးသည်။

“ပါတီပွဲ ထင်တာပဲကွ” ဂျူးစံက ဝင်ဖြေသည်။

အခန်း ထဲတွင် ငြိမ်ဆိမ်သွားသည်။ ဆိုဖာ ပေါ်မှ မက်ခဲသည် လှုပ်စိ လှုပ်စိ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဟူဂီသည် သူ့ ခြေထောက်များကို ကုလားထိုင်ပေါ် ဆင်ထားရာမှ ကြမ်း ပေါ်သို့ ပြန်ချကာ ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ ဟူဂီသည် တစ်နေရာသို့ တွေ့ဆုံ ငေးမော နေရာမှ မက်ခဲအား ပြန်ကြည့်ကြ သည်။ “အင်း” ဟု မက်ခဲ ရေရွတ်သည်။

“ဒေါ်ခဲ ကြိုက်မယ့် တခြား ပါတီပွဲမျိုးကော မရှိဘူးလား” ဟု အက်ဒီ က မေးသည်။

“တခြား ဘယ်လို ပါတီပွဲမျိုး ရှိသေးလို့လဲ” ဟု ဂျူးစံက ပြောသည်။ မက်ခဲသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေ သည်။ “ဒေါ်ခဲက ဒီကရားထဲက အရက်မျိုးတော့ ကြိုက်မယ် မထင်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“မင်းက ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိလဲ” ဟု ဟူဂီက သဘော မကျသံဖြင့် မေးသည်။ “မင်း သူ့ကို တစ်ခွက် တစ်ဖလား တိုက်ဖူးလို့လား”

“အိုကွာ... ငါ သိတာပေါ့” မက်ခဲက ပြန်ပြောသည်။ “သူ့က ဘာလိပ်ကျောင်း ရောက်ဖူးတဲ့ လူကွ။ ဟိုတစ်ခါက သားမွေး ကုသီအင်္ကျီ ပိတ်ထားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် သူ့ဆီ လာတာ မြင်ဖူးတယ်။ ပြန်ထွက်လာ တာ ငါ မတွေ့ရဘူး။ ငါ မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်က နှစ်နာရီ ထိုးပြီ။ ဟိုဓမ္မတေး

လို သီချင်းလည်း ဖွင့်ထားတာ ကြားနေရတယ်။ အိုကွာ... ဒီအရက်ကို သူ့ကို ပေးတိုက်လို့ကတော့ ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူး။ သူသည် ပြောပြနေတဲ့ ဆိုဆို သူ ဖန်ခွက်ထဲ အရက် ထပ်ထည့်သည်။

“တတိယခွက် သောက်ပြီးသွားရင် အရက်ဟာ ပိုပြီး အရသာ ရှိလာတယ်ကွ” ဟု ဟူဂိုက မှတ်ချက်ချသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ ဒေါ်ခဲကို အဲသလို လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ကို ဒီအရက်တွေ ပေးလို့ မတော်ဘူး။ ဝီစကီ ပေးမှ ကောင်းမှာ။

“သူက ဘီယာ ကြိုက်တာ” ဟု ဂျိုးစံက ပြောသည်။ “တစ်ချိန်လောက် ဆိုင်ကို ဘီယာ သွားသွား ဝယ်နေတာ မမြင်ဘူးလား” တစ်ခါတလေ ညသန်းခေါင်ကြီးတောင် သွားဝယ်တာ တွေ့ဖူးတယ်”

“ငါတော့ ဘီယာ ဝယ်ရင် မှားမှာပဲလို့ ထင်တယ်” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ဘီယာ စစ်စစ်က ရှစ် ရာခိုင်နှုန်းပဲ ရှိတယ်။ ၉၂ ရာခိုင်နှုန်းက ရေတွေကွ။ အဲဒီတော့ ငွေ ဖြုန်းပစ်တာ အတူတူပဲ သိလား” မက်ခဲက အက်ဒီဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။ “ဟေ့ကောင်... အက်ဒီ။ ဒီတစ်ဝှစ်တိ ဖျားလို့ မင်း အလုပ် ဝင်ရရင် ဝီစကီ ငါး ငါးပုလင်းလောက် အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“ရတာပေါ့ကွာ” ဟု အက်ဒီက ပြောသည်။ ငါ ရအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လေးငါးလုံး ရပြီးရင် နောက်ထပ် ရွှေ့ ရဖို့တော့ မလွယ်တော့ဘူး။ ငါ ထင်တာတော့ ဟိုအကောင် ဂျွန်နီက ငါ့ကို မသက်သာဘူးကွ။ ဟိုနေ့ကပဲ သူက ပြောတယ်။ “ငါ အက်ဒီလို့ ခေါ်တဲ့ ကြွက် တစ်ကောင် အနံ့ကို ရနေတယ်” တဲ့ ငါ့ အနေနဲ့ ဒီကရာဇ် မှန်မှန် လုပ်တာတောင် ပါတယ်ကွာ”

“အေးပေါ့ကွာ” ဟု ဂျိုးစံက ပြောသည်။ “မင်း အလုပ်တော့ လုပ်မလုပ်စေနဲ့။ သူငယ်ချင်း တကယ်လို့ ဝှစ်တီ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ အခုနေရာမှာ မင်းတစ်ဝတ်လောက်သာ အလုပ် ဆင်းရရင်တော့ ပြေလည်ချေလည်မှာပေါ့။ တကယ်လို့ ငါတို့က ဒေါ်ခဲ အတွက် ပါတီပွဲ လုပ်မယ့် ဆိုပါတော့ ဝီစကီကတော့ ဝယ်ရတော့မှာပဲ။ အခု ဝီစကီ တစ် ဂါလန်ဝှစ်ချေး ဘယ်လောက် ရှိလဲ မင်းတို့ သိကြလား”

“ငါတော့ မသိဘူး” ဟု ဟူဂိုက ပြောသည်။ “တစ်ခါ သောက်ပိုင်ဝက်ထက် ပိုပြီး မသောက်နိုင်တဲ့ ကောင် ဆိုတော့ တစ် ဂါလန် ဈေးဝယ် ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိမလဲကွာ”

“ဒေါ်ခဲ အတွက် ပါတီ ပေးမယ် ဆိုရင် ငွေကတော့ ကုန်မှာပဲကွ” မက်ခဲက ပြောသည်။ တကယ်လို့ ပေးမယ် ဆိုရင်လည်း ပွဲကောင်းကလေး နှစ်ခု ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ ကိတ်မှန်ကြီး တစ်လုံးလည်း ပါကောင်းမှာ။ ဒါနဲ့ကွာ သူ့ မွေးနေ့က ဘယ်နေ့လဲ မပြောတတ်ဘူး သိရရင် တောင်းမှာ”

“ပါတီ ပေးဖို့ အတွက်တော့ မွေးနေ့ သိဖို့ မလိုပါဘူးကွာ” ဟု မက်ခဲက ဝင်ပြောသည်။

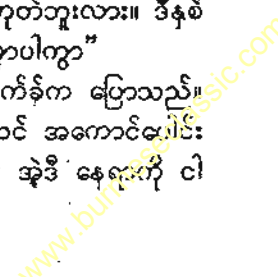
“မလိုဘူး ဆိုတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုကောင်းတာပေါ့” ဟု မက်ခဲက ပြန်ပြောသည်။ “ဟေ့... ဒီမယ် ဒေါ်ခဲကို ပါတီ ပေးမယ် ဆိုရင် ဆယ် ဒေါ်လာ ဆယ်နှစ် ဒေါ်လာလောက်တော့ ကုန်မယ် ထင်တယ်ကွ သိလား။ ဒါမှလည်း အရက် မကွဲမှာ”

သူတို့သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကြံဆနေသည်။ “ဟီဒီယွန်ဒို စည်သူတ်စက်ရုံကတော့ အလုပ်သမားတွေ ငှားနေမယ်ကွ” ဟု ဟူဂိုက ပြောသည်။

“ဟာ... အဲဒီမှာ လုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ” ဟု မက်ခဲက ကန့်ကွက်သည်။ “ငါတို့က နာမည်ကောင်း ရပြီး ဂုဏ်သိက္ခာ တက်နေတဲ့ လူတွေကွ။ စည်သူတ် ပျက်သွားအောင် လုပ်လို့ မတော်ဘူး။ ငါတို့ လူစုက အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်ရင် အနည်းဆုံး တစ်လ၊ နှစ်လ လုပ်ရမှ လုပ်ခဲ့ကြတာကွ။ မက်ခဲက နှစ်ရက် လောက်ပဲ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုး သွားလုပ်ရင် နာမည်ပျက်ပြီး သိက္ခာ ကျတော့မှာပေါ့။ အဲသလိုသာ လုပ်ရင် ငါတို့ အလုပ်ကလေး လိုတဲ့ အခါ ဘယ်သူကမှ အလုပ် ပေးကြမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟူဂိုက ကျန်လူစုက မက်ခဲ၏ စကားကို ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။

“ငါကတော့ နှစ်လလောက် လုပ်ရမယ့် အလုပ် တစ်ခု ရမယ် ထင်တာပဲ။ နိုဝင်ဘာလနဲ့ ဒီဇင်ဘာလပေါ့ကွာ” ဟု ဂျိုးစံက ပြောသည်။ “အခုမတ်ပွဲမှာ ငွေလေး ရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒီနှစ် မတ်မှာ ကြက်ဆင် တစ်ကောင်တော့ ချက်နိုင်မှာပါကွာ”

“ဟာ... ဘာလို့ မချက်နိုင်ရမှာလဲ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “တစ်ခါ တောင်ကြား ထဲမှာ တစ်အုပ်ကို ကြက်ဆင် အကောင်ပေါင်း ဘုံငါးရာလောက် ရှိတဲ့ မွေးမြူရေး ခြံ ရှိတယ်။ အဲဒီ နေရာကို ငါ မင်းကောင်း သိနေတာပဲကွာ။ ချက်နိုင်ရမှာပေါ့”

“တောင်ကြား ဟုတ်လား” ဟု ဟူဂိုက မေးသည်။ ဒေါ်ခင် အတွက်
ငါ သွားပြီး လိပ်တွေ၊ ခရုတွေ၊ ဖားတွေ ဖမ်းဖမ်း ပေးရတဲ့ နေရာ ထင်တယ်
ဖားတစ်ကောင် ငါးဆင့်တောင် ရတာ”

“အေးကွ ဟုတ်တယ်” ဟု ဧကားက ထောက်ခံသည်။ “ငါလည်း
ဖမ်းဖူးတယ်။ ငါ တစ်ကြိမ် ဖမ်းရင် ဖားအကောင် ငါးရာတောင် ရတယ်တ
သိလား”

“ဟေ့... ဒီမယ်။ တကယ်လို့ ဒေါ်ခင်က ဖားတွေ လိုချင်တယ်
ရင် ငါတို့ အတွက် အကွက်ကောင်းပဲကွ သိလား” ဟု မက်ခင်က ပြောသည်။
“ငါတို့ လူစု ကာမဲလ် မြစ်ဘက် အထိ ထွက်ပြီး သွားဖမ်းမယ်။ ဘာကြော
ဒီအလုပ် လုပ်ရတယ် ဆိုတာ ဒေါ်ခင်ကို ဖွင့်မပြောနဲ့ တို့ ငွေ ရတော့
အတွက် ပါတီပွဲ ကောင်းကောင်း တစ်ပွဲ လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့။ အ
မကောင်းဘူးလား”

ငါ့မိဖုရား ဝိမာန် တွင်းရှိ လူများ ကြားတွင် စိတ် လှုပ်ရှားမှု ရှိ
သည်။ “ဟေ့ကောင် ဧကား” ဟု မက်ခင်က လှမ်းခေါ်သည်။ အပြင် ထွက်
ကြည့်စမ်းကွာ။ ဒေါ်ခင်ရဲ့ မော်တော်ကား သူ့ ဓာတ်ခွဲခန်း ရှေ့မှာ ရပ်ထ
သလား”

ဧကားသည် လက် ထဲမှ အရက်ခွက်ကို ကြမ်းပေါ် ပြန်ချကာ အပြင်
ထွက်သွားပြီး ကြည့်သည်။ “အခုထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးကွ”
ပြောသည်။

“ကိစ္စ မရှိဘူး ရတယ်။ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာတော့မှာပါ”
မက်ခင်က ပြောသည်။ ကဲ... ငါတို့ အခု ဘာ လုပ်ရမယ် ဆိုတာ သိကြ
အဲဒီတော့ တို့ အနေနဲ့...”

(၈)

ဧည့် ၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် ဟီဒီယွန်ဒို စည်သူတ် စက်ရုံမှ ဘွိုင်လာ အိုးကြီး
ပြန်သည်။ သီတင်း နှစ်ပတ်မျှ အတွင်း တတိယ အကြိမ်မြောက် ကွဲခြင်း
ဖြစ်၏။ မစ္စတာရန်းဒေါ်ဖ်နှင့် လက်ရေးတို စာရေး တစ်ယောက် အပါအဝင်
စက်ရုံ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့သည် ဘွိုင်လာအိုး အဟောင်းကို ပြင်လိုက်၊ စက်ရုံ
ပြန်လည်လိုက် လုပ်နေရခြင်းထက် အသစ် တစ်လုံး ဝယ်လိုက်ခြင်းက
ပိုမိုစတင်အားလုံး ပို၍ သက်သာစရာ ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။
ဤသို့ဖြင့် ဘွိုင်လာအိုး အသစ်သည် အချိန်မီ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ
ဘွိုင်လာအိုးဟောင်းကို လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်နှင့် ဘဲရားဖလက် စားသောက်
ဆိုင် ကြားရှိ မြေလွတ် ပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း နေရာ ချထားခဲ့သည်။

ဘွိုင်လာဟောင်းကို သစ်လုံးများပေါ် တင်၍ စနစ်တကျ ချထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဤဘွိုင်လာဟောင်းမှ မည်သို့ မည်ပုံ ငွေ ထွက်လာအောင်
လုပ်ရမည်ကို မစ္စတာရန်းဒေါ်ဖ်သည် အကြံဉာဏ် ကွန်မြူးကာ စဉ်းစား
ပြုဆဲလျက် ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စက်ရုံ အင်ဂျင်နီယာသည် ဘွိုင်လာ
ဟောင်းမှ အပိတ် တစ်ခုကို ဟီဒီယွန်ဒို စက်ရုံမှ ပျက်နေသော အခြား
ဘွိုင်လာ တစ်ခု၌ တပ်ရန် အကြံ ရသဖြင့် ဖြုတ်ယူသည်။ ထိုအခါ ဘွိုင်လာအိုး
သည် တီး မပါသော မီးရထား စက်ခေါင်း တစ်ခုနှင့် တူလာသည်။ ဘွိုင်လာ
ဟောင်း၏ ခေါင်းဘက်ပိုင်း အလယ် တည့်တည့်တွင် တံခါး ပေါက်ကြီး
တစ်ပေါက် ရှိ၍ ဖင်ပိုင်း ဘက်တွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် စီးဖို တံခါးပေါက် တစ်ပေါက်
ရှိသည်။

ကြာလာသည့် အခါ ဘွိုင်လာအိုးကြီးတွင် သံချေးများ အထပ်ထပ်
ပေါက်လာသည်။ အရောင်ကလည်း နီညိုရောင် သမ်းလာသည်။ ဘေး ဝတ်

ပတ်လည်တွင်လည်း ပေါင်းပင် မြက်ပင်များ ပေါက်လာသည်။ အရိုင်းပန်းများ စုံသည်လည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကြားတွင် ပေါက်လာကြသည်။ အရိုင်းပန်းများ၏ အမွှေးနံ့သည် လေထဲတွင် သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ် ထဲတွင် မစ္စတာနှင့် မစ္စက်ဆစ်မာလျှိုင်းတို့ လင်မယားသည် ဘွိုင်လာ ထဲသို့ ရွှေ့ပြောင်း ရောက်ရှိကြသည်။ ဘွိုင်လာဟောင်းတွင် အစိုး ဟူ၍ တစ်ခုမျှ မကျန်တော့သဖြင့် ကျယ်ကျယ်ဝန်း နှစ် ရှိသည်။ ခြောက်ခြောက်ဆွေ ဆွေလည်း ရှိသဖြင့် အိမ်ခန်း တစ်ခန်းနှင့် တူသည်။ လုံခြုံသော အနေအထားလည်း ရှိသည်။ တစ်ခုခုတော့ ရှိ၏။ မီးဖို တံခါးပေါက်မှ ဝင်မည် ဆိုပါက လက်များနှင့် ခူးများကို ချ၍ လေးဖက် ထောက်ပြီးမှ ဝင်လို့ ရသည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းဘက် ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘွိုင်လာ အလယ်တည့်တည့်တွင် အခန်းကြီး တစ်ခန်းလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အနွေးပေး ကိရိယာ မလို။ အလွန် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသော နေရာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မီးဖိုပေါက်မှ နေ၍ ဓမ္မရာကို အတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ထိုအပေါ်၌ နေကြသည်။ မစ္စတာမာလျှိုင်းသည် ဤနေရာ၌ နေရာည့် အတွက် ပျော်သည်။ စိတ်လည်း ချမ်းသာသည်။ အနေ ကြာလာသည့် အခါ သူ မိန်းမ မစ္စက်မာလျှိုင်းလည်း သူ့လိုပင် ဖြစ်လာသည်။

ဘွိုင်လာ၏ အောက်ဘက် တောင်ကုန်း တစ်နေရာမှာပင် ဟီဒီယွန်ဒီ စည်သွတ် စက်ရုံမှ စွန့်ပစ်ထားသော ပိုက်လုံးကြီးများ ရှိသည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ပင်လယ်ပြင်မှ ငါးများ အဆပေါင်း များစွာ တိုး၍ ဖမ်းမိကြသည်။ စည်သွတ် စက်ရုံများသည် အချိန်ပြည့် အလုပ် လုပ်ကြသည်။ ထိုအခါ စက်ရုံများ၌ လာ၍ အလုပ် လုပ်ကြရသော အလုပ်သမားများ အတွက် နေရာထိုင်ခင်း ပြဿနာသည် တည်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ မစ္စတာမာလျှိုင်းသည် ပိုက်လုံးကြီးများကို အိပ်စရာ နေရာများ လုပ်၍ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများအား အလွန် သက်သာသော အခန်းခန်းဖြင့် ငှားသည်။ ပိုက်လုံးကြီး အတွင်း၌ စက္ကူ ထူထူကြီး တစ်ချပ်နှင့် လေးထောင့် စပ်စပ် ကောဇောဟောင်း တစ်ချပ် ခင်းပေးထားရုံမျှဖြင့် အလွန် သက်သာသင့်သက်သာ ရှိသည့် အိပ်ရာများ ဖြစ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကွေး၍ အိပ်ရာသဖြင့် စန့်စန့် အိပ်တတ်သူများ အဖို့ မူလ အကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်ပါက ပိုက်လုံး အိပ်ရာကို မငှားဘဲ နေကြဖို့သာ ရှိ၏။ အချို့ လူများက သူတို့၏ ဟောက်သံများသည် ပိုက်လုံး အတွင်း၌ ပဲ့တင် ထပ်ကာ သူတို့ထံ ပြန်လာနေသဖြင့် သူတို့အား နို့သလို ဖြစ်နေသည်ဟု အပြစ် ပြောကြသည်။

သို့သော်လည်း အားလုံးကို ခြံ၍ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ မစ္စတာမာလျှိုင်း၏ လုပ်ငန်းသည် ပုံမှန် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်လျက် ရှိသဖြင့် သူ့ အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

မစ္စက်မာလျှိုင်းသည် သူ့ ယောက်ျား လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်လာချိန် အထိတော့ ရိုးရိုးအေးအေး ဖြစ်သည်။ ရသမျှနှင့် ရှောင်ရဲ တင်းတိမ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ ယောက်ျား အိပ်ရာများ အငှားချထားသည့် လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်လာချိန်မှ စ၍ အချိုး ပြောင်းသွားသည်။ ပထမတွင် ကော်ဇော ဝယ် နိုင်းသည်။ ထို့နောက် အဝတ်လျှော်ဇလုံ၊ ထို့နောက် မိုးသား မီးအုပ်ဆောင်း လှလှကလေး အုပ်ထားသည့် မှန်အိမ်။

တစ်ရက်တွင် မစ္စက်မာလျှိုင်းသည် သူ့ ဘွိုင်လာ အိမ်ထဲသို့ ထုံးစံအတိုင်း တံခါးပေါက်မှ လေးဖက် ထောက်၍ ဝင်လာသည်။ အထဲ ရောက်သည့် အခါ ကပျာကယာ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး အမောတကော ပြောသည်။ “ဟိုလမ်းဆိုင်မှာ ခန်းဆီးတွေ ရောင်းနေတယ်။ သိပ်ကို လှတာပဲ။ အပြာချောင်နဲ့ ပန်းချောင်လေးတွေ။ တစ်ခုကို တစ်ဒေါ်လာ ကိုးဆယ့်ရှစ်ဆင့်တဲ့။ ဆုတ်တံကလေးတွေ တပ်ပြီးသား ဆိုတော့ လွယ်လွယ် သုံးလို့ ရတယ်”

မစ္စတာမာလျှိုင်းသည် ဓမ္မရာ ပေါ်၌ လှဲနေရာ၌မှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်သည်။ “ခန်းဆီးတွေ ဟုတ်လား” ဟု ရေရွတ်သည်။ “နေစမ်းပါဦးကွ။ ခန်းဆီးတွေကို မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ချင်နေရတာလဲ”

“ကျွန်မက ကောင်းတာ လှတာလေးတွေ ဆိုရင် သိပ်သဘောကျတာပဲ ဟု မစ္စက်မာလျှိုင်းက ပြောသည်။ “အဲဒါမျိုးလေးတွေ ဆိုရင် ရှင့်အတွက် ချင်စွယ်ပြီး ကျွန်မက လိုချင်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ရာ” မစ္စက်မာလျှိုင်းက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ “ငါ အနေနဲ့လည်း ခန်းဆီးတွေကို မုန်းစရာ အကြောင်းကတော့ မရှိပါဘူး။ ငါလည်း ခန်းဆီးကို ကြိုက်တော့ ကြိုက်တာပါပဲ”

“တစ်ဒေါ်လာနဲ့ ကိုးဆယ့်ရှစ်ဆင့်ပဲ ကျပါတယ်” ဟု မစ္စက်မာလျှိုင်းက တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ “ရှင်က ကျွန်မ အတွက် ငွေလောက်ကလေး ကုန်ရမှာကို တွန့်တိုနေသလား”

မစ္စက်မာလျှိုင်းသည် နှပ်တစ်ချက် ရှုပ်လိုက်သည်။ သူ့ ရင်သည် ခုန်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်ကာ လှိုင်းထလာသည်။

“ငါ မင်း အပေါ် မတွန့်တိုပါဘူးကွာ” ဟု မစ္စတာမာလျှိုင်းက ထသံ ပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ အချစ်ရယ်... ဒီခန်းဆီးတွေ ထပ်ပြီး တို့ ဘာ လုပ်ကြမှာလဲ။ တို့ အိမ်မှာ ပြတင်းပေါက်မှ မရှိတာ”

မစ္စကံမာလျှိုင်းက ငိုသည်။ မစ္စတာမာလျှိုင်းက တယုတယ ဖွေဖွေ ပြီး ချောသည်။

“မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုကို ယောက်ျားတွေ နားမလည်ကြဘူး” ဟု မစ္စကံမာလျှိုင်းက ရွိုက်ကြီးတင် ငို၍ ပြောသည်။ ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မိန်းမတွေ နေရာက ဝင်ပြီး ကြည့်ဖို့ မြင်ဖို့လည်း မကြံစားကြဘူး”

မစ္စတာမာလျှိုင်းသည် သူ့ မယား၏ ဘေး၌ ဝင်၍ လှဲကာ မစ္စကံမာလျှိုင်း အိပ်ပျော်သွားသည် အထိ ကျောကို သပ်၍ တယုတယ ချောသည်။

*

(၉)

ဒေါ်ခင် ဓာတ်ခွဲခန်းကို ပြန်ရောက်လာသောအခါ မက်ခီနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် နန်းတော် တွင်းမှ နေ၍ ဟောဇယ်နှင့် ဒေါ်ခင်တို့ သန္တာကောင်စိတ်များ သယ်ယူနေကြသည်ကို တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုလျက် ရှိသော ဟောဇယ်သည် နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ၏ ဂျင်းအင်္ကျီနှင့် တောင်းဘီများသည် ရွဲရွဲ စိုလျက် ရှိကြသည်။ သူသည် သူပိုင် ပစ္စည်း ဖြစ်သော လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကာ ရေစိုနေသော ဝင်းနစ်ရှူးဖိနပ်ကို ချွတ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဟောဇယ်။ ဂျော့ တစ်ယောက် ဘယ်လိုလဲ။ စိတ်ကြည်ကြည်သာ ရှိရဲ့လားကွ” ဟု မက်ခီက မေးသည်။

“ရှိပါတယ်” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ သူ့ဘာ ပြောပြော စစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူးကွ။ လူ့ချေးပိုးထိုးကောင်တွေ အကြောင်း ပြောပြတာ မင်းများ နားလည်မလား။ အိုကွာ... ငါ မပြောတော့ဘူး။ ဒီအကြောင်း ပြောတာတဲ ကောင်းပါတယ်”

“သူ စိတ် အေးအေးဆေးဆေးကော ရှိပုံ ပေါ်ရဲ့လားကွ” ဟု မက်ခီ ထပ်မေးပြန်သည်။

“ရှိပါတယ်ကွ” ဟု ဟောဇယ်က ပြန်ပြောသည်။ “တို့ နှစ်ယောက်တို့ ငါး သန္တာကောင် အကောင် နှစ်ရာ သုံးရာလောက် ရခဲ့တယ်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

“အင်း... ငါတို့ အားလုံးပဲ သူ့ဆီ သွားကြရင် ကောင်းမလား” မက်ခီက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသည်။ “မကောင်းဘူး။ တစ်ယောက်တည်း

အရင် သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်” ဟု သူ့ဘာသာသူ ပြန်ဖြေသည်။
“တို့အားလုံး သွားလိုက်ရင် သူ စိတ်စွပ်သွားလိမ့်မယ်”

“မင်းက ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ” ဟု ဟောဇယ်က မေးသည်။

“တို့မှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေတယ်” ဟု မက်ခဲက ဖြေသည်။ “ငါ ဘာသာ ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်။ မင်းတို့က ဒီမှာပဲ နေခဲ့ကြ။ ငါ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

မက်ခဲသည် နန်းတော် ထဲမှ ထွက်ကာ လူသွားလမ်း အတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ဘွိုင်လာအိမ် ရှေ့၌ အုတ်ခဲ တစ်လုံး ချ၍ ထိုင်နေသော မစ္စတာမာလျှိုင်းကို မြင်သည်။

“နေကောင်းလား မစ္စတာမာလျှိုင်း” ဟု မက်ခဲကလှမ်းမေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ခင်ဗျားဇနီးကော”

“သူလည်း ကောင်းပါတယ်” ဟု မာလျှိုင်းက ပြောသည်။ “ဒီမယ် မက်ခဲ။ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်တဲ့ အခါ သုံးတဲ့ ကော် ကောင်းကောင်း လို ချင်လို့၊ ဘယ် ကော် ကောင်းမလဲ”

သာမန် အချိန် ဆိုလျှင် မက်ခဲသည် ဤပြဿနာကို ဝင်၍ စဉ်းစားပေးလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ယခု လောလောဆယ်တွင်မူ သူ့မှာ အလုပ် ရှိနေသည်။ ဤပြဿနာ အပေါ် စိတ်ဝင်စား၍ မရ။ ထို့ကြောင့် ကျုပ်လည်း မသိဘူးဟု ပြန်ပြောသည်။

သူသည် မြေကွက်လပ် ထဲမှ ဖြတ်ထွက်ကာ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း မြေအောက်ထပ်သို့ တန်းဝင်ခဲ့သည်။

ယခု အချိန်တွင်မူ ဒေါ်ခဲသည် သူခေါင်းကို ရေစိုစရာ အခြေအနေ မရှိတော့သဖြင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် အိတ်ကြီးများ အတွင်းမှ သန္တာကောင်များကို ထုတ်၍ သမံတလင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် စီ၍ ချနေသည်။ သန္တာကောင်များသည် အရာဝတ္ထု တစ်ခုခုတွင် တွယ်ကပ်နေတတ်သော သဘာဝ ရှိသည်။ ဖြစ်ရာ ယခုလည်း အိတ် ထဲတွင် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် တွယ်ကပ် နေကြသည်။ အပြင်သို့ ထုတ်ချလိုက်ချိန်တွင် သန္တာကောင်များသည် လိမ်တွန့် ကောက်ကွေး နေကြသည်။ တချို့ အကောင်များသည် ကြိုးထုံးများလို ဖြစ်နေကြသည်။ ကြမ်းပေါ် ရောက်သည့် အခါ ကျမှပင် စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ ပြန်ဖြစ်လာကြသည်။

ဒေါ်ခဲ၏ အညိုရောင် မုတ်ဆိတ်မွေး ချွန်ချွန်သည် ချွေးများဖြင့် စိုရွှဲနေသည်။ မက်ခဲ ဝင်လာသည်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။ အနည်းငယ် စိတ်စွပ်သွားပုံရ၏။ မက်ခဲ လာလျှင် ပြဿနာ တစ်ခုခုတော့ အမြဲတစေ ပါလာတတ်သည်ကို သူ သိသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟေး... ဒေါ်ခဲ” ဟု မက်ခဲက နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟယ်လို” ဟု ဒေါ်ခဲက စိတ်မပါတပါဖြင့် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်က ဖီးလစ္စမေး အကြောင်း ကြားပြီး ပြီလား။ မေးက အမှူးသမား တစ်ကောင်ကို လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးလိုက်တာ ဟိုကောင့် သွားက သူ လက်သီးမှာ စူးပြီး ပါလာတယ်။ အဲဒါ လက်မှာ အဆိပ် ဖြစ်လို့ အခုတော့ တံတောင်ဆစ် အထိ ရောင်နေတယ်။ သူက သူ လက်မှာ စူးတဲ့ သွား ကျုပ်ကို ပြတယ်။ သွားတုနဲ့ တူတယ်ဗျ သိလား။ သွားတုက အဆိပ် ဖြစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

“သူ ပါးစပ်ထဲက ထွက်တာ မှန်သမျှ အဆိပ်ချည်းပဲ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။ “သူ ဆရာဝန်ဆီ သွားမပြဘူးလား”

“အငှား လူမိုက် တစ်ယောက်က ဆေး ထည့်ပြီး ပတ်တီး စည်းပေး ထားသတဲ့”

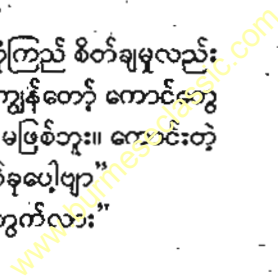
“ငါ သူဆီ ဆာလ်ဖာဆေးမှန် သွားပေးလိုက်ဦးမှပဲ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောကာ မက်ခဲ၏ မျက်နှာကြီးကို တစ်ချက် ကြည့်၍ အက်ခတ်သည်။ သူထံ မက်ခဲ လာလျှင် အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိ၍သာ လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်ခဲက နားလည်ထားသည်။ သူ ယင်းကဲ့သို့ နားလည်ထားမှန်း မက်ခဲ တိုယ်တိုင်ကလည်း သိသည်။

“ဒီမယ်... ဒေါ်ခဲ။ အခု လောလောဆယ် ဘာကောင်တွေ ဖမ်းဖို့ ရှိသေးလဲ”

ဒေါ်ခဲသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။ “ဘာလို့လဲဟု ပြန်မေးသည်။

မက်ခဲကလည်း ပွင့်လင်း ရဲတင်းလာသည်။ ယုံကြည် စိတ်ချမှလည်း လာသည်။ “ကျုပ် ပြောမယ် ဒေါ်ခဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် ကောင်တွေ ဘာတွေ အရေးတကြီး လိုနေတယ်။ ရအောင် မရှာလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ အလုပ် တစ်ခု လုပ်ဖို့ပါ။ တန်ဖိုး ရှိတဲ့ အလုပ် တစ်ခုပေါ့ဗျာ”

“ဘာလဲ။ ဖီးလစ္စမေးရဲ့ လက်က အနာ အတွက်လား”

မက်ခံသည် အခွင့်ကောင်းကို မြင်သည်။ ယူသင့် မယူသင့် ချိန်ဆ ကြည့်ပြီး မယူတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ “မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။ “ကိစ္စက အဲဒီထက် အရေးကြီးတဲ့ ဟာပါ။ မိန်းမရွှင် တစ်ယောက်ဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ မသေနိုင်ပါဘူး။ အခု ကိစ္စက တခြားပါ။ ကျုပ်တို့ တွေးမိထား တာက ဒီလိုပါ။ ခင်ဗျားက တစ်ခုခု လိုချင်နေတယ်။ ကျုပ်တို့က ရအောင် လုပ်ပေးကြရမယ်။ ဒါဆိုရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ဒေါ်ခင် သန္တာကောင် လေးကောင်ကို တန်းစီ၍ ချလိုက်သည်။ “ငါ့ အနေနဲ့ ဖားအကောင် သုံးလေးရာလောက်ကတော့ ယူနိုင်မယ် ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဒီလောက်ကတော့ ငါ့ဘာသာ ငါ သွားဖမ်းရင် ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီည ငါ လာ ရှောင်လာကို သွားစရာ ရှိနေတယ်။ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ဒီရေ တက်မယ်။” ဘဝဲကောင် နည်းနည်းလောက် ရအောင် သွားဖမ်းရ ဦးမယ်”

“ဖားက ခါတိုင်း 'ဈေးပဲ ပေးမှာလား’” ဟု မက်ခံက မေးသည်။ တစ်ကောင်ကို ငါးဆင့်နှုန်းလေ”

“အေး... အဲဒီ နှုန်းပဲ”

မက်ခံသည် များစွာ ပျော်သွားသည်။ “ဖား အတွက် လုံးဝ မပူနဲ့ ဒေါ်ခင်” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ “ခင်ဗျား လိုချင်သလောက် ရစေမယ်။ ဖားနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိတ်ကို အေးအေးသာ ထား။ ပူမနေနဲ့။ ဘာ ပြုလို့ လဲ ဆိုတော့ ကာမဲလ် မြစ်ဘက်ကို ကျုပ်တို့ သွားဖမ်းမှာ။ များများ ရနိုင်တဲ့ နေရာကိုလည်း ကျုပ်သိတယ်”

“အေး... ကောင်းတယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ “မင်းတို့ ဖမ်းလို့ ရသမျှ အကုန် ယူမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ အမှန် လိုတာကတော့ သုံးရာပဲ”

“အေးအေးသာ နေပါ ဒေါ်ခင်ရယ်။ ဒီကိစ္စ အတွက် အိပ်မပျော်တာတွေ ဘာတွေလည်း ဖြစ်မနေနဲ့။ ခင်ဗျား လိုသလောက် ဖား ရပြီလို့သာ မှတ် လိုက်တော့။ ခုနစ်ရာ ရှစ်ရာကတော့ သေချာပေါက် ရမှာပဲ”

မက်ခံသည် ဖားများ ရရှိရေး အတွက် ဒေါ်ခင်အား စိတ်အေးသွားအောင် လုပ်သည်။ ထို့နောက် မက်ခင်၏ မျက်နှာတွင် ပြောင်းလဲမှု အရိပ်ကလေး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“ဒီမယ် ဒေါ်ခင်” ဟု စကား စသည်။ “တောင်ကြား ဘက်ကို သွား မလို့။ ခင်ဗျား ကားကို ခဏလောက် ယူသွားလို့ ရမလား”

“မရဘူး” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြန်ပြောသည်။ “ငါ မင်းကို ပြောပြီးပြီ။ ငါ ည လာ ရှောင်လာကို သွားရင် ကားနဲ့ သွားရမှာ။ မနက်ဖြန် ဒီရေ အတက် ဝ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စ အတွက် ကြိုပြီး စီစဉ်စရာ ရှိနေတယ်”

“အို... ဟုတ်လား” ဟု မက်ခံက ရေရွတ်သည်။ “ရပါတယ် ဟား ကိစ္စ အတွက် စိတ်ရွတ်မနေပါနဲ့။ ကျုပ်တို့ လီချူးရဲ့ ထရပ်ကား မောင်းကြီး ရချင် ရမှာပါ” မက်ခင်၏ မျက်နှာတွင် အရိပ် တစ်ခု ဖြစ်သွားပြန် သည်။ “ဒီမယ် ဒေါ်ခင် အခုလို အလုပ် လုပ်ဖို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူပြီး နှင် ဓာတ်ဆီ ဝယ်ဖို့ စရန်ငွေ အဖြစ် နှစ်ဒေါ်လာ သုံးဒေါ်လာလောက် ကြိုပြီး ပေးထားမလား။ လီချူးက ကားကိုသာ ငှားမှာ။ ဓာတ်ဆီကျတော့ သားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မပေးဘူး” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ အရင်က ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ဤကား သူ ခံခဲ့ရဖူးပြီ။ ထိုစဉ်က ဂေးအား လိပ်များ ဖမ်းပေးရန် စရန်ငွေ ကြိုပေးလိုက်သည်။ နှစ်ပတ်မျှ ကြာသော်လည်း လိပ် တစ်ကောင်ပင် ရောက် လာ။ နောက်ဆုံး မိန်းမက တိုင်သဖြင့် ဂေး အချုပ်ထဲ ရောက်သွားသည်။ အချုပ်မှ လွတ်လာတော့လည်း သူ မှာထားသည့် လိပ်ကို အစအနပင် မြင်ရ။

“အေးဗျာ... ခက်တာပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ သွားနိုင်မှာ ဆိုတဲ့တော့ဘူး” ဟု မက်ခံက ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

အမှန်တော့ ဒေါ်ခင်ကလည်း ဖားများကို လိုချင်နေသည်။ သူသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်သွားရန် နည်းလမ်း တစ်ခု ရှာသည်။ “ငါ လုပ်ပေး ခြင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းကို ငါ ပြောမယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ “ငါ မင်းကို စာရွက်လေး တစ်ရွက် ပေးလိုက်မယ်။ ငါ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကို သွားပြီးပြီ။ မင်း ဓာတ်ဆီ ဆယ်ဂါလန် ရမယ်။ အဲဒါ ဆိုရင် ပြေလည် သွား”

မက်ခင် ရွှင်ပြုံးသွားသည်။ “သိပ်ကောင်းတယ်” ဟု ရေရွတ်သည်။ ဒါဆိုရင် သိပ်ကို အလုပ် ဖြစ်သွားပြီ။ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ မနက်ဖြန် မနက် ကောကြီး ထွက်မယ်။ ခင်ဗျား ပြန်ရောက်လာရင် ခင်ဗျား တစ်သက်မှာ နေခါမှ မတွေ့ဘူးအောင် များတဲ့ ဖားတွေ အများကြီးကို မြင်ရစေမယ်”

ဒေါ်ခင်သည် ဖားပွဲသို့ သွား၍ ထိုင်ကာ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ ရက်ဒီဗီလျံထံ ဆိုလေး တစ်စောင် ရေးသည်။ “ယခု လာသူ မက်ခင်အား ဓာတ်ဆီ

ဆယ် ဂါလန် ပေးလိုက်ပါ” ဟု ရေးသည့် စာ။ “ရှေး... ဟောဒီစာ သွား” ဟု ပြောကာ စာကို မက်ခံအား လှမ်းပေးသည်။

မက်ခံ၏ မျက်နှာ ပြုံးဖြဲဖြဲ ဖြစ်နေသည်။ “ပူစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ သူ့မှတ်လိုက်တော့ ဒေါ်ခဲ” ဟု ပြောသည်။ “စိတ်အေးနားအေး အိပ်။ အဲဒါ အတွက် လုံးဝ မစဉ်းစားနဲ့။ မနက်ဖြန် ခင်ဗျား အိမ် ပြန်ရောက်တဲ့ အထိ မလိုချင်လောက်အောင် များတဲ့ ဖားတွေကို မြင်ရစေမယ်”

ဒေါ်ခဲသည် ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသော မက်ခံအား စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မက်ခံကို လူစုနှင့် ဒေါ်ခဲ၏ ဆက်ဆံရေးသို့ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်း၏။ သို့သော်လည်း ဒေါ်ခဲ အနေဖြင့် သူ့ကို လူစု ထံမှ အကျိုးအမြတ် များများစားစား ရခဲ့သည် ဟူ၍ကား သိပ်မရှိခဲ့ပေ။ သူ မမေ့သေး။ တစ်ကြိမ်တွင် မက်ခံသည် သူထံ လာပြီး ကြော်ငြာထီး ဆယ့်ငါးကောင် ရောင်းသည်။ သူကလည်း ဝယ်ထားလိုက်သည်။

ကျတော့ ပိုင်ရှင်များ ရောက်လာပြီး တပူပူ တဆူဆူ လုပ်သဖြင့် တစ်ကောင် မချန် ပြန်ပေးလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ်က မက်ခံအား သူက မေးမိခဲ့ဖူးသည်။ “မင်းဟာ ကြောင်ထီးတွေချည်းပါလား။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရလာတာလဲ”

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့ တီထွင်မှု တစ်ခုပျ” ဟု မက်ခံက ပြန်ပြောသည်။ “ခင်ဗျားကတော့ ခင်မင် ရင်းနှီး နေတဲ့ မိတ်ဆွေမို့ ပြောပြရတော့မှတစ်ဆင့် ပိုင်ယာကြီးနဲ့ ထောင်ချောက်ကြီး တစ်ခု လုပ်ပြီး ငါးစာ ပစ်သလို အစားမျှားဖမ်းတာ။ အစာကတော့ ကြောင်မပေါ့ဗျာ။ အားပါး... လာလိုက်ကြောင်ထီးတွေ ဟား... ဟား... ဟား...”

မက်ခံသည် ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲမှ ထွက်ကာ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးလာလျှင် လီချုံး၏ ကုန်စုံဆိုင် တွင်းသို့ ဝင်သည်။ မစွက်လီသည် စဉ်းတိုက်ပြီး တစ်တုံး ပေါ်တွင် ဝက်သားကင်များ ကင်၍ ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် ခုတ်ခတ်သည်။ လီ၏ နှမဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်သည် ညှိုးရော်နေသည့် ဆလတ်ရွက်များကို ဖဲ့နေသည်။ ကြောင် တစ်ကောင်သည် လီမွှေးသီး တစ်ပုံ ပေါ်နေ၍ အိပ်နေသည်။ လီချုံးကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ဆေးလိပ် ကောင်စုံ နောက် အရက်စင်များ ရှေ့၌ ရပ်နေသည်။ မက်ခံ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ရော်ဘာပြားပေါ် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည့် လက်ညှိုးသွားပုံရှိ မြန်ဆန် သွက်လက်လာသည်။

မက်ခံသည် အချိန် ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ သူ ပြောလိုသည့် ကိစ္စကို ချက်ချင်း ပြောသည်။ “ဒီမယ်... လီ။ ဒေါ်ခဲမှာ အခက်အခဲ တစ်ခု ပြန်

ထွက်လို့ဗျ။ သူ့ဆီကို နယူးယောက်မြို့ ပြတိုက်က ဖားတွေ အများကြီး စုဆောင်းပေးဖို့ အမှာ ရောက်လာတယ်။ အများကြီးကို ပေးရမှာ ငွေကလည်း အများကြီး ရမှာ။ အဲဒါ့အပြင် ဒေါ်ခဲက တောင်ပိုင်းဘက် ခရီး သွားစရာ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ လူစုက သူ့ကို မကူညီရင် မဖြစ်တော့ဘူး။ မိတ်ဆွေအား ဆိုတာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ချောက်ထဲ ကျနေရင် ဆွဲတင်ပေးမှာပေါ့ဗျာ ဟုတ်ဘူးလား။ ဒေါ်ခဲလို သဘော ကောင်းတဲ့ လူကျတော့ ပိုမို ကူညီရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားလည်း စဉ်းစားလေ။ သူ ဆိုရင် ခင်ဗျား ဆိုင်က ခင်မင်လ တစ်လ ခြောက်ဆယ့်ခုနစ် ဒေါ်လာဖိုးလောက် ဝယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

လီချုံးကတော့ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်။ အသာ ငြိမ်ကာ မက်ခံအား ကြည့်နေသည်။ သူ့ လက်ချောင်းများကတော့ လှုပ်ရှားမှု ရပ်မသွား။

“ခင်ဗျား ထရပ်ကားဟောင်းကြီး ခဏ ငှားပါဗျာ။ ဒေါ်ခဲ အတွက် ကျုပ်တို့ ဖားဖမ်း ထွက်ရင် ကာမဲလ် တောင်ကြား အထိ သွားရမှာ။ အဲဒါ ကြောင့်ပါ။ သဘောကောင်းတဲ့ ဒေါ်ခဲကို ကူညီရမယ့် ကိစ္စပါ”

“ထရပ်ကား မခေါင်းဘူး” ဟု လီချုံးက ပြုံး၍ ပြောသည်။ “ထရပ်ကား ချက် ပျက်နေတယ်”

ဤစကားကြောင့် မက်ခံသည် တစ်ခဏမျှ အခြေ ပျက်သွားသည်။ သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေ ပြန်ဆည်သည်။ “ဒီမယ် ညှိုးနွမ်း ကျုပ် ပြမယ်” ဟု ပြောကာ ဒေါ်ခဲ ထံမှ ရလာသည့် စာရွက်ကို စာဖတ်တာပေါ် ချပြလိုက်သည်။ “ဒေါ်ခဲက ဖားတွေ မရရင် မဖြစ်လို့ဗျ။ စာရွက်တောင် ရေးပေးလိုက်တာ ဓာတ်ဆီ ဆယ်ဂါလန် ရမယ့် စာရွက်။ ဒါနဲ့ ခုက ရောက်တာ ကျုပ် မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲ။ ဒါဆိုတဲ့ ကောင်က အင်မတန် ကားပြင် ကောင်းတဲ့ စက်ဆရာ တစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျား ထရပ်ကားကို သူနဲ့ ပြင်ကြည့်လို့ ရရင် ငှားမယ် ဆိုတဲ့ ချက်လားဗျာ”

လီသည် သူ့ ခေါင်းကို နောက်သို့ ဆုတ်ကာ မျက်မှန် တွင်းမှ မျက်နှာများဖြင့် မက်ခံအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ဤကိစ္စတွင် မဟုတ်မမှန် မှီကြိုထားသည့် အသွင် မပါဟု သူ ယူဆသည်။ အမှန်တော့ ထရပ်ကားက ပြင်နေသည်။ အကယ်၍ ဂေးသာ စက်ပြင်ဆရာကောင်း တစ်ယောက် ရှိသည့် သူ့ ကား ကောင်းသွားဖို့ ရှိသည်။ ဓာတ်ဆီ ဆယ်ဂါလန် ရောင်းလိုက်

ဖို့ ရေးထားသော စာသည် ခိုင်မာ လုံလောက်သော သက်သေခံ တစ်
ဖြစ်သဖြင့် စိတ်မချစရာ မရှိ။

“မင်းတို့ တွားရင် ဘယ်လောက် ကြာမိလဲ” ဟု လီက မေးသည်။

“နေ့ တစ်ဝက်လောက်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့လုံး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်
ပေါ့။ ဒီထက် မပိုပါဘူး။ ဖားတွေ ရင်ဖို့ ပြန်လာမှာပဲ”

လီသည် သူ့ကား အတွက် စိတ်တော့ ပူသည်။ သို့သော်လည်း လူ
ရှိ အခြေအနေက ထွက်ပေါက် မရှိ။ အန္တရာယ်သည် သူတို့ ထံတွင် ရှိ
သည်။ သူတို့ အကြောင်းကို လီ ကောင်းကောင်း သိသည်။ “အေး...
လို ချိုလည်း ယူတွားကြ” ဟု လီက ခွင့်ပြုသည်။

“ကောင်းတယ်ဗျာ” ဟု မက်ခိက ပြောသည်။ “ကျုပ် သိတယ်
ဒေါ်ခိက ခင်ဗျားကို မိမိ ဖြစ်မှာ။ ကျုပ် ကားပြင်ဖို့ ဂေးကို သွားခေါ်လိုက်
မယ်”

မက်ခိသည် ဆိုင် ထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ်
ပြီးမှ တစ်ဖန် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး လီအား မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည့်

“တစ်ခု ရှိတယ်ဗျာ” ဟု မက်ခိက စကား စသည်။ ဒေါ်ခိက က
တို့ကို ဖား တစ်ကောင် ငါးဆင့်နှုန်းနဲ့ ငွေ ရှင်းပေးမှာ။ ကျုပ်တို့ အနည်း
ဒေါ်လာ ခုနစ်ရာ၊ ရှစ်ရာလောက် ရကြမှာ။ အဲဒါဗျာ။ ဟို... ဟို အရ
တစ်ပုလင်းလောက် အကြွေး ရောင်းထားပါလား။ ကျုပ်တို့ ဖားတွေ ရ
ပြန်လာတော့ ပေးမှာပေါ့”

“အီကြွေး မရောင်းဘူး” ဟု လီက ပြန်ပြောသည်။

*

(၁၀)

ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ လာရောက်စ ပြုသည့် အချိန်တွင်
ဖရန်ကို ဇာ် အသက်သည် ဆယ်တစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သီတင်းပတ်
ကျော်ကျော်မျှ သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်း မြေအောက်ခန်း တံခါး ရှေ့၌ ရပ်ကာ
အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်နေလေ့ ရှိသည်။ ထို့နောက် တစ်ရက်တွင် တံခါး
အတွင်းဘက်တွင် ဝင်၍ ရပ်သည်။ နောက် ဆယ်ရက်မျှ ကြာသောအခါ
သူသည် မြေအောက်ခန်း တွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ဖရန်ကိုသည် မျက်လုံး အလွန် ပြူးသော ကလေး တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ သူ၏ မည်းနက်နက် ဆံပင်များသည် ပွရောင်း ရှုပ်ထွေးကာ
ထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ လက်များသည် ညစ်ပတ် ပေရေလျက်
ရှိ၏။ သူသည် လွှစာမှုန့် တစ်ပုံကို ကောက်ယူကာ အမှိုက်ပုံး ထဲသို့ ထည့်
ထိုက်ပြီး နမူနာ ပုလင်းများအား တံဆိပ် ကပ်နေသည့် ဒေါ်ခိအား လှမ်းကြည့်
နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖရန်ကိုသည် ခုံတန်းလျား ဆီသို့ ရောက်လာ
သည်။ သူ၏ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော လက်များဖြင့် ခုံတန်းလျားကို ကိုင်
သည်။ ဖရန်ကို အဖို့ အခုလောက် အထိ နီးနီးကပ်ကပ် ရောက်လာနိုင်ဖို့
အတွက် သီတင်း သုံးပတ် တိတိ ကြာမျှ စောင့်စား အားထုတ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်ခိသည် မနေနိုင်တော့။ ဖရန်ကိုအား စကား
ပြောရသည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ကောက်ခဲ့ရသည်။

“မင်း နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ သား”

“ဖရန်ကို”

“မင်း ဘယ်မှာ နေလဲ”

“ဟိုး... အပေါ်မှာ” တောင်ကုန်းဘက် လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

“မင်း ဘာပြုလို့ ကျောင်း မတက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ကျောင်း မနေဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ”

“သူတို့က ကျွန်တော် ကျောင်းလာတာ မကြိုက်ကြဘူး”

“မင်း လက်တွေက သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ မင်း လက်တွေ ရေ မဆေး

ဘူးလား”

ဖရန်ကီသည် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ချက်ချင်းထသွားပြီး ကြွေခွက်ထဲ၌ လက်များကို နှစ်၍ ရေ ဆေးသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူသည် နေ့တိုင်း လက်များကို ကျွဲကျွဲနုနု ပွတ်တိုက်ပြီး ဆေးသည်။

သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ နေ့တိုင်း လာသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး ကြားတွင် ခင်ခင်မူ တည်ရှိလာသည်။ စကား များများ မပြောဘဲနှင့် ဆက်သွယ်မိသည့် ပေါင်းစပ်မှု တစ်ခု ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်လှည့်မှ နေ၍ ဒေါ်ခင်သည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း ပြုခဲ့ရာ ဖရန်ကီ၏ စကားများ မှန်ကန်ကြောင်း သိရှိလာရသည်။ ကျောင်းက သူ့ကို မလိုလားကြသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ သူ့အား စာသင်ပေး၍ မရ။ တစ်နေရာရာတွင် တစ်ခုခု ချို့ယွင်းနေသည်ဟု ယူဆရသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ပညာ သင်ကြားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အတွက် နေရာ မရှိ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဉာဏ် ထိုင်းသည့် ကလေး တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။ သူတစ်ပါးကို အန္တရာယ် ပြုနိုင်သည့် အနေအထားလည်း မရှိ။ သူ့ မိဘများကလည်း သူ့အား သင့်တော်ရာ ဂေဟာ တစ်ခုခုသို့ ရန်လည်း မစဉ်းစား။

ဖရန်ကီသည် ဓာတ်ခွဲခန်း၌ မကြာခဏ အိပ်လေ့ မရှိ။ သို့သော်လည်း နေ့ခင်းမှာတော့ တစ်နေ့လုံး နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ လွှဲစာမုန့်ပုံဒ်ဖြင့် ထဲ ဝင်ကာ အိပ်တတ်သည်။ သူ့ အိမ်၌ အရေးပေါ် ပြဿနာ တစ်ခုခု လာ၍ အိပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလို လာ လာနေတာလဲ” ဟု ဒေါ်ခင်က မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မရိုက်ဘူး။ ငါးဆင့်ပြား တစ်ပြားလည်း ပေးတယ်”

“သူတို့က အိမ်မှာ မင်းကို ရိုက်ကြသလား”

“အိမ်မှာ အချိန် ရှိသမျှ ဦးလေးကြီးတွေ ရောက်နေတာချည်းပဲ။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို ထိုးကြ ရိုက်ကြတယ်။ အပြင် သွားနေလို့ မောင်းထုတ်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ ငါးဆင့် တစ်ပြား ပေးပြီး အပြင် သွားလည်ချေလို့ ပြောကြတယ်”

“မင်း အဖေက ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အဖေက သေသွားပြီ”

“မင်း အမေကကော ဘယ်မှာလဲ”

“ဦးလေးတွေနဲ့ နေတယ်”

ဒေါ်ခင်သည် ဖရန်ကီ၏ ဆံပင်ကို ညှပ်ပေးသည်။ သန်းများကို သုတ်သင် ရှင်းလင်း ပေးသည်။ လီချိုး၏ ဆိုင်မှ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ တစ်စုံနှင့် ဆွယ်တာလေး တစ်ထည် ဝယ်ပေးသည်။ ဖရန်ကီသည် ဒေါ်ခင်၏ အစေအပါး ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဦးလေးကို ချစ်တယ်” ဟု တစ်နေ့သော နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဖရန်ကီက ပြောသည်။ “အိုဗျာ... ကျွန်တော် ဦးလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

ဖရန်ကီသည် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် အလုပ် လုပ်ချင်သည်။ နေ့တိုင်း တံမြက်စည်း လှည်းသည်။ သို့သော်လည်း အနည်းငယ်မျှ လွဲမှားမှုကလေး နှိုနေဟန် တူ၏။ သူသည် ကြမ်းပြင်ကို သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သွားအောင် မလုပ်နိုင်။

သူသည် ကျောက်ပုစွန်များအား အရွယ်အစား ခွဲခြားရာ၌ ဝင်၍ ထူညိုရန် အားထုတ်သည်။ ပုံးကြီး တစ်လုံး ထဲ၌ ထည့်ထားသည့် ပုစွန်များသည် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို အရွယ်တူများ ခွဲ၍ ဆံခွက်ကြီးများ ထဲ၌ ထည့်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံး လက်မ အရွယ်များကို တစ်ပုံ၊ လေးလက်မ အရွယ်များကို တစ်ပုံ စသည်ဖြင့် ခွဲ၍ ထည့်ပေးရခြင်း ဖြစ်၏။ ဖရန်ကီသည် ဤအလုပ်တွင် ဝင်၍ ကူသည်။ ချွေး ဒီးဒီး ကျအောင် ထုပ်သော်လည်း အဆင် မပြေ။ အရွယ်အစား ခွဲခြားမှု သူ မပြုတတ်။

“အဲသလို မဟုတ်ဘူး ဖရန်ကီ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောနေရသည်။ “ဒီမှာ ကြည့်။ သူတို့ကို မင်းရဲ့ လက်ချောင်း ဘေးမှာ ဟောသလို ချပြီး ကိုင်ထား။ အဲသလို ကိုင်လိုက်ရင် ဘယ်အကောင်က ပိုရှည်တယ် ဆိုတာ မင်း သိလာမိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။ ဒီအကောင်ဟာ လက်ညှိုး ထိပ်က နေပြီး ထက်မရဲ့ အောက်ခြေကို ရောက်နေတယ်။ အဲဒါ ဆိုရင် အဖို့ အရှည် ခွဲထို့ ရတယ်”

ဖရန်ကီသည် ဒေါ်ခဲ ပြောသလို လိုက်လုပ်သည်။ မလုပ်နိုင်။ မလုပ် တတ်။ ဒေါ်ခဲ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည့် အခါ ဖရန်ကီသည် လွှစာမှုန့် ပုံးကြီးထဲ ဝင်ကာ တစ်နေ့ခင်းလုံး အိပ်နေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဖရန်ကီသည် လူကောင်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သဘောကောင်းသည်။ သနားတတ်သည်။ ဒေါ်ခဲ ဆေးပြင်းလိပ် သောက်လျှင် မီးညှို့ ပေးတတ်လာသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ခဲအား အချိန် ရှိသမျှ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုသာ ထိုင်၍ သောက်စေချင်သည်။ သို့မှသာလျှင် သူ တတ် ထားသည့် ဆေးလိပ် မီးညှို့ ပေးသည့် အလုပ်ကို လုပ်နေနိုင်မည် မဟုတ် ပါလော။

ဓာတ်ခွဲခန်း အပေါ်ထပ်၌ ပါတီပွဲ လုပ်သည့် အခါ ဖရန်ကီ အလွန် ပျော်သည်။ မိန်းမများနှင့် ယောက်ျားများ အတူတူ တွဲထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ သီချင်းစက်မှ သီချင်းသံတွေ ကြားရသည့် ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူသည် အခန်းထဲသို့ လေးဖက် ထောက်၍ ဝင်ကာ ထောင့် တစ်ထောင့်ရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံး နောက်၌ ပုန်းနေတတ်သည်။ လူတွေ လုပ်သမျှ ကိုင်းသမျှကို ကြည့်သည်။ စကား ပြောသံများနှင့် သီချင်းသံ များကို နားထောင်သည်။ ရယ်စရာ တစ်ခု ပြော၍ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်နေ ကြသည့် အခါ သူ နားမလည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှင့် အတူ လိုက်၍ ရယ်သည်။ တချို့ နားမလည်နိုင်သည့် စကားများ ကြားသည့် အခါ သူ မျက်ခုံးများသည် ကုပ်လာသည်။ မျက်နှာလည်း စည်ငြိမ်နေတတ်သည်။

တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင်မူ သူသည် အလုပ် တစ်ခုကို အစွန့်၍ လုပ်သည်။ ထိုနေ့က ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ပါတီပွဲလေး တစ်ခု ပြုလုပ် သည်။ ဒေါ်ခဲသည် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်၍ ဘီယာ ထည့်နေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဖရန်ကီ သူ ဘေးနားသို့ ရောက်လာသည်။ လင်ပန်း ထဲမှ ဘီယာ ဖန်ခွက် တစ်ခွက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ အခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော မိန်းမ တစ်ယောက်အား သွားပေး သည်။

အမျိုးသမီးက ဖန်ခွက်ကို ဆီးယူပြီး “အေးကွယ်။ မင်းကို ကျေးဇူး တင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

မီးဖိုခန်း ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသော ဒေါ်ခဲကလည်း “ကောင်းတယ် ဖရန်ကီ။ ငါ့ အတွက် မင်းက အဖော် သိပ်ရတာပဲကွာ” ဟု ချီးကျူးသည်။

ဖရန်ကီသည် ထိုဖြစ်ရပ်ကို မမေ့နိုင်။ ထို့နေ့က သူ လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်ကို စိတ် ထဲတွင် ပြန်လုပ်ကြည့်နေသည်။ သူ ဖန်ခွက် ယူပြီး ပြေးသွား သည်။ အမျိုးသမီး လက်သို့ ပေးသည်။ “အေးကွယ်။ မင်းကို ကျေးဇူး တင်တယ်” ဟူသော စကား။ “မင်းက ငါ့ အတွက် သိပ်ကို အဖော် ရလာ ပြီ” ဟူသော စကား။

ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် မကြာမီ ပါတီပွဲကြီး တစ်ပွဲ လုပ်လိမ့်မည်ကို ဖရန်ကီ သိထားသည်။ ဒေါ်ခဲသည် အသား ငါးတွေ၊ ဘီယာတွေ အများကြီး ဝယ် သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။ သူ့ကိုပါ တူညီခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း ဖရန်ကီ အဖို့ ပါတီပွဲက အဓိက မဟုတ်။ သူ ခေါင်း ထဲတွင် အစီအစဉ်ကြီး တစ်ခုက ရှိနေသည်။ ထိုအစီအစဉ်က အရေးကြီးသည်။ ဘယ်လို လုပ်ရမည်ကိုလည်း သူ မြင်ထားပြီးပြီ။ သူ စိတ် ထဲတွင်လည်း အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ထပ်ခါတလဲလဲ လုပ်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။

ထို့နောက် ပါတီပွဲနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ လာလိုက်ကြသည့် ဧည့် သည်တွေ နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်။ မိန်းကလေးတွေ၊ မိန်းမကြီးတွေနှင့် ယောက်ျားတွေ။

ဖရန်ကီသည် မီးဖိုခန်း ထဲသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်နိုင်မည့် အခါ အခွင့်ကို ချောင်းနေသည်။ ဧည့်သည်များ ရှိနေသည့် အခန်းတံခါး ပိတ်သွား ပြီး ထိုအခါ သူသည် မီးဖိုခန်း ထဲသို့ ဝင်သည်။ ရှေ့ခန်း ထဲမှ စကား ပြောသံနှင့် သီချင်းသံများကို ကြားနေရ၏။ သူသည် လုပ်ရန် စိစဉ်ထားသည့် အလုပ်ကို အသံ မကြားအောင် လုပ်သည်။ ပထမ လင်ပန်း၊ ထို့နောက် ဖန်ခွက်များ။ လွတ်မကျအောင် သတိ ကြီးစွာ ထား၍ ကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်များ ထဲသို့ ဘီယာများ ထည့်သည်။ ဒေါ်ခဲ ထည့်သလို အမြူပ်တွေ နှစ်ခု မကျလာအောင် နည်းနည်းစီ ချွေ၍ ထည့်သည်။

အခုတော့ဖြင့် ကိစ္စ အားလုံး ပြီးသွားပြီ။ သူသည် လင်ပန်းကို မကော အထက် တဝကြီး ရှူလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သီချင်းသံနှင့် စကား ပြောသံများသည် သူ ထံသို့ ပြေးလာကြသည်။ သူသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို သူ ကောင်းစွာ လုပ်နေသည်။ ဟိုတစ်နေ့က သူ့အား ကျေးဇူးတင် စကား ပြောခဲ့သည့် မိန်း မကလေးထံ တည့်တည့်မတ်မတ် သွားသည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေး၏ လူ တည့်တည့် ရောက်ခါမှ ဘယ်လို ဖြစ်သည် မသိ။ အကြောတွေ ဆိုင်းလာ

သည်။ လက်တွေ့၊ ခြေတွေ တုန်လာသည်။ လက် ထဲမှ လင်ပန်းသည် မိန်းကလေး၏ ရင်ခွင် ထက်သို့ မှောက်ကျသည်။ ဖရန်ကီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ခဏကြာမျှ တောင့်တင်းသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် ချာခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားသည်။

အခန်း ထဲတွင် ငြိမ်ဆိမ်သွားသည်။ အောက်ဆုံးထပ် မြေတိုက်ထဲ အထိ ပြေးဆင်းသွားနေသော ဖရန်ကီ၏ ခြေသံများကို အားလုံး ကြားနေကြရသည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဒေါ်ခဲသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ မြေတိုက် ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဖရန်ကီသည် လွှစာမုန့်ပုံးထဲ ရောက်နေပြီ။ ပုံးထဲမှ သူ့ ငိုသံကို ကြားနေ၏။ ဒေါ်ခဲသည် တစ်ခဏမျှ ငိုငံ့၍ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ လောလောဆယ် သူ လုပ်နိုင်သည့် အကုန်အပြုအစီအစဉ် စာစီပါး အခြား ဘာမှ မရှိ။

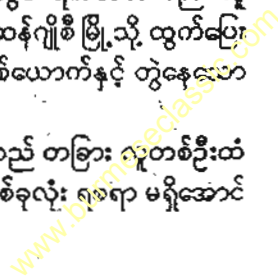
(၁၁)

ကားသည် ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားသည့် သမိုင်းကြောင်း ရှိခဲ့သော ကား ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်က ဤကားသည် ဒဗလျူတီးဝပ် တားစ် ဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်သည့် ခရီးသည်တင်ကား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝပ်တားစ်၏ လက် ထဲတွင် ဤကားသည် ငါးနှစ်ကြာမျှ လုပ်ကျွေးသမှု ပြုခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဝပ်တားစ်သည် ရက်တဲလ်ဟု ခေါ်သော အသက် အာမခံ တိုက်စားလွယ် တစ်ဦးသို့ ရောင်းခဲ့သည်။

ရက်တဲလ်၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်လာချိန်တွင် ကားသည် သန့် သန့်ပြန်ပြန်နှင့် အခြေအနေ ကောင်းနေသေးသည်။ သို့သော်လည်း ရက်တဲလ် သည် ကားကို ရိုသေခြင်း မရှိ။ အမောင်း ကြမ်းသည်။ စနေနေ့ ညများတွင် ရက်တဲလ်သည် အရက် အလွန်အကျွံ မူးတတ်သည် ဖြစ်ရာ မူးသည့် အခါ တိုင်း သူ့ ဒဏ်ကို ကားက ခံရသည်။

သူ့ ကားတွင် ရှေ့လေကာမှန် အားလုံး အကောင်း မရှိ။ ကွဲအက် ကြေမှု နေကြသည်။ ကျန် အစိတ်အပိုင်းများမှာလည်း ကျိုးသည့် နေရာက တျိုး၊ ပဲ့သည့် နေရာက ပဲ့ကာ၊ ရွဲသည့် နေရာက ရွဲနေကြသည်။ ကားဆောင် ဒီဗာလည်း ပိန်သည့် နေရာက ပိန်ကာ၊ ချိုင့်သည့် နေရာက ချိုင့်ပြီး၊ ခွက်သည့် နေရာက ခွက်နေကြသည်။ တစ်ချိန်တွင် ရက်တဲလ်သည် လူ တစ်ယောက်၏ ငွေများကို အလွဲသုံးစား လုပ်ကာ ဆန်ဂျီစီ မြို့သို့ ထွက်ပြေး သည်။ ဆယ်ရက် အတွင်းမှာပင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် တွဲနေသော ရက်တဲလ်အား ဖမ်းမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရက်တဲလ်၏ လက်ထဲမှ ကားသည် တခြား လူတစ်ဦးထံ ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကားဆောင် ဒီ တစ်ခုလုံး ရှေ့ရာ မရှိအောင်

ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်၍ ပိုင်ရှင်သစ်သည် ဘော်ဒီကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းကာ အလယ်မှ ထရပ်ကား ကြမ်းခင်း ဆက်၍ ထည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကားပိုင်ရှင်သစ်၏ အမည်မှာ ဖရန်စစ်အယ်လ်မိုးနက်စ် ဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသည့် ဘဝ တစ်ခု ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်တော့မှ လုံလောက်အောင် ရှာဖွေ၍ မရသည့် အနေအထား ရောက်ရှိနေသူ ဖြစ်၏။ သူ့ အဖေက သူ့ အတွက် ငွေကြေး အတော်အသင့် ထားခဲ့သော်လည်း တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်၊ တစ်လပြီး တစ်လ အလုပ် ကြိုးစား၍ လုပ်နေသည့် ကြားမှပင် ငွေကြေးသည် တိုးမလာဘဲ လျော့သည်ထက်သာ လျော့လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် လက်ကျန် မရှိတော့သည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဖရန်စစ်၏ လက်ထဲမှ ထရပ်ကားသည် ကုန်စုံဆိုင်ကြော်ပေးဆပ်သည့် ပစ္စည်း အဖြစ် လီချူး၏ လက်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ထရပ်ကားသည် ဘီး လေးဘီးနှင့် အင်ဂျင်သာလျှင် ကျန်သည်။ အင်ဂျင်မှာလည်း အမြဲတစေ ချို့ယွင်းလျက် ရှိသဖြင့် အလွန် တွမ်းကျင်သည့် ကားပြင်ဆရာ တစ်ဦးနှင့် ပြပါမှ ပြန်လည် အသက် ဝေးလာမည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေသည်။ လီချူးကလည်း ဤကိစ္စကို အကောင်အထည် မဖော်။ ထရပ်ကားသည် ရောက်လာကတည်းက ကုန်စုံဆိုင်၏ နောက်ပေးဘက် မြက်ပင်များ ကြား၌ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ရပ်နေခဲ့သည်။ ကားအောက်နှင့် ကား ပတ်ပတ်လည်ရှိ ချုံပင် မြက်ပင်များသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ သိပ်သည်း ထူထပ်လာသည်။

ထရပ်ကား၏ နောက်ဘီးများမှ လေ အပြည့် ရှိနေသေးသဖြင့် မြေကြီးနှင့် ထိနေနိုင်သော်လည်း လေ လုံးဝ မရှိတော့သည့် ရှေးဘီးများမှာ တံ့များ ခုထားရသဖြင့် မြေကြီးနှင့် မထိနိုင်တော့ဘဲ အောက်ခြေ လွတ်လျက် ရှိကြသည်။

ငေါများ နန်းတော်၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော လူစု ထဲမှ တစ်ဦး တစ်ယောက်က ထ၍ ပြင်မည် ဆိုပါက ထရပ်ကားသည် အသက်ဝတ် လှုပ်ရှားလာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ အကြောင်းမှာ သူတို့ အားလုံး စက်ပြု အလုပ်ကို လက်တွေ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့တွင် ဂေး တစ်ဦးသာလျှင် အတော်ဆုံးနှင့် အကျွမ်းကျင်ဆုံးသော စက်ပြင်ဆရာ ဖြစ်သည်။ ဂေးသည် စက်ပြင် အလုပ်တွင် ပါရမီ ထူးသဖြင့် ဖြစ်၍ မည်သည့် စက်ပစ္စည်းများကို မဆို ပြင်တတ်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း

ချုပ်စစ်မော်တာများကို တပ်ဆင် ပေးသူ၊ ပြင်ပေးသူမှာ ဂေးပင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ သူ ဆန္ဒ ရှိလျှင် စည်သွတ်စက်ရုံများ၌ အချိန်ပြည့် စက်ပြင် ဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ဖို့ ရှိ၏။

မက်ခံသည် သူ့လူများအား အိပ်ရာမှ အစောကြီး ထခိုင်းသည်။ အော်ဖီ သောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပေါင်းပင် မြက်ပင်များ ကြား၌ ချောက်နေသော ထရပ်ကား ဆီသို့ သွားကြသည်။ ဤကိစ္စတွင် ဂေးက ဘဝန်ခံ ဖြစ်၏။ သူသည် ရှေ့ဘီးများကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ကန်ကြည့်သည်။ သူ့ လူများအား ‘လေထိုးပိုက် ခဏ သွားငှားပြီး လေ ထိုးကြ’ ဟု ခိုင်းသည်။ ထိုင်ခုံပျဉ်ပြားကို ဖယ်၍ ဓာတ်ဆီ တိုင်ကို ထဲသို့ ထုတ် တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ မည်သည့် တန်ခိုး ကူခွဲပါဒ်ကြောင့် မှန်းတော့ မသိ။ တိုင်ကို ထဲတွင် ဓာတ်ဆီ လက်မဝက်ခန့် ရှိနေသည်။

ဂေးသည် အခက်အခဲဆုံးသော အပိုင်းများကို စတင်၍ စစ်ဆေးသည်။ အင်ဂျင် တစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ကြည့်သည်။ ဖလက်များနှင့် ကာ ခံရိုက်တာကို ဖြုတ်ကြည့်သည်။ ဆီသွားလမ်း မှန် မမှန် ကြည့်သည်။ သူ့ အလုပ် လုပ်နေခိုက်တွင် ဂေးသည် သူ့ အကျင့် အတိုင်း “ဒါ... ဒီ... ဒါ... ဒီ... ဒါ... ဒီ... ဒီး... ဒီ...” ဟု ရေရွတ်လျက် ရှိ၏။

ဤအတောအတွင်း လေထိုးတံ ရောက်လာသည်။ အက်ဒီနှင့် ဂျူးစ် တို့က တာဝန် ယူ၍ ရှေ့ဘီးများကို လေ ဖြည့်ကြသည်။

ဂေးသည် ပလပ်များကို ဖြုတ်၍ ချေးများကို ပြောင်သွားအောင် စစ်ထုတ်ပစ်သည်။ ခွက် တစ်လုံးတွင် ဓာတ်ဆီ အနည်းငယ် ထည့်ကာ ပလင်ဒါများ ထဲသို့ နည်းနည်းစီ လောင်းထည့်သည်။ ထို့နောက် ပလပ်များကို ပြန်တပ်သည်။ သူသည် လုပ်စရာ ရှိသည်များကို တင့်တုံ့ လုပ်နေရာမှ ကို ဆန့်၍ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး “ငါတို့ကွာ လောလောဆယ် ဓာတ်ခွဲ ကြက်ခြောက်သန့်သန့် နှစ်လုံးလောက် လိုလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။ “ဟ့... လီချူး ဆီမှာ ရနိုင်တယ်။ သွားပြောကြည့်ပါလား။”

မက်ခံသည် လီချူးထံ အပြေးအလွှား သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ချောက်ရောက်လာသည်။ နောက်ထပ် အဆက်မပြတ် တောင်းခံလာမည့် အရေး ကြိုတင် ဟန့်တား ပိတ်ပင်ရန် လီချူးက “မရှိဘူး” ဟူသော စကားဖြင့် သွား” ခံလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

ဂေးသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ “တစ်စုံလော့ကတော့ ရှိ ထင်ကွ။ ဘယ် နေရာမှ ရှိတယ် ဆိုတာလဲ ငါ သိတယ်။ ကောင်းတာမှ

သိပ်ကောင်းတာ အသစ်စက်စက်တွေ အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သွားယူရင် မဖြစ်ဘူး”

“ဘယ် နေရာမှာလဲ” ဟု မက်ခဲက မေးသည်။

“ငါ အိမ် မြေတိုက်ထဲမှာ” ဟု ဂေးက ပြောသည်။ “အိမ်ရှေ့မှာ တပ်ထားတဲ့ ခေါင်းလောင်း အတွက် သုံးဖို့ ထားတာ။ ငါ့ မိန်းမ မမြင်အောင် မြေတိုက်ထဲ ဆင်းယူနိုင်ရင်တော့ သေချာပေါက် ရမှာပဲ။ မြေတိုက်ထဲ သွားရင် ဘယ်ဘက် ဘေးက တန်းပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမ မမြင်အောင်တော့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

ချက်ချင်း ဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပသည်။ ဆွေးနွေးပွဲကပင် အက်ဒီအယ် အသင့်တော်ဆုံး လူ အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သဖြင့် အက်ဒီ ထွက်ခွာသွားသည်။

“တကယ်လို့ မင်းကို ငါ့ မိန်းမ မိသွားရင် ငါက ခိုင်းတာလို့ မမြေ နဲ့နော်” ဟု ဂေးက နောက်မှ နေ၍ အော်ပြီး မှာသည်။

အက်ဒီ သွားနေခိုက်တွင် ဂေးသည် တစ်ယောက်တည်း အလှူ များလျက် ရှိသည်။ ကား ရှေ့ပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးကို တစ်နှိုက်တည်း နှိုက်ကာ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း စသည်များကို မရပ်မနား ပြုလုပ်လျက် ရှိသည်။ ဂီယာကို နှိုက်သည်။ ဘရိတ်ကို စမ်းသည်။ ဘရိတ်ဂျူးများ ပြင်တပ်သည်။ ပစ္စည်းတိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်အပြီးတွင် အခြေအေ ထောင်သည်ဟု ဆီလာသည်။

အက်ဒီသည် ဓာတ်ခဲ တစ်စုံနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ မြေတိုက် ထဲ ဝင်သွားခိုက်တွင် ဂေး၏ မိန်းမသည် မီးဖိုထဲ ရောက်နေသည်။ ခြေသံကို အက်ဒီက ကြားနေရသော်လည်း အက်ဒီ၏ ခြေသံကိုတော့ မကြားဟု ပြောသည်။ အလစ် သုတ်သည့် အလုပ်မျိုးတွင် အက်ဒီသည် အလွန် တော်သည့် လူ တစ်ယောက်ပါပေတည်း။

ဂေးသည် အက်ဒီ ယူလာသည့် ပလိတ်ပြား တစ်စုံကို တပ်သည့် ဓာတ်ဆီကို ချူသည်။ စပတ်လီဇာကို ကစားသည်။ “စက်နှိုးကြည့်စမ်း ဟု ပြောသည်။

ဂေးသည် အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် လူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဘုရားသခင်၏ စက်ပြင်ဆရာ ဟုပင် ဆိုနိုင်လောက်သည်။ စက်ပြင် ပထမ တစ်ချက် နှိုးသည်။ အင်ဂျင် လုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက် တစ် ချက် ထပ်နှိုးသည်။ အင်ဂျင် အလုပ် လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း စက်ကတော့ မနိုးသေး။ တုံ့ခနဲ တုံ့ခနဲ ဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်နှိုးသည်

တစ်ချက် ဖွတ်ချက် မြည်သံ ကြားရသည်။ ကား တစ်စီးလုံး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ခုန်လာသည်။ လီချူး၏ ဖို့ဒ်ကားကလေးသည် သူ့အား နားလည်သူ ချစ် ချစ်တန်းသူ အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးရန် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာခဲ့လေပြီ။

သို့သော်လည်း ထရပ်ကား အသုံးပြုရေးနှင့် ပတ်သက်၍ တရား ပဒေနှင့် ဆက်စပ်နေသော အခက်အခဲ နှစ်ခုက ရှိနေပြန်သည်။ ပထမ တစ်ခုမှာ လိုင်စင် ပလိတ်ပြား မရှိခြင်း ဖြစ်၍ ဒုတိယ တစ်ခုမှာ မီး မရှိ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအခက်အခဲများသည် သူတို့ လူစု အဖို့ အသေးအဖွဲ့မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကားနောက်မြားမှ ပလိတ်ပြား ပေါ်တွင် မတော် စသ ဖြစ်သလိုလိုနှင့် အတော်စုတ် တစ်စုတ် ပတ်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့ နောက်ဘက်မှ ပလိတ်ပြား ဖုံးကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ရှေ့ဘက် ပလိတ်ပြားကိုမူ ရွံ့စေးများ လိမ်းကျ ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဖုံးကွယ်ပြီး တား ဖြစ်သွားသည်။

ခရီး အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများမှာလည်း သိပ်ပြီး ပြည့်စုံကြီးမားမား မလို။ ဖား ဖမ်းလို့ ရမည့် ပိုက်ရှည် နှစ်ခု သုံးခုနှင့် ဂုန်နီ တစ် သုံးလေးလုံး ဖြစ်သည်။ မြို့တော်မှ အမဲလိုက်သမားများ ခရီး ထွက် ချိတ်ည့် အခါ အစားအစာနှင့် အဖျော် ယမကာ အမျိုးမျိုး သယ်ဆောင်သွား ရာ ရှိကြ၏။ သို့သော်လည်း မက်ခဲ အဖို့ ထိုမျှလောက် အထိ လုပ်နေစရာ မလို။ သူတို့ သွားမည့် တောပိုင်း ဒေသ၏ မည်သည့် နေရာများ၌ အစား အသောက် ရနိုင်သည်ကို မက်ခဲ ကောင်းကောင်း သိထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သာလောဆယ် ရှိနေသည့် ပေါင်မုန့် နှစ်လုံးနှင့် အက်ဒီ၏ အရက်ကရား တစ်ကျန်ကိုသာ ယူသွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူတို့ လူစုသည် ထရပ်ကားပေါ် တက်ကြသည်။ ဂေးက ကားကို တိုင်း၍ မက်ခဲ ဘေးမှ ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့ ကားသည် လီချူး၏ ကုန် နိုင် ထောင့်မှ ကွေ့၍ မြေလွတ်ပေါ်မှ ဖြတ်ကာ ပိုက်လုံးကြီးများ ကြားမှ ဖြတ်လာသည်။ ဘွိုင်လာအိမ်ကြီး ဘေး၌ အကျအန ထိုင်နေသော မစ္စတာ ဘွိုင်က သူတို့အား လက် ဝှေ့ယမ်းပြပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဂေးသည် သတ်ဖောင်း ပေါ်မှ ဖြတ်မောင်းသည့် အခါ ကားကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ လေး ထိန်း၍ မောင်းသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ် ရှေးဘိုးတာယားများ ကောင်းတော့သည် မဟုတ်။ သူတို့ လူစု စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အထွက်သော အချိန် မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်၏။

ထရပ်ကားသည် ရက်ဒီဝီလျံ၏ ဓာတ်ဆီဆိုင် ရှေ့၌ ရပ်သည်။ မက
သည် ကား ပေါ်မှ ဆင်း၍ လက် ထဲမှ စာရွက်ကို ရက်ဒီအား လှမ်းပေးသည့်
ဒေါ်ခဲမှာ ငွေအကြွေ ပြတ်နေလို့ ကျုပ်တို့ အခက်အခဲ ဖြစ်လာတယ်ဗျ။
ကြောင့် ကားတိုင်ကီထဲ ဓာတ်ဆီ ငါးဂါလန် ထည့်ပေးပြီး ကျန်တဲ့ ငါးဂါလ
အတွက် ငွေ တစ်ဒေါ်လာ ပေးပါလား။ ဒေါ်ခဲကလည်း အဲသလို လုပ်သွား
မှာလိုက်တယ်။ သူ တောင်ပိုင်းဘက် ခရီး ထွက်သွားပြီး။ ခင်ဗျား သိတ
မဟုတ်လား။ ဟိုမှာ ပွပေါက်တွေ ရှိလို့ သွားတာ” ဟုလည်း ပြောသည့်
ရက်ဒီက ပြုံးသည်။

“မင်းလည်း သိနေတာပဲ မက်ခဲရာ” ဟု ပြောသည်။-ဒေါ်ခဲက ပ
ပေါက် ယိုပေါက်တွေကို ကြိုတွက်ပြီး ပိတ်တတ်တဲ့ လူကွ။ မင်းလိုပဲ အတွ
တော့ အတော် မြင်တဲ့ လူ။ အလွန်ကို ပါးနပ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ။
ကြောင့်လည်း သူ ညက ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ထားတာပေါ့ကွာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဆယ် ဂါလန် အတွက်ပဲ တိုင်ကီထဲ ထည့်ပါ”
မက်ခဲက ပြောသည်။ “ဟာ... နေဦး။ ဒါဆိုရင် တိုင်ကီ ပြည့်ပြီး တစ်လ
လုံး ဖိတ်ကျကုန်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ တိုင်ကီထဲ ငါးဂါလန် ထည့်။ ကျန်
ငါးဂါလန်ကို ပုံး တစ်လုံးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ဗျာ။ အပိတ် ပါတဲ့ ပုံးနဲ့ပေါ့
ရက်ဒီက ရယ်သည်။ ဒေါ်ခဲက “အဲဒီ အတွက်ကို ကြိုပြီး မြင်ထ
တယ် ငါ့လူ” ဟု ပြောသည်။

“ဆယ်ဂါလန်စလုံး တိုင်ကီထဲ ထည့်လိုက်” ဟု မက်ခဲ ပြောသည့်
“ခင်ဗျားရဲ့ ပိုက် ထဲမှာ တစ်စက် မကျန်စေနဲ့။ တိတိကျကျ ထည့်”

ဤခရီး ထွက်ရာ၌ သူတို့သည် မွန်ထရေး မြို့လယ် လမ်းမကြ
မထွက်။ လိုင်စင် ပလိတ်ပြားနှင့် မီးလုံးများ မရှိသဖြင့် ဂေးသည် နောက်
လမ်းများကိုသာ အသုံး ပြုသည်။ ကာမဲလ် တောင်ကုန်းပေါ် တက်
တောင်ကြား အတွင်း ဝင်နိုင်ရန် အတွက် အဝေးပြေး လမ်းမကြီး ပေါ်
လေးမိုင် တိတိ သွားရမည့် အခြေအနေ ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သွားရ
သူတို့၏ ထရပ်ကားကို ရဲကားများအား သွား၍ ပြသလို ဖြစ်ပေတော့မ

ဂေးသည် ထိုလေးမိုင် ခရီးကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ရန် ဖြတ်လမ်း ဝ
လမ်းကို သုံးသည်။ ထိုလမ်းသည် သူတို့အား လမ်းမကြီး တစ်နေရာ
ကန်လန် ဖြတ်၍ ဆင်းကာ ကာမဲလ် တောင်ကုန်း အစပ်သို့ ရောက်အေး
ပို့ပေးသည်။ ဂေး၏ လက်ထဲတွင် ထရပ်ကားသည် ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချ
မြည်ကာ ဆူဆူညံညံ အသံများ ပြု၍ တောင်ကုန်းပေါ် တက်သည်။ ဂေး

ဂီယာကြီးကို အနေး ထိုး၍ တတ်နိုင်သမျှ ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်သည်။
သို့သော်လည်း သူနည်းမှာ မြေပြန့်တွင် အဆင်ပြေနိုင်သော်လည်း တောင်
တက်လမ်းတွင် ဖြစ်နိုင်ဖို့ မလွယ်သည်ကို ကောင်းစွာ သိနေသည်။

ဂေးသည် တုံ့နေး တုံ့နေးဖြင့် ကာမဲလ် တောင်ကုန်းပေါ် တက်လာ
သည်။ ဂျက်ခဲ တောင်ထိပ်လမ်းကို ကျော်ဖြတ်ရန် နီးလာပြီး နက်စောက်
စောက် လမ်း အတိုင်း ဆင်းလာနေသော ကားသည် အသက်ရှူ ကျပ်သလို
ဖြစ်လာသည်။ အဖော ဆိုနေသည့်နှယ် ဖြစ်လာသည်။ ဂေးသည် ကားကို
တောင်ကုန်း အဆင်းလမ်းတွင် ပေ ငါးဆယ်လောက် အထိတော့ ဆင်းလာ
နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဂျက်တောင်ထိပ် အတက်လမ်း အဝင်ဝ အရောက်
တွင် လုံးဝ ရပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မက်ခဲက မေးသည်။

“ကာဘရိုက်တာ ထင်တယ်” ဟု ဂေးက ပြောသည်။ အင်ဂျင်မှ
ဆီဝီဝီ မြည်သံ ထွက်လာသည်။ ရှူးရှူးရှဲရှဲ မြည်သံများလည်း ကြားရ၏။
တီဖိုးဒ် ကားတစ်စီး ကာဘရိုက်တာ အလုပ် လုပ်ပုံသည် ရှုပ်ထွေးလှ
သည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ အင်ဂျင်ရှိ အစိတ်အပိုင်း
အားလုံး ပုံမှန် လည်ပတ်နေပါမီ ကာဘရိုက်တာလည်း အလုပ် လုပ်သည်။
မက်တွင် နီဒယ်လ်ဘား ခေါ် ဂျက်ပင်လေး တစ်ချောင်း ရှိသည်။ ထိုဂျက်ပင်
ခေါ်တွင် ပျံ့တစ်ခု ရှိရာယင်းပျံ့ကလေးသည် အထိုင် ကျနေဖို့ လိုသည်။
အကယ်၍ ထိုပျံ့ကလေး အထိုင် မကျလျှင် သို့မဟုတ် ရျို့ယွင်းသွား
လျှင် ကာဘရိုက်တာသည် အလုပ် မလုပ်တော့ပေ။

ဂေးသည် ဂျက်ပင်ကို ကိုင်ထားသည်။ ဂျက်ပင် ထိပ်မှ ပျံ့ငုံသည်
ကျိုးသွားလေပြီ။ “ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပြီး ကျိုးသွားတာလဲ မသိဘူး” ဟု
ရရွတ်သည်။

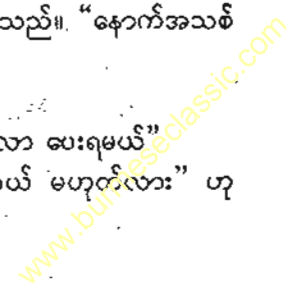
“အေးကွာ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ မင်း ပြန်တပ်ရင်တော့ ဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား” ဟု မက်ခဲက မေးသည်။

“တပ်လို့ မရတော့ဘူး” ဟု ဂေးက ပြောသည်။ “နောက်အသစ်
တစ်ခု ရမှာ ဖြစ်မှာ”

“ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ”

“အသစ်။ ဝယ်မယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ဒေါ်လာ ပေးရမယ်”

“မင်းမှာ တစ်ဒေါ်လာလောက်တော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား” ဟု
မက်ခဲက မေးသည်။

“ရိုသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ဒေါ်လာ သုံးဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုလည်း မြန်မြန် သွားဝယ်ပြီး မြန်မြန် ပြန်ခဲ့ကွာ။ ဒါမှ ငါတို့ ဒီနေရာက နေပြီး စောင့်နေယ်”

“အေးပါကွာ။ ဂျက်ပင် တစ်ချောင်း မရဘဲနဲ့တော့ မင်းတို့ ကားကို မောင်းပြေးလို့လည်း မရပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီနေရာကပဲ စောင့်ရမှာပေါ့ဟဲ့။ ဂေးက ပြောသည်။ သူသည် ကားတံခါး ဖွင့်ကာ လမ်း ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ လမ်းဘေး၌ ရပ်ကာ လာနေသည့် ကားများကို လက်မ ထောင်ပြီး တားသည်။ ကား သုံးစီး အနက် တစ်စီးက ရပ်ပေးသည်။ သူ့ အဖော်များသည် ကားပေါ် တက်ပြီး ပါသွားသော ဂေးကို မျှော်ကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ မျက်စိ အောက်မှ ပျောက်သွားသော ဂေးကို နောက်ရက်ပေါင်း တစ်ရာ ရှစ်ဆယ် ကုန်လွန်သွားသည် အထိ မတွေ့ရ မမြင်ရတော့ပေ။

ဤကမ္ဘာ လောကကြီး ထဲ၌ ဖြစ်နိုင် ပျက်နိုင်သည့် အလားအလာများ သို့မဟုတ် ဖြစ်နိုင်ခြေများသည် အသရေ အနန္တ ရှိနေသည်။ ထိုစဉ်က ဂေးအား အကြံ တင်သွားသည့် မော်တော်ကားသည် မွန်ထရေး မြို့သို့ မရောက်မီ တစ်နေရာ၌ စက် ရပ်သွားသည်။ အကယ်၍သာ ဂေးသည် စက်ပြင်ဆရာ တစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ပါမူ သူသည် ကားကို ပြင်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ အကယ်၍သာ ဂေးက ကားကို ပြင်မပေးခဲ့လျှင် ကားပိုင်ရှင်က သူ့အား ဂျင်မီ ဘရစ်ယား၏ ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး အရက် တစ်ခွက် တစ်ဖလား တိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ထို့ပြင်လည်း ထိုနေ့ကျခါမှ ဘာကြောင့် ဂျင်မီ၏ မွေးနေ့ ဖြစ်နေရပါသနည်း။ ကမ္ဘာလောကကြီး အတွက် ဖြစ်နိုင်ခြေ သန်းပေါင်း များစွာ ရှိနေသည့် အနက် ကြံကြံဖန်ဖန် ဤဖြစ်ရပ်က ပေါ်လာရ၏။ ဤတွင် နေထိုင်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရာ ယင်း ဖြစ်ရပ်များသည် ဆလိုက်နတ်စ် အကျဉ်းထောင်သို့ ဦးတည်သွားသည်။

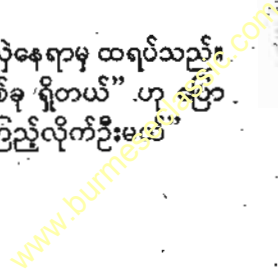
စပါကီအိန်ယာနှင့် တင်နီကို လက်တီတို့က ရန်ပွဲ တစ်ခု ခင်းကျင့် ပြုသခြင်းအားဖြင့် ဂျင်မီ၏ မွေးနေ့ပွဲကို အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ရန် ကူညီကြသည်။ ရွှေရောင် ဆံပင် ပိုင်ရှင် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သီချင်းစက် ရှေ့၌ သူကြိုက် ကိုယ်ကြိုက် သီချင်း ရွေးရာမှ အငြင်းအငြစ်ဖြစ်ကြသည်။ ဂေး၏ အသစ်စက်စက် သူငယ်ချင်းသည် ဂျူဒို တတ်သဖြင့် ဖြစ်သဖြင့် စပါကီအား သူ့ အစွမ်းကို ပြသည်။ သို့သော်လည်း လက်သီးချက်က လွဲသွားသဖြင့် လက်ကောက်ဝတ် ကျိုးသွားသည်။ ဤတွင် ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်ကုန်သည်။

ကံကြမ္မာသည် ဂေးအား ဖားဖမ်းသွားခွင့် မပြု။ ကံကြမ္မာသည် ဂေးအား ထိုအလုပ်ကို မလုပ်ရန် ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး ပေးသည်။ သူ ဝါဝင်စေပြု နေသည့် ဇာတ်တွင် ရဲပါလာသည့် အခါ ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်သည်။ နှစ်ပျက်သွားပုံများသည် အဆက်အစပ်လည်း မရှိ။ ဘာက အစ ပြု၍ ဝယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်မှန်းလည်း မသိ။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းသည့် အခါ ဂျင်မီမင်း၏ ဖိနပ်ဆိုင် ရှေ့၌ သိမ်းသည်။ ဂေးတို့ အဖွဲ့သည် ဖိနပ်ဆိုင်၏ နိုင်ရှေ့ မှန်ကြီးကို ရိုက်ခွဲကာ အတွင်းမှ ခင်းကျင်း ပြုသထားသည့် ဖိနပ်များကို စီးကြသည်။ တခြား လူတွေ မီးသတ်ကား ဥဩသံများ ကြားကြသော်လည်း ဂေး တစ်ဦးတည်းက လုံးဝ မကြား။ ထို့ကြောင့် တခြား လူတွေ မီးသတ်ကားရာသို့ ပြေးကြသော်လည်း ဂေး တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ကျန်ခဲ့သည်။ ရဲများ ရောက်လာသည့် အခါ ခြေ နှစ်ဖက်တွင် ဖိနပ်များကို တစ်ဖက်တစ်မျိုး စီး၍ ဟိုလမ်းမင်း၏ ဆိုင်ရှေ့ ပလက်ဖောင်း ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဂေးကို တွေ့ကြရ၏။

ထရပ်ကား အနီးတွင် မက်ခ်တို့ လူစုသည် ရရာ ထင်းခြောက်များကို ခုတ်မီးဖိုပြီး ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ အမှောင်ရိပ်များ ကျလာသောအခါ အအေးဇာတ် ဝင်လာသည်။ ထင်းရှူးပင်များသည် ပင်လယ်ပြင် ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေ ထဲတွင် ယိမ်းနဲ့ လှုပ်ရှား နေကြသည်။ မက်ခ်တို့ အားလုံး မိုချီ ဘေးတွင် တစ်ယောက်ပေါ် တစ်ယောက် ခေါင်းများ တင်၍ လွဲကာ ထင်းရှူးကိုင်းများ ကြားမှ ကွတ်တိကွက်ကြား ပေါ်နေသော မိုးကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့် နေကြသည်။ သူတို့သည် ဂျက်ပင် တစ်ချောင်း ရရှိရေးအတွက် ဂေး တစ်ယောက် ဘယ်လို အခက်အခဲတွေနှင့် တွေ့နေပါလိမ့်မည်ဖြင့် ပြောဆို ဆွေးနွေးမိကြသေးသည်။ ကြာလာတော့လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဂေးကို မေ့သွားကြပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သတိရစေပြန်သည်။

“ငါတို့ ထဲက တစ်ယောက် ဒီကောင်နဲ့ အဖော် လိုက်သွားရင် အကောင်းသားကွာ” ဟု မက်ခ်က ညည်းသည်။

ည ဆယ်နာရီ ထိုးသည့် အခါ အက်ဒီသည် လှဲနေရာမှ ထရပ်သည်။ အတောင်တန်း ပေါ်မှာ ဆောက်လုပ်ရေး စခန်း တစ်ခု ရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။ “သူတို့ဆီမှာ တီဖို့ဒီကား ရှိ မရှိ ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

(၁၂)

မွန်တရားသည် စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ပေါင်း များစွာ အစဉ်အတိုင်း ကောင်းများ ရှိခဲ့သည့် မြို့ တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ရောဘတ်ကူးဝစ်စတီဗင်ဆင်သည် ဤမြို့၌ နေသွားသည် ဟူသော အရာကို ဝုဏ်ယူ ဝင့်ကြားစွာ သတိရတတ်သော မြို့ ဖြစ်သည်။ သူ ရေးသွားသော 'ရတနာကျွန်း' ဝတ္ထုကြီး ထဲမှ နောက်ခံ နယ်မြေဒေသသည် လိုဘောဆိပ်ကမ်း မြို့ကလေးနှင့် ယင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်နှင့် တော တောင် ရေ မြေ ရွှေခင်းများမှ ယူထားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည်။ ကာမဲလ် ဘက်တွင်လည်း စာပေနှင့် အသက်မွေးအတော် များများ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

မြို့သူ မြို့သားများသည် စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန် တပေတစား ရှိကြသည်။ တစ်ကြိမ်သော အခါက မြို့သူ မြို့သားများသည် စာပေဆရာ တစ်ယောက် အပေါ် အထင်သေး အမြင်သေး ပြုသည် ဟူသော အယူအဆဖြင့် ဒေါသပုန် ထခဲ့ကြဖူးသည်။ ယင်းကိစ္စသည် ဟာသ စာပေဆရာ ဂျိုးရှ်ဘစ်လင်း-သေဆိုးမှန်နှင့် ပတ်သက်၍ နေသည်။

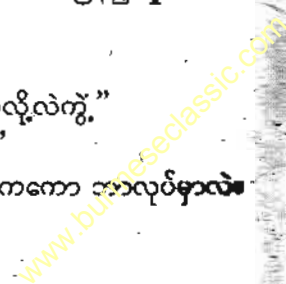
စာတိုက် အသစ် တည်ရှိသော နေရာတွင် လူသွား တံတားလေး တစ်ခု ထိုးထားသည်။ ကျဉ်းမြောင်း နက်ရှိုင်းသော တောင်ကြားလေး တခု ရှိသည်။ အောက်ခြေ ဘက်တွင် ရေ စီးနေသော ချောင်းကလေး ရှိသည် ဤတောင်ကြား၏ တစ်ဖက်တွင် အုတ်တိုက်အို တစ်လုံး ရှိ၍ အခြား တဖက်တွင် မြို့ပေါ်မှ ဖျားသူ နာသူများ၊ မီးဖွားများနှင့် သေသူများ အတွက် တာဝန် ယူနေသော ဆရာဝန်၏ အိမ် ရှိသည်။

ဆရာဝန်သည် တိရစ္ဆာန်များကိုလည်း တာဝန်ယူ ကုသပေးသည်။ အလောင်းများအား မြေ မမြုပ်မီ မပုပ်မသိုးအောင် စီမံပေးသည့် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် ယင်းလုပ်ငန်းကို သိပ်ပြီး ကျွမ်းကျင်သည် မဟုတ်။ မကြာသေးခင်ကမှ သူ တတ်သမျှ၊ မှတ်သမျှနှင့် ထ၍ လုပ်သော အလုပ်သစ် ဖြစ်သည်။ ရှေးဆန်သော လူကြီးများကတော့ ထိုလုပ်ကို မနှစ်သက်ကြ။ သက်သက်မဲ့ ငွေနှင့် အချိန်ကို ဖြုန်းတီးသော အလုပ်ဟု သတ်မှတ်ကာ ပြစ်တင် ရွတ်ချကြသည်။ ဤအလုပ်မျိုး လုပ်သင့်သည်ဟု မည်သည့် သမ္မာကျမ်းစာ ထဲမှာမှ မပါသဖြင့် ဘုရားသခင်အား ဆန့်ကျင် ပြစ်မှားသည့် အလုပ်ဟု ပြောကြသည်။ သို့သော်လည်း လူချမ်းသာများကတော့ ဤကိစ္စကို ဖက်ရှင် တစ်မျိုး အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ဆရာဝန်ထံ လာ၍ ငွေကုန်ခံကြသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်တွင် အသက် ကြီးကြီး မစွတာ ကာရီယာဂါ ဆိုသူသည် သူ့ အိမ်မှ နေ၍ ထွက်ကာ တောင်ကုန်းလမ်း အတိုင်း ဆင်းလာပြီး အယ်လ်ဗာရေဒို လမ်းဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။ လူသွား တံတားလေးကို ဖြတ်ကူးပြီးစ အချိန်တွင် သူ့ အာရုံသည် လျှိုထဲမှ တက်လာနေသော သူငယ် တစ်ယောက်နှင့် ခွေး တစ်ကောင် အပေါ် စူးစိုက်သွားသည်။ သူငယ်သည် အသည်းတုံး တစ်တုံး ကိုင်လာပြီး သူ့ ခွေးက အတော်ကလေး ရှည်သော အူများကို ကိုက်ချီလာသည်။ ခွေး ပါးစပ် ထဲမှ အူများသည် တိုးလိုး တွဲလောင်း လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်၍ အူတွဲများ အဆုံးတွင် ဝမ်းစိုက်သား တစ်စ တန်းလန်း ပါလာသည်ကိုပါ မြင်နေရ၏။ မစွတာကာရီယာဂါသည် ရှေ့ဆက် မသွားသေးဘဲ တစ်ခဏမျှ ရပ်ကာ သူငယ်လေးအား လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ”
ထိုခေတ်အခါက ကလေး သူငယ်များသည် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ကြသည် ဖြစ်ရာ မစွတာကာရီယာဂါအား တလေးတစား ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျာ”
“အဲဒီ အသည်းကြီး ကိုင်ပြီး ဘယ် သွားမလို့လဲကွဲ့”
“ကျွန်တော် ငါး သွားများမလို့ပါ ခင်ဗျာ”
မစွတာကာရီယာဂါက ပြုံးသည်။ “ဒီခွေးကကော သာလုပ်မှာလဲ။ ငါးသွားများမှာပဲလား”

“ခွေးကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အူတွေကို သူ့ဘာသာသူ တွေ့လို့ ချီလာတာပါ။ သူ့ အစာပါ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့ ချောက် ထဲက တွေ့လာတာပါ”

မစ္စတာ ကာရီယာဂါက ပြုံးပြီး သူ့ခရီးကို ဆက်သည်။ ထို့နောက်တော့ သူ စိတ်သည် အလုပ် လုပ်စပြုသည်။ ဒါကြီးဟာ အမဲအသည်းတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ သိပ်ငယ်လွန်းတယ်။ နွားကလေး အသည်းလည်း ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ သွေးတွေ များလွန်းတယ်။ သိုး အသည်းလည်း ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့် သူ့ စိတ်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ လမ်း ထောင့်သို့ ရောက်လာသောအခါ မစ္စတာရိုင်းနှင့် ဆုံမိသည်။

“မနေ့ညက မွန်ထရေး မြို့ ထဲမှာ ဘယ်သူ သေသလဲ” ဟု မေးသည်။
“ကျုပ်တော့ မသိဘူးဗျာ” ဟု မစ္စတာရိုင်းက အဖြေ ပေးသည်။
“အသတ် ခံရတာကော ကြားမိသလား”

“ဟင့်အင်း... မကြားမိဘူး”

သူတို့ အတူ လျှောက်သွားရင်း မစ္စတာကာရီယာဂါက သူ တွေ့ခဲ့သည့် သူငယ်ကလေးနှင့် ခွေး အကြောင်း ပြောပြသည်။

‘အေဒိုဘီဘား’ တွင် လူ အများ စုဝေးကာ မနက်စာ စားရင်း စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသည်။ ထိုနေရာတွင် မစ္စတာကာရီယာဂါသည် သူ့ ဇာတ်လမ်းကို ထပ်မံ၍ ပြောပြန်သည်။ ကား အတွင်းသို့ ရဲကြပ် တစ်ယောက် ဝင်လာချိန်တွင် သူ့ စကားကို လက်စသတ် နေခိုက် ဖြစ်၏။

“ညက မွန်ထရေး မြို့ ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မသေဘူး” ဟု သူက ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဂျီ.ရှ်ဘစ်လင်း ဆိုတာတော့ မြို့ပြင်က ‘ဟိုတယ်ဒီမွန်တီ’ မှာ သေတယ်လို့ ကြားတယ်”

ဘား ထဲရှိ လူ အားလုံး ငြိမ်ဆိမ် နေကြသည်။ အားလုံးသည် မစ္စတာ ကာရီယာဂါ တွေးခဲ့သလို တွေးမိနေကြသည်။ ဂျီ.ရှ်ဘစ်လင်းသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် မွန်ထရေးသို့ လာ၍ ကွယ်လွန်ခြင်းအားဖြင့် မြို့ကို ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားစေခဲ့၏။ အခုတော့ သူ ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းကို နိမ့်ကျအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေလေပြီ။

ဘားထဲရှိ လူများသည် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အချိန် ကြာကြာ ဆွေးနွေး ဝေဖန်ခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ ဘားထဲ ရောက်နေသည့် လူအားလုံး ပါဝင်သော ကော်မတီ တစ်ခုကို ချက်ချင်း ဖွဲ့ကြသည်။ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သော လူများသည် တောင်ကြား ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားကြ

သည်။ လူကူးတံတားကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဆရာဝန်၏ အိမ်တံခါးကို တခုနဲ့ ဝုန်း တဖြုန်းဖြုန်း ထုကြ ရိုက်ကြသည်။

ယနေ့ညက ညဉ့်နက် သန်းခေါင် အထိ အလုပ် လုပ်ခဲ့သော ဆရာဝန်သည် ရုတ်တရက် မနိုး။ အိမ်ရှေ့မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားခါမှ နိုးလာသည်။ ညဝတ် အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားဖား၊ ဆံပင် ပွရွပ်ရွပ်နှင့် တံခါး လာဖွင့်သည်။ မစ္စတာကာရီယာဂါက တင်းမာသော လေသံဖြင့် ဆီး၍ မေးသည်။ “ခင်ဗျား ဂျီ.ရှ်ဘစ်လင်း အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် လုပ်ပေးခဲ့ရသလား”

“ဘာပြုလို့လဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ လုပ်ပေးခဲ့တယ်”

“သူ့ အတွင်း ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ပစ်ခဲ့သလဲ”

“ဘာပြုလို့လဲ။ ကျုပ် လုပ်နေကျ အတိုင်း တောင်ကြား ချောက်ထဲ ခစ်ချလိုက်တာပေါ့”

ကော်မတီဝင် လူကြီးများသည် ဆရာဝန်အား အမြန်ဆုံး အဝတ်ထဲခိုင်းပြီး ပင်လယ် ကမ်းခြေသို့ အပြေးအလွှား သွားကြသည်။ အကယ်၍ သူငယ်ကလေးသည် သူ့ အလုပ်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ပြီး ပြန်သွားမည် ဆိုပါက ဤကိစ္စ နောက်ကျ သွားပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း တော်ပါသေး၏။ ကော်မတီ ရောက်သွားချိန်တွင် သူငယ်ကလေးသည် လှေထဲ ဆင်းထိုင်စနေသေးသည်။ ခွေးက စွန့်ပစ်ခဲ့သော အူ တစ်ခုကိုလည်း သံပြင် ပေါ်၌ တွေ့ကြရသည်။

ထို့နောက်တော့ ပြင်သစ် ဆရာဝန်သည် အတွင်းအင်္ကျီ အစိတ်အပိုင်း အားလုံးကို ပြန်လည် ကောက်ယူ စုဆောင်း ပေးရသည်။ အားလုံးကို ပြောင်စင်သွားအောင် ဆေးကြော သန့်စင် ပေးရသည်။ ကပ်နေသည့် သံများကို အစိတ်ပွင့်တလေမျှပင် မကျန်အောင် ကောက်ခိုင်းသည်။ ဆရာဝန်ကပင်လျှင် ချွန်ကျစရိတ် ခံ၍ သေတ္တာ တစ်လုံး ဝယ်ကာ အစိတ်အပိုင်းများကို ထည့်ဆေးရသည်။ ထို့နောက် ယင်းသေတ္တာကြီးကို ဂျီ.ရှ်ဘစ်လင်း၏ ခေါင်းထဲ ထည့်ပေးရသည်။

မွန်ထရေး မြို့သည် စာပေ ပညာရှင် တစ်ယောက်အား ဂုဏ်သိက္ခာ ဆင်းမဲ့အောင် ပြုလုပ်ခြင်းကို လုံးဝ လက်မခံသော မြို့ တစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

*

(၁၃)

မက်ခံနှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် ထင်းရှူးကိုင်းများ ခင်းကာ စိတ်အေးနားအေး အိပ်ပျော်နေကြသည်။ အရုဏ် မတက်မီကလေးတွင် အက်ဒီ ပြုရောက်လာသည်။ သူသည် ကား တစ်စီး တွေ့ဖို့ အတွက် ခရီး အဝေးကြီး သွားခဲ့ရသည်။ တွေ့သည့် အခါတွင်လည်း ဂျက်ပင် တစ်ခုတည်း ဖြုတ်ပစ် သွားလျှင် သင့် မသင့် များစွာ ချိန်ဆခဲ့ရသည်။ သူ ယူလာသည့် ဂျက်ပင် သည် သူတို့ ကားနှင့် မတော်ပါက ဘယ်လို ဆက်၍ လုပ်ကြံရမည်နည်း ဆို၍ သူသည် သူ ဉာဏ် မီသလောက် အပင်ပန်းခံ၍ စဉ်းစားသည်။ နောက်ဆုံး တွင် တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်၍ မရသဖြင့် ကာဘရိုက်တာ အပါအဝင် တစ်ခုလုံးကို ဖြုတ်ယူလာခဲ့၏။

သူ ရောက်သွားချိန်တွင် သူ့ လူများ မနိုးကြ။ သူသည် သူ့ လူများ ဆေး၌ ဝင်လှဲကာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်သည်။ တီဖို့ဒ် ကားများတွင် ကောင်း ကွက် တစ်ကွက်ကတော့ ရှိ၏။ တခြား မဟုတ်။ ကားပစ္စည်းများကို တစ်စီးမှ တစ်စီးသို့ လွယ်လင့်တကူ ပြောင်းလဲ တပ်ဆင်၍ ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း ပစ္စည်းများမှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု တူသဖြင့် ခွဲခြားပြီး မှတ်မိ မလွယ်ပေ။

ကာမဲလ် တောင်ကုန်း ပေါ်မှနေ ကြည့်လျှင် ပင်လယ်ဆက်မှ ရှုခင်း သည် အလွန် သာယာ လှပသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ ဆီမှ လှိုင်းဖွေးဖွေးများ သည် ကမ်းစပ် သောင်ပြင် ဆီသို့ ပြေးလာ ရိုက်ပုတ်လျက် ရှိကြသည်။ ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်ရှိ သဲတောင်ကုန်းကလေးများသည် တောင်ခြေတွင် အနားသတ်ကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည်။

မက်ခံသည် အရုဏ် အလင်းရောင် ကြား၌ မတ်တတ် ရပ်ကာ ဝင်ထယ်အော် ဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသည်။ ငါးဖမ်း မော်တော် တချို့ ပြန်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ရေနံတင် သင်္ဘော တစ်စင်းသည် ဆိပ်ကမ်း တစ်နေရာ၌ ရပ်ကာ ရေနံများ တင်လျက် ရှိ၏။ မက်ခံ၏ နောက်ဘက်ရှိ မြေတွင်းမှ ယုန်ကြီး တစ်ကောင်သည် သူ့အား ရောင်းကြည့်လျက် ရှိသည်။ ဤအတောအတွင်းမှာပင် နေ ထွက်လာပြီး ညပိုင်းက တည်ရှိနေခဲ့သည့် အအေးဓာတ်ကို ကော်ဇော တစ်ချပ် ဖုန်ခါသလို ခါထုတ်ပစ်နေသည်။ ပထမ အရောင်ခြည်၏ အနွေးဓာတ်နှင့် ထိလိုက်မိသောအခါ အက်ဒီသည် တစ် ဂိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။

အက်ဒီသည် သူ ယူလာသည့် ကားဘရိုက်တာကို ကားတွင် တပ်နေ သည်။ ဤအခိုက်တွင် ကျန်လူစုသည် ပါလာသည့် ခေါင်မုန့်ကို အနည်းငယ် မျှတ ခွဲစေ၍ စားကြသည်။ ကာဘရိုက်တာ တပ်ပြီသွားသည့် အခါ စားလုံးက ကားကို ဝိုင်း၍ တွန်းကာ စက်နှိုးကြသည်။ စက် နှိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အက်ဒီက ကားကို မောင်း၍ ခရီးဆက်ကြသည်။

ကာမဲလ် တောင်ကြား တစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင် မြက်ပင်များသည် ခုန်စွမ်းလှ၏။ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် ရင်အေးစရာ ကောင်းသည်။ မိုးမခပင်များ သည် မြစ်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်ဝယ် တန်းစီ နေကြသည်။ ကားသည် တောင်ကြား အတွင်းရှိ ဘယ်ဘက် ကားလမ်း အတိုင်း မောင်း၍ တက်လာ သည်။

သူတို့ထံ စလာသည်ဟု ဆိုရမည် ထင်၏။ ခြံနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက် သည့် အနီရောင် ကြက်ဖကြီး တစ်ကောင်သည် ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူး သည်။ အက်ဒီသည် ကားကို ကျင်လည်စွာ ထိန်းပြီး ကြက်ကို အမိအရ တတ်သတ်လိုက်သည်။ ကား နောက်ထဲ၌ ထိုင်နေကြသူများ ထဲမှ ဟေဇယ် သည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းကာ ကြက်ကို ကောက်ယူပြီး သွက်လက်စွာ ပြန် တက်သည်။ သူ့ လက်ထဲ၌ ကြက်မွေးများကို လေထဲတွင် ပါသွားအောင် ခြံမြှောက်ပေးသည်။ ကြက်မွေးများသည် လိုဘော့စ် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ပြုပါသွားကြသည်။ အချို့သည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ကျသည်။ လက် သည်ကို မှန်းဆရ ခက်ခဲသွားစေသည့် နည်း တစ်နည်းပေတည်း။

ကာမဲလ်သည် ချစ်စရာ ကောင်းသည့် မြစ်ငယ်လေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ မြစ်သည် သိပ်ပြီး ရှည်လျားခြင်း မရှိသော်လည်း စီးဆင်းလာသည့် အခါ တစ်ခု၏ အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံသည်။ တောင်တန်းကြီးများ ကြားမှ

မြစ်ဖျား ခံလာသော ဤမြစ်သည် အောက်သို့ တစ်ရိန်ထိုး ဆင်းပြီး ကျောက်တစ်ကန် ဖြစ်သည်။ ထိုကန်မှ လျှိုကျသမျှ ရေများသည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်တုံး ကျောက်လုံးကြီးများ ပေါ်မှ ကြားဖြတ်၍ စီးဆင်းသည်။ ဆောင်းရာသီ ကျလျှင် ရေစီးသည် အရှိန်အဟုန် ပြင်းလာသည့် မြစ်ရေပြင်သည် ကြမ်းတမ်း ခက်ထရော်သော အသွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ နွေရာသီတွင်မူ ကလေးသူငယ်များ လာရောက် ကစားရာ၊ တံငါသည်များ ငါး ရှာနေရာ ဖြစ်လာသည်။ ကမ်းပါး တစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ ချောင်းကန်ပင်များ ကြားတွင် ဖားများသည် တန်းစီ၍ ထိုင်ကာ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများကို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လျက် တွေ့ဆုံ ဝေးမော နေကြသည်။

မနက်ပိုင်းနှင့် ညပိုင်း ရောက်လာသည့် အခါ သမင်များနှင့် မြေမေများသည် မြစ်ဆီသို့ တိတ်တဆိတ် ဆင်း၍ ရေ သောက်ကြသည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် ခြင်္သေ့ တစ်ကောင် နှစ်ကောင် စသည် မြစ်ပြင် အနီး၌ ဝပ်ကလေးကောင် ချောင်းနေတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ယာတဲများသည် သူတို့စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးပင်များနှင့် ဟင်းသီးဟင်းခင်းများ အတွက် မြစ်ကို အားကိုးသမှု ပြုကြသည်။ နေဝင်ပျိုးဖျ မအချိန်တွင် တောကြက်များ ငှက်များနှင့် ချိုးများသည် ဤနေရာ တစ်ဝိုက်၌ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြသည့် ပြီးတော့ ဖားများကို ချောင်းနေကြသည်။ ဖားများ၊ ဤအခြင်းအရာများသည် မြစ် တစ်မြစ်တွင် ရှိသည့် အင်္ဂါရပ်များပေတည်း။

တောင်ကြား၏ အထက် ဘက်သို့ မိုင် အနည်းငယ်မျှ သွားမိသည့် အခါ မြစ်သည် အလွန် မြင့်မားသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီး တစ်ခု အောက် စီးဆင်းသည်။ အပေါ်ဘက်မှ နွယ်ပင်ကြီးများနှင့် ချောင်းကန်ပင်ကြီးများသည် မြစ်ပြင် ထက်သို့ တွဲလောင်း ကျကာ အုပ်စိုးထားကြသည်။ ချောက်ကမ်းပါး၏ ခြေရင်းဘက် တစ်နေရာတွင် ရေအိုင်ကြီး တစ်ခုရှိ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ရေကလည်း နက်သည်။ အရောင်ကလည်း စိမ်းစိမ်း။ ရေအိုင်တစ်ဖက်ကမ်းသည် သံ ထူထပ်သော နေရာလေး တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုနေရာသည် ထိုင်ဖို့ ကောင်းသော နေရာ ဖြစ်သည်။ ညစာ ချက်ပြုတ်ဖို့ ကောင်းသော နေရာလည်း ဖြစ်၏။

မက်ခဲတို့ လူစုသည် ဤရေအိုင်သို့ တပျော်တပါး သွားလာကြသည့် အကယ်၍ ဤနေရာ တစ်ဝိုက်၌ ဖားများ ရမည် ဆိုပါက သူတို့ အားလုံး ဤနေရာ၌ စခန်းချကြမည်။ ဤနေရာသည် နားဖို့ ကောင်းသည့် နေရာပျော်စရာ ကောင်းသည့် နေရာ တစ်နေရာ မဟုတ်ပါလား။ သူတို့၏ စား

သောက်ရေး အတွက်လည်း အဆင်ပြေအောင် လုပ်လာခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူတို့တွင် လမ်းမှ ရလာသည့် ကြက်ဖ တစ်ကောင် အပြင် ကုန်စိမ်း ထရပ်ကား ပေါ်မှ ကျန်ခဲ့သည့် မုန့်လာဘ တစ်အိတ်နှင့် အလစ် နှိုက်ယူလာခဲ့သည့် ကြက်သွန်နီ ခြောက်လုံး ရှိသည်။ မက်ခဲ၏ အိတ်ကပ် ထဲတွင် ကော်ဖီမုန့် တစ်ထုပ် ပါလာသေးသည်။ ပြီးတော့ ထရပ်ကား ထဲတွင် အိမ်မှ ဖြတ်ထားသည့် ငါး ဂါလန်ဝင် ပုံး တစ်ပုံး ပါသည်။ ဝိုင်ပုံး ထဲတွင်လည်း အရက် တစ်ဝက်ခန့် ကျန်သေးသည်။ ဆားနှင့် ငရုတ်ကောင်းမုန့်များကို မပေါ့သော သတ်ဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာကတည်းက သယ်ယူလာခဲ့သည်။ မက်ခဲတို့ လူစုတော့ ဆား၊ ငရုတ်ကောင်းနှင့် ကော်ဖီမုန့် မပါဘဲ ခရီးထွက်သူများအား အရူးဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ကမ်းစပ် ရောက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ လူစုသည် ကျောက်ခဲလေးလုံးကို တစ်ယောက် တစ်လက် ကောက်ယူကာ ဖိုခနောက် လုပ်ကြသည်။ ကြက်ဖကို ငါး ဂါလန်ဝင် ပုံးထဲ ထည့်၍ ရေဆေးကြသည်။ ထို့နောက် ကြက်သွန်နီကို ပါးပါး လှီးထည့်သည်။ မိုးမခသား ထင်းခြောက်များဖြင့် အဆင့်ဆင့် မွှေးထားသည့် မီးဖိုကြီးပေါ် တင်ကြသည်။ မီးဖိုကို ထင်း ဖျားများ ထိုးပြီး ဖိုကြီး မလုပ်။ မီး အေးအေးနှင့် အချိန် ကြာကြာ နှပ်ထားမှ ကြက်သားသည် အရသာ ပိုရှိမည် မဟုတ်ပါလော။ ကြက်သားအိုး မီးဖိုပေါ် ရောက်သွားပြီး ခဏမျှ အကြာတွင် အမွှေးနံ့က သင်းလာသည်။

ဤအတောအတွင်း မက်ခဲက သူ့ လူများအား စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အားတက်စရာ စကားများ ပြောသည်။ “ဒီမယ်... ဟေ့... ဖားဖမ်းဖို့ အကောင်းဆုံး အချိန်က ညပဲကွ” ဟု သူက ဆိုသည်။ “အဲဒီတော့ မောင်လာတဲ့ အထိ ငါတို့ အားလုံး ဒီနေရာမှာ နားနေကြမယ်” သူတို့သည် သစ်ပင်ရိပ်များတွင် ခိုကာ ထိုင်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လဲလျောင်းကြသည်။ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

မက်ခဲ၏ အဆိုအမိန့်သည် မှန်သည်။ ဖားများသည် နေ့လယ်ဘက်တွင် သိပ်ပြီး များများစားစား မထွက်ကြ။ ချောင်းကန်ပင်များ အောက်နှင့် ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များ ကြား၌ ခိုကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နေကြသည်။ အကောင်းဆုံး နည်းမှာ ညကျမှ လက်နှိပ်ခတ်ခင်းဖြင့် ထိုး၍ ဖမ်းခြင်းသည် အကောင်းဆုံး နည်း ဖြစ်၏။ ဟေဇယ် တစ်ယောက်မှ တစ်

ပါး ကျန်လူ အားလုံး အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ဟောဇယ်ကတော့ ကြက်သားအိုးကို မီး မကြာခဏ ထိုးပေးရန် ထိုင်စောင့်နေသည်။

နေ့ခင်း နှစ်နာရီ ထိုး၍ နေကျသွားချိန်တွင် အရိပ်သည် ရေအိုင်ကမ်းခြေ ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သဖန်းပင်များသည် လေတိုးတိုင်း အောင်မြည် ညည်းတွားလျက် ရှိကြ၏။ ရေမြေများသည် ကျောက်တုံးများ ပေါ်မှ လျှောတိုက်၍ ဆင်းကာ ရေ ထဲသို့ ဆင်း၍ ရေကူးနေကြသည်။ ရေပြင် ပေါ်၌ ထောင်ထားသော သူတို့၏ ခေါင်းများသည် ရေငုပ် သင်္ဘောထိပ်မှ အဆေးကြည့် မှန်ပြောင်း ထောင်ထားသည်နှင့် တူလှချေသည်။

ငါးသလောက်ကြီး တစ်ကောင်သည် ရေ ထဲမှ ခုန်ထွက်လာပြီ ပြန်ကျသွားသည်။ နေရောင်ခြည်ကို ရောင်တိမ်းနေခဲ့ကြသော ခြင်များနှင့် မှက်များသည် ရေပြင် ထက်တွင် တဝီဝီ အသံ ပေးကာ ပျံသန်းလျက် ရှိကြသည်။ ယင်ကောင်များ၊ ပုစဉ်းများ၊ နကျယ်ကောင်များနှင့် ပဆုပ်ပန်ကောင်များသည် အိပ်တန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားကြလေပြီ။

အရိပ် ကျလာစ အချိန်တွင် မက်ခဲတို့ လူစုသည် အိပ်ပျော် နေရာမှ နိုးလာကြသည်။ မီးဖို ပေါ်ရှိ အိုး ထဲမှ ကြက်သားနံ့သည် လွမ်းမောလောက်၏။ ဟောဇယ်သည် သစ်ရွက်ကြီး တစ်ရွက် ခူးကာ ကြက်သားပြုတ်နှင့် မုန့်လာဥများကို ထည့်သည်။ ကော်ဖီအိုး ဆီမှ ပွက်ပွက် ဆူသံကိုလည်း ကြားနေရ၏။

မက်ခဲသည် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး ရေကို လက်ခုပ်နှင့် ခစ်၍ မျက်နှာသစ်သည်။ ပါးစပ်ဖြင့် ငုံ့၍ ပလုတ် ကျင်းသည်။ ဖွီးခနဲ ထွေးထုတ်သည်။ သူ့ ခါးပတ်ကို တင်းသွားအောင် ပြင်ပက်သည်။ ဆံပင်များကို လက်နှင့် သပ်၍ ပြီးသည်။ အရက်ပုံး ထဲမှ အရက် တစ်ခွက် ထည့်၍ မော့ပြီး မီးဖို ဘေးသို့ သွားထိုင်သည်။ “မွေးလိုက်တာကွာ” ဟု ရေရွတ်သည်။

လူများသည် အိပ်မောကျနေရာမှ နိုးလာသည့် အခါ မက်ခဲ လုပ်သလို လုပ်ကြသည်မှာ ထုံးစံ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း မက်ခဲ၏ အပေါင်းအသင်းများသည် မက်ခဲ လုပ်သလို လိုက်၍ လုပ်ကြသည့် အခါ မီးဖို ဘေး၌ လာထိုင်ကြသည်။ ဟောဇယ်ကို ချီးမွမ်း ထောမနာ ပြုကြသည်။ ဟောဇယ်သည် အိတ်ကပ် ထဲမှာ မောင်းချခေးကို ထုတ်၍ ဖွင့်ကာ ကြက်သားကို လှီးသည်။

“သူ့အသားက မင်းတို့ ပြောပြော နေသလို နူးညံ့မယ်တော့ မထင်ဘူး” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။ “သူ့ကို နူးသွားအောင် ချက်မယ် ဆိုရင်

တင်း နှစ်ပတ်လောက် ချက်ရမှာ။ သူ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလို့ မသိသလဲ မက်ခဲ”

“ငါ့အသက် လေးဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ။ အဲဒါတောင် ငါ့ အသားက သူ့ အသားလောက် မမာတူးကွ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။

“ကြက် တစ်ကောင်ဟာ အသက် ဘယ် နှစ်လောက် ရှည်သလဲ။ သူတို့ ဘယ်သူကမှလည်း မသတ်ဘူး။ သူကလည်း ကျန်းမာနေရမယ် ဆို ပြောတာပါ” ဟု အက်ဒီက မေးသည်။

“အဲဒါကတော့ ဘယ်သူမှ မသိသေးတဲ့ ဟာပဲ” ဟု ဂျိုးစံက ပြောသည်။

ယခု အချိန်သည် သူတို့ အတွက် အလွန် စိတ် ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတာ အချိန် ဖြစ်နေသည်။ အရက်ခွက်သည် တစ်ယောက် လက်မှ တစ်ယောက် လက်သို့ ပုံမှန် လည်ပတ် နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီမယ် အက်ဒီ။ ငါက အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ အခုမှ စားမိလို့ပါ။ မင်းက အရက် နှစ်အိုး သုံးအိုး ယူလာနိုင်တယ် ဆိုပါစို့။ ဒီ ခုတီတွေကို တစ်လုံး ထဲမှာ ထည့်။ ဝိုင်တွေကို နောက်တစ်လုံးမှာ ထည့်။ သာတွေကို နောက် တစ်လုံး ထဲမှာ ထည့်ပြီး ယူလာတယ် ဆိုပါတော့။ ဒါ ဆိုရင် ငါကတော့ ပိုကောင်းမှာပဲလို့ ထင်တယ်”

အားလုံး ငြိမ်ဆိမ်ကာ စဉ်းစား နေကြသည်။ “ငါလည်း တစ်မျိုး စားမိတယ်” ဟု ဂျိုးစံက ပြောသည်။ “ငါတော့ ဒီလို ကြိုက်တယ်ကွာ။ ငါ့ထဲမှာ ဘယ်လို အရက်မျိုး ရှိနေတယ် ဆိုတာ မသိတဲ့ နည်းပဲ ကြိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ဝီစကီ ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့။ ဝီစကီ သောက်ပြီးရင် ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ သိနေတာပဲ။ ရန်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကောင်က ရန်ဖြစ်မှာ ပိုချင်တဲ့ ကောင်က ပိုမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အထဲက ဘာအရက် ဆိုတာ မသိတော့ မင်း မူးရင် ထင်းရှူးပင်ပေါ် တက်မလား။ ရေကူးမလား ဆိုတာ ကြိုပြီး မသိနိုင်ဘူး။ ငါကတော့ အဲဒီ နည်းမျိုး ဆိုရင် ပိုပြီး ပျော်ရလိမ့် မလို့ ထင်တယ်”

“ရေကူးမယ် ပြောလို့ ငါ သတိရတာ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်” ဟု ဂျိုးစံက ကြားဖြတ် ပြောသည်။ “ဟိုကောင်ကွာ။ မက္ကင်းလေးမိရမိ ဆိုတဲ့ ဘောင်လေ။ ရေငုပ်သမားဟာလကွာ။ မင်းတို့ မမှတ်မိကြဘူးလား။

“အေး... ငါ မှတ်မိတယ်” ဟု ဟူဂီက ပြောသည်။ “သူ့နဲ့ ငါက တွေ့ တွဲပြီး တောခဲ ပေခဲဖူးတယ်။ ဒီကောင်က အလုပ် သိပ်မလုပ်ဘူး။

အချိန် ရှိသမျှ အရက်ပဲ သောက်နေတဲ့ ကောင်။ ရေ ငုပ်တာနဲ့ အရက် သောက်တာ အတူတူပဲ။ နှစ်ခုစလုံး ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ကွ။ တစ်နေ့ကျတော့ ကွာ သူ ရေငုပ် ဝတ်စုံတွေ အကုန် ရောင်းပြီး အရက် သောက်တယ်။ တော့ မြို့ထဲကနေ ပြန်သွားရော။ အဲဒါ ဝတ်စုံ မပါဘဲ ရေငုပ်တော့ နားစည်တွေ ကွဲပြီး နားမကြားရတော့ဘူး။”

မက်ခံသည် အိုး ထဲမှ အရက် တစ်ခွက် ငဲ့သောက်သည်။ အရက်ပဲ တွေ နှိမ်နှင်းနေတဲ့ အချိန်က ဆိုရင် ဒီကောင် အရမ်းကို ဝက်ထောတာ ကွာ” ဟု ပြောသည်။ “ရေထဲ ပစ်ချပြီး ဝှက်ထားတဲ့ အရက်ပုန်းတွေ ဝှက် ပေးရတာ အစိုးရ ဆီက တစ်နေ့ နှစ်ဆယ့်ငါး ဒေါ်လာ ရတယ်။ လူဝီ လည်း အရက် သေတ္တာ တစ်လုံးကို သုံးဒေါ်လာနှုန်း ပေးသေးတယ်။ တနေ့ကို တစ်သေတ္တာပဲ ဖော်ပေးတယ်။ ကျန်တာတွေကို မတွေ့ချင်ဟု ဆောင်ထားတယ်။ ရေငုပ်သမားကလည်း ငှားဖို့ မလွယ်တော့ မကောင်း ဆိုတဲ့ ကောင် ငွေ အရမ်း ရတာပေါ့ကွ။”

“အေးကွ ဟုတ်တယ်” ဟု ဟူဂီက ထောက်ခံသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လည်း ဘာထူးလဲ။ တခြားကောင်တွေလိုပဲ။ လူထဲ ငွေ ပိုရှိလာတော့ မိန်းမ ယူချင်တယ်။ သူ ရထားတဲ့ ငွေ မကုန် သုံးကြိမ်တောင် လက်ထပ်ခဲ့တယ်ကွ သိလား။ ဘယ်လောက်များ ကံ ကောင်းလဲ”

“ဂေး ဆိုတဲ့ ကောင် ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲကွ။ ငါဖြင့် စဉ်းစား မရဘူး” ဟု အက်ဒီက ပြောသည်။ ဂေး အကြောင်းကို ပထမဆုံး အကြိမ် သတိတရ ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

“ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုပဲလို့ ငါကတော့ ထင်တာပဲ” ဟု မက်ခံ ပြောသည်။ “အိမ်ထောင်နဲ့ ငနဲတွေဟာ ယုံကြည်လို့ မရဘူးကွ။ သူ မယုတ်ဘဲ စိတ်ထဲက ဘယ်လောက်ကြီးပဲ မြင်ကတ် နေပေမဲ့ မယားနား ရောက်သွား ခင် အဲဒါတွေ မေ့သွားတာပဲ။ မင်းတို့ ဒီအကောင်ကို ဆက်ပြီး ယုံကြည် နေဖို့ မရတော့ဘူး။ ဂေး အဖြစ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လကွ။ သူ့ကို ဆေး ဝဏ္ဍော် တီးတယ်။ ဂေးက ခဏတော့ စိတ်နာမှာပဲ။ မယားနဲ့ သုံးရက် သောက် ခွဲနေလိုက်ရရင် သူ စိတ်က တစ်မျိုး ဖြစ်မှာပဲ။ အခုလို အလုပ် ခံရတာ ငါ့ အပြစ်ပါလားလို့ တွေးမယ်။ ပြီးရင် ပြန်ကပ်မယ်။ ဒါပါပဲကွ။”

သူတို့သည် စကား တပြောပြောနှင့် ကြက်သားကို ကိုက်၍ ခွာပြု သည်။ တဖြုဖြု ဝါးကြသည်။ အရိုးကို ကိုင်၍ တပျတ်ပျတ် စုပ်ကြသည်။

မုန်လာဥကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားကြသည်။ ကော်ဖီကို တစ်လှည့်စီ စားကြ သည်။ သူတို့ ပတ်လည်တွင် အမှောင်ရိပ်များ ယှက်သန်းလာသည်။ ငုံးများ သည် ဖိုသံ မသံ ပေးနေကြသည်။ ပိုးဖလံကောင်များသည် နေ့ အလင်းရောင် နှင့် ည အမှောင် ကြားတွင် တဖျပ်ဖျပ် ပျံသန်းနေကြသည်။ အားလုံး စိုက်တင်းသွားကြပြီ ဖြစ်၍ ငြိမ်ဆိမ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မက်ခံက တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင် ဖြေခွင်းလိုက်သည်။

“လူလိမ် လူညာ ဆိုရင် ငါ သိပ်ပြီး မြင်ကတ်တယ်ကွာ” ဟု မက်ခံ က ဒေါသခံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းကို ဘယ်ကောင် လိမ်သွားလို့လဲ” ဟု အက်ဒီက မေးသည်။ “သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီး လိမ်နေတဲ့ ကောင် ဆိုရင် ငါက ပိုပြီး မုန်းတယ် ကွာ”

“ဘယ်ကောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်လို့လဲ” ဟု အက်ဒီက ထပ်မံ မေး သည်။

“ငါပေါ့ကွာ” ဟု မက်ခံက ပြောသည်။ “ပြီးတော့ မင်းတို့လည်း ဝါတာပဲ။ အခု ငါတို့ ဒီကို လာကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒေါ်ခံ အတွက် ဝါတီပွဲလေး တစ်ခု လုပ်ပေးချင်လို့ အလုပ် ထွက်လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ။ ပြီးရင် ငါတို့ ပြန်ကြမယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဒေါ်ခံဆီက ငွေ ယူမယ်။ တို့က အားလုံး ငါးယောက် ဆိုတော့ ပါတီပွဲမှာ အရက် သောက်ကြတဲ့ အခါ ဒေါ်ခံထက် ငါးဆ ပိုသောက်ကြမှာ။ အဲဒါတော့ ငါတို့ လုပ်နေတာဟာ ဒေါ်ခံ အတွက် ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ မင်းတို့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒေါ်ခံက သဘော သိပ်ကောင်းတဲ့ လူကွ။ ငါ သိခဲ့သမျှ လူတွေ ထဲမှာ စိတ်ဓာတ် အကောင်းဆုံး လူ တစ်ယောက်ကွ သိလား။ ငါ ကတော့ သူ့ကို အကြောင်း ပြုပြီး အခွင့်အရေး မယူချင်ဘူးကွာ”

“တစ်ခါတုန်းက ငါ သူ့ကို လိမ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပျား ရောင်းတာကွာ။ မဟုတ်တရုတ်တွေ လိမ်ညာ ပြောပြီး တစ်ဒေါ်လာ တောင်းခဲ့တယ်။ ပြောနေ ရင်းနဲ့ ငါ စိတ် မလုံတော့ဘူးဟေ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ လိမ်ညာ ပြောနေရင်းက “ဒေါ်ခံရာ။ အခုကျုပ် ပြောနေတာတွေဟာ လိမ်ပြောနေတာ” လို့ ပြောမိ တယ်။ သူက အိတ်ကပ် ထဲက ငွေ တစ်ဒေါ်လာ ထုတ်ပေးတယ်။ “မက်ခံ ရယ် ကိစ္စ မရှိပါဘူး” လို့ ပြောတယ်။ “ငွေ သိပ်လိုနေတဲ့ လူဟာ လိုတဲ့ ငွေ ရဖို့ အတွက် လိမ်ကြတာချည်းပါပဲ” တဲ့။ ငါ့ လက် ထဲကို ငွေ ထည့်ပေး

တယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ငါ အဲဒီ ငွေကို သူ ပြန်ပေးတယ်။ ငါ လုံးဝ မသုံးဘူး”

“ပါတီပွဲ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာတော့ ဒေါ်ခင်ကို လိုက်မိတဲ့ လူ ရှိမယ် မထင်ဘူးကွ” ဟု ဟောဖယ်က ပြောသည်။ “အေးလေ။ တို့ကလည်း သူ့ကို ပါတီ ပေးကြမှာပဲဟာ။ ဟေ့... ဒီမယ်။ ပါတီပွဲမှာ အမဲသား ကျွေးရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု မက်ခင်က ပြောသည်။

“ငါတော့ မပြောတတ်ဘူး” ဟု မက်ခင်က ပြောသည်။

“ငါကတော့ တို့ ပြန်မယူမယ့် အရာဝတ္ထု တစ်ခု ပေးချင်တာပဲကွာ”

“ဒီလို ဆိုရင် လက်ဆောင် တစ်ခုခု ဝယ်ပေးကြရင် မကောင်းဘူး လား” ဟု ဟူဂီက အကြံ ပေးသည်။ “ဥပမာကွာ တို့က ဝီစကီ ဝယ်ပြီး သူ့ကို ပေးမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ဝီစကီကို သူ ကြိုက်သလို လုပ်ပစေပေါ့”

“အေး... မင်း ပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ” ဟု မက်ခင်က ပြော သည်။ “တို့က သူ့ကို ဝီစကီ ပေးမယ်။ ပြီးရင် တို့ ဝိုင်းသောက်တာနဲ့ ကုန်မှာပဲ”

“အဲမယ်... ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ် ဆိုတာ မင်းတို့လည်း သိမှာပါ” ဟု အက်ဒီက ပြောသည်။ “ကာမဲလ်က ဟင်နရီတို့ လူစုက ဝီစကီနဲ့ ရှု လို့ လိုက်လာရင် တို့ ငါးယောက် နေရာမှာ လူ နှစ်ဆယ် တိုးသွားမယ်”

“အဲဒါဆို သွားပြီ။ တစ်ခါတုန်းက ဒေါ်ခင်ကို ပြောဖူးတယ်။ ဟင်နရီရိုင်း က အမဲသား ကြော်တာကို သူတို့ နေတဲ့ ပျိုင့်ဆားကနေ အနံ့ ရသတဲ့”

မက်ခင်က အတန်ကြာမျှ စဉ်းစား ရှိန်ဆ နေသည်။

“မင်း ပြောလည်း မှန်ချင် မှန်မှာကွ” ဟု ပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဝီစကီ မပေးဘဲ တခြား ဝစ္စည်း တစ်ခု ပေးမယ် ဆိုရင်ကော။ ဥပမာ ရုပ် အင်္ကျီ လက်ကြယ်သီး ဆိုပါတော့။ ဘယ်လို သဘော ရကြသလဲ”

“ဟာ... ဖွတ်ချီးပဲ” ဟု ဟောဖယ်က ရေရွတ်သည်။ “ဒေါ်ခင်က အဲ ဒါမျိုး မလိုပါဘူးကွာ”

ညသည် ပီပီပြင်ပြင် ဝင်လာပြီ။ ကောင်းကင်မှ ကြယ်များသည် ဖြူဖွေး လင်းလက် နေကြသည်။ ဟောဖယ်က မီးဖို ထဲသို့ ထင်းများ ထပ်ထိုး သည်။ မီးဖိုမှ အလင်းရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုးဖောက်နေသည်။ တောင်ကုန်း ပေါ်မှ မြေခွေး တစ်ကောင်၏ အူသံကို ကြားနေကြရသည်။ ည၏ လေနှင့် အတူ ပင်စိမ်းနံ့များသည် လိုက်ပါလာလျက် ရှိကြ၏။ ရေကန်

ဆီမှ စီးဆင်းနေသော ရေနှင့် ကျောက်တုံးများ ထိတွေ့ ရိုက်ခတ်သံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရ၏။

မက်ခင်သည် စောစောက သူ ဆင်ခြင် စဉ်းစားခဲ့သည်များကို ပြန်၍ တွေးကာ တွေ့ဝေ ငေးမောလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူတို့ ဘတ်သို့ လျှောက်လာနေသော ခြေသံများ ကြားသဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြသည်။ လူ တစ်ယောက်၏ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်။ သေနတ် တစ်လက် ကိုင်ထား သည်။ သူ ရှေ့တွင် ခွေး တစ်ကောင်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ လာပြီ။ ဘာ လုပ်နေကြတာလဲ” ဟု သူက မေးသည်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး” ဟု မက်ခင်က ပြောသည်။

“ဒီမြေကို ကန့်သတ်မြေ အဖြစ် ကြေညာထားတယ်။ ငါး မမျှားရဘူး။ အမဲ မလိုက်ရဘူး။ မီး မမွှေးရဘူး။ စခန်း မချရဘူး။ မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေ ဆိမ်းကြ။ မီးဖိုကိုလည်း ငြိမ်းပစ်။ အခု ချက်ချင်း ဒီမြေပေါ်က ထွက်သွားကြ”

မက်ခင်သည် အလွန် ရှိသေ လေးစားသည့် အမူအရာဖြင့် ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော် မသိလို့ပါ ဗိုလ်ကြီး” ဟု ပြောသည်။

“တကယ် ပြောတာပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်းဘုတ်တွေလည်း တစ်ခုမှ မမြင်ခဲ့လို့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဆိုင်းဘုတ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ မင်းတို့ သေသေချာချာ ကြည့် ခဲ့နို့ ကောင်းတယ်”

“ဒီလိုပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ မှားသွားတဲ့ အတွက် တောင်းပန် ပါတယ်” ဟု မက်ခင်က ပြောသည်။ သူသည် လက်ပြင်ကို ခပ်ကုန်းကုန်း ထုပ်၍ ရပ်နေသော သူ ရှေ့မှ လူကို စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်ကြည့်နေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးက စစ်တပ်ကနဲ့ တူပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ကတော့ လူကို မြင်တာနဲ့ အတပ် ပြောနိုင်ပါတယ်။ စစ်တပ်က တူတွေရဲ့ ပခုံး အနေအထားဟာ အရပ်သားတွေလို မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က တပ် ထဲမှာ အကြာကြီး အမှု ထမ်းခဲ့တဲ့ လူ ဆိုတော့ ခွဲခြား နို့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

တစ်ဖက် လူသည် သူ့ ပခုံးများကို ပြန်၍ မတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ နေရာမှာ မီးမွှေးခွင့် မပြုဘူး” ဟု ပြောသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး” ဟု မက်ခင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားမှာပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ အခု လာကြတာ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ယောက် အတွက် အလုပ် လုပ်ပေးဖို့ လာကြတာပါ

ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဖား နည်းနည်း ဖမ်းဖို့ လာကြတာပါ ဗိုလ်ကြီး သူတို့က ကင်ဆာ ရောဂါ သုတေသန လုပ်နေကြတာပါ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ စမ်းသပ်ဖို့ ဖား ဖမ်းပေးရမှာပါ ဗိုလ်ကြီး”

တစ်ဖက် လူသည် တစ်ခဏမျှ ငိုငံ့၍ စဉ်းစားနေသည်။

“သူတို့ ဖားတွေနဲ့ ဘယ်လို စမ်းသပ်ကြတာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဒီလိုပါ ဗိုလ်ကြီး” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။

“သူတို့က ဖားတွေကို ကင်ဆာ ရောဂါ ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ လေ့လာပါတယ်။ စမ်းသပ် ကြည့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီး မကြိုက်ဘဲ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ပြန်ကြပါ့မယ်။ နောက်ထပ်လည်း လုံးဝ မလဲတော့ပါဘူး”

ရုတ်တရက် မက်ခဲ၏ မျက်လုံးများသည် လမ်းပြခွေး ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ အကြည့်သည် ခွေးကို အခုမှ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ခွေးမက သိပ်လှတာပဲ ခင်ဗျာ” ဟု မက်ခဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လေသံဖြင့် ချီးမွမ်းသည်။

“မနှစ်က ဗာဂျီးနီးယား ခွေးပြိုင်ပွဲမှာ ပထမ ရသွားတဲ့ ခွေးမ နို့လနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူတယ် ဗိုလ်ကြီး။ သူလည်း ဗာဂျီးနီးယား ခွေးမပဲလား”

ဗိုလ်ကြီးသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် လိမ်ပြောသည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်။ သူ့ ခြေ တစ်ဖက် နာနေတယ်။ ညာဘက်ပခုံးမှာ ပိုး ကိုက်လို့ အနာ ဖြစ်နေတယ်”

မက်ခဲသည် ချက်ချင်းပင် အလွန် စိုးရိမ် ပူပန်သည့် အရိပ် လက္ခဏာကို ဖော်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေ ဗိုလ်ကြီး” ဟု ပြောကာ ခွေးမကို ခေါ်သည်။ ခွေးမသည် သူ့ သခင်အား မော့ကြည့်ပြီး မက်ခဲ ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ဟေ့ရေ မီးဖိုထဲ ထင်း နည်းနည်း ထပ်ထိုးလိုက်စမ်းပါ။ ဒါ ငါ ကြည့်လို့ မြင်ရမှာ” ဟု ဟေ့ဟေ့အား လှမ်းပြောသည်။

“အနာက သူ့ လျှာနဲ့ လျက်လို့ မရတဲ့ နေရာမှာ ဖြစ်နေတာကွ” ဟု ဗိုလ်ကြီးက ပြောကာ မက်ခဲ၏ ပခုံး ပေါ်မှ ကျော်၍ သူ့ ခွေးမအနာကို ကြည့်သည်။

မက်ခဲသည် ခွေးမ၏ အနာကို ညှစ်ကြည့်သည်။ ပြည်များ ထွက်လာသည်ကို ခြင်ရသည်။

“တစ်ချိန်က ကျွန်တော် မွေးထားတဲ့ ခွေးမှာ ဒီလိုပဲ အနာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဗိုလ်ကြီးရဲ့။ အဲဒီ အနာနဲ့ပဲ သေသွားတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ခွေးမ သားပေါက်စနဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်လား ဗိုလ် ကြီး”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ခြောက်ကောင် မွေးတယ်။ ငါတော့ သူ့အနာကို အိုင်အိုင်ဒင်းပဲ ထည့်ပေးနေတာပဲကွာ”

“ဟဟ... မထည့်နဲ့။ အလကားပဲ မပျောက်ဘူး ဗိုလ်ကြီး” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဆီမှာ ဆာလ်ဖာမူနဲ့ မရိုဘူးလား”

“ရိုတယ်ကွ”

“အနာကို ရေခွေးနဲ့ ဆေးပြီး အဲဒါကိုသာ ထည့်ပေးပါ ဗိုလ်ကြီး။ သူ့ ကြည့်ရတာ အားလည်း နည်းနေပုံ ပေါ်တယ်။ ခွေးကလေးတွေကို နို့တိုက်ရလို့နဲ့ တူတယ်။ အခု လောလောဆယ်သာ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ခွေးကလေးတွေကိုပါ ဗိုလ်ကြီး ဆုံးမှာပဲ”

ခွေးမသည် မက်ခဲ၏ မျက်လုံးများကို အသေအချာ ဖိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် မက်ခဲ၏ လက်ကို လျှာနှင့် လျက်သည်။

“ကျွန်တော်သာ ဆိုရင် ဘာ လုပ်ပေးမယ်လို့ ထင်သလဲ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ အနာကို ဂရုတစိုက် ကုပေးမယ်။ ဆာလ်ဖာမူအကောင်းဆုံး ဆေးပါ ဗိုလ်ကြီးရာ”

ဗိုလ်ကြီးသည် သူ့ ခွေးမ၏ ခေါင်းကို အသာအယာ ပွတ်ပေးနေသည်။

“ဟေ့... ငါ အိမ် နားမှာ ရေကန်လေး တစ်ကန် ရှိတယ်။ ဖားတွေ အများကြီးပဲ။ ည ည ဆိုရင် သူတို့ အော်လွန်းလို့ ငါ အိပ်လို့ မရဘူး။ မင်းတို့ ဘာ ပြုလို့ အဲဒီမှာ လာမဖမ်းကြတာလဲ။ အံ့မယ်ကွာ... ဒီကောင်တွေ တစ်ညလုံး တအံ့အံ့ တအွမ်အွမ်နဲ့။ ဆူညံနေတာပဲ။ မင်းတို့ ဖမ်းပေးမပဲ ဆိုရင် ငါက ဝမ်းတောင် သာရဦးမယ်”

“ဗိုလ်ကြီးက အရမ်းကို သဘော ကောင်းတာပဲ ခင်ဗျား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။

“သူတေသန လုပ်နေတဲ့ ဆရာပန်တွေကလည်း ဗိုလ်ကြီးကို တအာကျေးဇူးတင်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု လောလောဆယ် ကျွန်တော် ဒီခွေးမဆေး ထည့်ပေးချင်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

မက်ခဲက သူ့ အဖော်များအား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းတို့ မီးဖိုကို ငြိမ်းပစ်လိုက်ကြတော့။ မီး တစ်စ မကျန်စေနဲ့နော်။ ဒီနားမှာ သန့်သွားအောင် ရှင်းပစ်ခဲ့ကြ။ ငါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးက ရှေ့က သွားနှင့်ပြီး ခွေးမကို ဆေး ထည့်ပေးဦးမယ်။ မင်းတို့ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပြီးရင် လိုက်ခဲ့ကြ။ ငါ ပြောတာ ကြားလား”

မက်ခဲနှင့် ဗိုလ်ကြီးသည် အတူတူ တွဲ၍ ထွက်သွားကြသည်။ ဟေ ဇယ်သည် သဲများကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ထိုးကော်ပြီး မီးဖိုပေါ် ကြံချသည်။

“ငါကတော့ကွာ။ မက်ခဲ ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ သူ့ စိတ်အေးအေး ဖြစ်ချင် တဲ့ ဆန္ဒ ရှိလာရင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတကြီးတောင် ဖြစ်မှာပဲ လို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

“မင်း ထင်သလို မက်ခဲ သမ္မတ ဖြစ်ပြီ ဆိုတော့။ သူ့ အဲဒီ ရာထူး နဲ့ ဘာ လုပ်နိုင်မှာမလဲ” လို့ ကျုံးစံ မေးသည်။

“အဲဒီ ရာထူး ထဲမှာ ပျော်စရာ ဆိုလို့ ဘာ တစ်ခုမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ သိလား”

*

(၁၄)

ထန်နရီရီးတွင် နံနက် စောစော အချိန်သည် ညှို့ယူ ဖမ်းစား နိုင်သော အစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော အချိန် ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင် ယှက်သန်းစ နှုတ်ပျံ့ပျံ့ အချိန်တွင် နေကလည်း မထွက်သေး။ ထိုအချိန်တွင် ကင်နရီရီးသည် ငွေရောင် သန်းနေသည့် အလင်းရောင် ထဲတွင် မှောင် တစ်ဝက် လင်း တစ်ဝက်နှင့် မတင်မကျ ဖြစ်နေသည့် ကြားကာလ ထဲ၌ ရောက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

လမ်းမီးများ ငြိမ်းသွားကြပြီ။ ပေါင်းမြက်ပင်များသည် စိမ်းစိုနေကြ သည်။ စည်သူတ် စက်ရုံများ ဆီမှ ခေါင်မိုး သွပ်ပြားများသည် ရွှေဖြူရောင် သန်းကာ လက်လက် ထနေကြသည်။ လမ်းများ ပေါ်တွင် ကားများ အသွား အလာ ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသေး။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများနှင့် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများ အတွက် လှုပ်ရှား သွားလာ နေကြသည့် လူများလည်း အရိပ်အရောင်မျှပင် မမြင်ရသေး။ စည်သူတ် စက်ရုံများ ဆီသို့ ပြေးလာ ရက်ခတ် နေကြသော လှိုင်းသံများကိုသာ သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။

အလွန် ငြိမ်းအေး နေသည့် အချိန် ဖြစ်၏။ ခြောက်သွေ့ တိတ်ဆိတ် နေသော အချိန်လည်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး အေးချမ်းစွာ နားနေရသည့် အချိန်ကာလလည်း ဖြစ်၏။ ကြောင်များသည် စည်သူတ် စက်ရုံ ခြံစည်းရိုး နှင်းထရုံများမှ လျှောက်ဆင်းကာ ငါးခေါင်းများ လိုက်လံ ရှာဖွေ နေကြသည်။ ခွေးများသည် ငြိမ်ဆိမ် နေသော နံနက်ခင်း အလင်းရောင် အောက်ဝယ် နေသည် လျှောက်သွားကာ အစာ ရှာဖွေ နေကြသည်။ စင်ရော် ငှက်များသည် အထောင်များကို တဖျပ်ဖျပ် ဖြန့်၍ ပျံသန်း လာကြပြီး စည်သူတ် စက်ရုံ ခေါင်မိုးများ ပေါ်၌ နားကာ စက်ရုံများမှ စွန့်ပစ်မည့် အစအနုများကို

မျှော်လင့် စောင့်စား နေကြသည်။ ဟော့ပဲကင်း ရေကြောင်း ဌာန စခန်း အနီးရှိ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများ ဆီမှ ခွေးသမင် အူသံများနဲ့ တူသည့် ဖင်လယ်ဖျံများ၏ အော်သံများကို ကြားနေကြရသည်။

အိမ်နောက်ပေး ဥယျာဉ်များ ထဲတွင်မူ ပွေးများသည် သူတို့ တွင်းများ ထဲမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြေကြီးများကို အပြင်သို့ သယ်ထုတ်နေကြ သည်။ ထို့နောက် တွင်းများ ထဲမှ ထွက်ကာ ပန်းများကို ကိုက်ချပြီး အပေါ် မှ နေ၍ အတွင်းသို့ သွင်းယူကြသည်။ လမ်း ပေါ်တွင် လူသွားလူလာ အနည်းငယ်မျှ ရှိလာသည်။

ဒိုရာ၏ မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် လူချမ်းသာ ဖောက်သည် တစ်ဦး သို့မဟုတ် ဘဲရားဖလက် ဂေဟာ အထိ လာနိုင်သော အခြေအနေ မရှိသူ ဖောက်သည် တစ်ဦး ထံမှ ဂေဟာသို့ ပြန်လာလျက် ရှိသည်။ မျက်နှာ တွင် လိမ်းထားသည့် မိတ်ကပ်များမှ အဆီပြန်ကာ ကပ်စေးစေး ဖြစ်နေ သည်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်စွာဖြင့် ခြေထောက်များကို တရုတ်ဆွဲ လျှောက်လှ နေခြင်း ဖြစ်၏။

လီချုံးသည် အမှိုက်ပုံးကြီးကို ဆွဲထုတ်လာပြီး လမ်းဘေး ပလတ်စတစ် ဖောင်း ပေါ်၌ ချသည်။ တရုတ်အဘိုးကြီးသည် ပင်လယ်ရေ ထဲမှ နေထိုင် လမ်း ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ လမ်းမပေါ် အတိုင်း လျှောက်ကာ ငပေါများ နန်းတော် ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ စည်သွတ် စက်ရုံမှ အစောင့်သည် နံနက် ခင်း အလင်းရောင်ကို မော့ကြည့်ကာ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခက်နေသည့် ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်မှ အထိန်းတော်ကြီးသည် ဆိုင်ရှေ့ ဆင်ဝင် ထွက်ရပ်ကာ လက်များကို ဆန့်၍ သမ်းဝေပြီး သူ့ ဗိုက်ကို အားရပါး ပါး ကုတ်နေသည်။ မစ္စတာမာလျိုင်း၏ ပိုက်လုံး အခန်းငှားများ၏ ဟောက်သံ များသည် ပဲတင် ထပ်နေဆဲ။ ဤအချိန်သည် နေ့နှင့်ည ကြား ပုလဲရောင် သန်းနေချိန် ဖြစ်သည်။ အချိန်သည် တစ်ခဏမျှ ရပ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ဖြစ် လှန် စစ်ဆေး နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့သော နံနက်ခင်း တစ်ခင်းတွင် စစ်သား နှစ်ယောက်နှစ် ယောက် မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သည် လမ်းမပေါ် အတိုင်း လျှောက်လာနေကြသည်။ သူတို့သည် 'လာအီဒါဆိုင်' တွင်းမှ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံး ပင်ပန်း နွမ်းနယ် နေကြသော်လည်း ပျော်ရွှင် မြူးထူးလျက် ရှိကြ သည်။

မိန်းကလေးများသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင်တောင်များ နှင့် ရင် ကြီးကြီး၊ တင် ကြီးကြီး အမျိုးအစားများ ဖြစ်သည်။ ဤတောင် တောင်များသည် မဆိုစလောက် ဖွာလန် ကြံနေကြသည်။ မိန်းကလေးများ သည် စစ်သား ကက်ဦးထုပ် ကိုယ်စီ ဆောင်းထားသည်။ တစ်ဦးက ဦးထုပ် ကို နောက်သို့ လှန်၍ ဆောင်းထားပြီး ကျန် တစ်ဦးက နှာခေါင်း အုပ်လှ ခေါ်မျှ ရှေ့သို့ ငိုက်၍ ဆောင်းထားသည်။ ပါတီပွဲများ၌ ဝတ်လေ့ ရှိသော ချွန်ပွင့်ရိုက် စကတ်များ ဝတ်ထားကြသည်။ မတော်မတည့် ဝတ်စား နိုင်ယင်လေ့ ရှိသော ဟစ်ပီ မိန်းကလေးများပေတည်း။

စစ်သားများသည် အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ထားကြသည်။ လည် နှစ်ခု နက္ကတိုင်များကိုလည်း ဖြေချထားကြသည်။ ခါးပတ်တွင်းများကို လည်း ဖြုတ်ထားကြသည်။ သူတို့ ခေါင်းတွင် မိန်းကလေးများ၏ အဝါရောင် ကောက်ရိုး ဦးထုပ်များ စွပ်ထားသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက် လက် တစ်ယောက် ဆွဲကာ လက်များကို ချက်ကျကျ လွဲ၍ လျှောက်လာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်သား တစ်ယောက်၏ လက်တွင် ဘီယာ သံဘူးများ ထည့်ထား သည့် အညိုရောင် စက္ကူအိတ်ကြီး တစ်လုံး ဆွဲထားသည်။ သူတို့ မျက်နှာ မှာ သည် ပါတီပွဲ၌ ပျော်ခဲ့ရသည်များကို ပြန်သတိရနေကြဟန် တူ၏။ ဤသို့ လျှောက် ရှိကြသည်။ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်၊ လိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ လက်များကို လွဲ၍ လျှောက်လိုက်။

ဘဲရားဖလက် ဆိုင်ရှေ့မှ အဖြတ်တွင် ဗိုက်ကို တဖျပ်ဖျပ် ကုတ် သော အထိန်းတော်ကြီးအား 'ဟိုင်း' ဟု အော်ကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဤလုံး အိမ်ခန်းများ အနီးသို့ ရောက်ကြသည့် အခါ ခဏမျှ ရပ်၍ ဟောက် များကို နားထောင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကျိတ်၍ ရယ်ကြသည်။ လီချုံး၏ နှုတ်ဆိုင် ရှေ့မှ ဖြတ်သည့် အခါ ခဏမျှ ရပ်၍ ဆိုင် ထဲ၌ ခင်းကျင်းထား သော ကုန်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ကြသည်။

ကင်နရီရီး အစွန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ မီးရထားလမ်း ရှိရာ ဘက်သို့ ဆောင်သည်။ မိန်းကလေးများသည် သံလမ်းပေါင်ပေါ် တက်၍ လျှောက်ကြ သည်။ စစ်သားများက မိန်းကလေးများ ချော်မကျအောင် ခါးကို ဖက်၍ မှုတ် လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် လေ့ အလုပ်ရုံနှင့် 'ဟော့ပဲ ကင်း' ရေကြောင်းဌာနစခန်းများကို ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။ ထိုစခန်း၏

ရှေ့တွင် ကွေ့ကောက်နေသော သဲသောင်ပြင် တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုသောင်ပြင် ကျောက်ဆောင် နှစ်ခုက ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရံထားသည်။

နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင် အောက်တွင် လှိုင်းလှိုင်းကြီးများ သကမ်းစပ် သောင်ပြင် ဆီသို့ တဟီးဟီး အော်မြည်ကာ ပြေးတက်လာလေ့ ရှိကြသည်။ ကျောက်တုံးများ၌ ကပ်နေသည့် ကျောက်ပွင့် ကျောက်ခက် နှင့် ရေညှိများ ဆီမှ အနံ့များသည် သဲသောင်ပြင် ထက်တွင် တသင်းသ ယုံ့နေကြသည်။ သူတို့ လေးယောက် သဲသောင်ပြင်ပေါ် ရောက်ချိန် အရှေ့ ဘက်မှ နေရောင်သည် ပြူထွက်လာသည်။ ရေပြင်သည် တလက် တောက်ပလာသည်။ ကျောက်တုံးများသည် အဝါရောင် သန်းလာ သည်။

မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သည် သဲသောင်ပြင် ပေါ်တွင် ထိုင်ရာ သူတို့၏ စကတ်နားများကို ဒူးများ လှဲသွားအောင် ဆွဲချကြသည်။ စစ်တစ်ယောက်သည် စက္ကူအိတ် ထဲမှ ဘီယာ သံဘူးများကို ဖောက်၍ အားပေးသည်။ ထိုနောက် စစ်သား နှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးများ ရင်ခွင်များတွင် ခေါင်းတင်ကာ လှဲလိုက်ကြသည်။ စစ်ယောက်ကို ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးကြသည်။

အနီးရှိ စခန်းမှ ခွေးဟောင်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသား မည်း၊ မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးနှင့် အစောင့်သည် သဲသောင်ပြင် ပေါ်မှ လေးယောက်ကို မြင်သည်။ သူ၏ အနက်ရောင် မျက်နှာပေါက် ဆိုးဆိုး ခွေးကလည်း မြင်သည်။ အစောင့်က လှမ်းအော်သည်။ လူ လေးယောက် လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ ထိုအခါ အစောင့်သည် သောင်စပ် အထိ ဆင်း သည်။ သူ ခွေးကလည်း အဆက်မပြတ် ဟောင်၍ လိုက်လာသည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ လာအိပ်နေလို့ မရဘူး။ သွားကြ သွားကြ။ ဒါ ပုဂ္ဂိုလ် ပိုင် နေရာကွ”

စစ်သားများသည် သူ့ အသံကို ကြားကြဟန် မတူ။ သူတို့ သမိန်းကလေးများကိုသာ ပြုံးရယ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။ မိန်းကလေးများ သူတို့ ဆံစများကို အသာအယာ တို့ထိ၍ ကစား နေကြသည်။ နောက် တွင် စစ်သား တစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်သည်။ အစောင့်အား မြဲ ကြည့်နေသည်။ ထိုနောက် မျက်နှာကို မိန်းကလေး ဘက်သို့ ပြန်လှည့် သည်။

နေရောင်သည် မိန်းကလေး၏ ရွှေရောင် ဆံပင်များပေါ် ထူလာ သည်။ မိန်းကလေးသည် စစ်သား၏ နားရွက်ကို ဆွဲလိုက် ကုတ်လိုက် လုပ်သည်။ သူတို့သည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားနေသည့် အစောင့်ကို ပင် မြင်ကြဟန် မတူ။

*

(၁၅)

မက်ခံ၏ အပေါင်းအသင်းများ ယာတဲသို့ ဆိုက်ရောက်သွားချိန်တွင် မက်ခံသည် မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်နေသည်။ ဗိုလ်ကြီး၏ ခွေးမသည် ကြမ်း ပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေသည်။ မက်ခံသည် ခွေးမ၏ ပခုံးမှ အနာ ထဲသို့ ဆာလ်ဖာမုန့်များ ထည့်၍ သိပ်ပေးနေသည်။ ခွေးမ၏ ခြေထောက် နှစ်ချောင်း ကြားတွင် ခွေးပေါက်စများသည် အလှူအယက် နို့စို့လျက် ရှိကြသည်။ ခွေးမကတော့ သူ့အား ဆေး ထည့်ပေးနေသည့် မက်ခံ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသည်။ ပါးစပ်က မပြောတတ်၍ မပြောသော်လည်း “အနာကတော့ ရှင် မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်မက ပြောဖို့ အားထုတ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူက နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

ဗိုလ်ကြီးသည် မုန့်အိမ်ကို မြှောက်ကိုင်ထားသည်။ သူသည် မက်ခံ၏ အရိပ်အောက်ကို ကြည့်နေသည်။ “သူ့ အနာ အကြောင်း အခုလို သိလိုက်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာရမှာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတော့ မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မပြောလိုလည်း မဖြစ်ဘူး။ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ ခွေးပေါက်စတွေကို နို့ ဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်။ ခွေးမက နို့ သိပ်မထွက်ဘူး။ ခွေးပေါက်စတွေကလည်း တအား စို့တာပဲ။ တော်တော် ကြာ ဗိုလ်ကြီး ခွေးမ တစ်စစ် ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်” ဟု မက်ခံက ပြောသည်။

“အေး... ငါလည်း သိတယ်” ဟု ဗိုလ်ကြီးက ပြောသည်။

“ခွေးပေါက်စတွေကို တစ်ကောင်ပဲ ချန်ပြီး ကျန်တဲ့ ကောင်တွေကို ရေနစ်သတ်ပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ။ ငါ့မှာကလည်း ယာအလုပ် က များတော့ အားတယ်လို့ကို မရှိဘူး။ လူတွေကလည်း ငှက်လိုက်ခွေး

ရင် စိတ်မဝင်စားကြဘူးကွ။ သူတို့က အလှ မွေးတဲ့ ခွေးတွေလောက်သာ ချင်ကြတာ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်” ဟု မက်ခံက ပြောသည်။

“အမှန်တော့ လူ တစ်ယောက် အတွက် လမ်းပြခွေးလောက် အဖိုး နှစ်တဲ့ ခွေးဟာ ဘယ်ရှိမှာလဲ ဗိုလ်ကြီးရာ။ လူတွေလည်း ဘယ်လို ဖြစ်ကုန် ပါး မသိတော့ပါဘူး။ ဗိုလ်ကြီး အနေနဲ့ ခွေးပေါက်စတွေကို ရေနစ်ပြီး တတ်လိုတော့ မသင့်ဘူး ထင်တာပဲဗျာ”

“အေးကွာ။ ငါ့ မိန်းမ နိုင်ငံရေး ဝင်လုပ်ကတည်းက ငါ့မှာလည်း ချာလည်နေတာပဲ” ဟု ဗိုလ်ကြီးက ပြောသည်။

“သူက ဒီခရိုင်နယ်မြေ ကိုယ်စား ဝင်ပြီး အရွေးခံတာ ရသွားတယ် တွာ။ အဲဒါ ဥပဒေပြု လွှတ်တော် အစည်းအဝေး လုပ်ရင် မိန့်ခွန်းတွေ ပြောဖို့ ပြင်ဆင်ရတာနဲ့ အချိန် ကုန်နေတာပဲ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း တော့ ဖတ်လိုက် ရေးလိုက်နဲ့ အားတယ်လို့ကို မရှိတော့ဘူး”

“အဲဒါ ဆိုရင်တော့ အတော့်ကို အသုံး မကျတာဘဲ” ဟု မက်ခံက တစ်ခနဲ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဗိုလ်ကြီး ပျင်းချောက်ချောက် ဖြစ်နေမှာပဲ ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာသာ ဒီခွေးပေါက်စမျိုး တစ်ကောင် ရှိရင် တက် သုံးနှစ် အတွင်း တကယ် ကောင်းတဲ့ ငှက်လိုက်ခွေး တစ်ကောင် လာမှာ သေချာတယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်း တစ်ကောင်လောက် ယူသွားမလား”

မက်ခံက မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ဗိုလ်ကြီးက ပေးမလို့လား။ အိုဗျာ... ပေးရင် ယူမှာပေါ့”

“ယူသွားလကွာ။ လူတွေက ငှက်လိုက် ခွေးတွေရဲ့ ကောင်းကွက်ကို မလည်ကြတော့ဘူးကွ”

မက်ခံတို့ လူစုသည် မီးဖိုခန်း ထဲ၌ ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့ ကြသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်မ မရှိသည်မှာ သေချာ၏။ ဒယ်အိုး ပန်းကန် ယောက်နှင့် စည်သွတ်ဘူးခွဲများသည် ပြန့်ကြဲနေကြသည်။ စားပွဲ တစ် ခု မုန့်စမုန့်နုများဖြင့် ပေရေ ညစ်ပတ်လျက် ရှိသည်။ တစ်နေရာတွင် မှီးထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသော စက္ကူဘူး တစ်လုံး ထဲမှ သေနက်ကျည်ဆံ သည် ထွက်ကျလျက် ရှိ၏။

မက်ခဲတို့သည် အိမ်ရှင်မ မရှိသည့် အတွက် များစွာ ဝမ်းသာ နေသည်။ အကယ်၍ အိမ်ရှင်မသာ ရှိမူ အခုလို သူတို့ ရောက်လာသည် ကြိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သူတို့လို ဝေါပေါ တွေး၊ ပေါပေါ နေသမားများအား လုံးဝ နှစ်သက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ဗိုလ်ကြီးကတော့ သူတို့ကို ကူညီဖော် ရသူများဟု သတ်မှတ်ထား ရ၏။ သူတို့ ပြန်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်သည့် လက္ခဏာ ရှိ၏။

“ဟေ့... မင်းတို့ ဖားတွေ ထွက်မဖမ်းခင် နွေးနွေးထွေး ထွေး ရှိအောင် တစ်ခုခုလေး လုပ်သွားချင်ကြသေးသလား” ဟု မေးသည်။

အားလုံးက မက်ခဲအား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ မက်ခဲကတော့ တစ်ဖက်တစ်ဖက် အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည့်နယ် နဖူးကြောများကို ရှုံ့နေ သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သိပ္ပံနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ပေး မယ် ဆိုရင် သောက်စား မသွားရဘူး ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်မျိုးက ပြော ရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။ သို့သော်လည်း မက်ခဲသည် ထိုစကားကို ပြော ခါမှ လွန်သွားမှန်း သိသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ပြင်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတော့ ရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးက သိပ်သေ ကောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ အပေါ် စေတနာ ရှိနေတော့လည်း ခဏတဖြုတ် ထိုင်ပြီး နည်းနည်းပါးပါး လုပ်သွားလို့ ရပါတယ်။ ဒါလည်းပဲ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း အတွက် ပြောတာပါ။ သူတို့ သဘောတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

ထိုအခါ မက်ခဲ၏ လူများကပါ သူတို့လည်း ခဏတဖြုတ် အနည်း အပါးလောက်တော့ ဖြစ်ပါသည်ဟု ကသောကဓမ္မာ ဝင်ပြောသည်။ ဗိုလ်ကြီး သည် လက်နိပ်ဓာတ်မီးကို ယူကာ မြေတိုက် ထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ မြေတိုက် ထဲမှ သစ်သားပြားများနှင့် သေတ္တာများ ရွေ့နေသံကို ကြားနေကြရသူ နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးသည် ငါး ဂါလန်ဝင် ဝက်သစ် သား စည် တစ်လုံးကို ပွေ့၍ မြေတိုက် ထဲမှ ပြန်တက်လာသည်။

ဗိုလ်ကြီးသည် စည်ကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်သည်။

“အရက်တွေ ပိတ်ထားတဲ့ အချိန်တုန်းက ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ဝီစကီက ကွ။ အခုဆို တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ။ ငါ မေ့တောင် နေပြီ။ မင်းလည်း သိမှာပါ။ ငါ မိန်းမက...”

ဗိုလ်ကြီးသည် စကားကို မဆက်တော့ဘဲ စည်အဖုံးကို ဖွင့်သည်။ စင် ပေါ်မှ ဖန်ခွက်များကို ယူ၍ ချသည်။ ငါး ဂါလန်ဝင် စည် ထဲမှ အရက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ရသည်မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်။ ဖန်ခွက်များ ထဲတွင် တစ်ဝက်ခန့်စီ ရကြသည်။ သူတို့သည် ဗိုလ်ကြီး အတွက် ဆုတောင်း စကား ပြော၍ မော့ကြသည်။ အရသာ ရှိလွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုပင် လျှာနှင့် လျက်၍ စုပ်ကြသည်။

မက်ခဲသည် အစက်ကလေး တစ်စက်ပင် မကျန်သေးတော့သည့် ဖန်ခွက်ကို မျက်စောင်း ခဲ၍ ကြည့်သည်။

“ဒီအရက်မျိုး ဆိုရင် ပုလင်းထဲ ဘယ် ထည့်တော့မလဲ။ ဒီလောက် အရသာ ထူးတဲ့ အရက်ကို ကျွန်တော့် တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ကြိုဖူးသေး တယ်” ဟု ပြောသည်။

ဗိုလ်ကြီးသည် များစွာ ကျေနပ်သွားပုံ ရ၏။ သူသည် အရက်စည်ကို နှိပ်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ တော်တော် ကောင်းတယ်” ဟု ထောက်ခံသည်။

“မင်းတို့ နည်းနည်းစီ ထပ်ချလို့ ရသေးလား”

မက်ခဲက ဖန်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

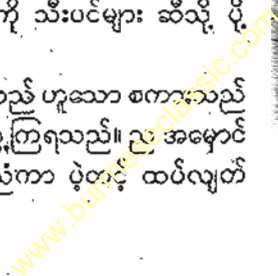
“ဒါပေါ့။ ရပါတယ်။ နည်းနည်းစီပေါ့” ဟု ပြောသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ စည် ထဲက ဟာကို ခွက်ကြီး တစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်။ အဲဒါ ဆိုရင် မဖိတ်တော့ဘူး”

မက်ခဲတို့ လူစုသည် နောက် နှစ်နာရီ ကြာခါမှ သူတို့ ဤနေရာသို့ သွားကြောင့် လာခဲ့ကြသည်ကို သတိ ရကြသည်။

ရေကန်သည် လေးထောင့်စပ်စပ် ဖြစ်၍ ပေငါးဆယ်ခန့် ကျယ်ပြီး ဆူဆူ ခုနစ်ဆယ်ခန့် ရှည်သည်။ အနက် ကျတော့ လေးပေခန့် နက်သည်။ တစ်ဖက်စပ် ပတ်ပတ်လည်တွင် ပေါက်နေကြသည့် မြက်ပင်များသည် စိမ်းစိမ်း နီနီနှင့် သန်စွမ်းလှ၏။ မြစ်ရေကို မြောင်းငယ် တစ်ခုဖြင့် သွင်းယူထားခြင်း ဖြစ်၍ အခြား တစ်ဖက်ရှိ မြောင်းသည် ကန်ရေကို သီးပင်များ ဆီသို့ ပို့ သွင်းထားသည်။

ရေကန် တစ်ဝိုက်၌ ဖားတွေ အများကြီး ရှိသည် ဟူသော စကားသည် ချစ်၏။ ထောင်ပေါင်း များစွာ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ည အမှောင် ထဲထဲတွင် သူတို့၏ အသံများသည် သောသောသံကာ ပဲ့တင့် ထပ်လျက် ရှိ၏။

“အို... အွမ်...။ အို... အွမ်...” ဟူသော အသံများ။ “ဝမ်... ဝမ်... ဝမ်...” ဟူသော အသံများ။ “ကွက်... ကွက်... ကွက်...” ဟူသော အသံများ ည ဟူသော လောကအား ဤအသံများ လွှမ်းခြုံထားသည်။

ကောင်းကင်ယံမှ ကြယ်များအား လည်းကောင်း၊ မှုန်ဝါးဝါး လှေအား လည်းကောင်း၊ ကန်ပတ်ပတ်လည်မှ မြက်ပင်များအား လည်းကောင်း သီချင်း ဆိုပြနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ အချစ်တေး၊ စိန်ခေါ်တေး၊ တေးသီချင်း မျိုးစုံ ဖြစ်သည်။

မက်ခဲတို့ လူစုသည် အမှောင်ထု အတွင်းမှ ဖြတ်၍ ကန် ဆီသီချင်းကပ်ကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် အရက် အပြည့် ထည့်ထားသည့် ဘူးကြီး တစ်ဘူးကို ပိုက်ထားသည်။ မက်ခဲတို့ လူစုက ဖန်ခွက် ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် သူတို့ အတွက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ ရှာပေးထားသည်။ ဟူဂီနှင့် ဂျိုးစံသည် ဂုန်နီအိတ်ကြီးများ သယ်လာကြသည်။ ရေကန်နှင့် နီးကပ်လာသောအခါ သူတို့၏ လှုပ်ရှားသံများကို ဖားများက ကြားကြသည်။ ဖားတို့၏ စေားသံများဖြင့် ဆူညံနေသော ညသည် ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မက်ခဲ ဦးဆောင်သော လူစုနှင့် ဗိုလ်ကြီးတို့သည် အရက် ဓော့ရန် ထိုင်ကြသည်။ ဖား ဖမ်းဆီးရေး စီမံကိန်းကို ဆွေးနွေးမှတ်ကြသည်။ အစီအစဉ်ကတော့ ရဲရင့် ပြတ်သားလှပသည်။

လွန်လေခဲ့ပြီးသော နှစ်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ဖားများနှင့် လူများသည် ဤကမ္ဘာကြီး အတွင်း၌ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဖားများအား လိုက်လံ ဖမ်းဆီးခြင်းကို လူများက စတင်ခဲ့သည်။ ယူဆဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ထိုကာလ အတွင်းမှာပင် သားကောင် လိုက်နည်းများနှင့် လွတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနည်းများသည် တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည်။

လူသည် ပိုက်၊ သို့မဟုတ် လေး မြား၊ သို့မဟုတ် လှံ၊ သို့မဟုတ် သေနတ်ဖြင့် အသံ မကြားအောင် ဖား အနီးသို့ ကပ်သည်။ ဖားသည် အလွန် ငြိမ်ဆိမ်စွာ ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။ ဤသားကောင် လိုက်ပွဲစည်းကမ်း ဥပဒေများ အရ ဖား ဘက်က မီးရောင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားချိန် ပိုက်ကွန် ကျလာချိန်၊ လေထဲ၌ လှမ်းမြောက်လာချိန်၊ သေနတ်မောင်းဆွဲချိန်အထိ စောင့်စားရသည်။ ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ ခုန်လိုက်ကာ ရေထဲသို့ ပလုံ ခြည်အောင် ခုန်ချလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ရေအောက် အထိ ငုပ်ဆင်းသွားပြီး ထူးပြန်သွားသည် အထိ စောင့်ရသည်။ သားကောင် လိုက်ပွဲတွင်

ဤနည်းအတိုင်းပင် ကျင့်သုံးကြသည်။ အစဉ်အဆက် အမြဲတစေ ကျင့်သုံးခဲ့ကြသော နည်း ဖြစ်သည်။ ဤနည်းသည် စည်းကမ်းတော် အတွင်းမှ ဖြစ်၍ တရား မျှတသည် ဆိုနိုင်စရာ ရှိ၏။ ဖားများ ဘက်ကလည်း ဤနည်းအား အပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

သို့သော်လည်း ဖားများ အနေဖြင့် မက်ခဲ၏ နည်းသစ်ကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ကြပါမည်နည်း။ ထိုနည်းသစ်၏ နောက်မှ ကပ်၍ ပါလာသည့် လုပ်နည်း လုပ်ဟန်များကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ကြိုတင် ခန့်မှန်းနိုင်ကြပါမည်နည်း။ ရုတ်တရက် သွားခနဲ ကျလာသည့် မီးရောင်များ၊ လူတစ်စု၏ အော်သံများ၊ ပြေးလွှား နေကြသည့် ခြေထောက်များ။

ဖားတိုင်းလိုလို ခုန်ကြသည်။ ကန်ထဲသို့ ခုန်ချကြသည်။ ရေထဲ ရောက်သော် အရူးအမူး ကူးကြ ခပ်ကြသည်။ ရေ အောက်သို့ ငုပ်ဆင်းကြသည်။ လူတွေကလည်း ရေ ထဲသို့ ခုန်ဆင်းကြသည်။ တန်းစီပြီး ဖားများ နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ ခြေထောက်များဖြင့် ဆောင့်ကြ ကန်ကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဝါးဝါး အော်ဟစ် ခြောက်လှန့်ကြသည်။ ဖား အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်အောင် မဲသွားနိုင်ကြ။ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကာ ဟိုပြေးသည်လွှားနှင့် ဦးတည်ချက် မရှိ ဖြစ်ကုန်သည်။

ဖားများသည် ရေကူး အလွန် ကောင်းကြသည်။ သို့သော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး ကူးခပ်ဖို့ အချိန် မရကြ။ ဖား အနည်းငယ်သည် သူတို့ ကိုယ် သူတို့ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လူတို့၏ ခြေထောက်များ ကြားသို့ အတင်း ပြန်တိုးကြသည်။ ထိုဖားများသည် လွတ်မြောက်ကုန်ကြသည်။ အများစုက တော့ ဤကန်ကို ရာသက်ပန် စွန့်ခွာပြီး ပြေးကြတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဤလို လူစားမျိုးတွေနှင့် မတွေ့ရ၊ မကြုံရမည့် နေရာဒေသသို့ သွားကာ အိမ်ရာသစ်များ တည်ထောင်ကြမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။ ထို ဖား အများစုသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အရူးအမူးနှင့် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော ဖားများ ထဲတွင် ဖားကြီးများ၊ ဖားငယ်များ၊ ဖားအညိုများ၊ ဖားအစိမ်းများ၊ ဖားအထီးများ၊ ဖားအမများ၊ အားလုံး ပါဝင်သည်။

သူတို့သည် လမ်းပေါ် ရောက်သည့်အခါ ဆက်၍ ပြေးကြသည်။ မြက်ပင်များ ကြားသို့ တိုးဝှေ့ပြီး ဝင်ကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရှောင်သည် သူတို့ အပေါ် ကျသည်။ လူ နှစ်ယောက်က သူတို့အား အစုလိုက် အထွေးလိုက် ကောက်ပြီး အိတ်ကြီးထဲ ထည့်သည်။ ကမ်းပေါ် အထိ တက်လိုက်လာ

ပြီး သူတို့ကို အာလူး ကောက်သလို ကောက်ယူကြသည်။ အချို့သည် ပြေးရင်း လွှားရင်း လွတ်မြောက်သွားကြသည်။ အချို့ ရေကန်ထဲ ကျန်ခဲ့သော ဖားများလည်း လွတ်မြောက်ကြသည်။

ဖားများ၏ သမိုင်းတွင် ဤမျှလောက် အထိ နာရသည်ကို မကြုံခဲ့ဘူး။ အရေအတွက် မည်မျှ အထိ အမိ ခံရသည်ကို တိကျစွာ မပြောနိုင်။ သို့သော်လည်း ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ကောင်ရေ ခြောက်ရာ သို့မဟုတ် ခုနစ်ရာခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ပြောနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

မက်ခံသည် ပျော်ရွှင် မြူးထူးစွာဖြင့် ဂုန်နီအိတ်များကို စုစည်းပြီး ကြိုးများဖြင့် ချည်သည်။ မက်ခံနှင့် အဖော်များသည် ရေတွေ စိုရွဲနေကြသည်။ တိုက်နေသည့် လေကလည်း အေးလှဘိခြင်း။ ထို့ကြောင့် အိမ်ဘက် မပြန်မီ မြက်ပင်များ ကြား၌ စုထိုင်ကာ အရက် လက်ကျန်ကို မော့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ရေ စိုစို၊ ဘယ်လောက်ပဲ လေ တိုက်တိုက် သူတို့ အအေး မမိ။

ဗိုလ်ကြီးသည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ပျော်လျက် ရှိသည်။ သူ တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက် ပျော်စရာ ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်မျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဟု ဆိုသည်။ မက်ခံနှင့် အဖော်များအား ကျေးဇူးရှင်များဟု သတ်မှတ်သည်။ နောက်ပိုင်း အိမ် ထဲတွင် ခန်းဆီးကြီး တစ်ခု မီးလောင်သဖြင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါများဖြင့် ရိုက်၍ မီးငြိမ်းကြရသည်။ ဗိုလ်ကြီးက မက်ခံတို့ လူစုအား အပြစ်မတင်၊ ကိစ္စ မရှိဘူး ရတယ်ဟု ပြောသည်။ အကယ်၍ သူ အိမ် တစ်အိမ်လုံး ပြာကျအောင် ရွံ့ချင်ရင်လည်း သူ အတွက် အားလုံး ရှင်းလင်းသွားအောင် လုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်ပြုသည်ဟု ယူဆလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ထပ်ပြောသည်။

“ငါ မိန်းမက အလွန် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကွ” ဟု ဗိုလ်ကြီးက သူ့ စကားကို နီရုံးချုပ် အနေဖြင့် ပြောသည်။

“အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံး မိန်းမပဲဟေ့။ သူက မိန်းမ မဖြစ်သင့်ဘူးကွ သိလား။ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်သင့်တယ်။ တကယ်လို့ သူသာ ယောက်ျား တစ်ယောက် ဖြစ်လို့ကတော့ ငါ ဆိုတဲ့ ကောင်က သူလို ဟာကြီးကို ဘယ် လက်ထပ်မလဲကွ”

ဗိုလ်ကြီးသည် သူ့ စကား သူ သဘောကျလွန်းသဖြင့် အချိန် အကြာကြီး အော်၍ အော်၍ ရယ်သည်။ တစ်ကြိမ်တည်းလည်း မဟုတ်။ သုံးလေးကြိမ်မျှ ရယ်သည်။ သူ့ စကားကို သုံးလေးခါမျှ ထပ်တလဲလဲ ပြောသည်။

မင်းကဲ့သို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောခြင်းမှာ မေ့မသွားရန် ဖြစ်သည်ဟု လည်း ထောင်း၊ မေ့မသွားမှသာလျှင် အခြားလူ အများအပြားကို ထပ်၍ ပြောနိုင်လိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်ကြီးသည် ကရားကြီး တစ်လုံးတွင် ဝီစကီ အပြည့်ည့်ကာ မက်ခံအား ပေးသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ငပေါများ နန်းတော်သို့ နှစ်၍ မက်ခံတို့နှင့် အတူ နေလိုသည်ဟု ပြောသည်။ မက်ခံတို့ လူစုအား မိန်းမသာ တွေ့လျှင် များစွာ သဘောကျမည်မှာ သေချာသည်ဟုလည်း ပြောသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ ခေါင်းကို ခွေးပေါက်စကလေးများ၏ အဖွဲ့ ချကာ ကြမ်း ပေါ်၌ အိပ်မောကျသွားသည်။ မက်ခံနှင့် အဖော်များသည် စည် ထဲမှ ဝီစကီကို ထပ်ထည့်ပြီး သောက်ကြသည်။

“အဲဒီ ဝီစကီ ကရားကြီးကို ယူသွားလို့ သူ ပြောတာ မင်းတို့ အား ကြားကြတယ်နော်” ဟု မက်ခံက မေးသည်။

“ပြောတယ်ကွ” ဟု အက်ဒီက အာမခံသည်။

“ငါ သေသေချာချာကို ကြားလိုက်တယ်”

“ပြီးတော့ ခွေးပေါက်စ တစ်ကောင်လည်း ပေးထားတယ် မဟုတ်ဘူး”

“အေး... ပေးထားတယ်။ တို့ အားလုံး ကြားတာပဲ။ ဘာပြုလို့ နေရတာလဲ”

“ငါ ဒီလောက် မသောက်ခဲ့ဖူးဘူးကွ။ ငါ မူးများ နေသလားလို့ပါ” မက်ခံက ပြောသည်။

“ငါတို့ ဒီက သွားကြမှ ဖြစ်မယ်။ သူ နိုးလာရင် ဒေါပွတော့မှာ။ အပြစ်လို့ ဖြစ်လာမှာလည်း သေချာတယ်။ ငါကတော့ ဆက်ပြီး မနေဘူး”

မက်ခံသည် မီးလောင်ထားသော ခန်းဆီးစကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ထုတ် ပေရေ နေသော ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်သည်။ ဖိတ်ကျထားသည့် ဝါများ၊ ခွေးပေါက်စများ စွန့်ထားသည့် သေးများနှင့် ချေးများ။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ခွေးပေါက်စများအား သေသေချာချာ နှည့်သည်။ အရိုးများကို စမ်းကြည့်သည်။ မျက်လုံးများနှင့် ပါးရိုးများကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်သီး နီရဲရဲ၊ မျက်လုံးနက်နက် အကွက်ထားများ ပါသည့် ခွေးမလေး တစ်ကောင်ကို ယူလိုက်သည်။

“ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့ အချစ်ကလေးရေ” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူတို့သည် နောက်ထပ် မီးလောင်နေမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် မှန်အိမ်ကို ငြိမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူတို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည့် အခါ အရုဏ်အလင်းရောင်သည် အရှေ့ ကောင်းကင်တွင် ယှက်သန်းစ ပြုနေပြီ။

“ဒီလောက် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ခရီးမျိုးကို ငါ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ ကြုံဖူးသေးတယ်ကွာ” ဟု မက်ခိက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ကွာ။ သူ့ မိန်းမ အိမ်ပြန်ရောက်လာတာကို တွေးလိုက်မိအခါ ကျာ ထဲက စိမ့်ပြီး ငါ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာတယ်ဟေ့ သိလား နွေးမလေးသည် တအိအီ တအင်အင် အသံ ပေးလာသည်။ မက်ခိ နွေးမလေးကို သူ့ ကုတ်အင်္ကျီ ထဲသို့ ထိုးသွင်းထားလိုက်သည်။

“ဒီလူက သဘောတော့ အတော် ကောင်းပါတယ်ကွာ” ဟု မက်ခိ ပြောသည်။ သူသည် ဖိုဒဲကား ရပ်ထားသည့် နေရာသို့ ခြေလှမ်းများ ကျဲကျဲ လှမ်း၍ လျှောက်သွားသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟေ့” ဟု သတိ ပေးသည်။

“ငါတို့ အခု လုပ်နေတာဟာ ဒေါ်ခဲ အတွက် လုပ်နေတာ ဆိုအချက်ကိုတော့ တို့အားလုံး မေ့မသွားဘူး။ အခု ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ အားလုံး ပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဒေါ်ခဲဟာ အတော်ကို ကံကောင်းတဲ့ တစ်ယောက်ပဲကွ”

*

(၁၆)

ရားဖလက်မှ မိန်းကလေးများသည် အလွန် အလုပ်များသည့် အချိန်မှာ များများ အကြီးအကျယ် ဖမ်းဆီး ရမိသော မတ်လတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုရာသီ

တွင် ငါးများသာလျှင် လှိုင်လှိုင် ပေါနေသည် မဟုတ်။ ငွေလည်း လက်ဖျား နေသော အချိန် ဖြစ်သည်။ စစ်တပ် အသစ် ပြောင်းလာစ အချိန် ဖြစ်၍ ထဲတွင် တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ချေးဝယ်နေသော စစ်သားများ ခုလိုက် အပြိုလိုက် သွားလာ လှုပ်ရှားနေသည့် အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်တွင် ဒိုရာသည်လည်း လုပ်သား အင်အား နည်းပါးနေသည့် သူ့နာနှင့် ရင်ဆိုင်နေ၏။ သူ့ လူထု ထဲမှ အီဗာဖလာနာဂန်သည် စိန် ဝစ္စမြို့သို့ အပန်းဖြေ ခရီး ထွက်သွားသည်။ ဖီးလစ္စမေးမှာလည်း ဆန်တာ ရုစ်သို့ သွားစဉ်က အပျော်စီး လျှပ်စစ်ရထား စီးရာမှ ခြေ တစ်ဖက် ပြီးသွားသဖြင့် အလုပ် မဝင်နိုင်သေး။ အယ်လ်ဆီဒါဗယ်ဘော့တွမ်ကလည်း ရက် ဥပုသ် ဝင်နေသဖြင့် အလုပ် လုပ်ကိုင်၍ မဖြစ်။

မွန်းလွဲပိုင်း ဆိုလျှင် ဆာဒင်း ငါးဖမ်း အဖွဲ့များမှ တံငါ လုပ်သားများ သည် အိတ်များ ထဲ၌ ငွေအပြည့် အဖောင်း ထည့်ကာ မြို့ ထဲသို့ ရောက်လာ သည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မြို့ ထဲ၌ လျှောက်သွားကာ သုံးဖြုန်းကြသည်။ မောင်ထု ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်သို့ နှံထွက်ကာ တစ်ညလုံး ငါးဖမ်းကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ ညပိုင်းကျ နင်တော့ တပ်ရင်း အသစ်မှ စစ်သားများသည် မြို့တိုင်းသို့ ဝင်လာကြ သည်။ ဆိုင်များ အတွင်းရှိ သီချင်းစက်ကြီးများ အနီး၌ စုပြုံကာ ကြိုက်ရာ ချင်းများကို ဖွင့်ကြသည်။ ကိုကာကိုလာ သောက်ကြသည်။ လာစာ ထုတ် သည် ဆိုလျှင် မိန်းကလေးများနှင့် တွဲကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒိုရာသည် အမြဲတစေ အမြတ်တော်ခွန် ပြဿနာနှင့် ဂုဏ်ဆိုင်ရာ သူ့ လုပ်ငန်းသည် ဥပဒေက ခွင့်မပြုသော အလုပ် ဖြစ်၍ တရားမဝ ဆိုထားသော်လည်း ဤလုပ်ငန်း အတွက် အမြတ်တော်ခွန်ကျတော့ ကြပ် ကောက်ခံသည်။ ဤကိစ္စမှာ စဉ်းစားရ ခက်ခဲလောက်အောင် ထူး သော အရာ တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဒိုရာတွင် ပုံမှန် ဝင်ငွေကတော့ အမြဲ ရှိနေသ နှစ်ပေါင်း များစွာ လာနေကျ ဖောက်သည်များသည် ဘယ်ကော့မှ ပြတ် သည် မရှိ။ လာမြဲတိုင်း လာကြသည်။ ကျောက်စရစ် တွင်းများမှ ကျော တူး အလုပ်သမားများ၊ ကျွဲ နွား မွေးမြူရေးခြံကြီးများမှ ကျွဲထိန်း၊ နွားထ မြင်းစီး အလုပ်သမားများနှင့် မီးရထားလမ်း အလုပ်သမားများသည် တစေ အဝင်အထွက် ရှိသည်။ ယင်းလူစုသည် ဒိုရာထံ လာသည့် အိမ်ရှေ့ပေါက်မှသာ ဝင်ကြ ထွက်ကြသည်။ မြို့ ပေါ်မှ အရာရှိ အရာခံ နှင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များကတော့ နောက်ဖေးပေါက်မှ အဝင်အထွက် ပြုကြ၏။

တကယ်တော့ ထိုလသည် လုပ်ငန်းကိုငန်း အဆင်ပြေသည့် မှန်သော်လည်း အခြား တစ်ဖက်တွင် အဆိုးက ခံလျက် ရှိသည်။ အလယ်လောက် ရောက်လာပြီ ဆိုပါက တုပ်ကွေးဖျားသည် ဝင်ရောက် သည်။ တစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ ပျံ့နှံ့ ကူးစက်သည်။ ထိုရောဂါဒဏ်ကို တစ် လုံး ခံကြရသည်က များ၏။ ဆန်ကာလို့စံ ဟိုတယ်မှ မစွက်တဲလ်တော့ သူသမီးသည် တုပ်ကွေးဖျား ဒဏ်ကို ခံရသည်။ တွစ်ဝပ်ခံကလည်း တုပ် ကွေး ဝင်လျက် ရှိသည်။ အင်ဂျာမင်မီး ဘော်ဒီနှင့် သူ ဇနီးတို့လည်း တုပ် ကွေးကြောင့် အိမ် ထဲမှ မထွက်နိုင်။ မာရီယာအင်တိုနီယိုဖီးလ်မှာလည်း အဖျား ဒဏ်ကို ခံနေရသည်။ ဂရော့စ် မိသားစု တစ်စုလုံးလည်း တစ်ယောက် မကျန် ဖျားနေကြသည်။

မွန်ထရေး မြို့တွင် ဆရာဝန် အလုံအလောက် ရှိနေသည်ဟု ဆို သည်။ သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ရောဂါများ၊ မတော်တဆ ထိခိုက် ဒဏ် ရမှုများနှင့် စိတ်ရောဂါများ အတွက်တော့ ဆရာဝန်များ အနေဖြင့် အလုံ တကူ ရှင်းလို့ ရနေသဖြင့် ဘာ ပြဿနာ မရှိ။ သို့သော်လည်း တုပ်ကွေး ဝင်လာသည့် အခါတွင်မူ ခေါင်းနောက်ကြရသည်။ စီးပွားရေး ရှုထော ကြည့်လျှင် လူနာ အများအပြား ရောက်လာသဖြင့် ဝင်ငွေ ပိုလာသည်။

မှန်သော်လည်း မနိုင်မနင်း လုပ်ရ ကိုင်ရသဖြင့် စိတ်ရှုပ် စိတ်ဖျက် ဖြစ်ကြ ရသည်။

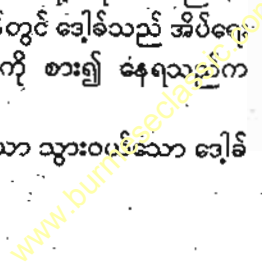
ကင်နရီရိုး၌ နေထိုင်ကြသူများသည် မြို့တွင်း၌ နေထိုင်ကြသူများ ထက် ပို၍ အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ ပထမ ဖြစ်စတွင်တော့ တုပ်ကွေးသည် သူတို့ထံ ကူးမလာ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးကျတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကျောင်းများ ပိတ်ထားရသည်။ ဘယ်အိမ်မှာမှ မဖျားသော သားသမီး၊ မဖျားသော မိဘ ဟူ၍ မရှိ။

တုပ်ကွေးများသည် သေစေနိုင်လောက်သည့် ရောဂါတော့ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ကလေးသူငယ်များ ကျတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံရတတ် သည်။ တုပ်ကွေးဝင်ချိန်ကျလျှင် ဆရာဝန် အားလုံး လက်မလည်အောင် အလုပ် များကြသည်။ ပြီးတော့ ကင်နရီရိုးက လူတွေကျတော့ ငွေရေး ကြေးရေး ပြဿနာ ရှိတတ်ပါသည်။

ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခဲသည် ဆေးကုသခွင့် ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး မဟုတ်။ ကင်နရီရိုးရှိ လူ အများက သူထံ လာပြီး ဆေးဝါး တောင်းကြသည်မှာလည်း သူတို့ အပြစ် မဟုတ်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တုပ်ကွေး ဝင်လာပြီ ဆိုလျှင် ဒေါ်ခဲသည် တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် လျှောက်သွားကာ အပူတိုင်းခြင်း၊ ဆေးဝါး ပေးခြင်း၊ စောင်များ ငှားခြင်းနှင့် အစားအသောက်များ ပို့ပေးခြင်း စသည်များကို လုပ်ရသည်။ သူ ရောက်လာ လျှင် အိပ်ရာ ပေါ်၌ လဲနေကြသော မိခင်များက နီရဲရဲ မျက်လုံးများဖြင့် ဆီး၍ ကြည့်ကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြသည်။ သူတို့ သားသမီးများ နေကောင်းလာဖို့ အတွက် ဒေါ်ခဲထံ တာဝန် အပြည့် ပေး၍ ပုံကြသည်။

အကယ်၍ သူ ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်တော့သည့် လူနာ ဆို လျှင် ဆရာဝန် တစ်ယောက်လောက်ထံ ဖုန်းဆက်၍ အကူအညီ တောင်း သည်။ သိပ် အရေးကြီးလျှင် သူ အကြောင်း ကြားသည့် ဆရာဝန်သည် ဘစ်ခါတစ်ရံတွင် ရောက်လာတတ်သည်။ အမှန်တော့ ကင်နရီရိုးတွင် မိ သားစုတိုင်းမှ လူနာတိုင်း အရေးတကြီး ကုသ ပေးဖို့ လိုအပ်သည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တုပ်ကွေးဖျား ဝင်နေချိန်တွင် ဒေါ်ခဲသည် အိပ်ရေး မဝ အိပ်ရ။ ဘီယာ သောက်ကာ ငါးသေတ္တာကို စား၍ နေရသည်က များ၏။

တစ်ရက်တွင် လီချိုး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ဘီယာ သွားဝယ်သော ဒေါ်ခဲ သည် ဆိုင် ထဲတွင် ဒိုရာနှင့် လာဆုံမိသည်။

“ရှင့် ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ” ဟု ဒိုရာက ပြောသည်။
 “ဟုတ်တယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြန်ပြောသည်။
 “လုံးဝ မအိပ်ရတာ တစ်ဖတ်လောက် ရှိနေပြီ”
 “ကျွန်မ သိတယ်။ တုပ်ကွေးကလည်း အတော် သောင်းကျန်းတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အချိန်ထိတော့ အသေအပျောက် မရှိဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တချို့ ကလေးတွေက ရောဂါ သိပ်ပြင်းတော့ အကျိတ်တွေ ထွက်လာတယ်။ ရန်ဆဲလ်တို့ ကလေးတွေ ဆိုရင် အကျိတ်တွေ ရောင်နေပြီ”

“ကျွန်မ အနေနဲ့ လုပ်ကိုင် ပေးနိုင်တာ ရှိရင် ပြောပါ။ တတ်အား သရွေ ကူညီရမှာပေါ့”

“ရှိတော့ ရှိတယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“လူတွေက သိပ်ကြောက်နေကြတယ်။ အားကိုးရာမဲ့သလိုလည်း ဖြစ်နေကြတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ ရန်ဆဲလ် မိသားစု သူတို့ ချော အလွန်ကို ကြောက်နေကြတာပဲ။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ နေရတာကိုပဲ မနေရလောက်အောင် ကြောက်နေကြတယ်။ တကယ်လို့ မင်း အားရင် ဒါမှ မဟုတ်လည်း မင်း ကောင်မလေးတွေ ထဲကပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ သူတို့ဆီ ခဏ လာနေပေးမလို့ ရမလား။ သူတို့ နားမှာ ထိုင်ရုံပါ”

ဒိုရာသည် ကြွက် တစ်ကောင်၏ ဗိုက်သားလို နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းပြီး မာစရာ ရှိလာလျှင် ကြိတ်ကျောက် တစ်လုံးလို မာကျောသော စိတ်ထား ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ဘဲရားဖလက်သို့ ပြန်ကာ သူ့ လူများအား စည်းရုံးသည်။ အမှန်တော့ အချိန်ကာလမှာ သူ့အဖို့ လုပ်ငန်း အဆင်ပြေချိန် မအားမလပ်သော ကာလ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ လုပ်သင့်သည်ကို မလုပ်ဘဲ မနေ။

ဂရိ ထမင်းချက်သည် ဆယ် ဂါလန်ဝင် ဒယ်အိုးကြီး တစ်လုံးဖြင့် စွပ်ပြုတ် ကောင်းကောင်း ပြုတ်သည်။ အမြဲတမ်း ပြည့်လျှံနေအောင် အဆက်မပြတ် ပြုတ်ပေးသည်။ မိန်းကလေးများကလည်း သူတို့ အလုပ်ကို ပုံမှန် လုပ်နေရင်းက ကင်နီရိုင်းမှ မိသားစုထံ အလှည့်ကျ သွား၍ စောင့်ပေးသည်။ သူတို့ သွားလျှင်လည်း စွပ်ပြုတ်များကို အိုးများ ချိုင့်များနှင့် သယ်ယူသွားကြသည်။

ဒေါ်ခင်ကိုလည်း မိသားစုများက အလွတ် မပေး။ လိုအပ်လာလျှင် ကူအညီ တောင်းကြသည်။ ဆေးဝါး တောင်းကြသည်။ အကြံဉာဏ် တောင်းကြသည်။ ဒေါ်ခင် ကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်သည့် အခါနှင့် ကြိုကြိုက်သည့် အခါ ဒိုရာက ဒေါ်ခင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ ဒေါ်ခင် ပေးသည့် ဆေးဝါးနှင့် အကြံဉာဏ် စသည်များကို မိန်းကလေးများမှ တစ်ဆင့် ပြန်ပို့ပေးသည်။

ဘဲရားဖလက် ဂေဟာရှိ လုပ်ငန်းကလည်း လက်မလည်အောင် ဆက်နေသည်။ စားသောက်ဆိုင် ထဲရှိ သီချင်းစက်သည် တစ်ချိန်လုံး နားမရသည် မရှိ။ တံငါ လုပ်သားများနှင့် စစ်သားများကလည်း အစဉ်သဖြင့် ဆန်းစိ၍ စောင့်နေကြရသည်။ မိန်းကလေးများကလည်း သူတို့ အလုပ်ကို ပျက်အောင် အားထုတ်၍ လုပ်ကြသည်။ အလှည့်ကျလာသည့် အခါတွင်လည်း စွပ်ပြုတ်အိုးများ၊ ချိုင့်များကို ဆွဲကာ ကင်နီရိုင်းရှိ ရန်ဆဲလ် မိသားစု၊ ကတ္တာသီ မိသားစု၊ ဖာရီယာ မိသားစုများထံ သွား၍ စောင့်ပေးကြသည်။ သွားသည့် အခါ မိန်းကလေးများသည် နောက်ဖေး တံခါးမှ ထွက်ကြသည်။ အစခါတစ်ရံတွင် မိန်းကလေးများသည် အိပ်မောကျနေသည့် ကလေး သူငယ်များအား စောင့်ရသဖြင့် သူတို့ပါ ရော၍ ကုလားထိုင်များ ပေါ်၌ အိပ်ပျော်သွားတတ်ကြသည်။

ဘဲရားဖလက်တွင် မိန်းကလေး အားလုံး မိတ်ကပ် မလိမ်းတော့။ သူတို့ အနေဖြင့် လိမ်းနေဖို့လည်း မလို။ လိမ်းဖို့လည်း အချိန်က မရ။ ဒိုရာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ အဘွားကြီးများထံ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရစဉ်က ဤနည်းကိုပင် သုံးခဲ့ရသည်ဟု ပြောပြသည်။ ဤအချိန် ကာလသည် ဘဲရားဖလက်မှ မိန်းကလေးများ အဖို့ အလုပ် အများဆုံး အချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် ကာလကို ကျော်လွန်သွားသည့် အခါတွင်လည်း လူတိုင်း အိမ်းသာကြလေသည်။

*

(၁၇)

သူ၏ သဘော ကောင်းမှုနှင့် ရင်းနှီး ဖော်ရွေမှုများကြောင့် ဒေါ်ခင်
မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ
အလွန် အထီးကျန် နိုင်သော လူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မက်ခင်
ဒေါ်ခင်၏ ယင်းအားနည်းချက်ကို အခြား လူများထက် ပို၍ သတိထားမိ
ရှိ၏။ လူအုပ်စု တစ်ခုကြား ရောက်နေပါလျက်နှင့် အမြဲတစေ အထီး
နိုင်သလို ဖြစ်နေသော ဒေါ်ခင်၏ အပြုအမူကို မက်ခင်က ကောင်းစွာ
သည်။

ဓာတ်ခွဲခန်း၌ မီးများ ထိန်ထိန် လင်းပြီး ခန်းဆီးများ ဖွင့်ကာ သီ
စက်မှ ရှောင်ဂျီယန် တေးသီချင်းများ ထွက်ပေါ်လာနေချိန်တွင် မက်ခင်
သူ နေထိုင်ရာ ငပေါများ နန်းတော် ထဲမှ နေ၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လေ့ ရှိသူ
ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဒေါ်ခင် ထံ၌ မိန်းကလေး အဖော် တစ်ယောက် ရှိနေသူ
လည်း သူ သိသည်။ ဤကြားထဲမှပင် သူ့ စိတ် ထဲ၌ ဒေါ်ခင် တစ်ယောက်
အထီးကျန် ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစား သိရှိရ၏။ ထိုမိန်းကလေးနှင့်
ဖက်၍ နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်လျက် ရှိသည့်ကြားမှပင် ဒေါ်ခင်သည်
ကျန်နိုင်လျက် ရှိသည်ဟု မက်ခင်၏ စိတ် ထဲတွင် ခံစားနေရ၏။

ဒေါ်ခင်သည် ညလူ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းသည် တစ်ညလုံး မီး
နေသည်က များသည်။ နေ့ခင်း နေ့လယ်ကျတော့လည်း သူ အိပ်သည်
မတွေ့ရ။ ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲမှ သီချင်းသံများသည် နေ့ရော ညပါ အချိန်
ထွက်ပေါ်လာနေသည်က များ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်
မှောင်မည်း နေတတ်သည်။ သူ အိပ်ပျော်နေပြီဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ
သို့သော်လည်း ကလေးများ၏ ဓမ္မတေးသံများသည် ပြတင်းပေါက်
တစ်ဆင့် အပြင်သို့ ထွက်လာတတ်၏။

ဒေါ်ခင်သည် အချိန် ရှိသမျှ ရှာဖွေ စုဆောင်းမှုကို ပြုနေသူ ဖြစ်သည်။
ပင်လယ်ကမ်းစပ် တစ်လျှောက် ဒီရေ တက်ချိန် ဆိုလျှင် သူ ရောထဲသွား
တတ်သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်းများနှင့် သဲ
သောင်ပြင်များသည် သူ့ ကုန်ပစ္စည်းများ စုပုံရာ ဌာနများ ဖြစ်သည်။ သူ
ရောင်း ချနေသော ပစ္စည်း အားလုံးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်၌
အစုလိုက် အပုံလိုက် ရှိနေသည်။ ပင်လယ် သတ္တဝါများနှင့် ပင်လယ်
အပွင့်အခက် အရွက်အလက်များသည် တစ်နေရာ၌ မရှိလျှင် တစ်နေရာ၌
ရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဒေါ်ခင်သည် သူ့ လိုချင်သော အရာ ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်ကို သိသူ
ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ လိုသော ပစ္စည်းကို သွား၍
မယူနိုင်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်။ သဘာဝက
အချို့ ပစ္စည်းများကို သိုလှောင် သိမ်းဆည်း ထားတတ်ပြီး အချိန်အခါ
သင့်မှသာ ထုတ်ပေးတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်
၍ ဒေါ်ခင်သည် ဒီရေ အတက်အကျ တစ်ခုတည်းကိုသာ သိဖို့ လိုသည်
မဟုတ်။ ဒီရေ ကျချိန်တွင် ဘယ်နေရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ကိုပါ နား
လည်ထားဖို့ လိုသည်။

ဒီရေ ကျလာချိန်တွင် သူသည် သူ၏ စုဆောင်းရေး ပစ္စည်းများကို
ထားပေါ် တင်သည်။ ဘူးများ၊ ပုလင်းများ၊ ခွက်များ၊ သားငါး မပုပ်မသိုး
အောင် ပြုလုပ်ရာ၌ သုံးသည့် ဆေးများနှင့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများသည်
သူ၏ စုဆောင်းရေး ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။ သူသည် ယင်းပစ္စည်းများနှင့်
အတူ သဲသောင်ပြင် သို့မဟုတ် သောင်ခုံ ကျောက်တန်း သို့မဟုတ် ကျောက်
ဆောင် ကျောက်စွန်းများ ဆီသို့ သွားသည်။ ထိုနေရာများသည် သူ ရလိုသည့်
ပင်လယ် သတ္တဝါများ စုဆောင်းရာ နေရာများ မဟုတ်ပါလော။

အခုလည်း ရေဘဝ အကောင်သေးများ အတွက် အမှာစာ ရောက်လာ
သည်။ ယင်းအမျိုးအစား ရေဘဝများကို ရနိုင်သည့် အနီးဆုံး နေရာသည်
လှောင်အိန်ဂျယ်လီ မြို့နှင့် ဆန်ဒီယာဂိုး မြို့ကြားရှိ လာဂျီလာမှ ကျောက်
ဆုံးကြီးများ ထူထပ်စွာ ဝန်းရံ နေသည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့
ကျောက်ရန် မော်တော်ကားနှင့် သွားလျှင် မိုင် ငါးရာခရီး ဖြစ်သည်။ သူ
ကျောက်သွားချိန်တွင် ဒီရေ ကျချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်ဖို့လည်း လိုသည်။

ရေဘဝ အကောင်ငယ်များသည် ကျောက်လုံးကြီးများ ကြားရှိ သဲ
ပြင် အောက်၌ ကပ်နေတတ်ကြသည်။ ငယ်ကလည်း ငယ်၍ ကြောက်လည်း

ကြောက်တတ်သည် ဖြစ်ရာ သူတို့သည် ပုန်းအောင်း၍ ရနိုင်သည့် လိုခေါင်းများ၊ ကျောက်တုံး အအုတ်အကွဲများနှင့် ရွှံ့တုံးများ ကြားတွင် ဝင်ကပ်နေတတ်ကြသည်။ သို့ပါမှလည်း ရှာဖွေ သတ်ဖြတ်ကြသူများနှင့် လှိုလုံးကြီးများ၏ ဘေးရန်မှ အကာအကွယ် ရနိုင်ကြ၏။

ဒီရေ ကျချိန်သည် ကြာသပတေးနေ့ မနက် ၅ နာရီ ၁၇ မိနစ်တွင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဒေါ်ခင်သည် မွန်ထရေးမှ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက် စောစောထွက်လျှင် ကြာသပတေး နံနက် အချိန်မီ ရောက်သွားနိုင်သည်။ သူ့အဖေနှင့် အဖော် တစ်ယောက်လောက် ခေါ်သွားချင်၏။ သို့သော်လည်း တိုက်ခတ်မှုဟု ဆိုရလေမည်လား မသိ။ လူတိုင်း လိုလိုပင် ခရီးသွားသူက သွားအလုပ်များသူက များ ဖြစ်နေသည်။

မက်ခဲတို့ လူစုမှာ ကာမဲလ် တောင်ကြားသို့ ဖား ဖမ်းထွက်နေသည်။ သူနှင့် အလွန် ရင်းနှီးသော မိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ အလုပ်၍ ကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သုံးဦးစလုံး အလုပ်ကိုယ် ရှိနေကြသဖြင့် သီတင်းပတ် ကြားရက်များတွင် ခရီး ထွက်၍ မရ။ ပန်းဆရာ ဟင်နရီမှာလည်း အလုပ် တစ်ခု ရှိနေသဖြင့် မအား။ ဟိုလ်မင်းစတိုးဆိုင်သည် စက်တံ ဖိနပ်များ ရောင်းချရာ၌ ရာသီချိန် ကျလျှင် ကိုဟန်ပြသမားကိုသာ ငှားထားသည် မဟုတ်။ တကယ် လက်တွေ့ စက်တံစီးပြသူကိုပါ ငှားထားသည်။ စတိုးဆိုင်၏ အပေါ်ဆုံးထပ် ခေါင်မိုး ပေါ်တွင် အလံတိုင် တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတိုင်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စက်တံ စီးသူပလက်ဖောင်း ရှိသည်။ စက်တံစီးသူသည် အလံတိုင်ကို ပတ်၍ ထိုပလက်ဖောင်း ပေါ်၌ စက်တံ စီးပြရသည်။

စက်တံ စီးသူသည် စတိုးဆိုင် ခေါင်မိုး ထက်ရှိ ပလက်ဖောင်းပေါ် စက်တံ စီးပြနေသည်မှာ သုံးရက်နှင့် သုံးည ရှိခဲ့ပြီး သူသည် ယခုကဲ့သို့ မရပ်မနား စီးပြနေသည်မှာ စံချိန်သစ် တင်ရန် ကြိုးပမ်းစေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်နှစ်က သူ တင်ထားခဲ့သည့် စံချိန်မှာ အရပ်အနား မရှိဘဲ နာရီပေါင်း ၁၂၇ နာရီမျှ စီးခဲ့သည်။ ယခုနှစ် ထိုထက် နာရီ ပိုရန် သူ အားထုတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ပန်းချီရာ ဟင်နရီသည် စက်တံ စီးသူ အပေါ် များစွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည်။ သူသည် ဟိုလ်မင်း စတိုးဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ရက်စိလျှံ၏ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ ထိုင်ကာ စက်တံစီးသူအား မျက်ခြည်မပြတ် စောကြည့်နေသည်။ သူသည် များစွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ၏။ စက်တံစီးသူ

ဟူသော ပန်းချီကား တစ်ခု ဖြစ်မြောက်ရန် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်စက် စေရမည်။

ဟင်နရီ အဖို့ စတိုးဆိုင် ခေါင်မိုး ပေါ်၌ စက်တံစီးသူ ရှိနေသည့် ကာလပတ်လုံး မြို့ထဲမှ ဘယ်ကိုမျှ သွားလိမ့်မည် မဟုတ်။

သူသည် ရက်ဒီဝီလျံ ဓာတ်ဆီဆိုင်၏ ရှေ့ကွယ် မျက်ကွက် အနံ့ကို ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ကာ စက်တံ စီးသူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စိတ်ဝင်စားကြည့်နေသည်။ သူ့ အနေဖြင့် ဒေါ်ခင်နှင့် အတူ လာဂျီလာသို့ လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင် တစ်ယောက်တည်း သွားရပေတော့မည်။ ဒီရေသည် ဒေါ်ခင်အား စောင့်ဆိုင်းနေလိမ့်မည် မဟုတ်။

မနက် စောစော အိပ်ရာမှ ထလာသော ဒေါ်ခင်သည် သူ ယူရမည့် ပစ္စည်းများကို စုသည်။ သူ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို လွယ်အိတ် တစ်လုံးနှင့် ထည့်သည်။ ပင်လယ် သတ္တဝါ ဖမ်းဆီး စုဆောင်းရေး ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကို အခြား လွယ်အိတ် တစ်လုံးနှင့် ထည့်သည်။ ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်း အပြီးတွင် ခေါင်းပြီးသည်။ မှတ်ဆိတ်မွေး ရှင်းသည်။ သူ့ခဲတံများမှာ ရုပ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ် ထဲတွင် အသင့် ထည့်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ မှန်ပြောင်းမှာလည်း ကုတ်အင်္ကျီနှင့် တွဲချိတ်ထားသည်။

သူသည် လင်ပန်းများ၊ ပုလင်းများ၊ မှန်ချပ်များ၊ ဆေးဝါးများ၊ ရော်တာရှူးဖိနပ်ကြီးများနှင့် စောင် တစ်ထည်ကို ကားနောက်ခန်းထဲ ထည့်သည်။ သူသည် မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက်တွင် သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးရက် ကြာမျှ မဆေးကြောဘဲ ပစ်ထားခဲ့သော မီးဖို ထဲမှ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို ကပျာကယာ ဆေးကြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါး အားလုံးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဆော့ခတ်ခြင်း တော့ မပြု။ နံနက် ကိုးနာရီ ထိုးသည့် အခါ သူ့ကားသည် ခရီးလမ်း ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။

သူသည် ကားကို မြန်မြန် မမောင်း။ လမ်းတွင် မကြာခဏ ရပ်ပြီး အသားသွတ် ဟင်တာဂါ မှန်ကို ဝယ်စားသည်။ လိုက်ဟောက်စ် ရိပ်သာလမ်း ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားနေခိုက်တွင် တွေ့ရသော ခွေးတစ်ကောင်ကို လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ခွေးကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ မွန်ထရေးမြို့ ထဲမှ ထွက်မလာမီက ဆားလွန်သဖြင့် ဟိုလ်မင်း၏ ဆိုင်၌ ဝင်ထိုင်ကာ အသားညှပ် ပေါင်မုန့် ဓား၍ ဘိယာ သောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ဆိုင် ထဲတွင် ကပျာဆရာ ဘလေးဆီဒယ်

နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့သေးသည်။ ကဗျာဆရာက သူ့အား ပြောလိုက်သည်။ စကားများကို သူ ပြန်၍ ကြားယောင်မိ၏။

“ခင်ဗျား ဘီယာ အလွန် ကြိုက်တဲ့ လူပဲ။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ခင်ဗျားဟာ ‘ဘီယာနွားနို့’ မှာသောက်ရတဲ့ ဘဝ ရောက်တော့မှာ သေချာနေပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ လောင်းကြေး စားကြေး ပြောရဲတယ်ဗျာ”

ထိုစကားသည် ပြောင်နောက်ပြီး ပြောလိုက်သည့် စကားမှန်း သိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစကားသည် သူ့အား ခေါင်း ရှုပ်အောင် လုပ်လျက် ရှိ၏။ ကဗျာဆရာ ပြောလိုက်သည့် ‘ဘီယာနွားနို့’ သည် ဘယ်လို အရသာ မျိုးပါလိမ့်။ သူသည် ဘီယာ သောက်တိုင်း ဘီယာနွားနို့ကို သတိရမိသည်။ ဘီယာနွားနို့တွင် နွားနို့က ခဲသွားသလား။ သကြားကော ထည့်သလား။ သူသည် ဘီယာနွားနို့ကို ခေါင်း ထဲမှ ထုတ်၍ မရ။

ထိုစဉ်က သူသည် ငွေရှင်းပေး အပြီးတွင် ဆိုင် ထဲမှ သစ်သီးဖျော်ရည် ကော်ကို တစ်ချက်မျှ စိတ်ဝင်စားကြည့်မိသည်။ ဘီယာနွားနို့ကို မှာ၍ သောက် ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ အကယ်၍ သူ သောက်ချင်စိတ် ရှိပါကလည်း သူ့ကို သိသူ မရှိသော နေရာမျိုး ရောက်ပါမှ မှာသောက်သင့်သည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။ သို့သော်လည်း စဉ်းစားစရာ တစ်ခုက ရှိပြန်သည်။ အကယ်၍ မုတ်ဆိတ်နှင့် လူစိမ်း တစ်ယောက်က ဘီယာနွားနို့ မှာသောက်လျှင် ဆိုင် ထဲရှိ လူများက ရဲကို တိုင်ကြားလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ မုတ်ဆိတ်နှင့် နှင့် လူ တစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင် လူတွေသည် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ချင်ကြ၏။

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူ တစ်ယောက်အား ဘာကြောင့် မုတ်ဆိတ်မွေး ထားတာလဲဟု မေးသည် ဆိုပါတော့။ မိမိ သဘောကျ၍ မိမိ ကြိုက်စား ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖြေရုံသာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း လူအများသည် အမှန် ပြောခြင်းကို မကြိုက်ကြ။ သူတို့ အနေဖြင့် ကျွန်တော့် မေးစေမှု အမာရွတ်ကြီး တစ်ခု ရှိနေတာ မမြင်စေချင်လို့ မရိတ်ပစ်တာပါဟု လိမ်ညှပ် ပြီး ပြောစေချင်ကြ၏။

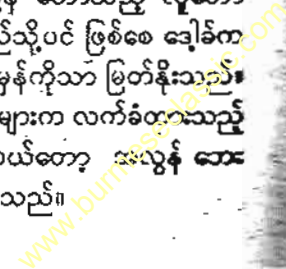
သူ မေ့၍ မရသေး။ ခေါ်ခံ ရှိကာဂို တက္ကသိုလ်၌ နေခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။ သူသည် ဒုတိယ ကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အလုပ် အဆမတန် အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်လေ့ ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် မြေ ကျင် ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု သွားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု အကြံ ပေါ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကျောပိုးအိတ် တစ်လုံး လွယ်ကာ အင်ဒိုယာနား ခြည် ချယ်၊ ကင်တပ်ကီ ပြည်နယ်၊ မြောက်ကာဂိုလိုင်းနား ပြည်နယ်နှင့် ကျော်ရီ ဟာ ပြည်နယ်များမှ ဖြတ်ကာ ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ် အထိ ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့သည်။ သူသည် လယ်သမား၊ ယာသမားများ၊ တောင်ပေါ်သား များ၊ တံငါသည်များ စသည့် လူတန်းစား ပေါင်းစုံ ကြားမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ နေရာတိုင်းမှ လူအများက ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ခြေကျင် ခရီး ခြည်ကြီး ထွက်လာရတာလဲဟု မေးကြသည်။

အမှန်ကို ချစ်သော မြတ်နိုးသော ခေါ်ခံသည် အမှန် အတိုင်း ရှင်းလင်း ပြောပြရန် အားထုတ်သည်။ သူ့ အနေဖြင့် တောပိုင်း ဒေသကို လက်တွေ့ ကျကျ တွေ့လို မြင်လို၍ ဖြစ်ကြောင်း မြေနဲ့ မြက်နဲ့များ ရလို၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုက်တွေ၊ သစ်ပင်တွေကို ကြည့်လို၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ ခြင်းမှာ တခြား နည်းဖြင့် သွားလာစရာ မရှိ၍ ဖြစ်ကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောပြသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောသည့် အတွက် လူတွေက သူ့အား သဘော ကျကြ။ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ ခေါင်း တခါခါ လှုပ်သည်။ မင်း လိမ်ပြော နေတာကို ငါတို့ သိပါတယ်ကွာဟု ပါးစပ်က မပြောသော်လည်း ပြောနေ သည့်နယ် ရယ်ကြသည်။ အချို့ လူများကတော့ သူတို့၏ သားသမီးများ ရှိမဟုတ် သူတို့ မွေးထားသည့် ဝက်များ အတွက် စိုးရိမ် ပူပန်ကြသဖြင့် သူတို့ အနီးအနား၌ မရပ်နားဘဲ ခရီး ဆက်ရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူသည် အမှန်အတိုင်း ပြောပြခြင်းကို ရုပ်ဆိုင် ဖြစ်လိုက်သည်။ သူ အခုလို ခြေကျင် လာခြင်းမှာ လောင်းကြေးနှင့် လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ နိုင်လျှင် ဒေါ်လာ တစ်ရာ ရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုအခါ လူတိုင်းက သူ့အား သဘော ကျကြသည်။ သူ့စကား ကို ယုံကြည် လက်ခံကြသည်။ သူ့အား ညစာ ကျွေးသည်။ အိပ်စရာ နေစရာ ထားသည်။ နေ့လယ်စာ ထုတ်ပေးလိုက်ကြရုံမျှမက ကံကောင်းပါစေဟုပင် ကျောင်း ပေးလိုက်သေးသည်။ သူ့အား အလွန် တော်သည့် လူတော် တစ်ယောက်ဟုလည်း တွေးကြဟန် ပြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ခေါ်ခံက တော့ ယခု အချိန်ထိ အမှန်ကိုသာ ချစ်သည်။ အမှန်ကိုသာ မြတ်နိုးသည်။ သူ့တစ်စလည်း ယင်းချစ်ခြင်း မေတ္တာမျိုးသည် အများက လက်ခံထားသည့် မေတ္တာမျိုး မဟုတ်မှန်း သူ သိသည်။ တကယ်တော့ အလွန် ဘေး နှစ်ရာယ် ကြီးသည့် အချစ်မျိုးမှန်းလည်း သူ သိသည်။

ဒေါ်ခင်သည် ဟမ်ဘာဂါ စားဖို့ အတွက် ဆလောင်းနတ်စံ၌ ရပ်နားခြင်း မပြု။ သို့သော်လည်း ဂွန်ဇာလက်စံ၊ ကင်းစီးတီးနှင့် ပါဆိုရီဘဲလ်တိုတို့ ရပ်နားသည်။ ဆန်တာမာရီယာတွင် သူသည် ဟမ်ဘာဂါ စား၍ ဘီယို သောက်သည်။ ဆန်တာဘာဘရာ ရောက်သည့် အခါတွင်မူ စွပ်ပြုတ် ဆလတ်ရွက်နှင့် ပဲ၊ အသားကြော်၊ အာလူးကြော်၊ ဒိန်ခဲနှင့် ပေါင်မုန့် စသော များစားကာ ကော်ဖီ သောက်သည်။ စားသောက်ပြီးသော် ဓာတ်ဆီ ဖြူသည်။ အိမ်သာ ဝင်သည်။ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ သူ့ကားကို စစ်ဆေး ပြုပြင်နေသည့် အချိန်တွင် ဒေါ်ခင်သည် မျက်နှာ သစ်သည်။ မုတ်ဆိတ်ကို ဖြီးသည့် သူ့ ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည့် အခါ ကားကြို စီးသူများက သူ့ အစောင့်မျှော် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တောင်ဘက် သွားမှာလား မစ္စတာ”

ဒေါ်ခင်သည် အဝေးပြေး လမ်းမကြီးများ ပေါ်၌ ခရီး အများကြီး သူ့ ခဲ့ဖူးသည်။ ကားကြို လိုက်ချင်သူများနှင့် တွေ့လျှင် အလွန် သတိထား ရွေးရသည်။ အကယ်၍ တင်သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပါကလည်း အကြီး သွားမှာ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောထားဖို့ လိုသည်။ အကယ်၍ မိမိ ခေါ်ဝဲ သူသည် မိမိအား စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် ပြုလာပါမူ သူ့အချက်ချင်း မောင်းချမှ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်သည် ကားကြို လိုက်ချင်သူများအား အကဲခတ်သည်။ သူ့အဆင် ပြေလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော မျက်နှာ ပိန်ချောင်ချောင်၊ အပြာရောင် ဝတ်စုံနှင့် နယ်လှည့် အရောင်းသမားဟန် ပေါက်နေသည့် လူအား ရွေးလို သည်။

ထိုလူက ဒေါ်ခင်အား မနှစ်မြို့သည့် မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက် လှ ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား တောင်ဘက် သွားမှာလား မစ္စတာ” ဟု မေးသည်။

“သွားမယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“သိပ်အဝေးကြီးတော့ မသွားဘူး”

“ကျွန်တော် လမ်းကြိုလိုက်ချင်လို့”

“ဝင်ထိုင်လေ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

သူတို့ ဗင်တူရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ခင်သည် ကားကို ခုတ် တဖြုတ် ရပ်နားရန် စိတ်ကူး ရှိလာသည်။ ညစာ စားပြီးစ ဘီယို သောက် ချင်စိတ် ပေါ်လာ၍ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ပါလာသော အဖော်သည်

အချိန်ထိ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောသေး။ ဒေါ်ခင်သည် ကားကို လမ်းဘေး ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘီယို သောက်ဦးမလား”

“ဟင့်အင်း” ဟု ကားကြိုစီးသူက ပြောသည်။

“အရက် သောက်ပြီး မော်တော်ကား မောင်းတာဟာ သိပ်ပြီး ကောင်း တဲ့ စိတ်ကူး မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ စကား ပြောဖို့တော့ ဝန်မလေးဘူး။ ခင်ဗျား အသက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘော့ ထားထား။ ဘယ်လိုပဲ လုပ်လုပ် အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အခု ဟာက ခင်ဗျားမှာ ကား တစ်စီး ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ကားဟာ အရက်မူးသမား ယာဉ်မောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ဆိုရင် လူသတ် လက်နက် တစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ပထမတော့ ဒေါ်ခင်သည် အံ့အားသင့်နေသည်။

“ကဲ... ကိုယ့်လူ ကား ထဲက ဆင်းပေတော့” ဟု ဒေါ်ခင်က လေအေး စာလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာဗျ”

“ငါ တစ်ကနေ တစ်ဆယ် အထိ ရေမယ်။ အချိန်မီ ကားပေါ်က ဆင်းရင် ဆင်း။ မဆင်းရင် မင်း နှာခေါင်းရိုး ကျိုးသွားအောင် လက်သီးစာ တွေးရလိမ့်မယ်။ ကဲ... တစ်... နှစ်... သုံး...”

ကားကြို စီးသူသည် တံခါးကို ကသောကမျော ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ သို့သော်လည်း အပြင် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အော်ကြီး အစ်ကျယ် လုပ်လာသည်။

“ကျုပ် ရဲ့ တစ်ယောက်” ရှာပြီး တိုင်မယ်။ ခင်ဗျားကို အဖမ်းခံရ အောင် လုပ်မယ်” ဟု ကြိမ်းမောင်းသည်။

ဒေါ်ခင်သည် ကားရှေ့ ဘူး ထဲမှ ဝက်အူလှည့်ကြီးကို ဆွဲထုတ်သည်။ သူ ဧည့်သည်သည် ဒေါ်ခင် ဘာ လုပ်နေသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစ်ချိုးတည်း လစ်သည်။

ဒေါ်ခင်သည် ဆိုင်ကောင်တာ ဆီသို့ ဒေါသတကြီး လျှောက်သွားသည်။ ရွှေရောင် ဆံပင် ပိုင်ရှင် အလှမယ် ကောင်တာ စားပွဲထိုး အမျိုးသမီး အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

“ဘာ သောက်မလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဘီယိုနားနို့” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“ဘာ”

ဒေါ်ခင်က ထပ်ပြောသည်။ အမျိုးသမီးကလည်း ထပ်မေးသည်။

“ဘာလဲရှင်။ နောက်နေတာလား”

“ဒေါ်ခင် အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြနေ၍ မဖြစ်မှန်း သိသည်။

“ငါ့မှာ ဆီး ရောဂါ ရှိနေတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဆရာဝန်က ဘီယာ နို့ သောက်ရမယ်လို့ ပြောထားလို့။ သူ ခိုင်းစင်အတိုင်း သောက်နေရတာ”

အမျိုးသမီးက ပြုံးနေသည်။

“အို... ကျွန်မက ရှင် နောက်နေတယ် ထင်လို့” ဟု ပြောသည်။

“ဘီယာနို့ကို ဘယ်လို စပ်ရမယ် ဆိုတာကို ကျွန်မကို ပြောပြလေ။ ကျွန်မ လုပ်ပေးမှာပေါ့။ ကျွန်မက ရှင် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတာ သိမသိဘဲ”

“မမာတာမှ သိပ်ကို မမာမချာ ဖြစ်နေတာ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“ဖျော်ရည်ခွက် ထဲကို နွားနို့ နည်းနည်း ထည့်။ ဘီယာပုလင်း တစ်ဝက်ရော။ သကြား မထည့်နဲ့။ အဲ... ဟုတ်ပြီ။ ဖန်ခွက် ထဲကို တစ်ဝက် ထည့်လိုက်။ ဒီကိုပေး”

ဖန်ခွက် ရသည့် အခါ ဒေါ်ခင်က မြည်းကြည့်သည်။ သိပ် မဆိုးပဲ ဆုံးဖြတ်သည်။ အရသာသည် ချဉ်စုတ်စုတ် အောက်သိုးသိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကြည့်ရတာတော့ အရသာ ရှိမယ် မထင်ဘူး” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

“သောက်နေကျ လူ အဖို့တော့ သိပ်ပြီး မဆိုးပါဘူး” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“ငါ ဘီယာနို့ သောက်လာခဲ့ရတာ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ”

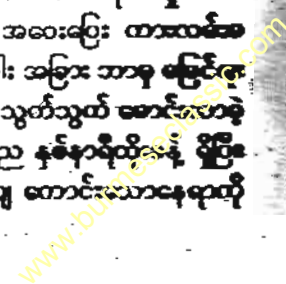
*

(၁၈)

ဒေါ်ခင်သည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းသာသာပင် မောင်းသည်။ ဗင်တူရာသို့ ရောက်စဉ်ကတည်းက သူ နောက်ကျနေပြီကို သတိ ထားခဲ့မိသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း နေသည် အတော်ကြီး ကျသွားပြီ။ ကာဗင်တာရီယာသို့ ရောက်သော အခါ အချိန် ပို၍ နောက်ကျနေသည်ကို သိလာသည်။ ကာဗင်တာရီယာတွင် သူသည် ဒိန်ခဲညှပ် ပေါင်မုန့်ကိုသာ စားသည်။ အိမ်သာ ခဏ ဝင်၍ အပေါ့အပါး သွားသည်။ သူ အနေဖြင့် လော့အိန်ဂျယ်လီ မြို့ ရောက်ခါမှ ညစာ စားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသဖြင့် ကာဗင်တာရီယာတွင် အချိန် မဖြုန်းတော့ဘဲ ခရီး ဆက်သည်။ သူ လော့အိန်ဂျယ်လီသို့ ရောက်သောအခါ နောင်နေပြီ။

သူသည် ကားကို မြို့ ထဲသို့ မောင်းခဲ့ပြီး သူ စားနေကျ ဆိုင်၌ ရပ်တန့်သည်။ ကြက်သားကြော်၊ အာလူးပြုတ်၊ ဘီစကွတ်နှင့် ပျားရည်၊ ပြီးတော့ ဝိတ်မုန့်နှင့် ဒိန်ခဲ စသည်များကို မှာ၍ ညစာ စားသည်။ သူ ဓာတ်ဘူးထဲတွင် ကော်ဖီ အပြည့် ထည့်ခိုင်းသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်ညှပ် ပေါင်မုန့် ခြောက်ခုနှင့် ဘီယာ ဝယ်သည်။ မနက်ဖြန် မနက်စာ စားဖို့ ကြိုတင် ဝယ်ယူထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညပိုင်း ကားမောင်းရသည်မှာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိပဲ ထပ်မံနန်းကျင်တွင် ကြည့်စရာ ခွေးများလည်း မရှိ။ အဝေးပြေး ထားလေအခါတွင် လမ်းမီးများနှင့် သူ ကားမီးများမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှ မမြင်ရ။ ဒေါ်ခင်သည် သူ ခရီးလမ်းဆုံ အတွက် ကားကို ခပ်သွတ်သွတ် မောင်းလာခဲ့သည်။ လာဂျီလာသို့ ရောက်သွားသည့် အခါ ည နှစ်နာရီထိုးနဲ့ ပိုပြီး နေသည် မြို့တွင်းမှ ဖြတ်ကာ ဒီရေ အတက်အကျ ကောင်းသာနေရာကို

အုပ်စိုးထားသည့် ကျောက်ကမ်းပါး ဆီသို့ တောက်လျှောက် မောင်းခဲ့သည့် ထိုနေရာ ရောက်သော် ကားကို ရပ်၍ အသားညှပ် ပေါင်မုန့် တစ်ခု စားကာ ဘီယာ အနည်းငယ် သောက်သည်။ ထို့နောက် ကားမီးများကို ပိတ်၍ ဝန်ပေါ်တွင် ခပ်ကွေးကွေး လှဲကာ အိပ်သည်။

သူ့တွင် နာရီ ရှိဖို့ မလို။ ဒီရေ အတက်အကျ ကြားတွင် အရေလုပ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဒီရေ ပြောင်းပစ် ဖြစ်စဉ်ကို အိပ်နေသည့် ကြားမှပင် စိတ် ထဲက သိသည်။ အရက် တက်စွာ တွင် သူ အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ ရှေ့မှန်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သော ဒီရေသည် ကျစ ပြုနေလေပြီ။ သူသည် ကော်ဖီ အနည်းငယ် သောက်ကာ ပေါင်မုန့် သုံးခု စားသည်။ ပြီးတော့ ဘီယာကို တဝ မော့သည်။

ဒီရေသည် မသိမသာ ကျဆင်းသွားနေသည်။ စောစောက မြေပြင်နေသော ကျောက်လုံးကြီးများသည် အပေါ်သို့ ထိုးတက်လာနေကြသကဲ့သို့ ပင်လယ်ပြင် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည့် အခါ အချို့ နေရာများတွင် အိုင်ကလေးများ ထားခဲ့သည်။ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် ပေါင်းပင်၊ မြက်များ၊ ရေညှိများ၊ ရေမြှုပ်များနှင့် အရောင် မျိုးစုံ ဖြာနေသည့် အရာဝတ္ထု မျိုးစုံ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းများ သလှ၏။ ကွဲအပ်နေသည့် ခရုများ၊ ကမာခွံ အရိုးခွံ အစအနများ၊ ခြေသလက်သည်းများ၊ ပင်လယ်ပြင်၏ ထူးဆန်းသော သူသန်မြေဟု ဆိုလောက်၏။ လက်ရှိ သတ္တဝါများကတော့ စာပျော်တပါး မြူးတူး ပြေးလွှတ် ရှိကြလေသည်။

ဒေါ်ခင်သည် သူ ရော်ဘာ ဖိနပ်ကို စီးကာ မိုးကာဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည့် ရေပုံးများ၊ အိုးများနှင့် သံကုတ်ကို ယူသည်။ အသားညှပ် ပေါင်ထုပ်ကို အိတ်ကပ် တစ်ဖက်တွင် ထည့်၍ ဓာတ်ဘူးကို အခြား အိတ်တစ်ဖက်တွင် ထည့်သည်။ ထို့နောက် ရေ ထဲသို့ ဆင်းကာ ဆုတ်ခွာ သွားသော ပင်လယ်ပြင် နောက်မှ လိုက်၍ သူ့ အလှစ်ကို လုပ်သည်။ သူ့သင်္ဘော ကျောက်လုံးကြီးများ ကြား၌ လှည့်လည်ကာ သူ လိုချင်သော သားကောင် ရှာဖွေသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို သူ့ လက် တစ်ဖက်သည် လျှင်လျှင် သွက်လက်စွာ ရေ အောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားတတ်သည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သော အခါ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသော ရေဘဝဲကောင်ပေါက် စသည် ယက်ယက် ယက်ကန် ဖြစ်ကာ သူ့ လက်ထဲ ပါလာသည်။

ရေဘဝဲကောင်သည် အားထုတ်၍ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ မည်းနက်နက် ကျိဉ္ဇူ၍ အရည်များကို ဒေါ်ခင်၏ လက် ပေါ်သို့ ထွေးချသည်။ ဒေါ်ခင်သည် သူ့ မိထားသော ရေဘဝဲကောင်ကို ပင်လယ်ရေ အဆင်သင့် ထည့်ထားသည့် အိုး ထဲသို့ ထည့်သည်။ အခုမှ အိုးထဲ ရောက်သွားသော ရေဘဝဲသည် အလွန် ဒေါသ ကြီးနေသည့် ဖြစ်ရာ သူ့ အရင် ရောက်နှင့်နေသော ရေဘဝဲကောင်များအား တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုသည်။

ဒေါ်ခင် အဖို့ကတော့ ထိုနေ့သည် သားကောင် ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးရာ၌ အဆင်အပြေဆုံးသော နေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ သူ လိုချင်သော ရေဘဝဲ အကောင်ငယ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်နှစ်ကောင် ရသည်။ သွားရင်း ဟန်လွှဲသဘော ဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသည့် အခြား သတ္တဝါ မျိုးစုံမှာလည်း သူ့ သစ်သားပုံးကြီး ထဲတွင် ရာနှင့် ချီ၍ ရှိနေပြီ။

သူသည် ဒီရေ ဆုတ်ခွာ သွားရာ နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။ လုပ်စရာ ရှိသည်များကို ဆက်လက် မတ်တတ် လုပ်သွားသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် နံနက်ခင်းသည် ပီပြင်စွာ ပေါ်လာသည်။ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် နေသည် တက်လာသည်။ ရေပြင် အကျယ်သည် ကိုက်ညီစွာ ရာခန့် ရှိသည့် ဖြစ်ရာ ရေညှိများ၊ မှော်ပင်များ၊ နွယ်ပင်များ ကပ်နေသည့် ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင် အများအပြားကို ပီပြင် ပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့နေရ၏။ ဒေါ်ခင်သည် သူ့ သတ်မှတ်ထားသည့် ရေ အစပ်ထိတော့ ရောက်အောင် သွား၍ ရှာဖွေခြင်း ပြုသည်။

သူ့ လိုချင်သော သတ္တဝါများကို သူ့ လိုချင်သလောက် အရေအတွက် အထိ ရခဲ့ပြီးပြီ။ ကျန် အချိန်သည် သူ့ စိတ်ဝင်စားစရာ အရာဝတ္ထုများနှင့် ပင်လယ် သတ္တဝါများကို လေ့လာ ကြည့်ရှုသော အချိန် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျောက်တုံးကြီးများ အောက်ခြေနှင့် ကြားများကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုသည်။ ဒီရေ ရေအိုင်ကလေးများ အတွင်းမှ လှုပ်ရှား နေကြသော သတ္တဝါငယ်များနှင့် အပင်ငယ်များကို ကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ့ သတ်မှတ်ထားသည့် နယ်နိမိတ် ရေစပ်၏ အပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။

ရေအောက်တွင် မှော်ပင် ဒိုက်ပင်များသည် ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သန္တာကောင်များသည် ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများ ထက်တွင် နွယ်ကပ် နေကြသည်။ ရေပြင်သည် နိမ့်ချည် တစ်ခါ၊ မြင့်ချည် တစ်လှည့် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ မှော်ပင်၊ ဒိုက်ပင်များနှင့် ရေညှိများ တွယ်တပ်နေသည့် ကျောက်ဆောင် နှစ်ခု ကြားတွင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အရာဝတ္ထု တစ်ခု၊ တစ်ခါ

တစ်ရံတွင် ရေထဲ၌ မျောပါလာသည့် ပေါင်းပင် နွယ်ပင်များ ဖြတ်သွားသည့် အခါ ထိုအရာဝတ္ထုကို ဖုံးကွယ်သွားတတ်သည်။

ဒေါ်ခင်သည် ခပ်ချော်ချော် ဖြစ်နေသော ကျောက်တုံးကို ဖက်တွယ်ဖြတ်တက်သည်။ အခြား တစ်ဖက်သို့ သတိ ထား၍ လျှောဆင်းသည်။ ထို့နောက် မှော်ပင်များကို လက်နှင့် ဖယ်၍ ကြည့်သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တသွားသည်။ သူ့အား ပြန်ပြီး ဗောကြည့်နေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် မျက်နှာ။ ဆံပင်တွေက မည်းမည်း။ မျက်နှာက ဖွေးဖွေး။ မျက်လုံး အစုံပွင့်နေသည်။ ဆံပင်များသည် ရေ ထဲတွင် လွင့်မျောနေကြသည်။ မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကျောက်ဆောင် ကြား၌ ညှပ်နေသဖြင့် အပြင်ရုတ်တရက် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိ။ နှုတ်ခမ်းများ ဟနေသဖြင့် သွားများ ပေါ်နေသည်။ မျက်နှာထားကတော့ ငြိမ်သက် အေးဆေးလျက် ရှိ၏။ ရေအောက်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်၍ မျက်နှာသည် ပို၍ လှနေသည်။ ဒေါ်ခင်သည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို မိနစ် အတန် ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ထင်၏။

သူသည် လက်ကို ဖြည်းဖြည်းသာ မြှောက်လိုက်သည်။ အညှိုးရော ဒိုက်ပင် တစ်ထွေးသည် ရေ ထဲ၌ မျောလာပြီး မိန်းကလေး၏ မျက်နှာအုပ်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်၏ နှလုံးသည် ပြင်းစွာ ခုန်လျက် ရှိရှိမျှမက လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး တင်းကျပ်လာသည်။ သူသည် သူ့ ရေပုံး သူ့ ရေအိုးနှင့် သူ့ ကုတ်များကို ပြန်ကောက်ကာ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လှည့်သည်။ ကမ်းခြေဆီသို့ ပြန်လျှောက်သည်။

ကမ်းပေါ် ရောက်သည့် အခါ သဲပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ ခြေထောက်မှ ရှူးဖိနပ်များကို ချွတ်သည်။ အိုး ထဲမှ ရေဘဲဗူးသည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ကွာလွှားစေရန် တွန်းထိုး ရုန်းကန်နေပြန်သည်။ ဒေါ်ခင် နား ထဲသို့ ဂီတသံ ဝင်လာသည်။ သာယာ အေးမြသည့် ပလွေသံ ဖြစ်၏။ ကြားနေရသည်မှာ နားဝင် ချို့လှပါဘိခြင်း။

ဒေါ်ခင်၏ လက်များသည် ကြက်သီးမွှေးညင်း ထလာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လာသည်။ မျက်စိ ထဲတွင် မိန်းကလေး၏ အလှကို မြင်လာသည် မိန်းကလေး၏ အလှကို မြင်လာသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်လုံး အစုံသည့် မီးခိုးရောင်၊ ကြည့်လင် ဝင်းလှနေသည်။ ရေ ထဲ၌ လွင့်မျောနေသော ဆံပင်များသည် မျက်နှာကို ဖုံးသွားလိုက် ပြန်ခွာလိုက် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုဖြူကွင်းသည် ဘယ်တော့မှ ပျောက်သွားလိမ့်မည် မထင်။

သူသည် ထိုနေရာတွင် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ထိုင်နေသည်။ သောင်ခုံ ကျောက်တန်းများ ဆီသို့ ပြေးလာ ရိုက်ခတ်စ ပြုနေပြီ။ ဒီရေပြန်တက်တော့မည့် အရိပ် လက္ခဏာကို ပြနေခြင်းပေတည်း။ သို့သော်လည်း ဒေါ်ခင်၏ နား ထဲတွင် တေးဂီတသံကိုသာ ကြားယောင်နေသည်။ ဦးနှောက် ထဲ၌ မှုတ်နေသည့် ပလွေသံ။

အသံ တစ်သံသည် သူ့အား သတိ ပြန်ဝင်လာအောင် လှုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ ရှေ့မှ သူ့အား မိုး၍ ရပ်နေသော လူ တစ်ယောက်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ငါး များနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ရေ သတ္တဝါတွေ ကောက်နေတာ”

“ဘယ်လို သတ္တဝါတွေလဲ”

“ရေဘဲပေါက်ကလေးတွေ”

“ခင်ဗျား ပြောနေတာ။ ရေသူရဲကောင်တွေကို ပြောနေတာလား။ တွန့်တော် သိသလောက်တော့ ဒီဘက်မှာ အဲဒီ ကောင်တွေ မရှိပါဘူး။ တွန့်တော် ဒီမှာ နေလာတာ ကြာလှပြီ”

“ဒါကတော့ ရှာမှပဲ တွေ့မှာပေါ့။ မရှာဘဲ ဘယ် ရမလဲ” ဟု ဒေါ်ခင် ထဲ တွေ့တွေ့ငေးငေး မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ” ဟု ထိုလိုက ပြောသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား”

ဒေါ်ခင်သည် ပလွေသံကို နား ထဲမှ ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို သူ့ အမြင် အာရုံ ထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ ခန္ဓာထိုက်တွင်းမှ တုန်ရင် လှုပ်ရှားမှုကို နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီအနီးအနားမှာ ရဲစခန်း ရှိသလား” ဟု မေးသည်။

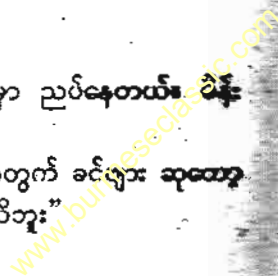
“မြို့ ထဲမှာပဲ ရှိတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သောင်ခုံ ကျောက်တန်း ပေါ်မှာ အလောင်း တစ်လောင်း တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘယ် နေရာမှာလဲ”

“ဟိုဘက်မှာ ကျောက်တုံး နှစ်တုံး ကြားမှာ ညှပ်နေတယ်။ ဝဲနံရံကလေး တစ်ယောက် အလောင်း”

“ဟာ... ဒီလိုဆို အလောင်း တွေ့တဲ့ အတွက် ခင်ဗျား ဆိုတာမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်လောက် ပေးသလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်ခင်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ ပစ္စည်းများကို စုဆောင်း သိမ်းဆည်းသည်။

“ရဲ့ကို ခင်ဗျားပဲ သတင်း ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် နည်းနည်း ငှက်မကောင်းလို့”

“အလောင်း မြင်တော့ သွေးလန်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမျိုးတဆိုးတယ်” ဒေါ်ခင်အား နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဆုကို ခင်ဗျားပဲ ယူလိုက်ပါ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး”

သူသည် မော်တော်ကား ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့ ခေါင်း ထဲတွင် ပလွေသံကို ကြားနေရဆဲ။

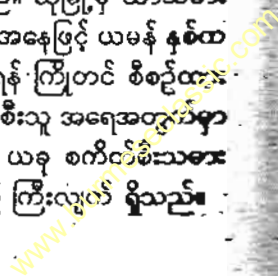
*

(၁၃)

ထိုလိမ္မန်း စတိုးဆိုင်၏ စက်တံသမား အစီအစဉ်သည် လူအများအား များစွာ ဆွဲဆောင်လျက် ရှိသည်။ စက်တံသမားသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း နေ့ရောညပါ ခေါင်မိုး ပေါ်က မဆင်း။ အချိန် ရှိသမျှ အလံတိုင်ကို တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် လှည့်၍ စက်တံ စီးနေသည်။ ညပိုင်း ရောက်လျှင်လည်း တစ်ရစ်စက်ပတ် လည်နေသော သူ၏ မည်းမည်း အရိပ်ကို မြင်နေကြရသဖြင့် သူ့အောက်သို့ ဆင်း၍ မနားကြောင်း လူတိုင်း သိနေကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ညကျလျှင်တော့ စက်တံ စီးနေသည့် ပလက်ဖောင်း ပေါ်၌ သံမဏိတိုင် တစ်ချောင်း စိုက်ထူထားပြီး စက်တံစီးသမား၏ နှုတ်ကိုယ်ကို သံမဏိတိုင်တွင် တွဲကာ သားရေကြီးပြားဖြင့် ချည်ထားသည်။ ထိုအချက်ကို လူတိုင်းက သိကြ၏။ သို့သော်လည်း သူ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မထိုင်ဘဲ အမြဲတစေ လှုပ်ရှားနေသည်ကို သိမြင်နေကြသဖြင့် ညပိုင်း နောက်ခါမှ သံမဏိတိုင်နှင့် တွဲချည်ထားခြင်းကို အပြစ် တစ်ခုဟု မသတ်မှတ်ကြတော့ပေ။

စက်တံသမားအား ကြည့်ရန် အတွက် ဂျိမ်းစ်ဘတ်ဂ် မြို့မှ လူများလည်း လာကြသည်။ ဂရိုင်းပိုင် ဘက်မှာ လူများလည်း လာကြသည်။ ငရိုင်းနတ်မြို့ ဘက်မှ လူများလည်း လာကြသည်။ ထိုမြို့မှ ယာသမားများသည် ကြီးများ အသင်းကလည်း စက်တံသမား အနေဖြင့် ယမန် နှစ်ထမ်းကိုသာ ချိုးနိုင်ခဲ့ပါက လာမည့် နှစ်တွင် ငှားရန် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည်။ ထိုအချိန်က အလံတိုင်ကို ပတ်၍ စက်တံစီးသူ အရေအတွက်မှာ များများစားစား မရှိ။ ဤအခြေအနေတွင် ယခု စက်တံစီးသမားဖြစ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေသဖြင့် များစွာ နာမည် ကြီးလွယ် ရှိသည်။

ဟိုလ်မန်းသည် သူ၏ စွန့်စား လုပ်ဆောင်မှု အောင်မြင်သည့် အတွက် များစွာ ဝမ်းသာ အားတက်နေသည်။ ဤရက်များ အတွင်း ဆိုင်ရှိ ပစ္စည်းများ အားလုံး အလိုလို အရောင်း တက်လျက် ရှိ၏။ လမ်းမ ပေါ်တွင်လည်း ခေါင်မိုး ပေါ်မှ စက်တံသမားကို ရပ်ကြည့်နေသည့် လူထု ပရိသတ်ကလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။

ဒုတိယ နေ့တွင် စက်တံစီးသမားသည် သူ့အား တစ်စုံတစ်ဦးမှ အဝေးမှ နေ့၍ လေသေနတ်နှင့် ပစ်နေသည်ဟု လူကြိုမှ တစ်ဆင့် အောင် သို့ အကြောင်း ကြားသည်။ ဆိုင်ကြော်ငြာ ဌာနမှ တာဝန် ရှိသူများမှ ချက်ချင်း ခေါင်းများကို သုံး၍ စဉ်းစား ကြံဆကြသည်။ ထိုအခါ ပစ်ခတ် နေသည့် နေရာနှင့် ပစ်နေသူကို သိတော့သည်။

စက်တံသမားအား လေသေနတ်နှင့် လှမ်း၍ ပစ်နေသူမှာ ဒေါက်တာ မဲရီဗေးလ် ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ ရုံးခန်း၏ ခန်းဆီးများ နောက်တွင် ပုန်း၍ ပစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဟိုလ်မန်း စတိုးဆိုင်မှ တာဝန် ရှိသူများမှ သူ့ နာမည်ကို လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ခြင်း မပြု။ သူကလည်း နောက်ထပ် မပစ်တော့ဟု ကတိ ပေးသည်။ တကယ်တော့ သူသည် မြို့ပေါ်တွင် လူများပြီး ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပါလော။

ပန်းချီဆရာ ဟင်နရီကတော့ ရက်ဒ်ဝီလျ်၏ ဓာတ်ဆီဆိုင် ကုလား ထိုင်မှ လုံးဝ မထ။ သူသည် စက်တံ စီးသူ၏ အခြေအနေကို ဒဿနိက အမြင်ဖြင့် ချဉ်းကပ် လေ့လာလျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဒေါက်တာ အိမ်တွင် ပလက်ဖောင်း တစ်ခု ပြုလုပ်ကာ ကိုယ်တိုင် စက်တံစီး ကြည့်မည် ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

မြို့ ထဲရှိ လူတိုင်း လိုလိုပင် စက်တံသမားကြောင့် အနည်းနာ အများ ဆိုသလို အကောင်း အဆိုး နှစ်မျိုးကို ခွဲဝေ ခံကြရသည်။ စက်တံ သမားနှင့် ဝေးရာ နေရာများမှ ဆိုင် အားလုံး အရောင်းအဝယ် ကျဆင်းကုန် သည်။ လူအများသည် မန်း၏ ဆိုင် အနီးသို့ ရောက်နေကြသဖြင့် ဤ ရက်များ အတွင်း ဟိုလ်မန်းဆိုင် တစ်ဆိုင်တည်းသာလျှင် အရောင်း အတတ် ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မက်ခ်နှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် ခေါင်မိုးပေါ် အဝတ် တက်၍ စက်တံသမားအား ခဏတစ်ဖြုတ် ရပ်ကြည့်ကြသည်။ ထိုနောက် သူတို့ နန်းတော်သို့ ပြန်သည်။ သူ ကျွန်တော့် အလုပ်၏ အနှစ်သာရလုံးဝ ရှာမတွေ့ကြ။

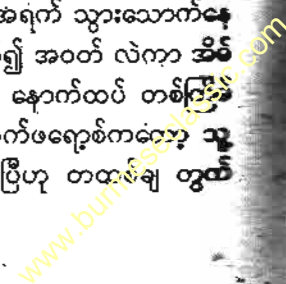
ဟိုလ်မန်း စတိုးဆိုင်မှ လူများသည် ဆိုင်ပြတင်းပေါက် နားတွဲ နှစ်ဖက်အိပ် ခုတင်ကြီး တစ်လုံး ချကာ အိပ်ရာများ ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်

ထားသည်။ စက်တံသမားသည် ကမ္ဘာ့ စံချိန်ကို ချိုးအပြီးတွင် အောက်သို့ ဝင်းလာမည်။ အဝတ်များ မလဲဘဲ စက်တံများကိုပင် မရွတ်ဘဲ အိပ်ရာ ပေါ် အိပ်မည်။ အိပ်ရာ ပေါ်ရှိ မွေ့ရာ ခြေရင်းတွင်မူ ရောင်းချေးနှင့် တုန် အမှတ်တံဆိပ် ကတ်ပြားကို ချိတ်ထားသည်။

ယခု အချိန်တွင် တစ်မြို့လုံးရှိ လူများသည် ဤစက်တံသမား အကြောင်းကိုသာ ဝေဖန် ဆွေးနွေး နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီး တစ်မြို့လုံးအား စိတ်အနှောင့်အယှက် စားနေသော ပြဿနာ တစ်ခု ရှိနေသေးသည်။ လောလောဆယ်တွင်မူ ထို ပြဿနာ မည်သူမှ မပြောကြ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယင်းပြဿနာသည် နှုတ်ငါး၏ စိတ်ကို ခြောက်လှန့်နေသည်။ စကော့ချီ ပေါင်မုန့်ဖို ထဲမှ နန်းဖုံးကိတ် တစ်လုံး ဆွဲ၍ ထွက်လာသော မစ္စက်ထရီလက်သည် ယင်း ပြဿနာကို စဉ်းစားလာသည်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ဆိုင်ထဲမှ မစ္စတာ ဘာလ်သည်လည်း ယင်းပြဿနာကိုပင် စဉ်းစားနေသည်။ ဝီလီဘီ ဆိုင်မှ ထောင်မလေး သုံးယောက်ကလည်း ယင်းပြဿနာကို စဉ်းစားမိတိုင်း ကျိတ် ရယ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်မှ ထုတ်ဖော်၍ ပြောရဲသူ တစ်ဦး မရှိပေ။ စိတ်ယောက်မှ မရှိ။

ဤပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ အခြား လူများထက် ပို၍ သောက နောက်နေသူမှာ မြို့ထဲတွင် လူတော် တစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ် ပြုထား နေသူမှာ ရစ်ချက်ဖရော့စ် ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဤပြဿနာသည် သူ့အား ခြောက် လှန့်လျက် ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညတွင် သူသည် ဤကိစ္စ အတွက် ပူပန် သောက ရောက်နေသည်။ ကြာသပတေးနေ့ ညကျတော့ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ များမငြိမ် ဖြစ်လာသည်။ သောကြာ ညကျတော့ အရက်မူးကာ သူ မိန်းမ နှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ သူ မိန်းမသည် တစ်ခဏမျှ ငိုကြွေးကာ နောက်ပိုင်းတွင် ပုပ်ပျော်ချင်ဟန် ဆောင်နေသည်။

အတန်ကြာသော် အိပ်ရာ ပေါ်မှ သူ ယောက်ျား ဆင်းပြီး မီးဖိုခန်းထဲ သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ နောက်ထပ် အရက် သွားသောက်နေ ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနောက် တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ အဝတ် လဲကာ အိမ် ထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။ သူသည် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ထိုင်၍ ငိုသည်။ အချိန်မှာ ညဉ့်နက်လှပြီ။ မစ္စက်ဖရော့စ်ကတော့ သူ့ ယောက်ျားသည် ဒိုရာ၏ ဘဲရားဖလက်သို့ သွားပြီဟု တထုတ်ချ တွတ် နှစ်သည်။

ရစ်ချက်ဖရော့စ်သည် ထင်းရှူးပင်များ ကြားရှိ လမ်း အတိုင်း တောကုန်း ပေါ်မှ ဆင်းကာ လိုက်ဟောက်စ် ရိပ်သာလမ်းသို့ သွားသည်။ ထိုလအဆုံးသို့ ရောက်သော် ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကာ ဟိုလမ်းဆုံး ဆိုင်သို့ တက်သည်။ သူ အိတ်ကပ် ထဲတွင် ပါလာသည့် အရက်ပုလင်းကို ထုတ်၍ ဆိုင်ထဲ မဝင်မီ တစ်ကျိုက် မော့သည်။ လမ်းမီးများသည် ခပ်မှိန်မှိန်။ ထဖြူလုံး ငြိမ်ဆိမ်နေသည်။ လမ်းများ ပေါ်တွင် လူသူ ဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ ရစ်ချက်ဖရော့စ်သည် လမ်းလယ်ကောင်၌ ရပ်ကာ အသို့ မော့ကြည့်သည်။

အလင်းရောင်း ဝိုးတဝါး အောက်၌ လှုပ်ရှားနေသော စက်တံသစ်ကို မြင်နေရ၏။ သူသည် ပုလင်း ထဲမှ အရက်ကို တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သည်။ သူသည် ပါးစပ်ကို လက်ဝါး နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာပြီး “ဟေး” ဟု အော်လိုက်သည်။ အပေါ်မှ ထူးသံ မကြားရ။ “ဟေး” ဟု ထပ်အော်ပြန်သည်။ ပြီးထဲဘက် ဘေးမှ ရဲများ လမ်းပေါ် ထွက်လာ မလာ လှည့်ကြည့်သည်။

အပေါ်မှ ပြန်အော်သံ ကြားရသည်။ “ဘာ လှုပ်ချင်လို့လဲ”
“ခင်များ အိမ်သာ တက်ချင်ရင် ဘယ်လို လုပ်သလဲ” ဟု ရစ်ချက်ဖရော့စ်က ပြန်အော်မေးသည်။

“ကျွန်တော့် ဆီမှ ပုံး တစ်လုံး ရှိတယ်”

ရစ်ချက်ဖရော့စ်သည် နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နောက်သို့ လှည့်ကာ လာလမ်း အတိုင်း ပြန်သည်။ လိုက်ဟောက်စ် ရိပ်သာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဝင်ကာ ထင်းရှူးပင်များ ကြားအတိုင်း တောင်ပေါ် ပြန်တက်သည်။ သူ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သည်။ အဝတ်များ ပြန်လဲသည်။ သူ မိန်းမတစ်ယောက် နေသည်ကို သူ သတိ ထားမိ၏။ အိပ်ရာထဲ ဝင်သည့် အခါ သူ မိန်းမတစ်ယောက် သူ လှဲသာအောင် ဘေး တစ်ဖက်သို့ တိုးပေးသည်။ ရစ်ချက်ဖရော့စ်သည် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး စကား တစ်ခွန်း ပြောသည်။

“သူ ဆီမှာ သံပုံး တစ်ပုံး ရှိတယ်ကွ”

*

(၂၀)

နောက် နေ ထန်းတစ်ဖျားခန့်တွင် တီဖို့ဒ် ထရပ်ကားသည် ကင်နရီရီးသို့ အောင်မြင်စွာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက် မြည်သံ ပေးကာ ခေါင်းပင် မြက်ပင်များကို နင်းခြေပြီး လီချိုး၏ ဆိုင်နောက်ဘက်ရှိ သူ့နေရာတွင် ပြန်ဆိုက်လိုက်သည်။ မက်ခ်တို့ လူစုသည် ထရပ်ကား၏ ရှေ့ဘီးများအောက်တွင် တုံးများ ပြန်ခုကာ မူလ အနေအထား အတိုင်း ပြန်ထားပေးသည်။ ငါး ဂါလန်ဝင် တိုင်ကို ထဲမှ ဓာတ်ဆီ လက်ကျန်ကို ပုံး တစ်လုံးဖြင့် ပြန်ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ဖား ထည့်ထားသည့် ဂုန်နီအိတ်များကို ကျောပိုးပြီး ဝပေါများ နန်းတော်သို့ ပြန်ကြသည်။

သူ လူများ မီးမွှေး နေခိုက်တွင် မက်ခ်သည် လီချိုး ထံသို့ အလည် သွားသည်။ ထရပ်ကား ငှားသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ သူတို့ ခရီး၏ အောင်မြင်မှုကို ထုတ်ဖော် ပြောကြားသည်။ သူတို့နှင့် အတူ ဘေး ရာပေါင်း များစွာ ပါလာခဲ့သည်ဟုလည်း အသိ ပေးသည်။ လီချိုးက ချီးမွမ်းသည်။ မရှောင်သာ မတိမ်းသာ၍ ကြားနေရမည့် စကားများကို ဆက်ဆက် နားထောင်သည်။

“ကျုပ်တို့တော့ အတော်ကြီးကို ပွဲသွားပြီ” ဟု မက်ခ်က ပြောသည်။ “ဒေါ်ခင်က ဖား တစ်ကောင်ကို ငါးဆင့်နှုန်း ပေးမှာ ဆိုတော့ ဒေါ်လာ တစ်ထောင် ရမှာ သေချာတယ်”

လီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ရမည့် ငွေက စံချိန် မြင့်လှသည်ကို လှည့်လည်ကြည့်သည်။

“ဒေါ်ခင်က ခရီး ထွက်သွားတယ်ဗျာ” ဟု မက်ခ်က ပြောသည်။ “အခု ကျုပ်တို့ ရလာတဲ့ ဖားတွေကိုသာ မြင်ရင် သူ သိပ်ပျော်မှာ”

www.burmeseclassic.com

လီက ခေါင်း တစ်ချက် ထပ်ညှိတ်သည်။ ဒေါ်ခဲ ခရီး ထွက်သွားသည်ကို သူ သိသည်။ မက်ခဲ ပြောနေသည့် စကား ဘယ် ရောက်မည်ကိုလည်း သိနေသည်။

“အဲဒီတော့ဗျာ နည်းနည်း ခွကျတာပေါ့” ဟု မက်ခဲက ညည်းသည်။ “ကျုပ်တို့မှာက လတ်တလော အခက်အခဲလေး ရှိနေတော့တာ”

“ဝိစကီ မိရီဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား” ဟု လီချုံးက ပြောကာ ပြုံးသည်။ မက်ခဲ ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာသည်။ “ကျုပ်တို့မှာ ဘာပြုလို့ ဝိစကီ မရှိရမှာလဲဗျာ။ အကောင်းစား ဝိစကီ ကျုပ်တို့မှာ ရှိနေတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။ ဂါလန်နဲ့ကို ရှိတာဗျာ။ သိလား” ဟု ရှူးရှူးရှားရှား ပြောသည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုပါ” ဟု လေသံ ပျော့ပျော့နှင့် ဆက်ပြန်သည်။ “ကျွန်တောင်တွေက ခင်ဗျားဆီ သွားပြောဖို့ တိုက်တွန်း နေကြလို့”

လီက ပြုံးသည်။

“ဒီလိုပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ အားလုံး ဆာနေကြတယ်။ စားစရာကလည်း ပြောင်နေတော့ အခက်အခဲ ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ” ဟု မက်ခဲက ဆက်ပြောသည်။ “ခင်ဗျားလည်း သိနေတာပဲ။ ဖား တစ်တောင် ငါးဆင့် ဆိုတော့ ဖား အကောင် နှစ်ဆယ် ဆိုရင် တစ်ဒေါ်လာပဲ။ အခု ဟာက ကျုပ်တို့ကလည်း သိပ်ဆာ။ ဒေါ်ခဲကလည်း မရှိ ဖြစ်နေတော့ ဒီလို စဉ်းစားမိတယ်။ ခင်ဗျားလည်း မဆုံးအောင်ပေါ့လေ။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ဖား အကောင် အစိတ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားက တစ် ဒေါ်လာ ပေး။ ခင်ဗျား လက် ထဲမှာ အမြဲ ဖား ငါးကောင် ရမယ်။ အဲဒါ...”

“မိပေးနိုင်ဘူး” ဟု လီက ပြောသည်။ “ငွေမိရီဘူးလေ”

“လီကလည်းဗျာ။ ကတ်သီးကတ်သတ် လုပ်နေပြန်ပြီ။ ကျုပ်တို့ လာက ငွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပစ္စည်းလေး ဘာလေးပါ။ ကျုပ် ခင်ဗျားဝှမ်းရင်ပြဲမယ်။ ဒေါ်ခဲ ပြန်လာရင် သူ့ အတွက် ကျုပ်တို့က ပါတီပွဲလေး တစ်ပွဲ လုပ်ပေးချင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆီမှာ အရက်ကတော့ အလှူပယ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဒင်း... ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ မရှိတာက ကြော်ဖို့ ချက်အသားလေး ဘာလေးပေါ့။ ဒေါ်ခဲက အလွန် သဘောကောင်းတဲ့ လူ တယောက်ပါ။ ခင်ဗျား သိသင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျား မိန်းမ သွားကိုက်တဲ့ အဆေး ဘယ်သူ ပေးလဲ။ သူပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

မှန်သည်။ လီ အပေါ် ဒေါ်ခဲ၏ ကျေးဇူးများ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လီ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေမှာ တခြား မဟုတ်။ သူ့ အပေါ် ဒေါ်ခဲ၏ ကျေးဇူး

များ ရှိနေသည့် အတွက် မက်ခဲအား လိုချင်သည့် ပစ္စည်း အကြွေး ပျော်ချမည် ဟူသော အချက်မှာ သူ ဝေဖန် သုံးသပ်၍ မရနိုင်သော အချက် ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ ဖားတွေ ပေးထားမယ် ဆိုတာကလည်း အပေါင်စာချုပ် လက်မှတ် ထိုးပေးပြီး ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး လီရာ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ကျုပ်တို့က ပစ္စည်းကို ခင်ဗျားရဲ့ လက်ထဲ ထည့်မှာပါ။ ဖား အကောင်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ငါးကောင် တိတိ ပေးမှာပါ။ တန်ကြေးက တစ် ဒေါ်လာ တန်ပါတယ်။ ပစ္စည်း ယူရင်လည်း တစ် ဒေါ်လာဖိုးထက် ပိုမယူပါဘူး။ ပါတီပွဲကျတော့ ခင်ဗျားလည်း လာနိုင်ပါတယ်”

လီ၏ စိတ်သည် ကြောင်အိမ် ထဲမှ ဒိန်ခဲနဲ့ ရနေသော ကြက် တစ်ကောင်၏ နှာခေါင်း ရှုံ့ချည် ပွချည် ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ချီတုံချတုံ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အခု ပုံ ဆိုလျှင် အမှားအယွင်း ဖြစ်စရာ မရှိဟု ထင်သည်။ တရား ဥပဒေ ဘောင်လည်း ဝင်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဒေါ်ခဲနှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသော ကိစ္စ ဖြစ်၍ ဖားများသည် ငွေ ဖြစ်နေသည်။ ပေးထားသည့် ဈေးနှုန်းကလည်း မြင့်သည်။ သူ့ အနေနှင့် နှစ်ဆ မြတ်နိုင်သည်။ တစ်ခုပဲ ရှိ၏။ မက်ခဲတို့ လူစုတွင် ဖားများ တကယ် ရှိ မရှိ အတိအကျ သိဖို့သာ လို၏။

“နင်တို့ ဖားတွေကို ငါတို့ သွားကြည့်မိလေ” ဟု နောက်ဆုံးတွင် လီက ပြောသည်။

ငပေါများ နန်းတော် ရှေ့တွင် လီသည် ဝိစကီ တစ်ခွက် သောက်ရသည်။ ရေစို နေသော ဖားအိတ်ကြီးများကို စစ်ဆေး ကြည့်ပြီး မက်ခဲ ပြောသည့် အတိုင်း အလဲအလှယ် လုပ်ဖို့ သဘောတူသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ ဘက်က ဖား အသေများကို မယူ။ အရှင်များကိုသာ ယူမည်ဟု တောင်းဆိုသည်။ မက်ခဲသည် ဖား အကောင် ငါးဆယ် ရေတွက်ပြီး သံပုံး တစ်လုံး တွင် ထည့်သည်။ လီနှင့် အတူ သံပုံးကို ဆွဲ၍ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ပြန်လိုက်သွားသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ကြက်ဥနှင့် မပါင်မုန့် နှစ် ဒေါ်လာဖိုး ရသည်။

လီသည် လုပ်ငန်း တစ်ခု လုပ်သည့် အခါတိုင်း ရောင်းဖို့နှင့် အပျော်ရ သွက်ဖို့ အမြဲ မျှော်လင့်ချက် ထားသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ကြွားတူးကြီး တစ်လုံး ထုတ်ကာ ဖားများကို ထည့်၍ ကုန်စိမ်းများ ကြား၍ ထားလိုက်သည်။ အခကြေးငွေ အဖြစ် လက်ခံထားသော ဖားများ ပျော်ပျော်

ပါးပါး နေနိုင်ကြစေရန် ဘူး အပေါ်မှ ရေစို ဂုန်နီအိတ် တစ်လုံး အုပ်ထားလိုက်သည်။

လုပ်ငန်းသည် လျင်မြန်စွာပင် တွင်ကျယ်လာသည်။ အပြင်သို့ အညောင်းပြေ သဘောဖြင့် ထွက်သွားသော အက်ဒီသည် ဖား နှစ်ကောင်နှင့် ပစ္စည်း တစ်ခု ဝယ်လာသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဂျိုးစ်သည် ဖား တစ်ကောင် လျှင် ကိုကာကိုလာ တစ်ဘူးနှင့် ရနေရာမှ တန်ဖိုး ဖား နှစ်ကောင် ဖြစ်သွားသဖြင့် ဒေါသပုန် ထလျက် ရှိ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကုန်ဈေးနှုန်း ကတော့ တက်မြဲတိုင်း တက်သွားနေသဖြင့် အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြရသည်။

ဥပမာ ပြရလျှင် အသား ဆိုပါတော့။ အကောင်းဆုံး အသား တစ်ပေါင်လျှင် ဖား ဆယ်ကောင် ပေးရ၏။ နောက်ပိုင်းကျတော့ လီချိုးထဲ ဖား ဆယ်နှစ်ကောင် တစ်ဝက် ရမှ ရောင်းမည်ဟု ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် မက်မိုသီး သံဘူး ဈေးသည်လည်း တက်လာသည်။ တစ်ဘူးကို ဖား ရှစ်ကောင်း ပေးမှ ဝယ်လိုရသည်။ လီချိုးသည် စားသုံးသူများ အပေါ် အကွက်ကောင်း တစ်ခုနှင့် ချုပ်ကိုင် ထားတတ်သူ ဖြစ်၏။

ယခု လက်ရှိ သူ လက်ခံ ကျင့်သုံးနေသည့် ငွေကြေး စနစ်ကို အခြား ဈေးသည်များက ဘယ်နည်းနှင့်မှ နှစ်သက် လက်ခံကြလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို လီချိုးက သေချာပေါက် သိနေသည်။ အကယ်၍ မက်မိုသီး လူစု အသား လိုချင်သည် ဆိုပါက သူတို့သည် လီချိုး ဆိုင်မှ တစ်ဝက် အခြား ဝယ်စရာ ဆိုင် မရှိ။ လီချိုး၏ ဆိုင်၌သာ လီချိုး ဆိုသည့် ဈေးဝယ် ပေး၍ ဝယ်ကြရမည် ဖြစ်၏။

ဟေ့ဟေ့သည် အဝါရောင် ပိုးလက်စည်းလေး တစ်စုံ လိုချင်နေသူ မှာ ကြာပြီ။ သူ သွားဝယ်သည့် အခါ လီချိုးက တစ်စုံလျှင် ဖား သုံးဆယ့်ငါး ကောင် ပေးရမည်။ မပေးလိုလျှင် တခြား ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ဟု ပြောသည်။ လောဘ၏ အတိတ်သည် အပြစ် ကင်းစင်ပြီး ချီးကျူးအပ်သော အရာနှင့် အဝယ် လုပ်ငန်း ကြားသို့ မသိမသာ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ နာကြည်းဖွယ် ကောင်းသည်။ ဆိုးဝါး ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံနှင့် ဆက်ဆံမှုများသည် အစုလိုက် အပုံလိုက်ဖြစ်လာသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် လီချိုး၏ စက္ကူကြေး ကြီး ထဲတွင်လည်း ဖားများသည် အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖြစ်လာလျက် ရှိ၏။

ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်နေသော ဆိုးဝါးမှုများသည် မက်မိုနှင့် အပေါင်းအသင်းများအား ထိထိခိုက်ခိုက် နှစ်နှစ်နာနာ ဖြစ်သည် အထိတော့

စားသောက် ဝါးမျိုးခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဟုမူ သူတို့ လူစု သည် ကုန်သည်များ မဟုတ်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုများကို ရောင်းချနေသော ကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် တိုင်းထွာ ကြသူများ မဟုတ်။ သူတို့သည် သူတို့၏ အတ္တများကို အစွန်း မရောက်အောင် ထိန်းသိမ်း၍ နေသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ မေတ္တာတရားများကို ငွေကြေး တန်ဖိုးနှင့် ချင့်တွက်ကြသူများလည်း မဟုတ်။

လီချိုးသည် သူတို့အား စီးပွားရေး ခေါင်းပုံဖြတ်ရာ လူ တစ်စု၏ အဖြစ် မြင်ထားသည်ကို သူတို့ မသိ မဟုတ်။ သိကြသည်။ ထိုအသိကြောင့် စိတ်တော့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြရ၏။ သို့သော်လည်း များများစားစား မဟုတ်။ အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဗိုက် ထဲရှိ ဝိစကီ ပေါ်မှ နုတ်စာနှင့် ယင်းနံနက်စာ၏ အပေါ်ရှိ ဝိစကီ ပေါ်၌ ရှိနေသည့် နှစ်ဒေါ်လာ တန် ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥများသည် သူတို့၏ စိတ်နှလုံးကို တည်ငြိမ်အောင် အေးဆေးအောင် ဖန်တီး ပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အိမ် ထဲရှိ ကိုယ်ပိုင် ကုလားထိုင်များ တွင် ထိုင်ကာ ငါးသေတ္တာဘူး ထဲမှ နွားနို့ကို အသောက် သင်နေသော အချစ်ကလေး” အား စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ တကယ်တော့ အချစ်ကလေးသည် ပျော်ရွှင်သော ခွေး တစ်ကောင် အဖြစ် ဘဝ နှစ်တည်သွားဖို့ ကံကြမ္မာက အဆုံးအဖြတ် ပေးထားပြီးပြီ ဖြစ်၏။

ဤအိမ် ထဲတွင် လူ ငါးဦးမျှ ရှိကြသည် ဖြစ်ရာ တစ်ဦးချင်း စီ၌ ခွေး လေ့ကျင့် သင်ကြားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောတရား တစ်မျိုးစီ ရှိ တားကြသည်။ ယင်းသဘောတရားများသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု လုံးဝ မတူ ခြားကြ။ များစွာ ကွဲပြား ခြားနားကြသည် ဖြစ်ရာ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ဖို့ကတော့ လားအလာ ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အချစ်ကလေးသည် ဘယ် လေ့ ကျင့် သင်ကြားမှုကို မည်မည်ရရ မတတ်မြောက်ဘဲ ကြီးပြင်းသွားရမည့် နေအထားသည် ရှိနေသည်။

ခွေးမကလေးသည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပါးနပ် လိမ္မာသည်။ သူသည် သူ့အား လာဘ်ထိုးခဲ့သူ၏ အိပ်ရာ ပေါ်၌ အိပ်သည်။ သူတို့ လူစု သည် ခွေးမလေးအား ကျွေးဖို့ အတွက် တစ်ခါတစ်ရံ အခိုးအငှက် ထွက်ကြရ သည်။ အားလုံးပင် ခွေးမလေး၏ ခင်မင်မှုကို တစ်ဦးက တစ်ဦးသက် ဝိုက် ရှိထားရန် လုံးပန်းကြသည်။ မကြာခင် ဆိုသလို စကား ဝယ်စိတ်တိုင်း သည်း လူတို့ ငါးယောက်သည် ခွေးမလေးအား စည်းကမ်းတကျ မထိုင်

တတ်အောင် သင်ကြား ပေးကြရန် သဘောတူကြသည်။ သို့သော်လည်း စည်းကမ်း ရှိအောင် လုပ်ရမည့် နည်းလမ်းများကို ဆွေးနွေး ရွေးချယ်ကြ သည့် အခါ မူလ ရည်ရွယ်ချက်သည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူတို့ အားလုံး ခွေးမလေးကို ချစ်ကြသည်။ ခွေးမလေး စွန့်ထားသည့် ကြမ်းပြင် ပေါ်မှ သေးအိုင်များကို မြင်လျှင် ခွေးမလေးကို ပို၍ ခင်မင်ထ ကြသည်။ ခွေးမလေး၏ ပါးနပ်မှုနှင့် လှပမှုများကို ကြည့်ကာ အရာ မှာ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ခွေးမလေး အစား မတန်တစ ကျွေးကြသည်။ အကယ်၍သာ ခွေးမလေးသည် သူ တထက် ပို၍ အသိဉာဏ် မရှိခဲ့ပါမူ သူတို့ ကျွေးသည့် အစားအစာများ သတ် သေဖို့ရာ အကြောင်း ရှိ၏။

ဂျမ်းစ်သည် ခွေးမလေး အတွက် အိပ်ရာကို နာရီအိုကြီး ချိတ်ဆွဲ ထ သည့် အောက်၌ လုပ်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း ခွေးမလေးက မအိပ်။ အိပ်ချင်သူနှင့် အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်သည်။ အိပ်ပြန်တော့လည်း အေးအေးဆေး ဆေး အိပ်သည် မဟုတ်။ စောင်တွေကို ဝါးပစ်သည်။ မွှေ့ရာများကို ကို ဝစ်ပစ်သည်။ ခေါင်းအုံးများ ထဲမှ အမွှေးများကို အပြင်ထွက်လာအောင် ဖြူ သည်။ ခွေးမလေးသည် သူ့ သခင်များနှင့် အမြဲတစေ ကမမြင်းကြော ဆွဲ လည်း ရှိသည်။ သူတို့ကတော့ ခွေးမလေး၏ တတ်သိ နားလည်မှုများ အုံ့သြကြသည်။ မက်ခိက ခွေးမလေးအား အတတ် မျိုးစုံ တတ်အောင် သင်ကြားပေးမည်ဟု ရည်မှန်းထားသည်။

သူတို့သည် မွန်းလွဲ တစ်ချိန်တွင် စုဝိုင်း၍ ထိုင်ကာ ဆေးလိပ် သောက် လိုက်၊ တွေးလိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊ အိုး ထဲမှ အရက်ကို ထည့်သောက်လိုက် နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေကြသည်။ အရက် သောက်တိုင်းလည်း သိပ်ပြီး မသောက် ဖို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတိပေးသည်။ ဤအရက်သည် ခွေး မအတွက် ရည်စူး၍ ဝယ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအချက်ကို မိနစ်တို သတိရကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း နိုးဆော်ကြသည်။

“သူ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်လာမည်လို့ မှန်းသလဲ” ဟု အက်ဒီက မေးသည်။

“ခါတိုင်းလို ဆိုရင်တော့ ရှစ်နာရီ ကိုးနာရီလောက် ဆို ပြန်ရော တာပဲလကွာ” ဟု မက်ခိက ဖြေသည်။ “အခု တို့ စဉ်းစားရမှာက အခု အတွက် ပါတီပွဲကို ဘယ်အချိန် ပေးမလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ငါကတော့ သူ့ ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“အေး... ထို့လည်း အဲသလိုပဲ သဘောရတယ်” ဟု ကျန်လူက သဘောတူကြသည်။

“သူ မောချင် မောလာမှာကွ” ဟု ဟေဇယ်က ပြောသည်။ “သူ ပြန်လာရတဲ့ ခရီးက အဝေးသား”

“တော်စမ်းပါကွာ” ဟု ဂျမ်းစ်က ကန့်ကွက်သည်။ “ပါတီပွဲ ဆိုတာ အနားယူတဲ့ ပွဲပဲကွ။ ပါတီပွဲလောက် အနားရတဲ့ နေရာဟာ ဘယ်မှာ ရှိဦး မှာလဲ။ ငါ တစ်ခါတုန်းက လျှာထွက်အောင်ကို ပင်ပန်းနေတာ။ ကိုယ့် ကောင်းဘီကိုတောင် ကိုယ် မနိုင်ချင်လောက်အောင်ကိုမောနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ပါတီပွဲ တစ်ခု တက်လိုက်တော့ အမောကို ပြေသွားတာပဲ”

“ငါတို့ ကျကျနုနုတော့ စဉ်းစားမှ ဖြစ်မယ်” ဟု မက်ခိက သတိပေး သည်။ “ပါတီပွဲကို ငါတို့ ဘယ်မှာ လုပ်ကြမလဲ။ ဒီအိမ်မှာပဲ လုပ်ကြမလား”

“အင်း... ဒေါ်ခိက တေးဂီတသံကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ သူ့ ပါတီပွဲမှာ သီချင်းစက် မနားတမ်း ဖွင့်ထားတာချည်းပဲ။ အဲဒီတော့ တို့ ပါတီပွဲကို သူ အိမ်မှာ လုပ်ရင် သူ ပိုပြီး ပျော်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟေ့... ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်ကွ သိလား” ဟု မက်ခိက ပြောသည်။ “အဲအားသင့်သွားအောင် ဖြုန်းခနဲ ထလုပ်တဲ့ ပါတီပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်ရင် ပိုကောင်းမယ်။ ပြီးတော့ ပါတီပွဲနဲ့ တူအောင် ဘယ်လို လုပ်ရလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်။ ဝီစကီအိုး တစ်အိုးလောက်သာ ပါတဲ့ပွဲမျိုး မဖြစ်သင့် သွားကွ”

“ပါတီပွဲကို အလှအပ ပြင်ဖို့ကော မစဉ်းစားကြဘူးလား” ဟု ဟူဂီက အကြံပေးသည်။

မက်ခိ၏ မျက်လုံးများသည် တစ်နေရာသို့ တွေဝေ ငေးမော နေသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းများသည် ဟလျက် ရှိ၏။ သူ့ ခေါင်း ထဲသို့ အကြံကောင်း တစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဒီမှာဟေ့... ဟူဂီ” ဟု အသံ ပေးသည်။ “ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိ တယ်။ ဒီကီစွက မင်းလည်း မလုပ်နိုင်စရာ မရှိဘူး။ လုပ်ရမှာက ဒီလိုကွာ။ ဒီတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို အရမ်း သဘောကျသွားပြီ”

မက်ခိ၏ မျက်လုံး အစုံသည် ဝင်းလက်နေသည်။ သူ့ အသံသည် အောင်မြင် ဝင့်ကြွားသံ ပေါက်လာသည်။ “ဒေါ်ခိက ပြန်လာရော သူ သိမ် အာ သိပ်ပင်ပန်းလာတယ်။ ကားကို အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ ရပ်လိုက်တယ်။ သူ့ အိမ် တစ်အိမ်လုံး စီးတွေ ထိန်ထိန် လင်းနေတာ မြင်တော့ အဲအသံနဲ့

သွားတယ်။ အိမ်ထဲကို လူတစ်ယောက်တော့ ဝင်နေပြီလို့ သူ တွေးမယ်။ သူ အိမ်ထဲ ဝင်လာပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတယ်။ သူ့ အခန်းထဲ အလှအပတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထားတာ တွေ့တော့မှ တအား အံ့သြသွားပြီ။ စက္ကပန်းတွေနဲ့ ကိတ်မုန့်ကြီး တစ်လုံးနဲ့။ ဟာ... ဘာတွေလဲ။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲလို့ သူ တွေးပြီး တို့ကလည်း တစ် မိနစ်လောက် ပုန်းနေမယ်။ ဘယ်တော့ လာလုပ်သွားတာပါလိမ့်လို့ သူ စဉ်းစားနေတုန်း ငါတို့က အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်ပြီး သွားခနဲ ထွက်တွေ့လိုက်မယ် ဆိုပါတော့။ အင်း... မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သူ့ မျက်နှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေမလဲ”

ဟူဂီ၏ မျက်နှာသည် နီရဲနေသည်။ သူသည် ဤမျှလောက် အစဉ်းစားတတ်သူ မဟုတ်။ သူ ပြောလိုက်သည်မှာ “လာအိဒါ” ညွှဲ သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် နှစ်သစ်ကူးပွဲ တစ်ပွဲကို သတိ ရ၍ ပြောလိုက်မိခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ လူစုက ဤမျှလောက် အထိ ချဲ့ထွင် စဉ်းစားလုပ်ကြမည် ဆိုပါကလည်း သူကတော့ သူ စလိုက်သည့် အကြံ အတွက် ဘာကြောင့် ဂုဏ် မယူဘဲ နေရပါမည်နည်း။ အေးပေါ့လေ။ အဲသလို လူမယ် ဆိုလည်း ပိုကောင်းတာပေါ့ဟု သူက ထောက်ခံသည်။

“အေးတူ။ ဒီအကြံကတော့ သိပ်ကို ကောင်းတယ်” ဟု မက်ခိတ်ထပ်မံ ရေရွတ်သည်။ ဒီအကြံ ဘယ်သူက စပေးတယ် ဆိုတာလည်း ငါ့အဒေါ်ခံကို ပြောပြရမယ်”

သူတို့သည် ဒေါ်ခံ၏ ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲတွင် ပါတီပွဲ တစ်ခုကို စိတ်တိုဖြင့် ပြင်ဆင် ကြည့်နေကြသည်။ ဟိုတယ် ဒီမွန်တီ၌ ပြင်ဆင်ထားသည့် ပါတီပွဲမျိုးကို တခမ်းတနား လှပ ဝေဆာ နေအောင် ပြင်ဆင် ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်း အလုပ်ကို လုပ်နေရင်းမှပင် သူတို့သည် ပို၍ ကောင်းသော စိတ်ကူးများ ထွက်လာစေရန် အတွက် နောက်ထပ် အရက် နှစ်ခွက် မော့ကြသည်။

တကယ်တော့ လီချိုးသည် အလွန် ထူးခြားသော ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ စတိုးဆိုင်များသည် အရောင် မျိုးစုံ၊ စက္ကူ အမျိုးမျိုးကို ဝယ်၍ ရောင်းချကြသည်။ အများအပြား ဖောက်တိုဘာလ ထဲတွင် ရောင်းချကြသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း လူများ ကျတော့ ယင်းပစ္စည်းများကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ရောင်း၍ ကုန်သွားလေသလား။ သို့မဟုတ် လက်ကျန် ဟူသမျှကို လွှင့်ပစ်၍လား ဆိုသည်မှာ မည်သူမျှ မသိကြ။ ယင်းပစ္စည်းမျိုးကို ဇွန်လ ထဲ၌ သွားဝယ်လျှင် လုံး

ဝယ်၍ မရသည်မှာ သေချာသည်။ ထိုနည်း တူစွာပင် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် ကျင်းပသည့် လွတ်လပ်ရေး ပွဲတော်နေ့ ဖြစ်သော ဇူလိုင်လ လေးရက် အတွက် လိုအပ်သည့် အလံများ၊ အလံကလေးများ၊ မီးရှူးမီးပန်းများနှင့် မီးများကို ဇန်နဝါရီလ ထဲတွင် လုံးဝ မမြင်ရ။ ဘယ်ဆီ ရောက်သွားမှန်း မည်သူမှ မသိကြ။ ဤကား အခြားသော စတိုးဆိုင်များ ကျင့်သုံးနေသည့် နည်းစနစ် ဖြစ်၏။

လီချိုး၏ ကုန်စုံဆိုင်ကတော့ ထိုနည်းကို ကျင့်သုံးခြင်း မပြုပေ။ ထိုနည်းသည် လီချိုး၏ နည်း မဟုတ်။ လက်ဆောင် ကတ်ပြားလေးများကို ဝင်ဘာလ ထဲတွင်လည်း ဝယ်လို့ ရသည်။ ရှန်မာရော သစ်ရွက်များ၊ နှင်းများနှင့် စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ချယ်ရီပင်များကို သြဂုတ်လ ထဲတွင်လည်း ဝယ်လို့ ရ၏။ ပြောက်အိုး ဆိုလျှင်လည်း ဘယ် အချိန် မဆို ဝယ်လို့ ရ၏။

အံ့သြဖို့ ကောင်းသည့် အချက်မှာ အခြား မဟုတ်။ သူ့ ကုန်စုံဆိုင်သည် အကြီးကြီး မဟုတ်။ ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် အခြား နိုင်ငံများက အချိန်အခါ ရာသီ အလိုက် ရောင်းချသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို အချိန်ရာသီ မရွေး ရောင်းနိုင်အောင် ဘယ် နေရာ၌ လှောင်ထားမှန်း မသိ။ ဤတစ်ချက်သည် ထူးဆန်းသော လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ထို့ပြင်လည်း သူ့ ကုန်စုံဆိုင်တွင် နှစ်ပေါင်း များစွာက ပစ္စည်းများကို စည်း ရနိုင်သည်။ စကတ်ရှည်ကြီးများ၊ ခြေအိတ်နက်ကြီးများနှင့် ခေါင်းပန်းများ ခေတ်စား နေချိန်က သူ ဝယ်ယူ ထားခဲ့သည့် ရေကူးဝတ်စုံများကို ဝယ် သူ ဆိုင်တွင် ရနိုင်သည်။ ထို့ပြင်လည်း လီသည် စီးပွားရေး လုပ်ရာ၌ စဉ်အလာ မဟုတ်သော နည်း တစ်နည်းကို အမြဲ ကျင့်သုံးသည်။ သူသည် ချွန်ဆိုင်မှ ပစ္စည်းများကို ဘယ်တော့မှ ဈေး ချ၍ ရောင်းသည် မရှိ။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်က ဆင့် သုံးဆယ်တန် ပစ္စည်း တစ်ခုသည် သူ ဆိုင်တွင် ယခု အချိန်ထိ မှင့် သုံးဆယ်မှ တစ်ပြားမှ မလျော့။ ကြွက်နှင့် ပိုးကောင်များက ပစ္စည်းအား ခန့်ဖိုးကျအောင် လုပ်ထားသော်လည်း သူကတော့ ဈေး မချ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မက်ခိတ်တို့ လူစု အနေဖြင့် ဒေါ်ခံ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ပါတီပွဲ အတွက် အခမ်းအနား ပြင်ဆင်လိုသည် ဆိုပါက လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို လီချိုး၏ ဆိုင်တွင် ရနိုင်ကြောင်း သိကြသည်။ သို့သော်လည်း မက်ခိတ်က ပြောသည်။ “ငါတို့ ကိတ်မုန့်ကြီး တစ်လုံးကို ဘယ်က ချိုင်ခေါ်

ကွာ။ လီ ဆိုင်မှာ တခြား ပစ္စည်း အကုန် ရှိပေမဲ့ ကိတ်မုန့်ကျတော့ မဟူးကွ”

“အက်ဒီကို ဖုတ်ခိုင်းလို့ မရဘူးလား” ဟု ဟူဂီက အကြံပေးသည် အက်ဒီက ဆန်ကာလို့စံမှာ ထမင်းချက် လုပ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

သို့သော်လည်း ဖျတ်ခနဲ နိုးထလာသည် စိတ်အား ထက်သန်မှုသွား ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ အက်ဒီက သူ ကိတ်မုန့် မဖုတ်ခဲ့ဘူးဟု ပြောလိုက်၍ ဖြစ်၏။

ဤကိစ္စတွင် အလွန် စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိသော မက်ခ်တော့ “ကိတ်မုန့် ပါရင် ဒေါ်ခဲ အတွက် ပိုကောင်းမယ်ကွာ” ဟု ပြောသည်။

မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်နှင့် ဝီစကီတို့ လျော့နည်းသွားသည်နှင့် အမျှ မယ်တို့၏ စိတ်အား ထက်သန်မှုသည် အရှိန် တိုး၍ တက်လာသည်။ လီဆိုင်သို့ သွားရသည့် ခရီးမှာလည်း အဆုံး မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဂုန်နီအိတ် တစ်လုံး ထဲတွင်လည်း ဖား တစ်ကောင်မှ မကျန်တော့။ လီဆိုင်က ထဲတွင်မူ ဖားတွေ အပြည့်အသိပ် ဖြစ်လာသည်။ ညနေ ခြောက်နာရီ ထိုးချိန်တွင် သူတို့ လူစုသည် ဝီစကီ တစ် ဂါလန်နှင့် အရက် အဖေများများ ကုန်သွားခဲ့လေပြီ။ ပါတီပွဲ အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ရန် အတွက် လိုအပ်သည့် စက္ကူ မျိုးစုံသည်လည်း အလုံအလောက် အပုံလိုက် ရောင်းနေပြီ။

အက်ဒီသည် မီးဖိုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်သည်။ သူ့သား မတတ်သာတော့သဖြင့် အဝတ် လျှော်သည့် ခွက် တစ်လုံးဖြင့် ကိတ်မုန့်ကို တစ်လုံး ဖုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဖော်စပ်နည်းနှင့် ပတ်သက်၍ အားလုံး မှန်သည်ဟု ထောက်ခံထားကြသော်လည်း ကိတ်မုန့် ဆီမှ ပထမဆုံး တွေ့ပေါ်လာသည့် တုံ့ပြန်ချက်သည် အလွန် ထူးဆန်းနေသည်။ ဂျုံကို အသုံးကျအောင် တပင်တပန်း နယ်ပြီး၍ ကိတ်မုန့် ပုံဖော် အပြီးတွင် မုန့် ထုတ်ရန်အတွက် တီရစ္စာန်များ ဝင်၍ သွားလာ လှုပ်ရှား နေကြသည့်နယ် ထိုးထိုးထွန်ထွန် ဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိရှိမျှမက တဟောဟော တဟဲဟဲဖြင့် မြည်သံများ ထွက်လာနေသည်။

မီးဖိုထဲ ရောက်သွားသည့် အခါတွင်မူ အမြှုပ်များ ပလုံ စီ၍ ထွက်လာပြီး ဖောင်းပွပွကြီး ဖြစ်လာသည်။ ထိုနေ့က တီဝီ အော်မြည်ကာ အဖေထံတွင် မောင်းတက် နေသည့် အလုံးကြီး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ အပေါ်ဘက်တွင် အခေါက်ကြီး ဖြစ်သွားသဖြင့် အမြင် မလှ ဖြစ်နေသည်။ အက်ဒီသည်

ရုံ ထပ်၍ နယ်ကာ အပေါက် ထဲသို့ တိုးထည့်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အောက်ခြေမှ အပူရှိန်ကြောင့် ကိတ်မုန့်၏ ထိပ်ဘက်မှ မီးခိုးများ အု၍ ထွက်လာသည်။ ထိပ်တစ်ပြင်လုံးတွင် ပူစီဖောင်းများ ထလိုက် ပြန်ပေါက်သွားလိုက် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

အက်ဒီက ကိတ်မုန့်ကို မီးဖို ထဲမှ ထုတ်၍ အအေးခံထားလိုက်သည့် အခါ ပန်းချီဆရာ ဘီလီဂက်ဒက်စ်၏ ချော်ရည် ချော်ခဲများ ပေါ်မှ စစ်မြေပြင်ပန်းချီကားနှင့် တူလျက် ရှိ၏။

အက်ဒီ၏ ကိတ်မုန့်သည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသော ဖြစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ မက်ခ်တို့ လူစု ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွား၍ အခမ်းအနား ပြင်နေခိုက်တွင် သူတို့ ခွေးမ အချစ်ကလေးက စားသည်။ အရသာ မရှိမှန်း သိသွားသည့် အခါ ပူနွေးနွေး ဖြစ်နေသော ထိုမုန့် ပေါ်တွင် သုံးလေးပတ်မျှ လှည့်ပတ်ပြီး ခွေ၍ အိပ်သည်။

မက်ခ်နှင့် သူ့ လူများသည် စက္ကူရောင် မျိုးစုံကို သယ်၍ ဒေါ်ခဲ၏ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားသည်။ နောက်ဆုံး လက်ကျန် ဖားများနှင့် ၄၉ ဆင့်တန် ဝိုင် နှစ် ဂါလန်နှင့် အပေါ်စား အရက်များကို ထပ်ဝယ်သည်။

“ဒေါ်ခဲက ဝိုင် သိပ်ကြိုက်တယ်ကွ” ဟု မက်ခ်က ပြောသည်။ “ဝီစကီထက် ပိုကြိုက်တယ်လို့ ငါကတော့ ထင်တယ်”

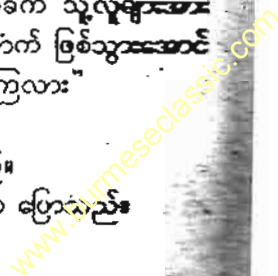
ဒေါ်ခဲသည် သူ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကို ဘယ်တော့မှ သော့ခတ်လေ့ မရှိ။ မည်သည့် အိမ် မဆို တကယ်တမ်း ဖွင့်၍ ဝင်ရောင်ချင်စိတ် ရှိပါက မည်သူ မဆို အလွယ်တကူ ဖွင့်၍ ရနိုင်သဖြင့် သော့ခတ်စရာ မလိုဟု သဘောထားသည်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲတွင် ခိုးယူချင်စရာ ပစ္စည်းတူ၍ များများစားစား မရှိဟု သူ တွက်သည်။ အဖိုးတန်ဆုံး ဆို၍ စာအုပ်များ၊ ဓာတ်ပြားများ၊ ခွဲစိတ် ကိရိယာများနှင့် မိုက်ကရိုစကုပ် မှန်များသာ ရှိ၏။ ယင်းပစ္စည်းများသည် သူ့ခိုး စိတ်ဝင်စားသည့် ပစ္စည်းများ မဟုတ်။

မက်ခ်တို့ လူစုသည် အခန်းကို တန်ဆာ တင်မည့် ပစ္စည်းများအား လူ့ခန်းကလေး ထဲ၌ စုပုံ၍ ချထားကြသည်။ မက်ခ်က သူ့လူများအား လှမ်းမေးသည်။ “ဒေါ်ခဲကို အပျော်ဆုံး လူ တစ်ယောက် ဖြစ်သွားအောင် ငါတို့ ဘာ လုပ်ပေးကြရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတာ သိကြလား”

“ပါတီပွဲပေါ့” ဟု ဟောဖယ်က ဖြေသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ” ဟု မက်ခ်က ပြန်ပြောသည်။

“အခမ်းအနား အပြင်အဆင်ပေါ့” ဟု ဟူဂီက ပြောသည်။

“ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူးကွ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ အစ်ကက ဖားတွေပဲ။ ဒေါ်ခဲ ဒီကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ လီချိုးရဲ့ ဆိုင်ဟာ ပိတ်ထားတော့မယ်။ ဒါဆိုရင် ဒေါ်ခဲ အနေနဲ့ သူ့ ဖားတွေကို မနက်ဖြူ အထိ မြင်ရတော့မှာ မယုတ်ဘူး။ အဲသလို အဖြစ်ခံလိုက်တော့ မတော်ဘူးကွ။ အမှန်ကတော့ကွာ။ ဖားတွေ အားလုံး ဟောဒီ အခန်းရဲ့ အလုပ် တည့်တည့်မှာ ရှိရမယ်။ ‘ဒေါ်ခဲအား ကြိုဆိုပါ၏’ လို့ ရေးထားတဲ့ စက္ကူ အလံကလေး တစ်ခုကိုလည်း ထူထားရမယ်”

မက်ခဲ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်သော ကော်မတီသည် တင်းဖာ ပြင်းထန်သော ကန့်ကွက်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ကော်မတီကလည်း သံသယ ဝင်နေသော လီ၏ ဦးနှောက်တွင်းသို့ အလားအလာ ရှိသော ဖြစ်နိုင်ခြေများကို သွင်းပေးကြသည်။ လီ ကိုယ်တိုင်လည်း ပါတီပွဲ တက်မည် ဖြစ်၍ သူ့ ပစ္စည်း ဖြစ်သော ဖားများကို စောင့်ကြည့်နေနိုင်မည်။ သူ့ ပစ္စည်းများ မဟုတ်ဟု မည်သူကမှလည်း ငြင်းဆို နေလိမ့်မည် မဟုတ်။ ယင်းပစ္စည်းများ သည် လီချိုး၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါသည်ဟု မက်ခဲ စာ တစ်စောင် ရေးပြီး လက်မှတ် ထိုးပေးထားမည် စသည်ဖြင့် ကတိ ဝန်ခံချက်များ ပေးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် လီ၏ ဘက်က အလျှော့ ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ လီ၏ ဆိုင် ထဲမှ ဖားများ ထည့်ထားသည့် ဘူးကြီးကို ကော်မတီက တာဝန် ယူ၍ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သယ်လာသည်။ ထိုဘူး ပေါ်တွင် စာတန်းများ ရေးထိုး ထားသည့် အနီရောင်၊ အဖြူရောင်နှင့် အပြာရောင် စက္ကူ အလှကလေးများ စိုက်ထူထားသည်။

ယခု အခါတွင် စောစောက သူတို့ ဝယ်ထားသည့် ဝိစင်နှင့် အဝတ်စား အရက်များ ပြောင်းသွားပြီ။ ပါတီပွဲ တစ်ပွဲ၌ ရှိနေတတ်သည့် စိတ်မျိုးလည်း ဝင်နေကြပြီ။ သူတို့သည် စက္ကူရောင် မျိုးစုံဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ခြင်းကို တော့ မရပ်ကြသေး။ လမ်းသွား လမ်းလာများသည် သူတို့အား ဝင်ကြည့်သည်။ သူတို့အား ဝင်၍ ကူညီကြသည်။ လီချိုး၏ ဆိုင်သို့ ပြေး၍ အရက် ထပ်ဝယ်ကြသည်။ လီချိုးကလည်း ပါတီပွဲသို့ ခဏ လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ ဗိုက်သည် အရက်ဒဏ်ကို သိပ်ပြီး မခံနိုင်။ ကိုယ်လက် မအိမသာ ဖြစ်လာသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်သွားရသည်။

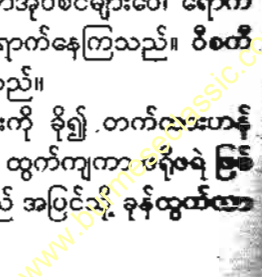
ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးသောအခါ အသားများကို ကြော်၍ စားကြသည်။ မည်သူက ရှာတွေ့ သွားသည် မသိ ကောင့်တက်စီ၏ သီချင်း ဓာတ်ပြားများကို တွေ့လာသည်။ သီချင်းစက်မှ တေးသံများသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်

ပေါ်လာသည်။ အလှမ်း အတော် ကွာသည့် လှေရုံမှသည် ‘လာအိခါ နိုင်’ အထိ အသံများက ရောက်သည်။ ဘဲရားဖလက်မှ ဖောက်သည်များသည် ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းအား ဘဲရားဖလက် ဂေဟာနှင့် အပြိုင်ဟု အထင်မှားကာ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ သံကုန် ဟစ်၍ အော်လာ လှေကားမှ တက်လာကြသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်သူပုန် ထနေကြသော အိမ်ရှင်များက အတင်း ပြန်မောင်းထုတ်ကြသည်။ ဤတွင် တိုက်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၍ အခန်းတံခါး ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်မှ မှန်များ ကွဲကုန်သည်။ ပုလင်းများနှင့် အိုးများ ကွဲကုန်သည်။ မီးဖိုခန်း ထဲမှ ဖြတ်၍ အိမ်သာ သို့ သွားသော ဟောဇယ်သည် ဆီပူ ထည့်ထားသော ဒယ်အိုးကို ဝင်တိုက်သည်။ ဒယ်အိုးက သူ့ အပေါ် မှောက်ကျသဖြင့် အပူလောင် ခံရသည်။ ကြမ်းပြင်လည်း မီးလောင်သွားသည်။

ဤ တစ်နာရီ သုံးဆယ်တွင် အမူးသမား တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ခဲအား ပုတ်ပုတ်ခတ်ခတ် ပြောသည်။ မက်ခဲက မျက်ခွက်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးသဖြင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သွားသည်။ လက်သီးချက်က ပြင်းလွန်းသဖြင့် ယခု အချိန်ထိ လူအများ ကြား၌ သတိတရ ပြောစမှတ် ပြုနေကြဆဲ ဖြစ်၏။ မက်ခဲ၏ လက်သီးဒဏ် ခံရသော အမူးသမားသည် ခြေ နှစ်ဖက်စလုံး မြေကြီး ပေါ်မှ လွတ်ကာ အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားပြီး ဖားများ ထည့်ထားသည့် စက္ကူဘူး ပေါ်သို့ အရှိန် ပြင်းစွာဖြင့် ပြန်ကျသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲတွင် မီးများ ထိန်ထိန် လင်းနေသည်။ ပတ္တာ တစ်ခု ပြုတ်သွားသော အခန်းတံခါးသည် ဘေး တစ်ဖက်သို့ စောင်းကျကာ တွဲလောင်း ဖြစ်နေသည်။ ကြမ်း ပေါ်တွင် မှန်ကွဲများ ပြန့်ကြဲ နေသည်။ ဓာတ်ပြား တချို့ ကွဲကုန်သည်။ တချို့က ဟို တစ်ချပ် သည် တစ်ချပ် လွင့်စဉ် နေကြသည်။ အသားစများ ကျန်နေသေးသည့် ပန်းကန်များသည် ကြမ်း ပေါ်၌ ပြန့်ကြဲ နေကြသည်။ အချို့သည် စာအုပ်စင်များပေါ် ရောက်နေကြပြီး အချို့သည် အိပ်ရာ ခုတင်အောက် ရောက်နေကြသည်။ ဝိစင်ဖန်ခွက်များသည် တုံးလုံးပက်လက် လဲနေကြသည်။

တစ်စုံ တစ်ယောက်သည် စာအုပ်စင်များကို ခို၍ တက်လားဟန် တူ၏။ အတွင်းမှ စာအုပ်များသည် ကြမ်း ပေါ်သို့ ထွက်ကျကာ ဖုန်ဖုန် ဖြစ်နေကြသည်။ စက္ကူဘူး ထဲမှ ဖား တစ်ကောင်သည် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာ

သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အန္တရာယ် ရှိနေသည်ကို သိဟန် တူသည်။ ထို အခိုက်မှာပင် ဘူး ထဲမှ နောက်ထပ် ဖား တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာပြန်သည်။ သူတို့သည် အိမ်ရှေ့ တံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက် မှန်ကွဲများမှ တိုးဝင် လာနေ သည့် စိုစွတ် ထိုင်းမိုင်းသော လေနှံကို ရှုကြသည်။ ဖား တစ်ကောင်သည် 'ဒေါ်ခဲအား ကြိုဆိုပါ၏' ဟူသော စက္ကူ ကတ်ပြားလေး ပေါ်၌ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် နှစ်ကောင်စလုံး ကြမ်း ပေါ်သို့ ခုန်ချကာ တံခါး ဆီ သို့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် သွားသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှ အတွင်း ဖား အမြောက်အမြားသည် လှေကားမှ အစုလိုက် အပြုံလိုက် စီတန်း၍ ဆင်းလာနေကြသည်။ နောက်တစ်ဖန် အတန် ကြာသည့် အခါ ကင်နိုရီး ရပ်ကွက် တစ်ကွက်ကလုံး ဖားများဖြင့် ပြည့်သွားသည်။ အချိန် အတော် ညဉ့်နက်ခါမှ ဘဲရားဖလက် ဂေဟာ၏ ဖောက်သည် တစ်ယောက်ကို လိုက်ပို့သော အငှားကားသည် လမ်း ပေါ်မှ ဖား ငါးကောင်ကို တက်ကြိတ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း နံနက် အရုဏ် မတက်မီ ဖား အားလုံး ပျောက်သွားသည်။ အချို့ ဖားများသည် မြေအောက် မြောင်းများ အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ အချို့ကတော့ တောင်ကုန်းပေါ် တက်ကာ ရေလှောင်ကန်ထိသို့ ရောက်သွားကြ၏။ အချို့ကတော့ တံတား များ အောက်သို့ ဝင်သွားကြသည်။ အချို့ကတော့ မြေလွတ်များ ပေါ်ရှိ မြက်ပင် ပေါင်းပင်များ ကြားသို့ တိုးဝင်က ပုန်းအောင် နေကြသည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည့် ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် မီး အားလုံး ထိန်ထိန် လင်းလျက် ရှိလေသည်။

*

(၂၀)

ဓာတ်ခွဲခန်း၏ နောက်ဖေးဘက် အခန်း ထဲရှိ လှောင်ချိုင့်များတွင်းမှ ကြွက် ဖြူများသည် ဟက္ခိက္ခိ အော်မြည်ကာ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား နေကြသည်။ သီးခြား ခွဲထားသည့် လှောင်ချိုင့် တစ်ခု အတွင်း ထောင့် တစ်ထောင့်တွင် မိခင် ကြွက်ဖြူမကြီးသည် နောက် မွေးသည့် ကြွက်သားသမီးများအား နို့ တိုက်လျက် ရှိသည်။ ကြွက်မကြီးသည် လန့်ဖျပ် နေသည့် လက္ခဏာဖြင့် ဖားပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှု နေသည်။

မြေလှောင်အိမ် ထဲမှ ရက်တဲလီ စနိတ် ခေါ် အဆိပ်ပြင်း မြွေများသည် အခွေပေါ် ခေါင်းများ တင်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့် နေကြသည်။ နောက် လှောင်ချိုင့် တစ်ခု ထဲတွင် ဂီလာဖွန်စတား တစ်ကောင်သည် ဝိုင်ယာများကို ဖုတ်ဖွဲ တွယ်ကပ်ပြီး တက်နေသည်။ ငါးများ လှောင်ထားသည့် ဖန်ရေကန် ထဲရှိ ရေမှော်ပင်များသည် အစိမ်းရောင်နှင့် ပန်းရောင် အပွင့်များ ပွင့်ဖူးနေ ကြသည်။ ပိုက်များမှ တစ်ဆင့် စီးဝင်နေသော ပင်လယ်ရေများကြောင့် ရေလှောင်ကန်များ အတွင်းရှိ ရေပြင်များ အောက်တွင် ရေများ ပလုံစီလျက် ရှိကြ၏။

ပုလဲရောင် သန်းနေသည့် အချိန်ပိုင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး လီချိုးသည် အမှိုက်ပုံးကို လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်း ပေါ်သို့ လာချသည်။ ဘဲရားဖလက် ဂေဟာမှ အထိန်းတော်သည် ဆင်ဝင်၌ ရပ်ကာ သူ့ ပိုက်ကို ကုတ်နေသည်။ ဆမ်မာဖွိုင်သည် သူ၏ ဘျိုင်းလာအိမ် အတွင်းမှ လေးဘက် ထောင့်၌ ထွက်လာပြီး ထိုင်နေကျ သစ်သားတုံးပေါ် ထိုင်၍ အလင်းရောင် သန်းစ ပြုနေသော အရှေ့ဘက် ကောင်းကင် ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဟာပယ်ထင်း ဆူကြောင်းစခန်း ဆီမှ ပင်လယ်ဖျံများ အော်သံကို ကြားကြရသည်။ တဖန်

အဘိုးအိုသည် ရေ တစက်စက် ကျနေသော ခြင်းတောင်းကို ဆွဲကာ ပင်လယ်ထဲမှ တက်လာပြီး တောင်ကုန်း ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ထိုနောက် ကင်နရီရီး ထဲသို့ ကား တစ်စီး ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ခင်သည် သူ့ ကားကို ဓာတ်ခွဲခန်း ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်သည်။ ခရီးပန်းလွန်းသဖြင့် သူ့ မျက်လုံးများသည် နီရဲနေကြသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် သူ့ သွက်သွက်လက်လက် မလှုပ်ရှားနိုင်။ ကား ရပ်ပြီးသည့် နောက်တွင် ချစ်ချင်း ထိုင်ရာမှ မထ။ ခဏမျှ ထိုင်နေသေးသည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကား ထဲမှ ထွက်သည်။

လှေကားမှ တက်လာသော ခြေသံများ ကြားသည့် အခါ ရက်တဲလ်စနီတံ မြေများသည် သူတို့၏ အစွယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ထုတ်ကြသည်။ လှောင်ချိုင့် ထဲမှ ကြွက်များသည် ပို၍ ပြေးလွှား လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ဒေါ်ခင်သည် ပတ္တာ တစ်ခု ပြုတ်ထွက်နေသော တံခါးနှင့် မှန် ကွဲနေသော ပြတင်းပေါက်များကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်သည့် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။ အခန်း ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်သည်။ ပြန်ကြည့် နေသော မှန်ကွဲစများကို နင်း၍ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်သွားသည်။ တစ်နေရာတွင် ကျကွဲနေသော ဓာတ်ပြား ထဲ ချပ်ကို တွေ့သဖြင့် ကပျာကသီ ကောက်ယူပြီး ကြည့်သည်။

မီးဖိုခန်း ကြမ်းပြင် ပေါ်၌ ဖိတ်ကျထားသည့် ဆီများကို ငှက်ကြည့်သည်။ ဒေါ်ခင်၏ မျက်လုံး အစုံသည် ဒေါသ အရှိန်ဖြင့် နီရဲလာသည်။ သူ့အနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဦးခေါင်းလက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ တွေ့ဝေ ဝေးမော နေသည်။ ထို့နောက် ဖြန့်ခွန်၍ ထလိုက်ကာ သီချင်းစက် ဆီသို့ သွားသည်။ ဓာတ်ပြား တစ်ချပ် ထည့်ကာ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အထဲမှ သီချင်းသံ ထွက်မလာ။ တစ်ဖက် မြည်နေသံများသာ ကြားရသည်။ သူသည် ခလုတ်ကို ပြန်နှိပ်ကာ ဓာတ်ပြားကို ပြန်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

လှေကားပေါ် တက်လာနေသော ခြေသံများ ကြားရသည်။ အထဲတံခါးဝ၌ မှက်ခဲ ပေါ်လာသည်။ သူ့ မျက်နှာသည် နီရဲနေသည်။ သူ့အနီးရှိ အခန်း အလယ်၌ ရပ်ကာ နဝေတီမိတောင် ဖြစ်နေသည်။ “ဒီမယ် ဒေါ်ခင် ဟု ထစ်တီးထစ်ငေါ့ဖြင့် စကား စသည်။ “ကျုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက... ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဒေါ်ခင်သည် မက်ခဲအား မြင်ပုံ မရ။ အထဲကြော့မှ သတိ ဝင်သလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်၍ ထလိုက်သည်။

သည်။ မက်ခဲက ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ “ဒါတွေဟာ မင်းတို့ လုပ်ထားတာတွေ မဟုတ်လား။”

“ဟို... ဟို... ကျုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ”
မက်ခဲ စကား မဆုံးမီ ဒေါ်ခင်၏ လက်သီးသည် မက်ခဲ၏ ပါးစပ်ပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျလာသည်။ ဒေါ်ခင်၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသ ကြီးနေသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများနှင့် တူနေသည်။

မက်ခဲသည် ကြမ်းပြင် ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသည်။ ဒေါ်ခင်၏ ထက်သီးချက်သည် မာလု၏။ မက်ခဲ နှုတ်ခမ်း ကွဲသွားရုံမျှမက လှေသွားတစ်ချောင်းသည် အတွင်းဘက်သို့ နဲ့ဝင်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ထစမ်း” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

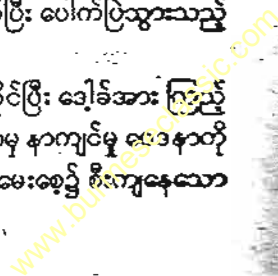
မက်ခဲသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထရပ်သည်။ လက် နှစ်ဖက်ကို ဘေးဘက်တစ်ချက်တွင် တွဲလောင်းချထားသည်။ ဒေါ်ခင်က နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ထိုးပြန်သည်။ စိတ်ဆိုးလွန်း၍ ထိုးလိုက်သော လက်သီးချက်ပင် ဖြစ်၍ မက်ခဲ၏ ပါးစပ်ကိုပင် ထိသည်။ မက်ခဲ၏ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးများသည် မေးစေ့ တစ်လျှောက် စီးကျလာသည်။ မက်ခဲသည် နှုတ်ခမ်းမှ သွေးစများကို လျှာနှင့် ထိုး၍ လျက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ခွေးမသား။ လက်တွေကို မြှောက်။ ငါ့ကို ပြန်ချစ်လားကွ” ဟု ဒေါ်ခင်က အော်ပြောကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထိုးသည်။ သွေး ကျိုးသွားသည့် အသံကိုပင် ကြားလိုက်ရ၏။

မက်ခဲ၏ ဦးခေါင်းသည် လန့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ နှိန်းထားသဖြင့် လဲကျမသွား။ သူသည် လက်များကို အေးအေးဆေးဆေးပင်ထား နှစ်ဖက်၌ ချထားသည်။ “ထိုးပါ ဒေါ်ခင်” ဟု ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ကြောက်သလောက် ထိုးပါ”

“ခွေးမသား” ဟု ဒေါ်ခင်က တစ်ခွန်း ဆဲသည်။ “မင်းဟာ တကယ့် ခွေးမသားပဲ” သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပေါက်ပြဲသွားသည့် နောက်ကို ကြည့်နေသည်။

မက်ခဲသည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဒေါ်ခင်အား ကြည့်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ရထားသည့် ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှု ဝေဒနာတို့ကို နေရကြောင်း ဖော်ပြနေ ကြသည်။ သူသည် သူ့ မေးစေ့၌ စီးကျနေသော သွေးများကိုပင် မသုတ်။

ဒေါ်ခင်၏ ခေါင်း ထဲတွင် မွန်တီဗာစီ၏ သီချင်းသံကို ကြားနေသည်။
ဤကြားထဲမှပင် မက်ခင်၏ ကွဲသွားသော နှုတ်ခမ်းကို မြင်နေရ၏။ ရက်ဒီပီ
တော့ ငြိမ်ဆိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။ ဒေါ်ခင်သည် မွန်တီဗာစီ၏ ဓာတ်ပြ
ကျတဲ့နေသည့် နေရာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ သီချင်းစက်သ
ပျက်သွားပြီ။

ဒေါ်ခင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ “သွား... မင်း မျက်နှာ
သစ်ပစ်ချေ” ဟု ပြောကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည်။ လမ်းမကို ဖြတ်
လီချုံး ဆိုင်သို့ သွားသည်။ လီချုံးသည် ဘီယာကို ရေခဲဘူးထဲ ထည့်ပေး
သော်လည်း ဒေါ်ခင်၏ မျက်နှာကို မကြည့်။ ဒေါ်ခင်အား စကား တစ်ခွက်
မပြောဘဲ ပေးသည့် ငွေကို ယူသည်။ ဒေါ်ခင်သည် ဆိုင် ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ
လမ်းမကို ဖြတ်ကူးသွားသည်။

မက်ခင်သည် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်၍ မျက်နှာ သစ်သည်။ စက္ကူများ
ရေ စွတ်ကာ သူ့ မျက်နှာ ပေါ်မှ သွေးစများကို ပြောင်သွားအောင် သုတ်
သည်။ ဒေါ်ခင်သည် ဘီယာကို ဖန်ခွက် တစ်လုံးတွင် ငွဲ့ထည့်သည်။ အမြှုပ်ဗျာ
တက်မလာအောက် အထူး သတိ ထား၍ ထည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည်
နောက်ထပ် ဖန်ခွက် တစ်လုံး သွားယူပြီး ဘီယာ ငွဲ့ထည့်ပြန်သည်။ ထ
နောက် ဖန်ခွက် နှစ်လုံးစလုံးကို ယူ၍ အိမ်ရှေ့ ခန္ဓာခန်းထဲ သွားထိုင်သည်။

မက်ခင်သည် မျက်နှာသုတ်ပင်၊ အစို တစ်ထည်ဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်
ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ခင်က ဘီယာ ဖန်ခွက်ကို ခေါင်းငုံ့
ညွှန်ပြသည်။ မက်ခင်သည် ပါးစပ်ကို ဟ၍ ဘီယာကို လည်ချောင်းတွင်းထဲ
လောင်းထည့်သည်။ ဖန်ခွက် တစ်ဝက်မျှ တုန်သွားသည့် အခါ သူ့ ဖန်ခွက်
ထဲမှ ဘီယာကို ခိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ခင်သည် သူ့ ဖန်ခွက်
ထဲမှ ဘီယာကိုတစ်စက် မကျန် မော့ပြီးနေလေပြီ။ သူသည် ဖန်ခွက် နှစ်
ခွက်စလုံးတွင် ဘီယာ ထပ်၍ ဖြည့်သည်။

“ဘာ ဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု ဒေါ်ခင်က မေးသည်။

မက်ခင်သည် ကြမ်းပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းမှ သွေး
တစ်စက်သည် ဘီယာခွက် ထဲသို့ ကျသွားသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းများ
သွေးစများကို အဝတ်ခိုဖြင့် ထပ်၍ သုတ်သည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျား အတွက် ပါတီလေး တစ်ခု လုပ်ချင် နေကြ
တယ်။ ခင်ဗျား မနေ့ညက အိမ်တို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့
လည်း ထင်ကြတယ်”

ဒေါ်ခင်က ခေါင်း တစ်ချက် ညှိတ်သည်။ “အင်း” ဟု ရေရွတ်သည်။
“ပွဲက ထိန်းလို့ မရဘဲ ဖြစ်သွားတယ်” ဟု မက်ခင်က ပြောသည်။
ကျုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း မပြောချင်တော့ဘူး။ ပြော
ရလည်း အပိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကျုပ် ဘဝက ဝမ်းနည်းစရာတွေ စိတ်ထိခိုက်
ရာတွေချည်းပဲ။ ဒီဟာမျိုးကို အခုမှ ကြုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြီတမ်း
လိုချည်း ဖြစ်ရတာပဲ”

မက်ခင်က စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ ဘီယာကို မော့သည်။ “ကျုပ်
ဝမ်းနည်းစရာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီအတိုင်း ဖြစ်တာပဲ။ ကျုပ် လုပ်သမျှ အားလုံး
လွဲတွေချည်း ဖြစ်ရတယ်။ ကြာလာတော့ ကျုပ် မိန်းမက သည်းမခံနိုင်
တာဘူး။ ကျုပ်ကတော့ စေတနာနဲ့ ကောင်းအောင် လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဝမ်းနည်းနည်းနဲ့ မကောင်းတာတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို လက်
ဆောင်လေး တစ်ခု ပေးတယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီ လက်ဆောင်မှာ မကောင်း
တာ တစ်ခုခု ပါလာတယ်။ ကျုပ် ဆီက ရသမျှဟာ သူ စိတ်ထိခိုက်ရတာ
လည်းပဲ။ တခြား လူတွေနဲ့ လူတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်း
အောင် လုပ်လုပ် အဆိုး ဖြစ်ရတာချည်းပဲ”

ဒေါ်ခင်က ခေါင်းညှိတ်သည်။ သူ့ ခေါင်း ထဲတွင် တေးဂီတသံ ပြန်ပေါ်
လာသည်။ “အေးပါ။ ငါ သိပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတော့ ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာသွား
တယ်” ဟု မက်ခင်က ဆက်ပြောသည်။ “ကျုပ် ဘာသာ ကျုပ် တွေးမိတယ်”
ခင်ဗျား မှတ်ပြီလား။ ဒါဟာ မင်း အတွက် သင်ခန်းစာပဲ။ မင်း မမေ့သွားသင့်
လို့ စိတ် ထဲက ပြောမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလကားပါပဲဗျာ။ ကျုပ်ဟာ
ဘာကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိတဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ် ပြောမယ် ဒေါ်ခင်။ ကျုပ် မြင်တာက ဒီလိုဗျာ။ ကျုပ်တို့က
ခင်ဗျားကို ပါတီလေး တစ်ခု ပေးမယ်။ ခင်ဗျားက သိပ်ပျော်မယ်။ ဝမ်းသာ
မယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ဝမ်းသာမယ်။ အဲသလို ကျုပ်က မြင်ထားတာပါ။
ပေမဲ့ အဲသလို မဖြစ်ဘူး”

မက်ခင်သည် လက် တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းကာ ကြမ်းပေါ်မှ အပျက်အခဲ
များကို ပြသည်။ “ကျုပ် လက်ထပ်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေ
ဟု စိတ်ထိခိုက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“အေးပါ။ ငါ သိပါတယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ရေရွတ်သည်။ သူသည် ဘီ
ယာ တစ်ပုလင်း ထပ်ဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်များတွင် ထပ်ဖြည့်သည်။

“ဒီမယ် ဒေါ်ခဲ။ ကျုပ်တို့ အားလုံး လာပြီး တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းပေးပါမယ်ဗျာ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ပျက်စီးကုန်တာတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ လျော်မှာပါ။ ငါးနှစ် ကြာမှ ကျေမယ် ဆိုလည်း ကျေအောင် လျော်မယ်”

ဒေါ်ခဲက သူ့ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းသည်။ သူ့ မှတ်ဆိတ်တကပ်နေသည့် ဘီယာမြွှပ်များကို လက်ခုံနှင့် ပွတ်၍ သုတ်လိုက်သည်။ “မလိုပါဘူးကွာ” ဟု ပြောသည်။ “အိမ်ကို ငါ့ဘာသာငါပဲ ရှင်းပါမယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာ ပစ္စည်း ထားတယ် ဆိုတာ ငါက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ပျက်စီးသွားတာတွေ အတွက် ကျုပ်တို့ ပေးပါမယ်ဗျာ”

“ပေးဖို့ မလိုပါဘူး မက်ခဲရယ်” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။ “မင်း အကိစ္စကိုသာ တွေးနေရင် အချိန်အကြာကြီး သောက ရောက်နေရမှာ သေတယ်။ အဲဒီတော့ ပေးစရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ပေးမနေပါနဲ့။ ပြခန်းသုံး ဖိရိုတွေ ဆိုရင် ဒေါ်လာ သုံးရာဖိုးလောက် တန်တယ်ကွ။ အဲဒီတော့ မယ် ဆိုတဲ့ စကား ပြောမနေနဲ့တော့။ မင်း စိတ်မချမ်းသာရုံပဲ ရှိမလဲ အလကား နေရင်းနဲ့ သုံး လေးနှစ်လောက် စိတ်ရှုပ်နေမယ့် ကိစ္စကွ”

“ခင်ဗျား ပြောတာလည်း မှန်တာပဲလို့ ကျုပ် တွေးမိပါတယ်” မက်ခဲက ပြန်ပြောသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာ လုပ်ပေးနိုင်မလဲဗျာ”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ။ ရပါတယ်။ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

မက်ခဲသည် ဖန်ခွက် ထဲမှ ဘီယာကို ကုန်အောင် မော့လိုက်ပြီး ရပ်သည်။ “ကျုပ် သွားတော့မယ် ဒေါ်ခဲ” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

“အေး... သွားတော့ မက်ခဲ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ “ဒီမှာ မက်ခဲ၊ မငံမိန်းမ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ကျုပ်လည်း မသိတော့ပါဘူး” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ထွက်သွားတာပဲ”

မက်ခဲသည် လှေကားမှ ဆင်းကာ လမ်းမကို ဖြတ်၍ ငပေါ်က နန်းတော်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဒေါ်ခဲသည် ပြတင်းပေါက်မှ မက်ခဲအား မျက်စိ တစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နှေးနှေး

လေးလံစွာဖြင့် တံမြက်စည်းကို သွားယူသည်။ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး မှတ်တမ်း သော အခန်းများကို ရှင်းလင်း သုတ်သင်ရသည့် အလုပ်ဖြင့် အချိန် ထုတ်ရသည်။

ကင်နရီရီး

(၂၂)

ပန်းချီဆရာ ဟင်နရီသည် ပြင်သစ် လူမျိုး တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ နာမည်မှာလည်း ဟင်နရီ မဟုတ်ပေ။ အမှန်တော့ သူသည် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပေ။ ဟင်နရီသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံကို အလှူတစ်ခေါက်ပင် ရောက်ဖူးသူလည်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူသည် ပါရီ မြို့၏ လက်ပယ်ဆင့် ရပ်ကွက်ကို နောက်ခံ ပြုထားသော ဝတ္ထုများ အပေါ် နှစ်သက် စွဲလမ်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် စိတ်ကူးဖြင့် ထိုရပ်ကွက် အတွင်း၌ နေထိုင်လျက် ရှိသူ ဖြစ်၏။

သူသည် စာပေ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ရှိ လက်ခံ ကျင့်သုံးနေကြသော အယူအဆများကို စွန့်ပစ်သည်။ ဒါဒါယစ် လှုပ်ရှားမှုကို အလှူသဘောကျ ထောက်ခံသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ခေတ်မီတော့သည့် နည်းစနစ်များနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို တော်လှန်သူ ဖြစ်၏။ ဤနှစ် ဤရာတွင် သူသည် ပါစတင်ပစ်ဟု ခေါ်သော အကာအကွယ်ကို မြို့၍ မြင်ရသော ပန်းချီ ဆွဲနည်းကို လုံးဝ မသုံးတော့ဘဲ ပစ်ပယ်ထားတတ်သည်။ နောက် တစ်နှစ်ကျတော့ သူသည် ဆေးအစိုကို လုံးဝ မသုံးဘဲ ပစ်ပယ် ထားတတ်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ပန်းချီ ဆွဲခြင်းကို လုံးဝ မသုံးဘဲ ထားတတ်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဟင်နရီသည် ပန်းချီဆရာကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ် မဟုတ်ကို မည်သူမှ မသိကြပေ။ သူသည် အချိန် ရှိသမျှ ဒါဒါယစ် လှုပ်ရှားမှုများ အတွင်း အပြင်းအထန် မြှုပ်နှံပြီး ပါဝင် လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပန်းချီ ရေးဆွဲဖို့ အချိန်လည်း မရပေ။ သူ၏ ပန်းချီ လက်ရာနှင့် ပတ်သက်လည်း ပြဿနာက ရှိ၏။ သူ လက်ရာများကို ကြည့်ပြီး သူ၏ အရည်အသွေး

ကို ဆုံးဖြတ် မရနိုင်သည့် ပြဿနာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လှေ တည်သော မှု အတတ်ပညာတွင်မူ သူသည် ရှာမှရှား ဟု ဆိုရလောက်အောင် ထူးချွန်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။

ဟင်နရီသည် အလွန် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် လက်မှုပညာသည် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာ အတွင်းက သူသည် ရွက်ထည် တဲ တစ်လုံးနှင့် နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ လှေကို စတင် တည်ဆောက်လုပ်ခဲ့ရာ လှေထဲတွင် စကြိုလမ်း ထိုင်စရာ နေရာနှင့် အခန်း ကလေးများ ပြီးစီးသွားသည့် အခါ သူသည် မူလ နေထိုင်ရာ ရွက်ထည်တဲ ဆီမှ လှေ ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ လှေ ပေါ်တွင် အခြေတကျ နေ ထိုင်မိသည့် အခါမှ စ၍ သူသည် သူ့လှေကို အချိန် ကောင်းကောင်း ထူးချွန် မွမ်းမံခြင်း ပြုခဲ့သည်။

သူ့ လှေသည် တည်ဆောင်ထားသည့် လှေ မဟုတ်။ ထက်မြက်သော ပန်းပုပညာ လက်ရာ သန့်သန့်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် လှေ ဖြစ်သည်။ အရှည် သုံးဆယ့်ငါးပေမျှ ရှိသည်။ ထိုလှေသည် ၁၆ ရာစုနှစ်များ အတွင်းက အသုံး များခဲ့သည့် ပြိုင်လှေ တစ်စင်းနှင့်လည်း တူသည်။

ငွေကြေး မပြည့်စုံရာသော ဟင်နရီသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ လှေ အတွက် သင့်တော်သည့် သစ်သားဖြင့် သို့မဟုတ် သံထည် သို့မဟုတ် ကြေးဝက်အူ စသည်များ ရှာဖွေ ရရှိဖို့ အတွက် လပေါင်း များစွာ ရပ်ထားရ သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ်ကို ယင်းကဲ့သို့ ရပ်ထားပြီး ပစ္စည်း ရှာဖွေ နေခြင်းကို ကြိုက်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဟူမူ သူ ကိုယ်တိုင်က သူ့ လှေ ပြီးသွားခြင်းကို မလိုလား၍ ဖြစ်၏။

သူ့ လှေသည် တစ်နှစ်လျှင် ငါး ဒေါ်လာနှုန်းဖြင့် ငှားထားသော ဖြေ ပေါ်၌ တည်ရှိသည်။ မြေမှာ ထင်းရှူးပင်များ ကြား၌ တည်ရှိသည်။ မြေရှင်ကလည်း ဟင်နရီ ထံမှ ရသော မြေငှားခနှင့် မြေခွန် ပေးဆောင်နိုင် သဖြင့် ကျေနပ်သည်။ ဟင်နရီသည် သူ့ လှေကို အင်တေ ကိုင်ထားသည့် စင် ပေါ်၌ တင်ထားသည်။ သူ အိမ်၌ ရှိနေသည့် အခါ စင်၏ ဘေး တစ် ဇက်တွင် ကြိုးလှေကား တစ်ခု တပ်ထားသည်။ သူသည် ထိုကြိုးလှေကားမှ နေ၍ လှေ ပေါ်သို့ တက်သည်။ ဧည့်သည် လာသည့် အခါကျမှသာ လှေကား ကို ပြန်ချသည်။

သူ့ အခန်း ထဲတွင် နံရံ သုံးဖက်၌ ကာရိုက်ထားသည့် ခုံတန်း သုံး ခု ရှိသည်။ ထိုခုံတန်းများ ပေါ်တွင် သူ အိပ်သည်။ ဧည့်သည်များ လာလျှင်

လည်း။ ထိုခုံတန်းများ ပေါ်၌ ထိုင်ကြရသည်။ လိုအပ်လာလျှင် ခေါက်စားဖွဲ့
လေး တစ်လုံး ချခင်းလိုက်သည်။ မျက်နှာကြက်တွင် ကြေးဝါ မှန်အိမ်
တစ်လုံး ချိတ်ထားသည်။ သူ့ အခန်းမလေးသည် ကျစ်လျစ် ရှိလှ၏။ အခန်း
ထဲရှိ ပစ္စည်းတိုင်းသည် သူ့ လပေါင်း များစွာ တွေးတော် ဆင်ခြင်ပြီးမှ
လုပ်ထားသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။

ဟင်နရီသည် ဖော်ဖော်ရွေရွေ နေတတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်။ သူ
မျက်နှာသည် အမြဲတစေ သူ့နှုတ် နေတတ်သည်။ ဘယ်သူမှ မဆောင်းတော့
သည့် ဘဲရေး သံပရာခွံ ဦးထုပ်ကို အမြဲ ဆောင်းသည်။ ဆေးတံ အမြဲ
သောက်သည်။ သူ၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်များသည် မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေ
သည်။ သူ့တွင် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း များစွာ ရှိရာ သူက သူ့အား
ကျွေးမွေးသူများနှင့် သူက ကျွေးမွေးရသူများဟု နှစ်မျိုး နှစ်စား ခွဲထားသည်။
သူ့ လှေကို နာမည် မပေးရသေး။ အားလုံး ပြီးစီးသွားမှ ပေးမည်ဟု သူက
ပြောသည်။

ဟင်နရီသည် လှေပေါ်၌ နေပြီး လှေကို တည်ဆောက် နေသည်မှာ
ဆယ်နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။ ထိုကာလ အတွင်း သူသည် နှစ်ကြိမ် တိတိ လက်ထပ်ခဲ့
သည်။ သူ လက်ထပ်ခဲ့သည့် မိန်းမတိုင်းသည် တူညီသော အကြောင်း တစ်
ခုတည်းဖြင့် သူ့အား စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ လှေ ထဲမှ ခုနစ်ပေခန်းသည်
လူ နှစ်ယောက် အတွက် နေသာ ထိုင်သာ မရှိ။ သူတို့ မတ်တတ် ရပ်လိုက်
တိုင်း ခေါင်မိုးနှင့် ခေါင်း တိုက်မိခြင်းကိုလည်း မကျေနပ်ကြ။ ပြီးတော့
အိမ်သာ မရှိခြင်းကို လုံးဝ သည်းမခံနိုင်ကြ။ ဟင်နရီကလည်း အိမ်သာ
ဆောက်ဖို့ ကိစ္စကို လုံးဝ မလိုက်လျော။ သူနှင့် သူ့ မိတ်ဆွေများသည် ဤ
ကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် ထင်းရှူးတော တွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ
အချစ်များသည် သူ့အား စွန့်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။

သူက အဲလစ္စဟု ခေါ်သော မိန်းကလေးက သူ့အား စွန့်ပစ်ထားပြီး
သည့် နောက်ပိုင်းတွင် အလွန် ထူးဆန်းသော အရာ တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့
သည်။ အဲလစ္စ မရှိတော့သည့် အခါမှ စ၍ သူ တစ်ယောက်တည်း နေရသည့်
အခါတိုင်း သူသည် အဲလစ္စကို လွမ်းတသသ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့သော်
လည်း တကယ်တမ်း ဖြစ်ပေါ်နေသည့် စိတ်ခံစားမှုမှာ မိန်းမ မရှိ၍ လွတ်
လပ်သည့် အရသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ခုံတန်း ပေါ်တွင် စိတ်အေး နားအေး
လဲလျောင်း နေနိုင်သည်။ စားချင်တာ စား၍ သောက်ချင်တာ သောက်နေနိုင်

သည်။ မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် ပူပန် ကြောင့်ကြရသည့် အနေ ထဲ
ဟူ၍ ဘာမှ မရှိ။

သူ တစ်ယောက်တည်း နေရသည့် အခါတိုင်း သူသည် ဝိုင် တစ်ခါလျှင်
ဝယ်သည်။ ခုံတန်း ပေါ်တွင် စန့်စန့်ရုန့်ရုန့် လှဲကာ ဝိုင်ကို မှူးဆောင်
သောက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ခဏမျှ ဝိုင်သည်။ ဝိုင်ကြွေးခြင်းသည်
သူ့ အတွက် အားဆေး တစ်ခု သဖွယ် စိတ်ထဲက ခံစားရသည်။ ရင်းမိကား
၏ ကဗျာများကို အသံထွက် အလွဲလွဲ အမှားမှားဖြင့် အော်ဖတ်သည်။

ထုံးစံ အတိုင်း အဲလစ္စအား လွမ်းဆွတ် တမ်းတ နေသည့် အချိန်
တစ်ချိန်တွင် ထူးဆန်းသော အရာ တစ်ခုသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုစဉ်က
သူ တစ်ည ဖြစ်၍ အခန်း ထဲတွင် မှန်အိမ်မှ မီးရောင်သည် ဖြာကျလျက်
ရှိ၏။ သူ့ အရက် မူးစ ပြုချိန်တွင် ရုတ်တရက် သူ့ စိတ် ထဲ၌ အခန်း ထဲ
တွင် လှည့်ပတ်၍ ကြည့်သည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ခုံတန်း တစ်ခု
ပေါ်တွင် အသားမည်းမည်း လူပုံ ဈောဈော လူငယ် တစ်ယောက် ထိုင်နေ
သည်ကို မြင်ရသည်။

လူငယ်၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပနေကြသည်။ သူ့ မျက်နှာ
သည် အလွန် ချစ်စရာ ကောင်း၍ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းနေသည်။
ထိုလူငယ်၏ ဘေးတွင် ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် လူငယ်လေး တစ်ယောက်
ထိုင်နေသည်။ အမှန်တော့ လူငယ် အရွယ်လည်း မဟုတ်။ နို့စို့ကလေး
အရွယ်ထက် မဆိုစလောက်မျှသာ ကြီးသော အရွယ် ဖြစ်သည်။

လူငယ်သည် ကလေးအား ကြည့်နေသည်။ ကလေးကလည်း လူငယ်
အား ပြန်ကြည့်ကာ ရယ်နေသည်။ ထို့နောက် လူငယ်က ဟင်နရီအား
ပြန်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ကလေးအား လှည့်ကြည့်သည်။ သူ၏
စယ်ဘက် အပေါ် အိတ်ကပ် ထဲမှ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဓား တစ်ချောင်းကို
ထုတ်ထည့်၍ ကလေးအား ပြသည်။ ထို့နောက် ဓားကို ဖွင့်ကာ ကလေး၏
ညှပ်ပင်းကို လှီးသည်။ ကလေးက အားရပါးရ ရယ်နေသည်။ သို့သော်လည်း
ပင်နရီ လန့်၍ အော်လိုက်သည့် အခါ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
အခန်း ထဲတွင် လူငယ်ရော ကလေးပါ အမှန်တကယ် မရှိ ဟူသော ထုံကြည့်
ကို ရရန် အတွက် ဟင်နရီသည် အချိန် များစွာ ယူ၍ ကြိုးစား အားပျက်
ရ၏။

တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုမှ အနည်းငယ် သက်သာရာ ရသွားသော်
ခါ ဟင်နရီသည် လှေ အခန်း ထဲမှ ကဗျာကယာ ထွက်ကာ ငေး ထိုင်

ဖက်မှ နေ၍ အောက်သို့ ခုန်ချသည်။ တောင်ကုန်းလမ်း အတိုင်း ထင်းမှ ပင်များ ကြားမှ ဖြတ်၍ မြေသည်။ သူသည် နာရီပေါင်း များစွာ ကုန်သွယ် အထိ ခြေဦး တည့်ရာ လျှောက်သွားနေပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကင်နရီဂျိုး ရောက်လာသည်။

ဟင်နရီ တစ်ယောက် ကမူးရှူးထိုးနှင့် ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် နေသည် မြေတိုက် ထဲ၌ ကြောင်များဖြင့် အလုပ် ရှုပ်နေခိုက် ဖြစ်၏။ ဟင်နရီ ပြောသမျှကို ဒေါ်ခင်က အလုပ် လုပ်ရင်း နားထောင်သည်။ သူ့ စကား သွားသည့် အခါ ဒေါ်ခင်က ဟင်နရီအား သေသေချာချာ ကြည့်၍ မည်လောက် အထိ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်ကို အတိအကျ သိသည်။

“ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တာကို သရဲလို ခင်ဗျား ထင်သလား” ဟု ဟင်နရီက မေးသည်။ “တကယ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ် တစ်ခုရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုလား ဒါမှ မဟုတ်လည်း စိတ်ပညာရှင် ဖရိုက်ရဲ့ သဘောတရား အရ ကျွန်တော် စိတ်က ခြောက်လှန့်တာလား။ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့တာကတော့ အမှန်တကယ် ကျွန်တော်ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့် မျက်စိ အောက်မှာ ဖြစ်သွားတာ။ အခု ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့နေရသလို တွေ့ရတာ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လာပြီး ကြည့်မလား။ တကယ်တော့ သူတို့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာရင် မြင်ရတာပေါ့”

“ဟင်နရီ အင်း မလိုက်ချင်ဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်ရရင် သူက သရဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ။ ကျွန်တော်က သရဲ မယုံကြည်တဲ့ ကောင် ဆိုတော့ သူက ကျွန်တော် ကြောက်အောင် ခြောက်ချင် ခြောက်လိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားက နောက် တစ်ခါ ထပ်မြင်ရပြီး ကျွန်တော်က မမြင်ရဘူး ဆိုရင်လည်း သွေးလေ ချောက်ချားပြီး အထင်အမြင်တွေ မှားတာလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် တွေးပြီး ခင်ဗျား လန့်နေဦးမှာပဲ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ဘာ လုပ်ရမလဲ” ဟု ဟင်နရီက မေးသည်။ “တကယ်လို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မြင်ရရင် ဘာ ဆက်ဖြစ်လဲ မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိရတော့မယ်။ အဲဒါ ဆိုရင် ကျွန်တော် သေမှာပဲ။ သူပုံက လူသတ်သမား တစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝ မတူဘူးဗျ။ သူကော ကလေးကော သဘောကောင်းတဲ့ ပုံပန်းတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ကလေးရဲ့ လည်ချောင်းကို ဓားနဲ့ လှီးတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော် အသေအချာကို မြင်ရတာ

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော်က စိတ်ကု ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝိသေသ ဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး”

အပြင်မှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ အသံသည် မြေတိုက်ခန်း ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ “ဟေး... ဒေါ်ခင်။ ကျွန်မ ဝင်လာလို့ ရမလား”

“ရတယ်။ ဝင်ခဲ့လေ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြန်ပြောသည်။

အမျိုးသမီးသည် သွက်လက် ဖျတ်လတ်ပြီး အချော ချောသည့် မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ခင်က ဟင်နရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူမှာ ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က အမျိုးသမီးအား ပြောသည်။ “သူ မြင်ခဲ့ရတာ တကယ် ဝရဲပဲလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူ လိပ်ပြာ စာ မသန့် ဖြစ်ပြီး စိတ် ချောက်ချားသည် ဆိုတာ ခွဲခြားလို့ မရဘူး။ ဒါ... ဟင်နရီ ခင်ဗျား မြင်ခဲ့ရသမျှ တို့ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

ဟင်နရီက သူ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြောပြသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်ရည်များသည် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေကြ သည်။

“ကြောက်စရာ အတော် ကောင်းတာပဲ” ဟု ဇာတ်လမ်း အဆုံးတွင် အမျိုးသမီးက မှတ်ချက် ချသည်။ “ကျွန်မတော့ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ခရီးကို မြင်ဖို့ မပြောနဲ့ အနံ့တောင် မရခဲ့ဖူးဘူး။ ကဲ... လာ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သွားပြီး သူ ပြန်လာ မလာ စောင့်ကြည့်ကြမယ်။ ဘယ်လို သဘော ထင်လဲ”

ဒေါ်ခင်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာထား နှင့် ကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးသည် သူ မြင်လိုသည့် သရဲကို မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း ဟင်နရီကို အလွန် သဘောကျသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ကျပ်စည်း ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသော လှေခန်းနှင့် အိမ်သာ တစ်လုံးမှ မရှိသည့် ပြဿနာများ သူ့အား မောင်းမထုတ်မီ ဟင်နရီနှင့် ငါးလ ကြာမျှ အတူတူ သွားခဲ့လေသည်။

အောက် ဝင်ကာ မက်ခံ၏ ရှူးဖိနပ်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါး တေးလျှပ် နှိ
သည်။ အချစ်ကလေးသည် လိမ္မာ ပါးနပ်သော ခွေးမကလေး ဖြစ်သည်။
သူ သွားများကလည်း ထက်လှ၏။ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ် နေသည့် ကြားထဲ
မက်ခံသည် အိပ်ရာ အောက်မှ ခွေးမကလေးကို ဖမ်း၍ သူ စောင်ခြံထဲ
သွင်းသိပ်သည်။ သို့သော်လည်း မရ။ ခွေးမသည် အတင်း ရုန်းကန် တိုးထွက်
ကာ အောက် ပြန်ဆင်းသည်။ ရှူးဖိနပ်များကို ဆက်၍ ကိုက်ဝါးနေသည်။

အက်ဒီသည် မရွှင်မလန်းသော စိတ်ဖြင့် 'လာအီဒါ ဆိုင်' သို့ သွား
သည်။ သူ မိတ်ဆွေ အရက်ကောင်တာ စားပွဲထိုးနှင့် စကားစမြည် ပြော
သည်။ စားပွဲထိုး တိုက်သဖြင့် အရက် သုံး လေးခွက် သောက်သည်။ ငါးဆင့်
ပြား အနည်းငယ် ချေးသည်။ 'လီလန်နိုလီဘောဘီ' ဟူသော အလွမ်း သိချင်း
ဇာတ်ပြားကို ငါးကြိမ် တိတိ ဖွင့်၍ နားထောင်သည်။

မက်ခံနှင့် သူ လူများသည် တိမ် ဖုံး၍ လ မသာနိုင်သည့် အဖြစ်သို့
ရောက်နေကြသည်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ အပြစ်ကို နားလည်ကြ
သည်။ ရသင့် ရထိုက် ခံသင့်ခံထိုက်သော အပြစ်ဒဏ်မှန်းလည်း သိကြသည်။
သူတို့သည် လူမှု ဆက်ဆံရေး အသိုင်းအဝိုင်းမှ အပယ်ခံများ ဘဝသို့ ဆိုက်
ရောက်နေကြသည်။ သူတို့၏ ကောင်းသော စေတနာနှင့် ရည်ရွယ်ချက်များ
ကို လူအများက မေ့ပစ်ကြသည်။ အမှန်တော့ သူတို့သည် စေတနာကောင်း
ဖြင့် ဒေါ်ခဲ အတွက် ပါတီ ပေးမိကြခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းအချက်ကို သိကြပါ
လျက်နှင့် မည်သူကမှ ထုတ်ဖော်၍လည်း မပြော။ ထည့်သွင်း စဉ်းစားခြင်း
လည်း မပြု။

မက်ခံတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို ဘဲရားဖလက် စားသောက်ဆိုင်တွင်လည်း
ဝေဖန် ပြောဆိုကြသည်။ စည်သူတ်စက်ရုံ အလုပ်သမားများ ကြားတွင်လည်း
ဆွေးနွေး ဝေဖန်ကြသည်။ 'လာအီဒါ ဆိုင်' မှ အမူးသမားများကလည်း
အလေးအနက် ပြု၍ ဆွေးနွေးကြသည်။ လီချီးကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်
ပြောဆိုရန် ငြင်းပယ်သည်။ သူသည် ငွေကြေးပိုင်းတွင် ထိခိုက် နစ်နာမှု
ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မက်ခံတို့၏ ဇာတ်လမ်းသည်
အောက်ပါ အတိုင်း ပုံစံ တစ်မျိုးတည်း ဖြစ်ကာ လူ အများ ကြားသို့ တိုး
ဝင် ဖျံ့နှံ့နေသည်။

မက်ခံတို့ လူစုသည် အရက်နှင့် ငွေများကို ခိုးယူကြသည်။ သူတို့
သည် အလွန် ဆိုးဝါး ယုတ်မာသော စိတ်ဖြင့် ဒေါ်ခဲ၏ ဇာတ်ခွဲခန်းကို
ယုယက် ဖျက်ဆီးကြသည်။ မက်ခံတို့ အကြောင်း သိနေသူများက ဤအပြော

(R)

ငပေါများ နန်းတော်သည် အမှောင်ထု၏ ဖုံးလွှမ်းခြင်းကို ခံနေရသည်။
ပျော်ရွှင်စရာ ဟူသမျှသည် နန်းတော်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။ ဓား
ခွဲခန်းမှ ပြန်လာသော မက်ခံသည် နှုတ်ခမ်း ကွဲလာသည်။ သွားကျိုးထွက်
သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဒဏ်ခတ်သည့် အနေဖြင့် မျက်နှာကို နောက်ထပ် မသေ
သူသည် အိပ်ရာပေါ် တက်ကာ စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြံ၍ လှဲနေသည်။ တစ်
ကုန်သည် အထိ အိပ်ရာပေါ်မှ မဆင်း။

သူ ပါးစပ်တွင် ဒဏ်ရာ အနာတရ ရခဲ့သလို သူ နှလုံးသားတွင်လည်း
ဒဏ်ရာ အညှိအမညှိများ စွဲလာခဲ့၏။ သူ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး လုပ်ခဲ့သည့်
မကောင်းမှုများကို ပြန်၍ ဆင်ခြင် စဉ်းစားသည်။ သူ လုပ်ခဲ့သမျှ အရာ
တိုင်းသည် အကောင်း ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ စိတ်နှလုံး
ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရသည်။

ဟူဂီနှင့် ဂျူးစံတို့သည် အိမ် ထဲ၌ အတန်ကြာမျှ ထိုင်ကာ တွေ့
ဆေးမော နေကြသည်။ ထိုနောက် စိတ်လက် မကြည်မသာဖြင့် အိမ် ထဲ
ထွက်ကာ ဟီဒီယွန်နို စည်သူတ် စက်ရုံသို့ သွား၍ အလုပ် လျှောက်ကြသည်။
ချက်ချင်းပင် အလုပ် ရသွားကြသည်။

များစွာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိသော ဟောဇယ်သည် မွန်ထရေး ဖြစ်
ထံသို့ သွားသည်။ စစ်သား တစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်ကာ ထိုးကြ ကြိတ်ကြ
သည်။ ဤပွဲတွင် သူ ရှုံးသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ရန်ပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်လိုက်
သည့် အတွက် သူ စိတ်သည် များစွာ ပေါ့ပါးသွားသည်။

နန်းတော် တစ်ခုလုံးတွင် ပျော်ရွှင် မြူးထူးနေသူ တစ်ဦးသာ ရှိ၏။
ယင်းမှာ အချစ်ကလေး ဖြစ်၏။ အချစ်ကလေးသည် မက်ခံ၏ အိပ်ရာ

ကို လက်ခံကြသည်။ 'လာအိဒါ ဆိုင်' မှ အမူးသမား တချို့ကမူ ငပေါများ နန်းတော်သို့ သွားကာ မက်ခံတို့ လူစုအား ထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်ရန် အထိပါ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ခဲလို လူ တစ်ယောက်အား အခုလို စော်ကားခြင်း အတွက် နောင်ကြဉ်သွားအောင် ဆုံးမသင့်သည်ဟု သူတို့က ယူဆကြသည်။

သို့သော်လည်း ယင်းကိစ္စသည် လက်တွေ့တွင် အကောင်အထည် ပေါ်မလာခဲ့။ ယင်းမှာလည်း မက်ခံတို့ လူစု၏ သွေးစည်း ညီညွတ်မှုနှင့် တိုက်ရည် နိုက်ရည်များကို သိနေသဖြင့် အကောင်အထည် မဖော်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အကောင်းဘက်မှ တွက် မြင်သူများလည်း ရှိ၏။ ယင်းတို့ အထဲတွင် သူသာ ပါတီပွဲ အကြောင်း ကြံပြီး သိပါက မတက်ဘဲ မနေဟု ပြောနေသော တွစ်ရီလီဂန် ဆိုသူ ဖြစ် သည်။

ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်တွင်ကား မက်ခံနှင့် သူ လူများ အခြေအနေသည် ကျဆင်းလျက်ပင် ရှိသည်။ ဆစ်မာလှိုင်းသည် သူ့ ဘွဲ့ခံလာအိမ် ဘေးမှ ဖြတ်သွားသော မက်ခံတို့အား နှုတ်မဆက်။ စကား မပြော။ သူတို့ကလည်း သူတို့ဘာသာ သူတို့ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ပင် လျှောက် သွားကြသည်။ သူတို့ ဘယ်လိုကြောင့် အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေရာမှ ထွက်လာ ကြရသနည်း။ အားလုံးက ပိုင်းကြည့် ထားသည်ကို သိနေပါလျက်နှင့် အများ မြင်ကွင်းသို့ ထွက်လာကြခြင်းသည် ဘယ်လို သဘောထားကြောင့်နည်း။

ဖြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းသည် နှစ်ခု ရှိ၏။ တစ်ခုမှာ သူတို့ အနေနှင့် ပို၍ ကောင်းသော၊ ပို၍ စင်ကြယ်သော၊ ပို၍ ကရုဏာတရား ရှိသော လူ များ အဖြစ် နေထိုင် သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြသဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထွက် လာကြခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့တည်းမဟုတ် ပို၍ ဆိုးဝါးသော အလုပ်များကို လုပ်ရန် တစ်လောကလုံးကို စိန်ခေါ် အန်တုရန်နှင့် အဆိုးဆုံး အရပ် ဆို သော အလုပ်များကို လုပ်ရန် ထွက်လာကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ် ၏။ သူတို့၏ သဘာဝ အရ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် အများအားဖြင့် ဖြစ်လာ တတ်သည့် တုံ့ပြန်မှုမျိုးသည် ဒုတိယ အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

မက်ခံတို့ လူစုသည် အကောင်းနှင့် အဆိုးကို ဖွဲ့တအောင် ချိန်ဆကြ သည်။ သူတို့သည် အချစ်ကလေးအား သနား ကြင်နာကြသည်။ တပုတယ ဆက်ဆံကြသည်။ သူတို့ချင်း ဆက်ဆံရာ၌လည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ သည် ငပေါများ နန်းတော်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ကြသည်။ သူတို့၏ မီးဖို

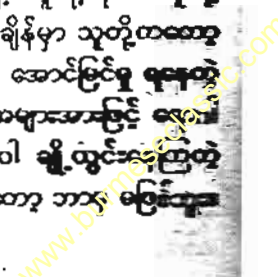
က်တိုက် ဆေးကြောသည်။ အဝတ်များ စောင်များကို လျှော်ကြ ဖွတ်ကြ သည်။

ဟူဂီနှင့် ဂျမ်းစ်တို့သည် စည်သွတ်စက်ရုံ၌ အလုပ် လုပ်နေကြပြီ ဖြစ်၍ သူတို့ ရသော လုပ်ငန်းကို အိမ်သို့ ယူလာကြသည်။ အိမ် အတွက် ခိုအပ်သော စားစရာ သောက်စရာ ပစ္စည်းများကို 'ချွေတာရေးဈေး' မှ ယ်၍ သယ်လာကြသည်။ သူတို့ အနေဖြင့် လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ မသွား ကြသေး။ လီချူး၏ ဆူပူ ဖြစ်တင်လိုသော အကြည့်ကို သူတို့ ရင်မဆိုင်ရ သေး၍ ဖြစ်သည်။

ထိုကာလ အတွင်းမှာပင် ဒေါ်ခဲသည် မက်ခံတို့ လူစုအား လေ့လာ ရိုးသပ်ပြီး မှတ်ချက် တစ်ခု ပေးသည်။ ယင်း မှတ်ချက်သည် မှန်ချင်လည်း မှန်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ထိုနေ့သည် ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခဲသည် ရစ်ချက် ရော့စ်နှင့် ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲ၌ ထိုင်နေသည်။ သူတို့သည် ဘီယာ သောက်ကာ စားလက်တီ၏ တေးသီချင်းများကို နားထောင်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ မြင် ကုရသော ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ငပေါများ နန်းတော် ရှေ့တွင် ခုတ်သားကြီး တစ်တုံး ရှိ၍ ထိုသစ်တုံး ပေါ်တွင် မက်ခံနှင့် သူ လူများ ခိုင်နေကြသည်။ နေ ထန်း တစ်ဖျားသို့ အချိန် ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ မျက်နှာ မှားသည် ဓာတ်ခွဲခန်း ဘက်သို့ လှည့်နေကြသည်။

“သူတို့ကို ကြည့်စမ်း” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။ “ဒီကောင်တွေဟာ မှန်တဲ့ ဒဿနိက ပညာရှင်တွေပဲလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်။ တစ်ခဲ ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ သူ လူတွေဟာ ဒီကမ္ဘာကြီး ထဲမှာ ဖြစ်ပျက် နေ တဲ့ အရာရာတိုင်းကို သိတယ်။ ဖြစ်လာမယ့် အရာတိုင်းကိုလည်း သိတဲ့ စက္ကလာလည်း ရှိကြတယ်။ သူတို့ အသက် ရှင်နေပုံက တခြား လူတွေ ထက် အဘက်ဘက်မှာ သာတဲ့ လက္ခဏာ ရှိကြတယ်။ တခြား လူတွေထ ခြားမြင့်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ၊ လိုချင် တပ်မက်မှုတွေနဲ့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်များတို့က အောင်မြင်မှု ရုစုတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်တွေပဲလို့ အသိအမှတ် ပြုထားတဲ့ လူတွေဟာ အများအားဖြင့် လေး ခည်တွေချည်းပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာရော စိတ်ပိုင်းမှာပါ ချို့ယွင်းနေကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ မက်ခံနဲ့ သူ့ကောင်တွေကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သူပဲ။”

ကျန်းမာ သန်စွမ်းပြီး စိတ်ကလည်း သန့်စင် နေကြတယ်။ သူတို့ လုပ်ခဲ့တာ လုပ်နိုင်တယ်။

စကား အရှည်ကြီး ပြောလိုက်ရသဖြင့် အာခြောက်သွားသော ဒေါ်သည် ဘီယာကို တဝကြီး မော့လိုက်သည်။ သူသည် ကျေနပ်သော အရာဖြင့် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီး “ပထမဆုံး လျှာပေါ် ရောက်လာဘိ ဘီယာလောက် အောင်းတဲ့ အရသာကို ဘယ်မှာမှ ရှာလို့ ရနိုင်မယ် မထူး” ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျား လူတွေလည်း တခြား လူတွေနဲ့ အတူတူပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တာပဲ။ ခြားနားတာ ဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ သူတို့မှာ ငွေကြေး မရှိဘူး။ အဲဒါပဲ”

“လို့ချင်တဲ့ စိတ် ရှိရင် သူတို့လည်း ငွေ ရနိုင်တာပေါ့ဗျာ” ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ သူတို့လည်း သူတို့ ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြီး ငွေ ရအောင် လုပ်နိုင်ကြတာပဲ။ အမှန်တော့ မက်ခဲ ဆိုတဲ့ ကောင်မှာ ထူးခြားတဲ့ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးတွေ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ သူတို့ အနေနဲ့ တစ်ခုခု ရချင်ပြီ ဆိုရင် ရအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိကြပါတယ် တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူတို့ အဲဒီ အလို ဆန္ဒ ထဲမှာ အဲဒီ ခံရမယ့် သဘော သဘာဝကို သူတို့က သိနေတယ်”

အကယ်၍သာ ဒေါ်ခင်သည် မက်ခဲနှင့် သူ့လူများ ယခု လောလောဆယ် ခံစား နေကြရသည့် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုကို သိထားပါမူ နောက်ပြောလိုက်သည့် စကားကို ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်။ ငပေါများ နန်းတော်လှူများ အပေါ် ဖိအား ပေးနေသည့် လူမှု ဆက်ဆံရေး အခြေအနေကို ပြောပြမည့် လူ တစ်ဦးမျှ မရှိသဖြင့် သူ မသိ။

သူသည် ဖန်ခွက် ထဲသို့ ဘီယာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ငဲ့ထည့်သည်။ “ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သက်သေ ပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ သူတို့ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ ထိုင်နေကြတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျာ မြင်တယ် မဟုတ်လား။ အေး... အဲဒါ ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ နေ့နာရီဝက်လောက် ဆိုရင် နှုတ်ခွင့် ၄ ချိတက်ပွဲဟာ လိုက်ဟောက်စ် ရိပ်သလမ်းကို ဖြတ်မယ်။ သူတို့ အနေနဲ့ ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့ရုံနဲ့ ချိတက်ပွဲ မြင်နိုင်တယ်။ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရင်လည်း ကောင်းကောင်း ကြည့်ရနိုင်တယ်။ လျှောက်သွားချင်တဲ့ စိတ် ရှိရင်လည်း နှစ်လမ်းကျော် လျှောက်လိုက်ရုံနဲ့ ချိတက်ပွဲရဲ့ ဘေးနားကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွား

တယ်။ ကဲ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဘီယာ တိုက်ကြေး လောင်းမယ်။ သူတို့ လူစု ခေါင်းတောင် ထောင်မကြည့်စေရဘူး”

“ခင်ဗျား ပြောသလို သူတို့က ခေါင်းထောင် မကြည့်ဘူးပဲ ဆိုပါတော့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သက်သေခံ ဖြစ်မှာလဲ” ဟု ရစ်ချက်ဖရော့စ်က ပြောသည်။

“ဘယ်လို လုပ်ပြီး သက်သေခံ တစ်ခု ဖြစ်မှာလဲလို့ ခင်ဗျားက မေးတယ်နော်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့က ချိတက်ပွဲမှာ ဘာတွေ ပါလာမယ် ဆိုတာ သူတို့ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတယ်။ ရှေ့ဆုံးက မော်တော်ကား ထဲမှာ မြို့တော်ဝန် ပါလာမယ်။ ကား ခေါင်းနဲ့ ခေါင်းမိုး ပေါ်မှာ အလံကလေးတွေ စိုက်ထားမယ် ဆိုတာ သူတို့ သိတယ်။ သူ့နောက်က မြင်းဖြူကြီး စီးပြီး လောင်းတော့ ပါလာမယ်။ ပြီးရင် မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကောင်စီဝင်တွေ လိုက်လာမယ်။ သူတို့ နောက်မှာ မြို့စောင့် ခံတပ်က လာတဲ့ စစ်သားတွေ တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲစာ ချိတက်လာမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရှေးဇေတ် သူရဲကောင်းတွေ ချိတက်လာမယ်။ အနီရောင် ငှက်ကုလားအုတ် အတောင်တွေ ခေါင်းမှာ ထိုး၊ ဓားတွေ ချိတ်ထားတဲ့ လူစုပေါ့။ အဲဒါတွေကို မက်ခဲနဲ့ သူ့ လူတွေက မကြည့်ဘဲနဲ့ သိထားတယ်။ ဘင်ခရာ အဖွဲ့ကလည်း တီးမှုတ်ပြီး ပါလာမယ်။ ဒါတွေကို သူတို့ မြင်ပြီးသား ဆိုတော့ နောက်ထပ် မကြည့်ဘဲလည်း နေလို့ ရတယ် ဆိုတာ သူတို့ သိနေတယ်”

“ဟာဗျာ... လွတ်လပ်ရေးနေ့ အထိမ်းအမှတ် ချိတက်ပွဲကို ကြည့်ရမှာ မလိုဘူး ဆိုတဲ့ လူတွေ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး” ဟု ရစ်ချက်ဖရော့စ်က ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် လောင်းမယ်လေ။ ကျွန်တော်က မကြည့်ဘူး ဆိုတဲ့ စကား”

“လောင်းလေ”
“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့် အတွက် အမြဲတမ်း အထူးအဆန်း တစ်ခုပဲ ဆိုရတယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ လူတွေကို ချီးမွမ်း အံ့ဩပြီး ကြည့်ညှိထားစား နေကြတဲ့ အရည်အသွေးတွေဟာ ဘာတွေလဲ။ သနား ကြင်နာ ခြင်ညှိရောခြင်း၊ ပွင့်လင်းခြင်း၊ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းခြင်း

စိတ်သဘောထား ကြီးခြင်း ဆိုတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အကျင့်စရိုက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ကျင့်သုံးနေကျ စနစ် ထဲမှာ ဆုံးရှုံးမှုရဲ့ အကျိုးစရိုက်တွေ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ မှန်းတီးခြင်း၊ အထင်အမြင်သေးခြင်း၊ လောဘကြီးခြင်း၊ ရယူ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း၊ ယုတ်မာခြင်း၊ အတ္တအာကြီးလွန်းခြင်း၊ မိမိ အကျိုးကိုသာ ရှေ့တန်း တင်လွန်းခြင်း ဆိုတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကျတော့ အောင်မြင်မှုရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စရိုက် လက္ခဏာ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ လူတွေ အနေနဲ့ ပထမ အမျိုးအစားတွေကို အံ့ဩချီးမွမ်းပြီး လေးစား တန်ဖိုး ထားနေကြပေမဲ့ သူတို့ တကယ် ချစ်တာ မြတ်နိုးတာကျတော့ ဒုတိယ အမျိုးအစားတွေ ဖြစ်နေတယ်”

“ငတ်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လို လှုပ်ပြီး ကောင်းချင်စိတ် ဝင်နိုင်ပါ့မလဲ” ဟု ရစ်ချတ်ဖရော့စ်က ပြောသည်။

“အိုဗျာ ဒီဟာက ငတ်နေတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငတ်မွတ်မှု၊ သိသိသာသာကို ခြားနားပါတယ်။ ကမ္ဘာ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီးနိုင်ဖို့အတွက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကောင်းမြတ်မှုတွေ ရောင်းပစ်တာဟာ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာရတာပါ။ ပြီးတော့လည်း တစ်ညတစ်ညတည်း သူ အားလုံးက သဘောတူ ထားသလိုလည်း ဖြစ်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စကားဟာ လုံးဝ မှန်ပါတယ်လို့လည်း ပြောလို့ မရဘူး”

“ဒီကမ္ဘာကြီး ထဲက နေရာတိုင်း လိုလိုမှာ မက်ခဲနဲ့ သူ့ လူတွေပဲ လူစားတွေ ရှိနေတာ ကျွန်တော် တွေ နေရတယ်။ မက္ကဆီကို နိုင်ငံမှာတုန်းက သူတို့လို လူသားတွေကို ရေခဲမုန့်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အလယ်စကား ပြည်နယ်တုန်းကတော့ အယ်လီယက် ကျွန်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျား သိမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်တော့် အတွက် ပါတီပွဲလေး တစ်ခု လုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တလွဲတချော်ပေး ဖြစ်ကုန်တယ်။ အဓိက ကျတာက ဘာလဲ။ သူတို့ရဲ့ ပါတီပွဲ ပေးချင်စိတ်ပဲ”

ဒေါ်ခင်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်နေသည်။ “နားထောင်စမ်း။ ဘင်္ဂမဟုတ်လား” ဟု ပြောကာ ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်စလုံးကို ဘီယာ ထပ်ဖြည့်သည်။ နှစ်ဦးစလုံး ကပျာကယာ ထပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ သွားသည်။

မက်ခဲနှင့် သူ့ လူများသည် သစ်တုံး ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေးပထိုင်နေကြသည်။ လိုက်ဟောက်စ် ရိပ်သာလမ်းသွယ် ဘက်မှ ဘင်္ဂသည် လေ ထဲထွင်း ထွင်းမျောလာနေသည်။ ဘင်္ဂရာ အဖွဲ့မှ တီးမှုတ်သံများသည်

အဆောက်အအုံများ ဆီမှ တစ်ဆင့် ပဲ့တင်သံများ ပြန်လာနေသည်။ ချီတက်ပွဲ အခမ်းအနားသည် စောစောက ဒေါ်ခင် ပြောပြခဲ့သည့် ပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ရစ်ချတ်ဖရော့စ်နှင့် ဒေါ်ခင်တို့သည် ဦးခေါင်းများကို ရှေ့သို့ ထုတ်ကာ စိတ်ဝင်စား ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ကြည့်နေကြသည်မှာ ချီတက်ပွဲကို မဟုတ်။ သစ်တုံး ပေါ်၌ ထိုင်နေကြသူများကို ဖြစ်သည်။

သစ်တုံး ပေါ်မှ လူစုသည် ခေါင်းလည်း မလှည့်။ လည်ပင်းများလည်း မဆန့်။ ချီတက်ပွဲသည် သူတို့ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ သူတို့ကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ မလှုပ်။ ချီတက်ပွဲသည် မြင်ကွင်း ထဲမှ ပျောက်သွားသည်။

ဒေါ်ခင်သည် သူ့ ဖန်ခွက် ထဲမှ ဘီယာကို မော့လိုက်သည်။ လက်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ပြလိုက်သည်။ “ကောင်းလိုက်တဲ့ ဘီယာဗျာ” ဟု ပြောသည်။

ရစ်ချတ်ဖရော့စ်က နောက်ပြန် လှည့်ကာ အခန်း တံခါး ဘက် လျှောက် သွားသည်။ “ခင်ဗျား ဘယ် ဘီယာ ကြိုက်သလဲ” ဟု မေးသည်။

“အခု သောက်နေတဲ့ ဟာမျိုးပဲ ဝယ်ပါဗျာ” သူသည် တောင်ကုန်းထက်ရှိ သစ်တုံး ပေါ်မှ လူစုကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

“အရာရာတိုင်းကို အချိန်က ကုစားသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ” လူတွေက ကြာလာတော့ မေ့သွား ဟူသော စကား ရှိသည်။ ထိုစကားသည် ပြော၍လည်း ကောင်း၏။ ကြား၍လည်း ကောင်း၏။ မိမိ ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ပတ်သက်ခြင်း မရှိသည့် အခါ ထိုစကားသည် ပြောလို့ အလွန် ကောင်းသည်။ မိမိ ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ပတ်သက်နေပါ မူကား အချိန်သည် ကန့်သတ်၍ မရကြတော့ပေ။ လူတွေ အနေဖြင့် မေ့၍ မရကြတော့ပေ။ မိမိ ကိုယ်တိုင် မပြောင်းလဲသော အရာ တစ်ခု၏ အလယ်၌ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်၏။

ဒေါ်ခင်သည် ငပေါများ နန်းတော် ထဲမှ လူ တစ်စု၏ နာကျင်မှုနှင့် သူတို့ကိုယ် သူတို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည့် ခံစားမှုများကို မသိပေ။ အကယ်၍ သိပါမူကား သူ တစ်ခုခု လုပ်လိမ့်မည်မှာ သေချာ၏။

အချိန်ကတော့ ကောင်းသော အချိန်ဟု မဆိုသာပေ။ ဒုစရိုက်တောင် သည် မြေကွက်လပ် ပေါ်၌ ဝင်ကြားစွာ လျှောက်သွားနေပြီ ထင်၏။ သစ်တုံးလှိုင်းသည် သူ့ မိန်းမနှင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ရန်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်း သူ့ မိန်းမ၏ ငိုသံကို ကြားနေရ၏။ ဘွိုင်လာအိမ် ထဲမှ ငိုသံသည် ချစ်ဖွယ်ပြီး ရေအောက်မှ ငိုနေသံနှင့် တူလှချေသည်။

မက်ခံနှင့် သူ့ လူများသည် ဒုက္ခ၏ အခြေအမြစ် တစ်ခု ဖြစ်နေလေ သလား။ ဘဲရားဖလက်မှ အထိန်းတော်ကြီး အဲလီဖရက်သည် အမူးသမား တစ်ဦးကို မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ မောင်းထုတ်ပုံ ကြမ်းတမ်းလွန်းသည့် အတွက် အမူးသမား ကျောရိုး ကျိုးသွားသည်။ ဤပြဿနာ မပြီးမချင်း အဲလီဖရက်သည် ဆလောင်းနတ်စံသို့ ရောက်နေရမည် ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ညစ် လျက် ရှိ၏။

ထိုပြဿနာကြောင့် စိတ် ရှုပ်နေရသည့် အထဲ နောက်ထပ် ပြဿနာ တစ်ခုက တက်လာပြန်သည်။ မြို့ ထဲရှိ စိတ်နေ မြင့်သော အမျိုးသမီးကြီး များ တစ်စုက အမေရိကန် လူငယ်တို့၏ ယောက်ျား ဘဝကို အကာအကွယ် ပေးရန် အတွက် ထိုမကောင်းမှု ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းကို တားမြစ် ပိတ်ပင်ရန် တောင်းဆိုလာကြသည်။ ဤအဖြစ်သည် လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဖြစ်သော ဇူလိုင် လ ၄ ရက်နှင့် ကော်တီခရိုင် ပွဲဈေး မကျင်းပမီ ကြားကာလတွင် တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် မှန်မှန် ပေါ်လာတတ်သော ဖြစ်ရပ်ပေတည်း။

သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အရ ဆိုလျှင် ဒိုရာသည် ထိုဖြစ်ရပ် ပေါ် ခေါက်လာသည့် အခါတိုင်း ဘဲရားဖလက်ကို တစ်ပတ်မျှ ပိတ်ထားလေ့ ရှိသည်။ ထိုအခါတွင် လူတိုင်း နားချိန် ရကြသည်။ အဆောက်အအုံကိုလည်း ပြင်ဆင်သင့်လျှင် အပိုင်းများဖြင့် ပြင်လို့ ရသည်။ သို့သော်လည်း ဤနှစ် တွင်မူ အမျိုးသမီးကြီး အုပ်စုက မကောင်းမှု ဒုစရိုက် ပပျောက်ရေး လုပ်ငန်း ကို တကယ့် ကယ်တင်ရေး စစ်ပွဲကြီး အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ တိုက်ပွဲ ဝင်နေ ကြသည်။

အလွန် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသော နွေရာသီ ဖြစ်၍ သူတို့သည် များစွာ စိတ်အား ထက်သန် နေကြသည်။ ဒုစရိုက်မှုကို ပြုလုပ် နေသော ဤအဆောက်အအုံကို မည်သူ ပိုင်သည်၊ အခြေအနေ မည်မျှ ပေးရသည်၊ လုပ်ငန်း ပိတ်လိုက်လျှင် မည်သူတွေ့၍ ငွေ မည်မျှ အထိ နစ်နာ ထိခိုက်မည် စသည်များကိုပါ သူတို့က လေ့လာ စုံစမ်းလျက် ရှိကြ၏။

ဒိုရာသည် သူ၏ ဂေဟာ လုပ်ငန်းကို သိတင်း နှစ်ပတ် တိတိ ပိတ် ထားလိုက်သည်။ ဘဲရားဖလက် ပိတ်ထားသည့် ကာလ အတွင် မွန်ထရော့ မြို့ ပေါ်တွင် ကောလာဟလ သတင်းစကားတွေ အမျိုးမျိုး ထွက်လာကြ သည်။ အရာရာတိုင်း လိုလိုပင် မကောင်းသော အခြေအနေများနှင့် ရင်ဆိုင် ကြရသည်။

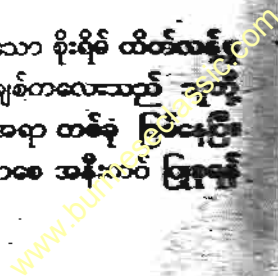
ဒေါ်ခံသည် မက်ခံတို့ ပါတီပွဲ လုပ်စဉ် ကွဲရှုကုန်သော မှန်ထည် ဝစွည်းများ အတွက် ဘဏ်မှ ငွေ ချေးရသည်။ အယ်လ်မာရက်ချာတီသည် တောင်ပိုင်း ပစိဖိတ် မီးရထားလမ်း ပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေသဖြင့် မြေ နှစ်စက် ပြတ်သွားရသည်။ ရုတ်တရက် ကျလာသော မှန်တိုင်းကြောင့် မော်တော် သုံးစင်း ပျက်စီးသွားရသည်။

ယင်း ကံမကောင်းမှုများ အတွက် ဘာကြောင့် ဟူသော အဖြေကို ရရှိ မလွယ်ပေ။ လူတိုင်းသည် ကိုယ် ရလာသည့် ကံမကောင်းမှု အတွက် တိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပင် အပြစ်တင်ကြရသည်။ အမှန်တော့ လူတို့သည် သူ တို့၏ ဆိုးဝါး ညံ့ဖျင်းသော စိတ်များက လူ မသိ သူ မသိ တိတ်တဆိတ် ကျူးလွန်ထားသော မကောင်းမှုများကို မေ့သွားကြသည် မဟုတ်။

ဆက်တိုက်လို ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ မကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်များ ထဲတွင် အဆိုးဆုံး ဖြစ်ရပ်မှာ အချစ်ကလေး နေမကောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ အချစ်ကလေး သည် ဝဝကစံကစံနှင့် အလွန် ရွှင်မြူး တက်ကြွသော ခွေးမလေး ဖြစ်နေပြီ။ သို့တစေလည်း ထိုအချိန် ကျခါမှ ရောဂါက ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ငါးရက် မျှ နေမကောင်း ဖြစ်လိုက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အချစ်ကလေးသည် အရိုးပေါ် အရေတင်ကာ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ရရှာ၏။ သူ၏ နိရုဇ်နေသော နှာခေါင်းသည် ပန်းရောင် ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ သွားဖုံးများသည် အဖြူရောင် ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးများသည် အရောင်အဆင်း မှေးမှိန်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်မျှ ပူနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အအေးဒဏ် ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက် တုန်နေတတ်၏။

အချစ်ကလေးသည် အစာလည်း မစား။ ဘာ တိုက်၍မှလည်း မသောက်။ သူ၏ ဖောင်းအိနေသော ဗိုက်သည် ကျောရိုးတွင် ကပ်ကာ ပြားချပ်နေသည်။ သူ့ အမြီးကလည်း ယခင်ကလို စကား မပြောနိုင်တော့ သူ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေလည်း အဘတ်ဘက်တွင် ချို့ယွင်း ဖျတ်နီ လာနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိလေပြီ။

ငပေါများ နန်းတော်တွင် တကယ် စစ်မှန်သော ခိုးခိုက် ထိတ်လန့် ငြီးသည် ရစ်ပတ် လွမ်းခြုံလျက် ရှိသည်။ အချစ်ကလေးသည် သူတို့ အတွက် အလွန် အရေးပါ အရာ ရောက်သည့် အရာ တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ယူဂိုနှင့် ဂျူးစ်တို့သည် အချစ်ကလေးအား အမြဲတစေ အနီးသပ် ပြုရန် အတွက် အလုပ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် အချစ်ကလေးအား အလှည့်ကျ စောင့်အိပ်ကြသည်။ အချစ်ကလေး၏ နဖူး ပေါ်တွင် ရေအေး ဆွတ်ထားသည့် အဝတ်ကလေး တင်ပေးထားသည်။ အချစ်ကလေးမှာ တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် အားအဆုတ်ယုတ်လာလျက် ရှိလေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် စိတ် ထဲထဲ မလုပ်ချင်သော်လည်း ဟောဖယ်နှင့် ဂျိုးစ်အား ဒေါ်ခဲထံ လွှတ်၍ အကူအညီ တောင်းခံခိုင်းရလေ၏။

ဟောဖယ်နှင့် ဂျိုးစ်တို့ ရောက်သွားသည့် အခါ ဒေါ်ခဲသည် ကြက်သွန် ကြော်ကို စားရင်း ဒီရေ မှတ်တမ်း စာရွက်နှင့် အလုပ် များလျက် ရှိသည့် သူတို့ကတော့ ဒေါ်ခဲ သူတို့အား တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ရသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

- “အချစ်ကလေးဗျာ” ဟု သူတို့က ပြောသည်။
- “သူ နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့”
- “ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မက်ခဲက ပြောတော့ ရူးတော့မလို့ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတဲ့”
“ငါက တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။

“တိရစ္ဆာန်တွေကျတော့ ငါ ဘယ်လို ဆေးကုရမုန်း မသိဘူး”
“ခဏလောက် လိုက်ကြည့် မပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ။ သူ သိပ်ကို မကောင်း ဖြစ်နေလို့ပါ” ဟု ဟောဖယ်က ပြောသည်။

ဒေါ်ခဲက အချစ်ကလေးအား စမ်းသပ် စစ်ဆေးနေခိုက်တွင် သူတို့သည် ဘေးမှ ရပ်၍ ကြည့်နေကြသည်။ ဒေါ်ခဲသည် ခွေးမလေး၏ မျက်လှဲများ၊ သွားဖုံးများကို ကြည့်သည်။ နားရွက်ကို အဖျား ရှိ မရှိ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

- “သူ အစာ နည်းနည်းမှ မစားဘူးလား” ဟု ဒေါ်ခဲက မေးသည်။
- “လုံးဝ မစားဘူး” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။
- “အတင်း ကျွေးမှ ဖြစ်မယ်။ စွပ်ပြုတ် ကောင်းကောင်း၊ ကြက်ဥနဲ့ ငါကြီးဆီ ကျွေးပေးရမယ်”

သူတို့က ဒေါ်ခဲ၏ လုပ်ပုံသည် ဝတ်ကျေတန်းကျေ နိုင်လွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ ဒေါ်ခဲသည် သူ ဒီရေ မှတ်တမ်းလွှာပေါ် အာရုံ ပြန်၍ စူးစိုက်နေသည်။

မက်ခဲတို့ လူစုသည် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ အမဲသားကို နူးနေအောင် ပြုတ်ကာ စွပ်ပြုတ် ပြုတ်သည်။ ငါကြီးဆီ အစက်ကို ဝမ်းထဲ ရောက်အောင် လျှာ အရင်းနား အထိ ချပေးသည်။ စွပ်ပြုတ်ရည်ကိုလည်း ခေါင်းကို ကိုင်သူက ကိုင်၊ ပါးစပ်ကို ဖြေသူက ဖြေ တို့က်ကြသည်။ နှစ်နာရီခွား တစ်ကြိမ်ကျ အစာ ကျွေးခြင်း၊ ရေတိုက်ခြင်း ပြုသည်။ ပထမတန်းကတော့ အလှည့်ကျ စနစ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်ကြသော်လည်း အခုကျတော့ တစ်ယောက်မှ မအိပ်တော့။ သူတို့သည် ခွေးမလေး၏ သား၌ စုဝိုင်းထိုင်ကာ အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။

နံနက် လင်းအားကြီး အချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ မက်ခဲမှ တစ်ပါး ကျန် လူစုသည် ကုလားထိုင်များ ပေါ်၌ ထိုင်ကာ မိုးနိုးနေသည်။ မက်ခဲကတော့ အိပ်ဘဲ ခွေးမလေး၏ အရိပ်အခြည်ကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ နှစ်ကြိမ် တိတိ နားရွက် ထောင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ သူ့ ရင်ဘတ်သည် ယောင်းလိုက် ပိန်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ခဏ အကြာတွင် အချစ်ကလေးသည် ကျန်ရှိနေသေးသည့် အားကို အစွမ်းကုန် ထုတ်၍ မတ်တတ် ရပ်သည်။ တံခါးဝသို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် သွားကာ ခွက် ထဲမှ ရေကို လေးကြိမ် တိတိ ဖျာနှင့် လျက်၍ သောက်သည်။ ထို့နောက် ကြမ်း ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

မက်ခဲ၏ အော်သံကြောင့် အားလုံး လန့်နိုးလာကြသည်။ သူတို့ လူစုသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ဟစ် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဆိုင်ပြင်သို့ အမှိုက်ပုံး ထွက်၍ ချသော လီချူးသည် သူတို့၏ ကျွက်စီ ကျွက်စီ အသံများ ကြားနေရသည်။ ဘဲရားဖလက်မှ အထိန်းတော် အဲလ် ရောက်ကလည်း သူတို့ အသံများ ကြားနေရသဖြင့် သောက်ပွဲ တစ်ပွဲ လုပ်နေ ခြိန်ပြီဟု ထင်သည်။

မနက် ကိုးနာရီ ထိုးသောအခါ အချစ်ကလေးသည် ကြက်ဥ တစ်လုံး အစိမ်း စားသည်။ နွားနို့ခွက် တစ်ဝက်ခန့် သောက်သည်။ သူ့ဘာသာသူ စားခြင်း သောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မွန်းတည့်ချိန်တွင်မူ သူ့အတော် အားပြည့်လာ သည်။ ထိုတစ်ရက် အတွင်းမှာပင် အချစ်ကလေးသည် ထူထူထောင်ထောင် ခြိန်ဖြစ်လာပြီး သီတင်းပတ် အကုန်ရက်တွင် နဂို အတိုင်း ကျန်းမာ သန်စွမ်း သည့် ခွေး တစ်ကောင် ဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မကောင်းခြင်း ဟူသော နံရံ ထုတ်၌ အက်လောင်း ခုလေး တစ်ခု ထင်လာပြီး နေရာတိုင်းတွင် ထိုအတ်ကြောင်းလှ အနိပ် သက္ကတာများကို မြင်လာကြသည်။ တံငါ မော်တော်များနှင့် လှေများ ချ

ပြင် ပေါ်၌ ပြန်၍ တွေ့လာရသည်။ ဒိုရာ ထံသို့လည်း ဘဲရားဖလက် ပြန် ဖွင့်တော့ ဟူသော သတင်းစကား ရောက်လာသည်။ အားလပ်ပိတ်ခံဖီးသည် လည်း ပင်လယ်ပြင်မှ ရှားပါး ငါး တစ်မျိုး ဖြစ်သည့် စကားလပ်ပင် ခေါ် ခေါင်း နှစ်လုံးနှင့် ငါး တစ်ကောင် ဖမ်းမိသဖြင့် ပြတိုက်သို့ ရောင်းရာ ရှာ ခေါ်လာ ရသွားသည်။

ထိုညတွင် ဓာတ်ခွဲခန်း မှန်ပြတင်းမှ ခန်းဆီး အားလုံး ဖွင့်ထားသည် ည နာရီပြန် နှစ်ချက် ထိုးချိန် အထိ ဂျော်ဂျီယန် တေးသီချင်းသံများ ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် တေးဂီတသံများ ရပ်သွားသည်။ အထဲမှ ထွက်လာ သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ။

ဤအတောတွင်း မမြင်နိုင်သော အင်အား တစ်ခုသည် လီချူး နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ယမ်းခဲ့သည်။ သူသည် မက်ခဲတို့ လူစုအား ခွဲ လွှတ်လိုက်သည်။ စကတည်းက ငွေကြေးနှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်ကာ ဦးနှောက် ခြောက်စေခဲ့သည်။ ဖားကြွေးကိုလည်း လျှော်ပစ်လိုက်သည်။ သူတို့အား မိမိက ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်ကို သက်သေ ပြသည့် အနေဖြင့် လီချူးသည် အပေါစား အရက် အနည်းငယ်ကို လက်ဆောင် အဖြစ် ပို့ပေး သည်။

အမှန်တော့ လီချူးသည် သူ၏ ဖောက်သည်များ ဖြစ်သော မက်ခဲတို့ လူစုက ချွေတာရေး ဈေး အထိ သွား၍ ဈေးဝယ်ကြသည့် အတွက် စိတ် မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စမှာ လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ထပ်မံ စဉ်းစား နေစရာ မလိုတော့။ မက်ခဲတို့ထံ လီချူး ရောက်သွားချိန်တွင် အချစ်ကလေးသည် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်နေပြီ။ အားလုံးက ဝိုင်း အလို လိုက်ထားသဖြင့် ပျက်စီးနေပြီ။ လီ ရောက်သွားချိန်တွင် အချစ်ကလေး သည် ဟေဇယ်၏ ရော်ဘာရှူးဖိနပ် တစ်ရန်လုံးကို ရစရာ မရှိအောင် ကိုက်ဖဲ ဖျက်ဆီးပစ်သည်။ ဤပျက်စီးမှု အတွက် သူ့သခင်များက အပြစ်ပေး မသတ်မှတ်ဘဲ ဝိုင်း၍ ချီးကျူး ဩဘာ ပေးနေကြသည်။

မက်ခဲသည် အလုပ် သဘောဖြင့် ဘဲရားဖလက် ဂေဟာသို့ သွား ရောက် လည်ပတ်ခြင်း ပြုလေ့ ပြုထ မရှိ။ ယခု သူ ရောက်သွားသည့် အခါ လူတိုင်းက ဘီယာ သွားဝယ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ သူသည် အထိမ်း ထောင် အလံဖရက်အား “ဒိုရာ ရှိလား” ဟု မေးသည်။

“ဘာ ကိစ္စ ရှိလို့လဲ” ဟု အလံဖရက်က ပြန်မေးသည်။

“အခုတော့ မေးစရာ တစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“ဘာ အကြောင်း မေးမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မင်းနဲ့ လုံးဝ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ ကိုယ့်လူ” ဟု တိမ်က ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ သူက လက်ခံပြီး စကား ပြော မပြော ဆိုတာ တော့ သူ ကိစ္စပဲ။ ကျုပ် သွားပြောပေးမယ်”

ခဏမျှ အကြာတွင် အလံဖရက် ပြန်ရောက်လာသည်။ မက်ခဲအား ရာ၏ သီးသန့် အခန်းထဲ လိုက်ပို့သည်။ ဒိုရာ၏ လိမ္မော်ရောင် ဆံပင်များ သည် သူ ခေါင်းထက်တွင် အခွေလိုက် အလိပ်လိုက် ဖြစ်နေကြသည်။ သူ သည် ကလောင်တံ တစ်ချောင်းနှင့် ငွေစာရင်းစာအုပ် ကိုင်ကာ အလုပ် လျှောက် ရှိသည်။ မက်ခဲ ဝင်သွားသောအခါ ဒိုရာသည် သူ ဆုံလည်ကုလား ခိုင်ကို နောက်ပြန် လှည့်ကာ မက်ခဲနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ အလံဖရက်သည် တံခါးဝ၌ ရပ်နေသည်။ တံခါးကို ပိတ်ပြီး အလံဖရက် ခန်း ထဲမှ ထွက်မသွားမချင်း မက်ခဲက မထိုင်။

ဒိုရာသည် မက်ခဲအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။

“မင်း အတွက် ငါ ဘာ လုပ်ပေးနိုင်မလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဒီလိုပါ မဒမ်” ဟု မက်ခဲက စကားစသည်။

“တစ်လောက ဒေါ်ခဲရဲ့ အိမ် ဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စကို မဒမ် ကြားမိမယ် ဝင်ပါတယ်”

ဒိုရာသည် လက် ထဲ၌ ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သော ကလောင်တံကို မက်ခဲ ထံသို့ စိုက်လိုက်ပြီး “အေး... ငါ ကြားတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့က ဒေါ်ခဲ အတွက် စေတနာနဲ့ ပြန်ခဲ့တာပါ။ သူ ပျော်အောင် ပါတီပွဲ လုပ်ချင်လို့ လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ သူက မိန့်မိ အိမ် ပြန်မရောက်တော့ အားလုံး တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်”

“အေး... ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ကြားတယ်” ဟု ဒိုရာက ပြန်ပြော သည်။

“အဲဒီတော့ ငါက အလုပ် ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ”

“ဒီလိုပါ မဒမ်” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ အားလုံး စဉ်းစားမိတာက မဒမ်ဆီ လာပြီး တွေ့တာ ပုံပဲ။ ကျုပ်တို့ ဒေါ်ခဲ အပေါ် တယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာ မဒမ် ဆိုတဲ့ ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီတော့ သူ့ အပေါ် ကျုပ်တို့ သိပ်ခင်မာယ် ဆိုတာ

သူ သိသွားအောင် ကျုပ်တို့က ဘာ ထပ်လုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ ဆိုစေအကြံ ပေးဖို့”

“အင်း...”

ဒိုရာသည် သူ့ ဆံလည် ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့် မှီ၍ ထိုင်လိုက်၊ ခြေထောက်များကို ချိတ်လိုက်သည်။ ခြုံပဝါကို သပ်ကာ ခူး နှစ်ဖက်စတင်လိုက်သည်။ စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်၍ မီးညှိကာ ဖွာရွိုက်တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။

“သူ မတက်လိုက်ရတဲ့ ပါတီပွဲ တစ်ခုတော့ မင်းတို့ ဘက်က လုပ်ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီတော့ သူ ကိုယ်တိုင် တက်တဲ့ ပါတီပွဲ တစ်ပွဲ ထပ်လုပ်လို့ ကြပေါ့” ဟု ဒိုရာက ပြောသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဒိုရာ ထံမှ ပြန်ရောက်လာသော မက်စ် သူလူများအား အကြောင်းစုံ ပြောပြသည်။ ထို့နောက် “ဘယ်လောက် တဲ့ အလုပ်လဲ။ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။ ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး တကယ့်ကို တော်တဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ပါပဲကွာ” ဟု မှတ်ချက် သည်။

“သူ အခုလောက် ထင်ရှား ကျော်ကြား နေတာဟာ အံ့ဩတာမှ မရှိဘူးကွ သိလား။ သူက သိပ်ကို တော်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး ယောက်ပဲ။”

*

(၂၄)

မေရီတဲလ်တော့ သို့မဟုတ် မစ္စက်တွမ်တဲလ်တော့သည် ချစ်စရာ ကောင်းသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့ ဆံပင်သည် အနီရောင်၊ အသားက ရွှေရောင်၊ မျက်လုံး တစ်စုံက စိမ်းစိမ်း၊ မျက်နှာက သွယ်သွယ်၊ ပါးရိုးကြီးကြီး၊ မေး ချွန်ချွန်နှင့် မျက်နှာခွင် ကျပုံ ပြေပြစ် လှပသည်။ ရှည်လျားသော ပေါင်တံများနှင့် ခြေထောက်တို့သည် ကချေသည် တစ်ယောက်နှင့် တူသည်။ သူ့ လမ်းလျှောက်နေလျှင် မြေကြီးနှင့် ခြေထောက်များ မထိဟု ထင်ရသည်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အခါများတွင် (အမြဲတစေ လှုပ်ရှားနေချိန်က များသည်) မျက်နှာသည် ရွှေရောင် သန်းလာသည်။ သူ့ အဘွား၏ အဘွား၏ အဘွားသည် စုန်းမ တစ်ယောက်ဟု စွပ်စွဲကာ မီးရှို့ပြီး အသတ်ခံခဲ့ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

မေရီတဲလ်တော့သည် ပါတီပွဲများကို အလွန် ချစ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ပါတီ ပေးခြင်းကိုလည်း အလွန် နှစ်သက်သည်။ သူ့တစ်ပါးက လုပ်သည့် ပါတီပွဲများ တက်ခြင်းကိုလည်း အလွန် ခံမင်သည်။ သူ့ ယောက်ျား တွမ်တဲလ်တော့သည် ငွေ များများ ရအောင် ရှာနိုင်ခြင်း မရှိ၊ သို့ဖြစ်၍ သူ ပေးချင်သည့် ပါတီပွဲများကို သူ ထင်သလို မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အခြား လူများအား ပါတီပွဲ ပေးအောင် သွေးဆောင်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း တစ်ဦးထံ ခုန့်သက်၍ “ရှင် ပါတီပွဲ ပေးနေကျ အချိန် ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား” ဟု လျှောက်လှမ်း ဆေး စကားမျိုး ပြောတတ်သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် မေရီသည် တစ်နှစ်လျှင် ငွေးနေ့ပါတီ ပြုတတ်ပြီး ဆေးတတ်သည်။ အမည် အမျိုးမျိုး တပ်ထားသည့် ပါတီပွဲများကိုလည်း

ပြုလုပ်တတ်သည်။ သူ့ အိမ်တွင် နှစ်စဉ် လုပ်မြဲ ဖြစ်သည့် ခရစ္စမတ် အကြို ပါတီပွဲသည် အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ စိတ်လည်း အလွန် လှုပ်ရှားရသည်။ ပါတီပွဲနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မေရီသည် အလွန် ရွှင်လန်း တက်ကြွနေစမြဲ ဖြစ်သည်။ ပါတီပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည့် အခါတိုင်း သူ့ ယောက်ျားနှင့်အတူ တွဲခေါ်သွားလေ့ ရှိသည်။

တွမ် အလုပ် လုပ်နေသည့် မွန်းလွဲပိုင်းများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မေရီ သည် အိမ် အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကြောင်များအား လက်ဖက်ရည် ပါတီပွဲ ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။ ယင်းပွဲမျိုး ပြုလုပ်သည့် အခါ သူသည် မြေတင်နံ တစ်လုံးကို ချ၍ ယင်းခုံ ပေါ်တွင် ကလေးကစားစရာခွက်များနှင့် ပန်းကန် ပြားများကို တင်သည်။ ကြောင်များကို လိုက်ခေါ်သည်။ သူ ခေါ်သည့် အတိုင်းလည်း ကြောင်တွေ အများကြီး ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ကြောင်များနှင့် စကား ပြောသည်။ တကယ်တော့ ထိုပါတီပွဲသည် သူ့ အလွန် ပျော်သော ကစားပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်၏။ ဤပွဲမျိုးကျတော့ သူ့တွင် အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း မရှိခြင်းကိုလည်း သူ မသိ။ သူ့ ယောက်ျား တွမ်တွင် ငွေ များများ မရှိခြင်းကိုလည်း ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယင်းပါတီပွဲမျိုး လုပ်တိုင်း မေရီ၏ ရွှင်လန်း မြူးထူးမှုများကို မြင်ရ ကြားရသည်။ ဧပြီပျော် နေတတ်သော သူ့ အလေ့ စရိုက်သည် စိတ်အား ပျက်ခြင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သည့် တွမ်အား ကူးစက်သွားနိုင်သည်ဟုလည်း မေရီက ယုံကြည်သည်။ အပြင်မှ နေ၍ တွမ်အား ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်ရန် တာရှု နေကြသော စိတ်အား ပျက်စေမည့် အရာများကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း လက်နက်ကောင်း တစ်ခု သဖွယ် သုံးလို့ ရသည်ဟု သူ ယူဆသည်။

သူ့ ယောက်ျား တွမ်သည် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အကြီး အကျယ် အောင်မြင်မှု ရရှိလိမ့်မည်ဟု လူတိုင်းက သိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မေရီသည် သူ့ ယောက်ျား တွမ်အား စိတ်ဓာတ် မကျဘဲ ပျော်ပျော် နေနိုင်ရန် အမြဲ အားထုတ်သည်။ အများအားဖြင့် မေရီ အားထုတ်မှုများသည် အောင်မြင်သည်။ အိမ်ထဲ ရောက်လာသမျှ စိတ်ညစ်စရာ ဟူသမျှကို မောင် ထုတ်ပစ်နိုင်ရုံမျှမက မဝင်လာစေရန်လည်း ကာကွယ် ပိတ်ပင် ထားခဲ့ ရသည်။

သို့တစေလည်း မေရီ ကြိုးစား နေသည့် ကြားမှပင် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပျက် အားငယ်စရာများသည် အိမ် ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး တွမ်အား

ငြိတွယ် ပူးကပ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် တွမ်သည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်၍ မိုင်တွေ ချကာ နာရီပေါင်း များစွာ ကြာမျှ တွေ့စေ ငေးစောနေတတ် သည်။ မေရီကတော့ စိတ်ပျက် အားလျော့ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ရွှင်လန်း သာယာမှု ကို တည်ဆောက်နိုင်ရန် အရူးအမူး ကြီးစား အားထုတ် နေတတ်လေသည်။ လဆန်းပိုင်း တစ်ရက်တွင် ဖြစ်၏။ စည်ပင်သာယာရေးဌာနမှ ရေခွန် အမြန်ဆုံး ပေးဆောင်ရန် တောင်းခံသည့် စာကလည်း ရောက်လာသည်။ ကောလီးယား မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့ထားသည့် စာမူကလည်း အရွေး မခံရဘဲ ပြန် ရောက်လာသည်။ နယူးဂျော့ကား သတင်းစာတိုက်သို့ ပို့ထားသည့် ကာတွန်း များကလည်း အသုံး မခံရဘဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ အဆုတ်ရောင် ရောဂါက လည်း တွမ်အား တိုက်ခိုက် နှိပ်စက်သည်။ ဤတွင် တွမ်သည် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကာ အိပ်ရာ ပေါ်၌ လှဲနေသည်။

မေရီသည် အိပ်ခန်း ထဲသို့ မြေ ခပ်ဖွဖွ နင်း၍ ဝင်လာသည်။ လက် ထဲတွင်လည်း ပန်းစည်းလေး တစ်စည်း ကိုင်လာသည်။ “ရှော... နမ်း ကြည့်စမ်း” ဟု ပြောကာ လက် ထဲမှ ပန်းစည်းကို တွမ်၏ နှာခေါင်းဝ၌ ဆပ်ပေးသည်။ တွမ်သည် မေရီ ခိုင်းသည့် အတိုင်း ပန်းများကို နမ်းလိုက် ဆော်လည်း စကားတော့ တစ်ခွန်းပင် မပြော။

“ဒီနေ့ ဘာ နေ့လဲ။ သိလား တွမ်” ဟု မေရီက မေးကာ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသည့် နေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်အောင် တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ စဉ်းစား စိတ်ကူးနေ သည်။

“တစ်ကြိမ်ပဲ ရင်ဆိုင်ရတာ မကောင်းဘူးလားကွာ” ဟု တွမ်က ပြောသည်။ “ဘာကြောင့် မင်းက နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ချင်နေတာလဲ။ တို့မှာ လောလောဆယ် အခက်အခဲတွေ ရှိနေ တယ်။ ဘာပြုလို့ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လုပ်ပြီး ဒုက္ခ ရှာချင်နေတာထဲ”

“မေရီတို့ အဲသလို လူစားတွေ မဟုတ်ပါဘူး တွမ်ရယ်” ဟု မေရီက ပြောသည်။ “မေရီတို့ဟာ လူထူးလူဆန်းတွေပါ။ ရှင် မှတ်မိသေးလား မဟုတ်လား။ စာအုပ် တစ်အုပ် ကြားက ဆယ်ဒေါ်လာ တွေ ရှာတတ်တာ နဲ့ ရဲ့ ဝမ်းကွဲ အစ်ကို တစ်ယောက်က ရှင် အတွက် ငွေ ငါးထောင် ခန့်ကို အချိန်ကပေါ့။ မေရီတို့မှာ ခက်ခဲလည်း ခဲထက် ခဲထက် ပိုပြီး ခက်ခဲလှယ် ဒုက္ခ မရောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်” ဟု တွမ်က ပြောသည်။ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ငါ စကား များများ မပြောချင်ဘူး ဟု မေရီက ပြောသည်။

ကိစ္စတိုင်းမှာ ဟန်ဆောင် နေရတာကို သိပ် စိတ်ပျက်တယ်” တစ်ကြိမ် လောက် ဆိုရင်လည်း တော်သေးရဲ့”

“မေရီကတော့ ဒီည အိမ်မှာ ပါတီပွဲလေး တစ်ပွဲ ပေးနိုင်ကောင် မလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

“မင်းက ဘာနဲ့ ပါတီ ပေးမှာလဲကွ။ ဘာလဲ ပေါင်မုန့်တွေ ဝက်ပေါင် ခြောက် ပုံတွေကို မဂ္ဂဇင်းထဲက ဖြတ်ညှပ်ပြီး ပန်းကန်ပြားကြီး ထည့်ထား တဲ့ ပါတီပွဲမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ငါ အဲဒီ အလုပ်မျိုးကို စက်ဆုပ်တယ်ကွ အဲဒါဟာ ရယ်စရာ မကောင်းတော့ဘူး။ ငါ့ အတွက် စိတ် ထိခိုက်စရာ ဖြစ်သွားပြီ”

“မေရီကတော့ ပါတီပွဲလေး လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘယ်သူ့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်လာစရာ မလိုတဲ့ ပွဲမျိုးပေါ့”

“တော်ဝါတော့ကွာ။ ဒါတွေ ငါ့ကို လာပြောမနေပါနဲ့” ဟု တွမ်က ပြောသည်။ “မင်း အမြန် ပြန်ထွက်သွားပါ။ ငါ့ဘာသာ ငါ အေးအေး နေရစေ။ ငါ ပြောသလို မလုပ်ရင် မင်း နာလိမ့်မယ်”

မေရီက တွမ်အား နေ့စေ့ ကြည့်သည်။ တကယ် ပြောနေမှန်း သိသွား သည့် အခါ အခန်း ထဲမှ ပြန်ထွက်ပြီး တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့သည်။ တွမ်သည် အိပ်ရာ ပေါ်၌ အလျား မှောက်၍ အိပ်ကာ သူ့ မျက်နှာကို လက် နှစ်ဖဝါး ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ အခြား အခန်း ထဲမှ မေရီ၏ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံများ ကို ကြားနေရ၏။

မေရီသည် ခရစ္စမတ်ပွဲ လုပ်စဉ်က ကျန်ခဲ့သည့် ပစ္စည်း အဟောင့် များဖြင့် တံခါးကို လှပအောင် တန်ဆာ ဆင်သည်။ ကတ်ပြား တစ်ချို့ ပေါ်တွင် “ကျွန်ုပ်တို့၏ သူရဲကောင်း တွမ်အား ကြိုဆိုပါ၏” ဟူသော တန်း ရှေးထိုးကာ ချိတ်ဆွဲသည်။ သူသည် တံခါးဝ၌ ကပ်၍ နားထောင် သည်။ အတွင်းမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ သူသည် ခြေတင်ခုံကို ယူ၍ ချသည် စားပွဲခင်းကို အပေါ်မှ ခင်းလိုက်သည်။ သူ ယူလာသည့် ပန်းစည်းကို ခွက်ထဲ စိုက်ကာ ဖန်ခွက်ကို ခုံ၏ အလယ် တည့်တည့်တွင် တင်လိုက်သည်။ သေးပတ်ပတ်လည်တွင် ခွက်ကလေးများနှင့် ပန်းကန်ပြားများ ခင်းလိုက် သည်။ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်၍ ရေခွေး တစ်လုံး တည်ကာ လက်ဖက်ရည် ရေ သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံဝင်း ထဲတွင် ကြောင်မကလေး တစ်ကောင်ရမ်းဒေါ်ခံသည် ခြံစည်းခင်း ဘေး၌ အေးအေးဆေးဆေး လှဲ၍ နေစာ လှုံ့နေသည်။ မေရီက “ဟယ်

စွရမ်းဒေါ်ခံ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ တချို့ကို ဖိတ်ပြီး လက်ဖက်ရည် တိုက်ခေလို့ စဉ် ထားပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို ရှင် လာပါလို့ ဖိတ်ပါရစေ” ဟု ပြောသည်။

လာရင်လည်း လေး နာရီထက် နောက်မကျပါစေနဲ့ရှင့်”

သူသည် အိမ်ဘေးမှ ပတ်ကာ နောက်ဖေးဘက် ခြံစည်းရိုးနားသို့ ရွားသည်။ ကြောင်မ ကစ်တီကက်စီနီသည် မြေ ပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့် ဝိုင်းကာ အမြီးကို တလှုပ်လှုပ် ရမ်း၍ မာန်ဖိနေသည်။

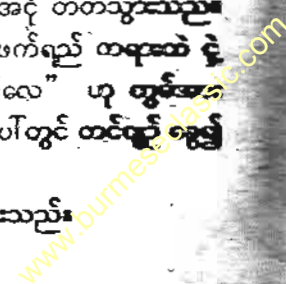
“မစွက်ကက်စီနီရှင့်” ဟု မေရီက စကား စသည်။ ထို့နောက် ကြောင် ဘာ လုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် စကားကို မဆက်နိုင် ဖြစ် သွားသည်။ ကစ်တီကက်စီနီသည် ကြွက် တစ်ကောင် ရထားသည် မဟုတ် လဲလား။ ကက်စီနီ ပုတ်ကစားနေသည်။ ကြွက်သည် ကက်စီနီ လက်ထဲမှ တွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ကက်စီနီသည် ကြွက်ကို ခြံစည်းရိုးနား ထိ သွားအောင် လွှတ်ပေးလိုက်။ ပြန်ဖမ်းလိုက် လုပ်နေသည်။

သူ့ နာမည်ကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည့် ချိန်တွင် တွမ်သည် အိပ်ပျော်လှ ဆဲဆဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် အိပ်နေရာမှ နှိပ်ယလိုက်ပြီး အော်သည်။ “ဘာလဲဟေ့။ မင်း ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်က ခေါ်နေတာလဲ” သူ့ နားများသည့် အခုမှပင် မေရီ၏ ငိုသံကို ဝီပြင်စွာ ကြားရသည်။ သူသည် ခြံဝင်း ထဲသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ခြံစည်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“မျက်နှာကို ဟိုဘက် လှည့်ထား” ဟု တွမ်က အော်ပြောပြီး ကြွက်ကို တာတ်သတ်လိုက်သည်။ ကက်စီနီသည် မြေ ပေါ်မှ နေ၍ ခြံစည်းရိုး ပေါ်သို့ နှိပ်တက်သွားသည်။ ထိုနေရာမှ နေ၍ တွမ်အား ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်နေ သည်။ တွမ်သည် ကျောက်ခဲ တစ်လုံး ကုန်းကောက်ကာ ကက်စီနီအား မှမ်းထုသည်။ ကျောက်ခဲသည် ကက်စီနီ၏ ဗိုက်ကို မှန်သဖြင့် ခြံစည်းရိုး ပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသည်။

အိမ် ထဲတွင် မေရီ ငိုနေဆဲ။ ခဏနေတော့ အငို တိတ်သွားသည်။ သို့ ပေါ်ရှိ အိုး ထဲမှ ရေခွေးကို သွားယူပြီး လက်ဖက်ရည် တဖုဆဲ ငွေ သည့်ကာ စားပွဲပေါ် လာတင်သည်။ “ဒီမှာ ထိုင်လေ” ဟု တွမ်အား ခေါ်ပြောသည်။ တွမ်က ခြေတင်ခုံရှေ့ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ထင်ထင် ရှေ့ နိုင်သည်။

“ခွက် ကြီးကြီးနဲ့ ရမလား” ဟု တွမ်က မေးသည်။

“မေရီ အနေနဲ့ ကစ်တီကက်စီနီကို အပြစ်တင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဟု မေရီက ပြောသည်။ “ကြောင်တွေဟာ ဘယ်လို ဆိုတာ မေရီလူ သိနေတာပဲ။ အခု ဟာက သူ့ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွစ်တီ မေရီ သူ့ကို ထပ်ပြီး ဖိတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ စိတ် ထဲက သိပ်ပြီး ဖိတ် ပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ မေရီ သူ့ကို ခင်လို့ မရတော့ဘူး သိလား”

မေရီက သူ့ ယောက်ျား၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်သလို တွစ်တီ၏ နဖူးတွင် အရေးအကြောင်းများ မမြင်ရတော့။ သူ့ မျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေပြီ။

မေရီတဲလ်ဘော့သည် ထိုနှစ်တွင် ကိုယ်ဝန် ရှိသည့် အထိမ်းအမှတ် ပါတီပွဲ တစ်ခု ကျင်းပသည်။ ထိုအခါ လူတိုင်းက မှတ်ချက် ချကြသလို “ဘုရား ဘုရား။ သူ မွေးလာတဲ့ ကလေးကလည်း သူ့လိုပဲ ရယ်စရာ လျှောက်လုပ်နေမှာပါပဲ”

*

(၂၅)

ကင်နရီရိုးရှိ လူ အားလုံးနှင့် မွန်ထရေး မြို့ပေါ်ရှိ လူ အားလုံးသည် အပြောင်း အလဲ တစ်ခု ရှိလာတော့မည်ဟု စိတ် ထဲက သိနေကြသည်။ သူတို့သည် ကံကြမ္မာနှင့် အတိတ်နိမိတ်များကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိကြပေ။ ယင်းကဲ့သို့ မယုံကြည်ခြင်းသည် ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိ၏။ ကံကြမ္မာနှင့် အတိတ် နိမိတ်များကို ယုံကြည် စွဲလမ်းကာ အခွင့်အရေး တစ်ရပ်လို သဘောထား ပြီးနေမည် ဆိုပါကလည်း ကောင်းသောစရာ အကြောင်း ရှိသည် မဟုတ်ပေ။

အမှန်တော့ ကင်နရီရိုးမှ လူများသည် အခြား အရပ် ဒေသမှ လူများ ကဲ့သို့ပင် အယူသည်းခြင်းနှင့် အစွဲအလမ်း ကြီးခြင်း စသည်များ မရှိကြပေ။ သို့သော်လည်း လှေကား အောက်မှ လမ်းလျှောက်ခြင်း သို့မဟုတ် အိမ် ထဲ၌ ထီးဖွင့်ခြင်း စသည်များကိုကား မလုပ်ကြပေ။

ဒေါ်ခံသည် သိပ္ပံ ပညာရှင် စစ်စစ် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အယူသည်းသော စိတ်နေ စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ဤ တွင် အိမ်သို့ အတော်ကြီး ညဉ့်နက်ခါမှ ပြန်ရောက်လာသည့် နေ့သည် အိမ်အဝင် တံခါးဝ၌ တန်းစီ၍ ချထားသော ပန်းအပြာများကို ဖြင့်ရာသို့ အခါ စိတ် ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်ရသည်။

မက်ခီ၏ စိတ်သည်လည်း ယခင်ကလို မဟုတ်ပေ။ ယခင်က ဆိုင်ခိုင် လျက် ရှိသည်။ သူတို့ နေထိုင်ရာ ငပေါများ နန်းထော် ပေါ်တွင် ထိုင် တိမ်မဲများ ဖုံးလွှမ်းလာလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်နေသည်။ သူတို့အတိုင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဉာဏ်မီသလောက် ခွဲခြား စိတ်ဖြူကြည့်လိုက်သည့် အခါ ကံကြမ္မာဆိုး တစ်ခုသည် မသိမသာ ဝင်ရောက်လာနေသည်ဟု စိတ် ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ဖြင့်ဆိုင်ရာသည် အခါ

များတွင် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည့် အကောင်းဆုံးသော နည်းမှာ ရင်ထဲမှ ထိုခံစားမှု ပျောက်ကွယ်သွားချိန် အထိ အိပ်ရာ ထဲ၌ အိပ်နေရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခြေအနေကို ရင်ဆိုင်၍ မဖြစ်ဟု သူ ယူဆသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ယူဆခြင်းသည် အယူသည်း၍ မဟုတ်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အခုကျတော့လည်း ဝမ်းသာ ကြည်နူးခြင်း ဟူသော ခံစားမှု တစ်ခုသည် ကင်နရီရိုး ဝင်ရောက်လာနေသည်။ ဒေါ်ခင်မာလည်း အမျိုးသမီး ဧည့်သည်များ ဝင်လာမစဲ တသံသဲ ဖြစ်နေသည်။ သူက အားထုတ်၍ ရောက်လာခြင်း မဟုတ်။ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ ငပေါများ နန်းတော်မှ ခွေးမကလေးသည်လည်း ကျန်းမာ သန်စွမ်းကာ အဘက်ဘက်တွင် တိုးတက်လျက် ရှိသည်။ အလေ့အထကောင်းများကို သူ့ဘာသာသူ လေ့ကျင့်ကာ ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးလျက် ရှိသည်။ အိမ်ထဲကြမ်းပြင် ပေါ်၌ သေးပေါက်ခြင်းသည် ကောင်းသော အလုပ် တစ်ခု မဟုတ်မှန်း သိလာသည့် အချိန်မှ စ၍ သူသည် အပြင် ထွက်၍ သေးပေါက်သည်။ ဤအပြုအမူကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အချစ်ကလေးသည် ချစ်စရာ ကောင်းသော ခွေးမလေး တစ်ကောင် အဖြစ် ကြီးပြင်းလာနေသည်မှာ သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

ယခင်ကထက် ပိုမို၍ ကောင်းလာမည့် အရိပ် လက္ခဏာများသည် တင်နရီရိုး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလျက် ရှိသည်။ ဟာမန်း၏ ဟမ်ဘာဂါ မုန့်ဆိုင်မှသည် ဆန်ကာလိစ် ဟိုတယ် အထိ ဤအထိ ဤခံစားမှုသည် ကူးစက် ပျံ့နှံ့နေသည်။ ဂျင်မီဘရူဆီယာနှင့် သူ၏ အဆိုတော် ဂျွန်နီတို့ စိတ် ထဲတွင်လည်း ဤခံစားမှု ရှိနေသည်။ စပါကီအီဒီယာတွင်လည်း ဤခံစားမှု ဝင်ကာ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ပျော်လွန်းသဖြင့် ရဲ သုံးယောက်နှင့် ဆော်ပလော် တီးကြသည့် စစ်ပွဲတွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ဤခံစားမှုသည် ဆလိုလနတ်စ်ရီ ကော်တီခရိုင် အကျဉ်းထောင် ထဲ၌ ရောက်နေသော ဂေးထံသို့ပင် ကူးစက်သွားသည်။

ပင်လယ် မျှများသည်လည်း ဤခံစားမှုမျိုး ဝင်ဟန် တူ၏။ သူတို့၏ အော်သံများသည် ယခင်ကနှင့် မတူ ကြားရသူများ အတွက် ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ အော်သံများသည် သူတော်စင် စိန်ဖရန့်စစ်ကိုပင် စိတ်ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်စေလိမ့်မည်ဟု ထင်ရ၏။ ငပေါများနန်းတော်ရှိ မက်ခီတို့ လူစုတွင်လည်း ဤခံစား မှုသည် ကူးစက် ဝင်ရောက်လာသည်။ ဂျိုးစ်သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေ ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ထလာပြီး ကသည်။ ပြီးတော့

ပြန်ထိုင်သည်။ ဟေဇယ်ကတော့ အကြောင်း မရှိ ပြီးနေသည်။ မတ်ခီ ကိုယ်တိုင်လည်း ဤခံစားမှုကြောင့် ရွှင်လန်း တက်ကြွလျက် ရှိသည်။ လာအီဒါ ဆိုင်၌ အလုပ် ဆင်းနေသော အက်ဒီသည်လည်း သူ ရနေကျ အရက်များထက် ပို၍ ကောင်းသော အရက် အကျန်အကြွင်းများကို မက်ခီ ကထက် ပို၍ များများ ရနေသည်။

ဆမ်မာလျှိုင်းသည်လည်း သူ စိုက်ထားခဲ့သော သစ်ပင် အောက်၌ အဖီတဲကလေး ထိုးထားသည်။ ညနေတိုင်း ထိုတဲကလေး အောက်တွင် သူ မိန်းမနှင့် တွဲ၍ ထိုင်သည်။ သူ မိန်းမက သိုးမွေးချည်ဖြင့် အိပ်ရာဖုံး တစ်ခု ထိုးနေသည်။

သာယာ ကြည်နူးမှုသည် ဘဲရားဖလက်သို့လည်း ရောက်လာသည်။ ဖီးလစ္စမေ၏ ခြေထောက်သည် ကောင်းသွားပြီ ဖြစ်၍ အလုပ် ပြန်ဝင်တော့မည်။ အရှေ့ စိန်လူဝစ်သို့ အလည် သွားနေမှသာ အီဗာဖလာနာဂန်သည် လည်း ပြန်ရောက်လာပြီ။

ဒေါ်ခင် အတွက် ပြုလုပ်မည့် ပါတီပွဲမှာမူ ယခု အချိန်ထိ အကောင်အထည် ပေါ်မလာသေး။ ထိုစိတ်ကူးသည် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖူးပွင့်လာခြင်း မရှိသေး။ လူတွေကတော့ သိနေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့သဘောသူ ဖြစ်လာအောင် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ထိုစိတ်ကူးသည် ခုကောင်နှင့် လိပ်ပြာ၏ ဘဝ နှစ်ခု ကြားမှ ပိုးတုံးလုံး ဘဝ၌ပင် ရှိသေးသည်။

“ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မက်ခီကတော့ ကျိုးကြောင်း မျှတစွာ ဆင်ခြင် စဉ်းစားတတ်သည်။ “ဟိုတစ်ခါတုန်းက ပါတီပွဲကို ငါတို့က ဇွတ်အတင်း လုပ်ခဲ့ကြတာကွ” ဟု သူ လူများအား ရှင်းပြသည်။ “ပါတီပွဲထောင် တစ်ခု ဆိုတာ အဲသလို ဇွတ်လုပ်လို့ မရဘူး။ သူ့ဘာသာသူ အချိန် ထပ်ကာ ဖြစ်လာရင် ပိုကောင်းတယ်”

“အဲသလို ဆိုရင် ဒီပါတီပွဲက ဘယ်တော့လောက်ကုန် ဖြစ်မည်” ဟု ဂျိုးစ်က စိတ်မရှည်တော့သည့် အသံဖြင့် မေးသည်။

“ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး” ဟု မက်ခီက ဖြေသည်။

“မင်း ပြောသလို ဆိုရင် လူတွေ အံ့အားသင့်သွားမည် စိတ်ကြည်နူး ဖြစ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု ဟေဇယ်က မေးသည်။

“အေး... အဲသလိုမျိုး ဖြစ်သင့်တယ်။ အဲဒါမျိုးဟာ အထောင်စီ အမျိုးအစားပဲ” ဟု မက်ခီက ဖြေသည်။

အချစ်ကလေးသည် တင်းနှစ် ဘောလုံး တစ်လုံးကို ကိုက်ချီလာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါး အပြင်ဘက်၌ ချထားလိုက်သည်။ ဘောလုံးသည် လိမ့်ဆင်ကာ ဖြိုက်ပင်များ ကြားသို့ ဝင်သွားသည်။ အချစ်ကလေးသည် ဘောလုံးနောက်သို့ ခုန်ပေါက်ပြီး လိုက်သွားသည်။

ဟေဇယ်က “တကယ်လို့ တို့ အနေနဲ့ ဒေါ်ခဲရဲ့ မွေးနေ့ကို သိရင်တော့ မွေးနေ့ ပါတီပွဲ ပေးလို့ ရမှာပဲကွ” ဟု ပြောသည်။

မက်ခဲသည် ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဟေဇယ်သည် သူ့ကို မကြာခဏ တအံ့တဩ ဖြစ်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်လေ့ ရှိ၏။ အခုလည်း လုပ်ပြန်လေပြီ။ “ဘုရား ဘုရား... ဟေဇယ်ရယ်။ မင်း တော်လှချည်လာကွာ။ တစ်ခု လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ” ဟု မက်ခဲက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ “ကောင်းပါ ခင်ဗျာ။ သိပ်ကိုကောင်း။ တကယ်လို့ သူ့ မွေးနေ့ပါတီ ဆိုရလက်ဆောင်တွေလည်း ပေးရမယ်။ ဒါမှ ပိုကောင်းတာပေါ့။ တို့ လုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲ။ သူ့ မွေးနေ့ ဘယ်နေ့လဲ ဆိုတာ သိအောင် လုပ်ကြရမယ်။ ဒါပဲ

“အဲဒါလည်း အလွယ်ကလေးပါကွာ” ဟု ဟူဂိုက ပြောသည်။

“ငါတို့ သူ့ကို မေးရင် ရတာပဲ”

“ဘယ် ဖြစ်မလဲကွ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “သူ ရိပ်မိသွားမှပေါ့။ တို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပါတီပွဲမျိုး ပေးပြီးခါမှ သူ့ မွေးနေ့ ဘယ်နေ့လဲလို့ မသွားမေးရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အေး... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါ တစ်ယောက်တည်း သွားပြီး အခြေအနေကို ကြည့်လုပ်ရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်။ “ငါလည်း လိုက်မယ်လကွ” ဟု ဟေဇယ်က ပြောသည်။

“မဖြစ်ဘူးကွ။ နှစ်ယောက် သွားရင် သူ စိတ် ထဲက မသင်္ကာ မှာပဲ”

“မင်းကလဲကွာ။ အခု စိတ်ကူးက ငါ့ စိတ်ကူးကွ”

“အေးပါကွာ။ မင်း စိတ်ကူး ဆိုတာ ငါ သိနေတာပဲ”

မက်ခဲက ပြောသည်။

နောက်ပိုင်း ပါတီပွဲ လုပ်ဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ မင်း စိတ်ကူး ပါပဲ

ငါ ဒေါ်ခဲကို ပြောပြမှာပါကွ။ အခု လောလောဆယ်ကတော့ ငါ တစ်ယောက်

တည်း သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်လို့ပါ”

“သူကတော့ တို့ အပေါ်မှာ ခင်ခင်မင်မင်ပဲလား” ဟု အက်ဒီက

မေးသည်။

“ခင်ပါတယ်ကွ။ ဟိုတုန်းကလိုပါပဲ”

မက်ခဲ ရောက်သွားချိန်တွင် ဒေါ်ခဲသည် ဓာတ်ခွဲခန်း အောက်ထပ် နောက်ဖေးဘက်တွင် အလုပ် လုပ်နေသည်။ ခါးတွင် ရော်ဘာ ခါးသည်အတို စည်းထားပြီး လက် နှစ်ဖက်စလုံး လက်အိတ်များ၊ ရော်ဘာအိတ်များ နှပ်ထားသည်။ သူသည် ငါးများကို အကြောဆေး ထိုးပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ နုနယ်သော လက်များသည် တိကျ သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှား နေကြသည်။

“ဟေး... ဒေါ်ခဲ” ဟု မက်ခဲက နှုတ်ဆက်သည်။ “အလုပ် သိပ်များနေသလား”

“ငါက များချင်လို့ များနေတာပါကွာ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ခွေးမလေးကော ဘယ်လို နေသေးလဲ”

“ကောင်းနေပြီ။ ခင်ဗျားဆီကိုသာ ကျုပ် မလာရင် ဒီခွေးမ သေမှာ”

ဒေါ်ခဲသည် အတန်ကြာမျှ သတိထား၍ ပြောဆို ဆက်ဆံနေသည်။

မကြာခင်မှာပင် ထိုသတိကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ပါက သူ မက်ခဲနှင့် ဆက်ဆံလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီး ဘယ်တော့ စကား ပြောပြော မက်ခဲ၏ လေသံသည် သူ့အား ကျေးဇူးတင်နေသည့် အရိပ်အငွေ့ ပါစမြဲ။ ယခုလည်း သူ့ ခွေးမလေး အတွက် ကျေးဇူးတင်နေသည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေသည်။

“မင်းတို့ နန်းတော်မှာကော အခြေအနေ ကောင်းရဲ့လား”

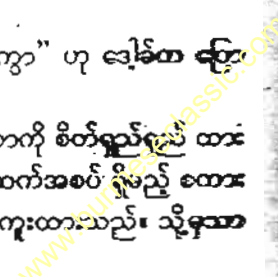
“ကောင်းတာ ဒေါ်ခဲ။ ကျုပ်တို့မှာ ကုလားထိုင် အသစ် နှစ်လုံး တိုးလာတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ခါလောက် အလည် လာခဲ့ပါဦး။ အခု ဆိုရင် နန်းတော်မှာ အခြေအနေ သိပ်ကောင်းနေတယ်”

“လာမှာပေါ့ကွာ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြန်ပြောသည်။ “အက်ဒီကော သူ့အရက်အိုးကို ပုံမှန် ဆွဲလာနေတုန်းပဲလား”

“ဆွဲလာနေတုန်းပဲ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “အခု ဆိုရင် သူ့အိုး ထဲကို ဘီယာ မထည့်တော့ဘူး။ အခု သူ ယူလာနေတဲ့ အရင်က ပိုပြီး အများ မြန်တယ်ဗျ”

“အရင်ကလည်း ပိုပြီး အများ မြန်တာပါပဲကွာ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြောသည်။

မက်ခဲသည် ဒေါ်ခဲ၏ စကားသွား စကားလာကို စိတ်ရှည်ရှည် ထားထား စောင့်သည်။ အကယ်၍ ဒေါ်ခဲဘက်ကသာ အဆက်အစပ် ရှိမည် တော့လာလျှင် သူ့ဘက်က နင်း၍ လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။ သို့မှသာ

လျှင် ဒေါ်ခင်၏ စိတ်၌ သံသယ ကင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ တကယ်တော့ ဤနည်းသည် မက်ခံ အမြဲ သုံးသည့် နည်း တစ်နည်း ဖြစ်၏။

“ဟေ့ဖယ်ကို မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။ ဒီကောင်ကြီး နေကောင်းခဲ့လား။”

“နေကောင်းပါတယ်။ သူနဲ့ ဟူဂီတို့ အကြီးအကျယ် တော်ကြသေးတယ်။ ရယ်စရာ တော်တော် ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ။ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ် မသိတဲ့ ကိစ္စမို့ ဝင်မပါပါဘူး။ သူတို့ချင်းကတော့ တစ်ပတ်လောက် မခေါ်မပြော ဖြစ်သွားကြသေးတယ်”

“ဘာက စဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု ဒေါ်ခင်က မေးသည်။

“ဒီလိုဗျ” ဟု မက်ခံက ပြောသည်။ “ဟေ့ဖယ် ဆိုတဲ့ ကောင်က အချိန် ရှိသမျှ ဗေဒင်စာရွက်တွေ ဝယ်ဝယ်ပြီး ကံကောင်းတဲ့ နေ့တို့၊ နက္ခတ်တို့ အမြဲ ဖတ်တယ်။ အဲဒါကို ဟူဂီက ပြောတယ်။ အလကား အရူး အလှူတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်တဲ့။ ဟေ့ဖယ်ကလည်း မခံချင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဇာတိစာတစ်ပုဒ်က မွေးတဲ့ ရက် သိရင် သူ့ အကြောင်းကို ဟောလို့ ရတယ်တဲ့ ဟူဂီကလည်း အလကား ညာတာ။ ဒီစာရွက်တွေ လိမ်ရောင်းနေတာ အမှန်မို့ ဝယ်ထားတာတဲ့။ အဲဒါပဲ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ထမင်းကုန်တာပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေကို ခင်ဗျားကော ယုံသလား ဒေါ်ခင်။ ဘယ်လို သဘော ရသလဲ”

“ငါကတော့ ဟူဂီနဲ့ သဘောထား အတူတူပဲကွ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“သူတို့က အဲဒီ ကိစ္စကို အခုချိန်ထိ ငြင်းခုံကြတာပဲ။ ဟိုညကလည်း ထပ်ပြီး ငြင်းနေကြသေးတယ်” ဟု မက်ခံက ပြောသည်။ “ကျုပ်ကို ငါ မေးတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လဲ ဘယ်ရက် မွေးတာလဲတဲ့။ ကျုပ်က ဧပြီလ ၁၂ ရက် မွေးတာလို့ ပြောလိုက်တော့ ဟေ့ဖယ်က မှတ်ထားတယ်။ တစ်နေရာတွေတော့ တော်တော် မှန်သားပဲဗျ သိလား။ ဒါပေမဲ့ ရေးထားတာက အားလုံး အကောင်းတွေချည်းပဲ။ လူ တစ်ယောက်ဟာ သူ့ အကြောင်း အကောင်းတွေ ရေးထားရင် ယုံတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီ ဟေ့ဖယ်က စာတမ်း စာရွက် ထဲမှာ ကျုပ်ကို သတ္တိ ကောင်းတယ်တဲ့။ တော်တယ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အပေါ် သနားတတ်တယ်တဲ့။ ဟေ့ဖယ်ကတော့ ပြောတယ် အဲဒါတွေ အားလုံး မှန်တယ်တဲ့။ ခင်ဗျား မွေးနေ့ကော ဘယ်နေ့လဲ ဒေါ်ခင်”

မကား ကြာကြာ ပြောလာသည့် အခါ သာမန် ပြောရိုးပြောရိုး ပြောနေသလို ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါကျမှ မက်ခံက လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် အငိုက် ဖမ်း၍ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်ခင်သည် မက်ခံ အား သိလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ မက်ခံ၏ အထာကို ကောင်းစွာ သိနေသည်။

အကယ်၍ ထိုကဲ့သို့ သိမထားပါမူ ဒေါ်ခင်သည် သူ၏ မွေးနေ့ကို အမှန်အတိုင်း ‘ဒီဇင်ဘာ’ ဟု ပြောင်းလဲ ပြောလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ယခုခု ဒေါ်ခင်က “ငါ့ မွေးနေ့က အောက်တိုဘာ ၂၇ ရက်ကွ” ဟု မဟုတ်သည့် ရက်ကို ပြောသည်။ “အဲဒီရက် ဟောစာတမ်းကို ဟေ့ဖယ်ဆီမှာ မေးကြည့် စမ်းကွာ”

“ကျုပ် မေးပေးမယ် ဒေါ်ခင် စိတ်ချ” ဟု မက်ခံက ကတိပြုသည်။

မက်ခံ ပြန်သွားသည့် အခါ ဒေါ်ခင်သည် မက်ခံ အကြောင်းကို တွေးသည်။ ဒီအကောင် ဘာတွေ စိတ်ကူး ကြံစည် နေပါလိမ့်ဟုလည်း စဉ်းစားသည်။ သူသည် မက်ခံ၏ နည်းပရိယာယ်ကို ကောင်းစွာ သိနေသူ ဖြစ်သဖြင့် ယုံကြည် စိတ်ချခြင်း မရှိ။ သူ့ အနေဖြင့် မက်ခံ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တို့ တော့ အသိအမှတ် ပြုသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ နောက်ပိုင်းတွင် ကောလာဟလ သတင်းများ ထွက်လာသည်။ ထိုသတင်းများကို ခြုံ၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ကောက်ချက် ချကြည့်သည်။ ထိုအခါ မက်ခံက သူ့အား ဒုက္ခ ပေးလိမ့် ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်နေသော ဒေါ်ခင်သည် အနည်းငယ်မျှ စိတ်သက်သာရာရာ ရသွားလေသည်။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ သူငယ် နှစ်ယောက်သည် လိုက်လံ
ပစ္စေသု မရှိဘဲ ပုန်းအောင်းနေခြင်းကို ငြီးငွေ့လာကြသည်။ နှစ်ယောက်သား
ပန်နေရာမှ ထကာ ကင်နရီရိုး ဘက်သို့ လျှောက်ကြသည်။ လီချိုး၏ ကုန်စုံ
ပိုင်ကြီး ရှေ့၌ အကြာကြီး ရပ်ကာ မှန်ပြတင်းမှ နေ၍ ဆိုင် ထဲမှ ပလာယာ
များ၊ သစ်ခွံလွများ၊ အင်ဂျင်နီယာ ကက်ဦးထုပ်နှင့် ငှက်ပျောသီးများကို
ပြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး ဓာတ်ခွဲခန်း ဒုတိယ
ထပ်သို့ တက်ရာ လှေကား၏ အောက်ဆုံးထစ်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဒီလူကြီးက ကလေးပေါက်စလေးတွေကို ပုလင်း
ပူးတွေထဲ ထည့်ထားတာကွ။ မင်း သိလား” ဟု ဂျီအိက ပြောသည်။

“ဘယ်လို ကလေးမျိုးတွေလဲ” ဟု ဝီလတ်က ပြန်မေးသည်။

“လူကလေးတွေပဲပေါ့ကွ။ အချိန် မကျခင် မွေးတဲ့ ကလေးတွေပေါ့”

“ငါတော့ မယုံဘူးကွ”

“အမှန်ပဲကွ။ ကောင်လေး တစ်ယောက် မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ သူ ပြောတာ
တော့ ဟောဒီ အရွယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ လက်တွေ့ မြေတွေနဲ့ မျက်လုံး
တွကလည်း တကယ့် သေးသေးတွေလို ပြောတယ်။

“ဆံပင်ကျတော့ကောကွာ” ဟု ဝီလတ်က မကျေနပ်သံဖြင့် မေး
သည်။

“ဆံပင် အကြောင်းတော့ သူက မပြောဘူးကွ”

“မင်းက မေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွ။ ငါကတော့ အဲဒီကောင်ကို လူ
မိမိလူညာ တစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“မင်း အဲသလို ပြောတာ အဲဒီကောင် မကြားစေနဲ့ကွ” ဟု ဂျီအိက
ပြောသည်။

“ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ငါက အဲသလို ပြောတယ်လို့ မင်း သွားပြော
ပြင် ပြောပေါ့။ ငါက ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒီကောင်ကို ကြောက်လည်း မကြောက်
ဘူး။ ဒီကောင်တင် မကဘူး။ ငါက ဘယ် ကောင်ကိုမှ မကြောက်ဘူး။
မင်းကကော အခု ဘာ လုပ်ချင်လို့လဲ”

ဂျီအိက အဖြေ မပေး။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းကကော ဘာ လုပ်ချင်လဲ။ လုပ်ချင်သလား”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး” ဟု ဂျီအိက ပြောသည်။ “ငါက စဉ်းစားနေ
တာ။ ငါတို့ နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ် တက်သွားပြီး ပုလင်း ထဲမှာ စာလေး
ခါက်စတွေ ထည့်ထားတာ ဟုတ် မဟုတ် ဟိုလူကြီးကို မေးကြည့်ရင်

(၂၆)

သူငယ်လေး နှစ်ယောက်သည် လှေအလုပ်ရုံ ဝင်းအတွင်း၌ ကစားနေကြ
သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ခြံစည်းရိုး ပေါ်သို့ ကြောင် တစ်ကောင် တက်လာ
သည်ကို သူတို့ မြင်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ကြောင် နောက်သို့
ဒုန်းစိုင်း၍ လိုက်ကြသည်။ ကြောင်သည် ပေါင်းပင် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ
ကြားသို့ တိုးဝင် မျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူငယ် နှစ်ယောက် အာရုံသည်
ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ လမ်းမ ပေါ်မှ ကျောက်စရစ်ခဲများကို အင်္ကျီ
အိတ်ကပ်များတွင် အပြည့်အသိပ် ရအောင် ကောက်ကြသည်။ ဤခဲများ
သည် အလေးချိန်ရော အရွယ်အစားပါ ပစ်လို ခတ်လို ကောင်းသည့် အနေ
အထား ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလော။ ဤကျောက်ခဲမျိုး တစ်လုံးကို ဘယ်
အချိန် ကာလ၌ လိုအပ်လာမည်ကို မည်သူမှ ကြိုတင်၍ ပြောနိုင်ကြမည်
မဟုတ်။

သူငယ် နှစ်ယောက်သည် ကင်နရီရိုး ဘက်သို့ ချိုးဝင်လာကြသည်။
ဗိုဒန်ကင်နရီ အဆောက်အအုံရှေ့ အရောက်တွင် သွပ်ပြားများ ကာရံ ထား
သည့် ဝင်းတံခါးကို ခဲများဖြင့် လှမ်းထုသည်။ တဒိုင်းဒိုင်း အသံများကြောင့်
ရုံးခန်း ထဲမှ လူ တစ်ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ ချောင်း
ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ဝင်းတံခါး ဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးလာသည်။
သို့သော်လည်း သူထက် အဆပေါင်း များစွာ မြန်သော သူငယ် နှစ်ယောက်
သည် ထိုလူ ဝင်းတံခါးနား မရောက်မီ မြေကွက်လပ် ထဲရှိ သစ်သားတိုင်ကြီး
တစ်တိုင် နောက်တွင် ဝင်၍ ပုန်းနေကြလေပြီ။ သူ့ အနေဖြင့် သူငယ် နှစ်
ယောက်အား နှစ်ပေါင်း တစ်ရာ အတွင်း တွေ့နိုင်စရာ လမ်း မရှိတော့ပေ။

“ဒီလူကြီး ငါတို့ကို သူ မသေမချင်း လိုက်ရှာလည်း ငါတို့ကို တွေ့
မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ လောင်းရဲတယ်” ဟု ဂျီအိက ပြောသည်။

ကောင်းမလားလို့ သူတ ငါတို့ကို ပြချင် ပြမှာ။ တကယ်လို့ သူ့မှာ ရှိပေါ့ကွာ”

“သူ အိမ်မှာ မရှိဘူးကွ” ဟု ဝီလတ်က ပြောသည်။ သူ ရှိရင် ကား အိမ်ရှေ့မှာ ရှိတယ်။ သူ တစ်နေရာ သွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ကတော့ ဒါဟာ လိမ်ပြောတာလို့ ထင်တာပဲကွာ။ မင့် အကောင်က လူပဲ ဖြစ်မှာပါ။ မင်းလည်း လူလိမ် တစ်ယောက်လို့ ငါ ထင်တယ်။ အဲဒါ ပြောလို့ မင်း ဘာ လုပ်ချင်သလဲ”

ပျင်းစရာ ကောင်းသော နေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝီလတ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အလှုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်နေဟန် တူ “ငါကတော့ မင်းကို လူကြောက် တစ်ကောင်လို့ ထင်တယ်။ ဒီလို ပြော မင်း ဘာ လုပ်ချင်သလဲ။ လုပ်ရုံရင် လုပ်လေ”

ဂျီအိက အဖြေ မပေး။ ဝီလတ်သည် သူ နည်းပရိယာယ်ကို တစ် ပြောင်းလိုက်သည်။ “အခု မင့် အဘိုးကြီးကို ဘယ် ရောက်နေသလဲ”

“ဆေးပြီ” ဟု ဂျီအိက ပြောသည်။

“ဪ... ဟုတ်လား။ ငါ မကြားလိုက်မိဘူးကွာ။ ဘာ ဖြစ် သောတာလဲ”

ဂျီအိသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ဤကိစ္စမှာ မိမိရော ဝီလတ် သိနေသော ကိစ္စ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကို မိမိ၏ ပါးစပ်က ထု မပြောချင်။ ဝီလတ်နှင့်လည်း ရန်မဖြစ်လို။ ဂျီအိသည် ဝီလတ်ကို ကြော သည်။

“သူ့ကို သူ သတ်သေတာ”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လို သတ်သေတာလဲကွ”

“ကြွက်သတ်ဆေး သောက်တာ”

ဝီလတ်က လှောင်ရယ် ရယ်သည်။ “ဘာလဲကွ။ မင့် အဖေက ကိုသူ ဘာကောင်လို့ ထင်နေသလဲ။ ကြွက် တစ်ကောင်လို့ ထင်နေသလား”

ဂျီအိက ဝီလတ်၏ ဟာသကို သဘောကျဟန် ဆောင်ပြီး ဟက် တစ်ချက် ရယ်သည်။

“အေးကွ။ ငါ တကယ် ပြောတာ” မင့် အဖေက သူ့ကိုယ်သူ ကြွ တစ်ကောင်လို့ ထင်တာ။ သေချာတယ် သိလား” ဟု ဝီလတ်က အော် သည်။ “ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဂျီအိ။ မင့် အဖေက ဒီလို ဒီလို လေးဖက်ထား

ပြီး တွားသွားတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူ နှာခေါင်းကိုလည်း ယာဒီလို ချည် ပွချည် လုပ်တယ် မဟုတ်လား။ သူ ဖင်မှာလည်း အပြီး အရှည်ပြီး ဂီတယ် မဟုတ်လား”

ဝီလတ်သည် သူ စကားသူ သဘောကျကာ တဟားဟား အော် အော်ပြီး ရယ်သည်။ “မင့် အဖေက ကြွက်ထောင်ချောက် တစ်ခု ရှာပြီး သူ ခေါင်းကို ကြွက်ထောင်ချောက်ထဲ ထိုးထည့်ဖို့ ကောင်းတာကွ။ ဘာပြု လို့ အဲဒီလို မလုပ်တာတဲ့လဲဟု ပြောသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြက်လုံး အပေါ် သဘောကျကာ ရယ်လို့ မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

ဝီလတ်သည် ရယ်၍ အားရသည့် အခါ နောက်ထပ် ပြက်လုံး အသစ် တစ်ခု ထုတ်ပြန်သည်။ “မင့် အဖေ ကြွက်သတ်ဆေး သောက်အပြီးမှာ အယ်လို ဖြစ်သွားသလဲ။ ဟောသလို ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား” ဝီလတ် သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ ပါးစပ်ကို ဟကာ လျှာကို အပြင်သို့ ထုတ်ပြ သည်။

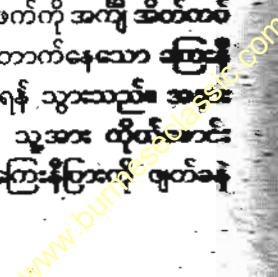
“သူ တစ်နေ့လုံး နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဂျီအိက ပြော သည်။ “ညသန်းခေါင် အထိ မသေသေးဘူး။ သူ သိပ်ခံသွားရတယ်”

“သူက ဘာပြုလို့ အဲသလို လုပ်ရတာလဲကွ” ဟု ဝီလတ်က မေး သည်။

“အလုပ် ရှာတာ မရလို့” ဟု ဂျီအိက ပြောသည်။ သူ အလုပ် ရှာ ချတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီ။ အလုပ်က မရဘူး ဖြစ်တာ ရယ်စရာတော့ တောင်းတယ်။ သူ ည သေသွားရော၊ မနက်ကျတော့ လူ တစ်ယောက် ချောက်လာတယ်။ သူ့ကို အလုပ် ပေးမလို့တဲ့”

ဝီလတ်က သူ ပြက်လုံးကို ပြန်ကောက်သည်။ “သင့် အဖေက သူ ခို သူ ကြွက် တစ်ကောင်လို့ ထင်သွားပုံ ရတယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။ သို့ သော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရယ်စရာ မကောင်းတော့ပါ။ ဝီလတ် တိုယ် ခိုင်လည်း ရယ်၍ မရ။

ဂျီအိသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ လက် နှစ်ဖက်ကို အကျီ အိတ်ထပ် ထဲ နှိက်ထားသည်။ မြောင်း ထဲမှ တလက်လက် တောက်နေသော အကြွေ ခွေးလေး တစ်ပြားကို လှမ်းမြင်သဖြင့် ကောက်ယူရန် သွားသည်။ အား မျောက်၍ ကောက်ယူတော့မည် ပြုခါမှ ဝီလတ်က သူ့အား ထိုက်လောင်း ခိုက်၍ တွန်းဖယ်ခြင်း ခံရသည်။ ဝီလတ်သည် ကြေးနီပြားကို ဖုတ်ခနဲ ထောက်ယူလိုက်သည်။

“ငါ အရင်ဆုံး မြင်တာကွ” ဟု ဂျိုအိက အော်ပြောသည်။ “အဲဒါဟာ”

“မင်းက ဘာလဲ။ ငါ့ကို ချချင်သလား” ဟု ဝိလတ်က မေးသည်။
“မင်း မကျေနပ်ဘူးလား။ မကျေနပ်ရင် ကြွက်သတ်ဆေး သောက်ပြီး လိုက်”

*

(၂)

မက်ခိနှင့် သူ့ အပေါင်းအသင်းများသည် စိတ်နေစိတ်ဓာတ် မြင့်မြတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံသူများလည်း ဖြစ်သည်။ ဖြူစင် လှပသူ များလည်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ငပေါများ နန်းတော် ထဲ၌ စုဝိုင်း၍ ထိုင်နေ ကြသည့် လူများ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ အားလုံးသည် ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက် သည့် ကျောက်ခဲကြီးနှင့် တူနေသည်။ သူတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လှိုင်း ဂယက်များသည် ကင်နရီရိုး တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို သာမက ယင်းရပ်ကွက် ပြင်ပရှိ ပစ်ဖိတ်ဂရုမ်မှသည် မွန်ထရေး မြို့နှင့် တောင်ကုန်း ပေါ်မှ ကာမဲလ် ရပ် အထိ ရိုက်ခတ်သွားသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ကွာ” ဟု မက်ခိက စကားစသည်။ ပါတီပွဲကို သူ မရောက်လာလို့ မဖြစ်ဘူး။ သေချာအောင် လုပ်မှ ဖြစ်မှာ။ တကယ်လို့ သူ မရောက်လာရင် တို့က ပါတီပွဲကို လုံးဝ မလုပ်ဘဲ နေမှ ဖြစ်မယ်”

“ဒီတစ်ခါ ပါတီ လုပ်ရင် ဘယ် နေရာမှာ လုပ်မှာလဲ” ဟု ဂျိုစိက မေးသည်။

“အဲဒီ ကိစ္စကို ငါ အချိန် အများကြီး ယူပြီး တွေးခဲ့တယ်” ဟု မက်ခိ က ပြန်ပြောသည်။ “အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီမှာပဲ လုပ်သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ဆိုတော့ သူ့ကို အံ့ဩသွားအောင် လုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း ဒေါ်ခိက သူ့ နေရာက လွဲလို့ တခြား နေရာကို သိပ်သေသေ ကျမယ် မထင်ဘူး။ သူ့ အိမ်မှာကတော့ တေးသီချင်းကလည်း ခြုံစပ် မဟုတ်လား”

ပြောပြောဆိုဆို မက်ခိသည် သူတို့ ထိုင်နေသည့် အခန်း ဘဝခန်းလုံး မျက်မှောင်ကုတ်၍ လှည့်ပတ် ကြည့်နေသည်။ “ပြီးခဲ့တဲ့ ပါတီပွဲတုန်းက

သူ သိချင်းစက်ကြီးကို ဘယ်သူ ရိုက်ချိုးပစ်တယ် ဆိုတာ ငါလည်း မသိဘူး ဟု ပြောသည်။ “ဒီတစ်ခါသာ သူ့ သိချင်းစက်ကို ထိုလိုကတော့ ကွာ ဘာကောင် ဖြစ်ဖြစ် ငါ ကိုယ်တိုင် ဖနောင်နဲ့ ပေါက်သတ်ပစ်မယ် သိလား”

“ငါကတော့ ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ အိမ်မှာပဲ ပေးရင် ကောင်းမယ် ထင်တာပဲ” ဟု ဟူဂီက ဝင်ပြောသည်။

လူအများသည် ပါတီပွဲ သတင်းကို ကြားကြသည် မဟုတ်။ စစ် သတင်းကို တဖြည်းဖြည်း တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ စုမိပြီး သိသွားခြင်း ဖြစ်သည် ပြီးတော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဖိတ်၍ တိုင်ပင်သည် မဟုတ်။ သို့သော် လည်း လူတိုင်း သွားကြသည်။ ပြက္ခဒိန် ပေါ်မှ အောက်တိုဘာ ၂၇ ရက်မှ မင်နီဖြင့် ဝိုင်းကြသည်။ ဤပွဲသည် မွေးနေ့ ပါတီပွဲ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူမူကား လက်ဆောင်များ ပေးဖို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

ဒိုရာ၏ ဂေဟာမှ မိန်းကလေးများသည် တစ်ချိန် မဟုတ် တစ်ချိန် ချိန်တွင် ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ သွားကာ ဒေါ်ခံ ထံသို့ အကြံဉာဏ် တောင်းခြင်း သို့မဟုတ် ဆေး တောင်းခြင်း ပြုခဲ့ကြသည်။ အလုပ်သဘောနှင့် ဆက်စပ် ဝတ်သက်နေသည့် ဆက်ဆံမှုမျိုးတော့ မဟုတ်။ သာမန် ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရောက်သွားသည့် အခါတိုင်းသည် ဒေါ်ခံ အိပ်ရာကို မြင်ခဲ့ကြသည်။

အရောင်အဆင်း ဟူ၍ လုံးဝ မရှိတော့သည့် စောင်အိုဟောင်းဖြင့် တစ်ထည် ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အိပ်ရာ ဖြစ်၏။ စောင်သည် သဲများ၊ ဖုံများ သစ်စေ့ အမှုန်များနှင့် တိရစ္ဆာန် အမွှေးအမှင်များ ကပ်နေသည့် စောင် ဖြစ်၏။ သူ အကောင်အလျှောင်များ ထွက်ရှာဖွေ စုဆောင်းသည့် အခါတိုင်း ယူသွားနေသည့် စောင် ဖြစ်၍ တစ်ထည်လုံး ရစရာ မရှိအောင် ညစ်ဝတ် ပေရေလျက် ရှိသည်။ ဒေါ်ခံသည် ငွေ ရလာသည့် အခါတိုင်း သူ့ အတွက် စောင်သစ် တစ်ထည် ဝယ်ဖို့ သတိ မရ။ သူ့ ဓာတ်ခွဲခန်း အတွက် လိုအပ် သည့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကိုသာ သတိတရ ဝယ်လေ့ ရှိသည်။

ဒိုရာ၏ မိန်းကလေးများသည် အချုပ်အလုပ် ကောင်းသူများ ဖြစ် သည်။ အထူးသဖြင့် ပိုးထည် အပိုင်းအစများကို စပ်ဟပ်၍ ချုပ်သည့် အလုပ်တွင် အလွန် ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ယင်းပိုးစများမှာလည်း အများအပြား ဖြင့် အတွင်းခံ အဝတ်များနှင့် ညှပ်ဖိ အင်္ကျီများမှသာ ရတတ်သည့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စုဆောင်း ရယူကြသည်။ အစများသည် အရောင်မျိုး

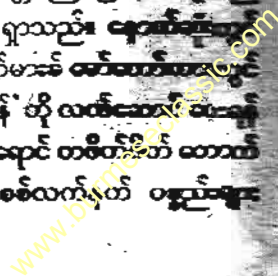
အဆင် မျိုးစုံ ဖြစ်သော်လည်း ယင်းတို့ကို စပ်ဟပ်၍ ချုပ်သည့်အခါ အလွန် လှပသည့် ရောင်မျိုးစုံ အိပ်ရာဖုံး တစ်ထည် ဖြစ်လာခဲ့၏။

မိန်းကလေးများသည် ဒေါ်ခံ အတွက် ပိုးသား အိပ်ရာဖုံးကို အလုပ် အားချိန် မနက်ပိုင်းများနှင့် တံငါသမားများ၊ ပင်လယ်ပြင်မှ ပြန်စုရောက်စီ နေ့ခင်းပိုင်းများ၌ တစ်ယောက်တစ်လက် စုပေါင်း၍ ချုပ်ကြသည်။ စုပေါင်း လုပ်ကြသည့် အလုပ် ဖြစ်၍ မိန်းကလေး အားလုံး စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်နေ ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခင်က အမြဲတစေ ကြုံတွေ့နေခဲ့ရသည့် အချင်းချင်း စောင်းမြောင်း ငြူစူမှုများ ခိုက်ရန် ဒေါသများနှင့် ရန်ပွဲများသည် လုံးဝ ပျောက်သွားသည်။

လီချိုးကလည်း ပါတီပွဲ အတွက် ပြောက်အိုးများ ချိတ်ထားသည့် နှစ်ဆယ့်ငါးပေ ရှည်သော ကြိုး တစ်ချောင်းနှင့် တရုတ်ရောင်စုံ မီးလုံးကလေး များ ပါသည့် ဘူး တစ်ဘူး ပေးသည်။ ပါတီပွဲ တစ်ပွဲ အတွက် ဤပစ္စည်းများ သည် အလိုအပ်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းများဟု တရုတ်လူမျိုးတို့ ဝေလေ့ထုံးစံ အရ သူ ယူဆထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆစ်မာလျှိုင်းသည် သမိုင်းဝင်မည့် မော်တော်ကား ပစ္စည်း အတိုအထွာ များကိုလည်း ရှာဖွေ စုဆောင်းတတ်သူ ဖြစ်၍ စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်း အတိုအစများသည် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ့အား လူချမ်းသာ တစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးမည် ဖြစ်ရုံမျှမက အကောင်းဆုံး ငြုတ်တိုက် ကြီးများ ထဲ၌ အနက်ရောင် ကတ္တီပါ အခင်း ပေါ်၌ လှပစွာ တင်ထားခြင်း ခံရသည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သိနေသူလည်း ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ဆစ်မာလျှိုင်းသည် ဒေါ်ခံ အတွက် ပါတီပွဲ လုပ်လိမ့်မည် ဟု သိသွားသည့် အခါ လက်ဆောင် တစ်ခု ပေးရေး အတွက် အချိန် ရှား စွာ အကုန် ခံ၍ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် သူ စုဆောင်းထားသည့် စုရော ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော သေတ္တာကြီး ဆီသို့ သွားသည်။ သေတ္တာကြီးမှာ ဘျိုင်းလာအိမ် နောက်၌ သေ့ခတ်ထားသည့် သေတ္တာကြီး ဖြစ်၏။ သူသည် သေတ္တာကြီး ထဲမှ ပစ္စည်းများကို မွေနှောက်၍ ရှာသည်။ နောက်ရက်မှာ သူသည် ၁၉၁၆ ခုနှစ်က ထုတ်လုပ်ခဲ့သော ချားလ်မားစ် ဝတ်စားစုံအလုပ် အသုံးပြုခဲ့သည့် ကော်နက်တင်းရောဒ်နှင့် ပစ္စည်းတန် တို့ လက်ဆောင် သုံးခု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူသည် ပစ္စည်း နှစ်ခုစလုံးကို အရောင် တစ်စိတ်တစ် ထောင့် ပလာသည် အထိ ပွတ်တိုက်ခဲ့ရာ ရှေးခေတ် စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများ

သဖွယ် ကျက်သရေ ရှိလာသည်။ သူသည် ပစ္စည်းများကို စက္ကူဘူး လှလှ ကလေး တစ်လုံးတွင် အကျအနစ် ထည့်၍ အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက်သည်။

မက်ခဲနှင့် သူ့ လူများသည်လည်း လက်ဆောင် ပစ္စည်း အတွက် များစွာ ဦးနှောက် အခြောက်ခံ၍ စဉ်းစားကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်ခဲ တွင် အမြဲတစေ လိုနေသည့် အရာ တစ်ခုကို သတိရကြသည်။ တခြား မဟုတ်။ ကြောင်များ ဖြစ်၏။ ကြောင်များ အလုံအလောက် မရသဖြင့် ဒေါ်ခဲသည် မကြာခဏ ပြဿနာ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

မက်ခဲသည် နှစ်ဆင့် လှောင်ချိုင့်ကြီး တစ်လုံး ရှာ၍ ယူလာခဲ့သည်။ ကြောင်ထီးများ စိတ်ဝင်စားနိုင်မည့် အခြေအနေ ရှိသော ကြောင်မလေး တစ်ကောင်ကို ရှာ၍ ငှားသည်။ ကြောင်မလေးကို လှောင်ချိုင့်ထဲ ထည့်၍ မြေကွက်လပ် ထဲမှာ ဆိုက်ပရစ်ပင် အောက်၌ ချကာ ကြောက်ထောင်ကြ သည်။ ဤသို့ဖြင့် နန်းတော် ထောင့်၌ သူတို့ တည်ဆောက်ထားသော ဝိုင်း ယာကြီး လှောင်ချိုင့် ထဲတွင် ညတိုင်း ကြောင်ထီး အရေအတွက် တိုးသည် ထက် တိုးလာနေသည်။ ဒေါ်ခဲ ကြီးနေသော ကြောင်ထီးများ ဦးရေ တိုးလာ နှင့် အမျှ ယင်းတို့အား ကျွေးမွေးရသည့် တာဝန် တစ်ခု တိုးလာသည်။ ဤတာဝန် အတွက် သူတို့ လူစု ထဲမှ မျိုးစုံသည် စည်သွတ်စက်ရုံများ ဆီ သို့ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ခေါက်မျှ သွား၍ ငါးခေါင်းများ ကောက်သည်။ ဒေါ်ခဲ အတွက် အကောင်းဆုံးသော မွေးနေ့ လက်ဆောင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

“ဒီတစ်ခါ အခမ်းအနားကို မပြင်ဘူးကွာ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “တို့ ပေးမယ့် ပါတီပွဲမှာ အရက် အလျှံပယ် ချပေးရမယ်”

ဆလောင်းနတ်စ် အကျဉ်းထောင် ရောက်နေသည့် ဂေးသည် ပါတီပွဲ သတင်းကို ကြားသည်။ သူသည် ပါတီပွဲ ပြုလုပ်သည့် ညတွင် အပြင် ထွက်ခွင့် ရရန် ကောင်တီခရိုင် လုံခြုံရေး အရာရှိနှင့် နေ့စပဲခွဲရာ အဆင်ပြေ သည်။ သူ အပြင် ထွက်သည့် အခါ လိုအပ်လာမည့် ဘတ်စ်ကားခ ငွေနှင့် ဒေါ်လာကိုလည်း လုံခြုံရေးအရာရှိ ထံမှ ချေးထားသည်။ အမှန်တော့ ဂေး သည် လုံခြုံရေး အရာရှိ အပေါ် ကောင်းမွဲနူးသူ ဖြစ်၏။ လုံခြုံရေး အရာရှိက လည်း ကျေးဇူး သိတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် ဂေး၏ ကောင်းကွက်ကို သိမသွား။ အထူးသဖြင့် လုံခြုံရေး အရာရှိ ရာထူး အတွက် နောက်တစ်ကြိမ် ပြုလုပ်တော့ မည့် နှော့ကောက်ပွဲတွင် မိ အတော် များများ ရအောင် ကူညီနိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း သူ့ စိတ်ကသာ ဆန္ဒ ရှိလာလျှင် ဂေးသည် ဆလောင်း

နတ်စ် တောင်ကို နာမည် ပျက်သွားအောင် လုပ်နိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ပန်းချီဆရာ ဟင်နရီသည် အပ်ထိုး ကတ္တီပါ ပန်းချီကို အတိအကျ သည့် ပန်းချီ တစ်ရပ်ဟု မြင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ယင်းပန်းချီကို လုံးဝ မသုံးတော့ဘဲ စွန့်ပစ်ထားခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ရောင်နု ပင်အပ်များ သုံး၍ ယင်းနည်းကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ သို့ သော်လည်း သူ့ အကျင့် အတိုင်း အလုပ်ကို အပြီးသတ်ခြင်း မပြု။ ပင်အပ် များကို မကြာခဏ ပြောင်းထိုးကာ ပုံ အမျိုးမျိုး ဖော်နေခဲ့၏။ ဤပန်းချီကား များကို တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲ ပြုလုပ်ကာ တင်ပြရန် စိတ်ကူးလျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ခဲ၏ မွေးနေ့ ပါတီပွဲ သတင်းကို သူ ကြားသိရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူ၏ မူလ စိတ်ကူးဖြစ်သော ‘တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲ’ ကို စွန့်လွှတ်ကာ ဒေါ်ခဲ အတွက် မွေးနေ့ လက်ဆောင် တစ်ခု အဖြစ် အပ်ထိုး ကတ္တီပါ ပန်းချီ ကားချပ်ကြီး တစ်ခု ပြုလုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ရေးဆွဲမည့် ပန်းချီကားသည် သူ့ အတွေးအခေါ်ကို လှုံ့ဆော်မည့် ဒီဇိုင်းမျိုး ဖြစ်ရမည် ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်သည်။ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်နှင့် အပြာရောင် ပင်အပ်များဖြင့် တန်ဆာ ဆင်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးထားသည်။

ဤလျှို့ဝှက်ချက်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျယ်ပြန့်လာသည်။ အပြန် အလှန် သွားလာကာ စင်ထွက်မှုများ အဆုံးမသတ်နိုင်အောင် ပေါ်ပေါက်လာ သည်။ လက်ဆောင် ကိစ္စ၊ အရက် အမျိုးအစား၊ ဘယ် အချိန် စမည် အစ ရှိသော အချက်များကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြသည်။ ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ကြ သည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်ခဲအား မည်သူကမှ အသိ မပေးကြ။

ဒေါ်ခဲသည် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်ပေါက်နေသည့် အဖြစ်ကို သိ သူနှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်နေသည့် အရေးအခင်း တစ်ခု ရှိနေသည်ကို နောက်ပိုင်းကျမှ သိလာရခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်ထဲ ဝင် သွား လျှင် ဆိုင် ထဲ၌ စု၍ စကား ပြောနေကြသူများသည် စကားပြော ရပ်သွား ကြ သည်။ ပထမတော့ သူသည် သူ့ အပေါ် လူတွေ ဆက်ဆံပုံ အစုံ တစ်စုံ ပြောင်းသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ပြင်လည်း လူ ဒါနင်ဝတ်စုံက အောက်တိုဘာ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဘာ လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားမည်ဟု သိကြ သည့် အခါ အံ့သြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် အောက်တိုဘာ ၂၇ ရက်နေ့ တွင် အောက်တိုဘာ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဘာ လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားမည်ဟု သိကြ သည်။ အဖြေ မထွက်။ ထိုနေ့ကို သူ့ မွေးနေ့ အဖြစ် ဖော်ပြသော ပြောဆိုသည်

ကိုလည်း သတိ မရ။ အမှန်တော့ သူသည် မွေးနေ့ မွေးရက် ဗေဒင် ဟော စာတမ်းများ အပေါ် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိ၏။ သို့သော်လည်း မက်ခိက ဤ အကြောင်း ထပ်မပြောသည့်အခါ အားလုံးကို မေ့သွားခဲ့လေတော့သည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် ဒေါ်ခိသည် သူ သွားနေကျ ဘားသို့ ရောက်သွား ပြီး ဘီယာ သောက်သည်။ ပထမ တစ်ခွက် သောက်ပြီး ဒုတိယခွက်ကို မော့တော့မည် အလုပ်တွင် အမူးသမား တစ်ယောက်က ကောင်တာ စားပွဲထိုး အား “မင်းကော ပါတီပွဲ သွားမယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်သံ ကြား သည်။

“ဘာ ပါတီပွဲလဲဗျ”

“တို့ ပါတီပွဲလကွာ” ဟု အမူးသမားက လူအများ မကြားစေချင် သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “မင်း ဒေါ်ခိရဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား။ ကင်နရီရိုးမှာ နေတဲ့ လူလကွာ။ အဲဒီ လူကို မွေးနေ့ အတွက် သူတို့က ပါတီ ပေးလိမ့်မယ်ကွ”

“ဘယ်သူတွေက ပေးမှာလဲ”

“အရပ် ထဲက လူတွေကပေါ့”

ဤတွင် ဒေါ်ခိ ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ ကြားရသည့် စကားပေါ် စဉ်းစား စရာတွေ ရှိလာသည်။ စောစောက ပြောနေသည့် အမူးသမားကိုလည်း သူ မသိ။

အရပ်ထဲက လူများက သူ မွေးနေ့တွင် ပါတီပွဲ လုပ်မည်ဟု သိလိုက် ရသည့် အခါ ရင် ထဲတွင် ကြည့်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စိတ် ထဲ၌ ထိခိုက် လှုပ်ရှားခြင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ မက်ခိတို့ လုပ်ခဲ့သည့် ပါတီပွဲကိုလည်း ပြန်၍ သတိရလာသည်။

အခုကျတော့လည်း အားလုံး ရှင်းသွားသည်။ မက်ခိက သူ့အား မေး ခဲ့သည့် မေးခွန်း။ ပြီးတော့ သူနှင့် ဆုံမိတိုင်း စကား ဆက်မပြောကြဘဲ ရပ်သွားကြသည့် ကိစ္စ။ ထိုည သူ အိမ် ပြန်ရောက်သည့် အခါ စားပွဲ၌ ထိုင်၍ ထပ်မံ စဉ်းစားပြန်သည်။ အခန်း ထဲကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုပြီး မည်သည့် ပစ္စည်းများကို သော့ခတ်၍ သိမ်းရလျှင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစား သည်။ မည်သည့် နည်းနှင့် မဆို ဤပါတီပွဲသည် သူ့အား အကုန်အကျ များစေလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ခိသည် ပါတီပွဲ အတွက် သူ ဘက်က ကြို တင် ပြင်ဆင်ထားသင့်သည်များကို ပြင်ဆင်သည်။ သူ၏ အကောင်းဆုံး

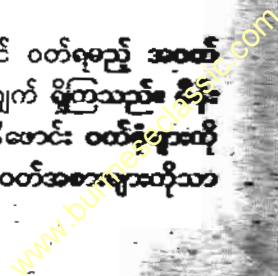
တတ်ပြားများကို သော့ခတ်၍ သိမ်းတားဆီးနိုင်မည့် နောက်ပေး အခန်းထဲသို့ ပို့သည်။ မကွဲနိုင် မရနိုင်သည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများကိုလည်း ထိုအခန်းထဲသို့ ပို့သည်။

ပါတီပွဲတွင် ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး ရှိလာမည်ကိုလည်း သူ သိနေ မည်။ သူ ဧည့်သည်များသည် ဆာကြလိမ့်မည်မှာသေချာသည်။ သို့သော် သည်း ဤလူစုသည် ဘာ စားစရာမှ ယူလာလိမ့်မည် မဟုတ်။ အရက်က ဆာ့ စောစောစီးစီး ပြတ်သွားလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။ အရက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဤလူစု၏ အကျင့်ကို သူ သိထားပြီး ဖြစ်၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ချွေတာ နား ဈေးသို့ သွား၍ အမဲသားသည်နှင့် တွေ့သည်။ နှစ်ယောက်သား အချိန် လူ၍ ဆွေးနွေးကြသည်။

ဒေါ်ခိက အမဲသား ဆယ့်ငါးပေါင်၊ ခရမ်းချဉ်သီး ဆယ်ပေါင်၊ ဆလတ် ချက် ဆယ့်နှစ်ပင်၊ ပေါင်မုန့် ခြောက်လုံး၊ မြေပဲထောပတ်ဘူးကြီး တစ်ဘူး၊ ထောပတ်ဘယ်ရီဘူးကြီး တစ်ဘူး၊ ဝိုင် ငါးဂါလန်နှင့် ဝီစကီ အကောင်းစား လေးကွတ် ဝယ်လိုက်သည်။ လာမည့် လဆန်းပိုင်းတွင် ဤကုန်ကျစရိတ် အတွက် ဘဏ်နှင့် စကား ပြောရတော့မည်ကို သူ သိပါ၏။ သို့သော်လည်း တတ်နိုင်။ အခုလို ပါတီပွဲမျိုး သုံး လေးပွဲသာ လုပ်လိုက်လျှင် သူ လုပ် ခြစ်သော ဓာတ်ခွဲခန်းကိုပင် လက်လွှတ်ရလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်ဟု တွေးမိဘဲ မနေနိုင်။

ဤအတောအတွင်း ကင်နရီရိုးရှိ လူများသည် ဒေါ်ခိ၏ မွေးနေ့ ပါတီ တက်ရေး အတွက် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲနေကြသည်။ ဒေါ်ခိ၏ အတွေး သည် မှန်သည်။ မည်သူမှ အစားအစာ ကိစ္စကို မစဉ်းစား။ အရက် များများ သိထားဖို့ကိုသာ အဓိက ထား၍ စဉ်းစား ဆွေးနွေးကြသည်။ လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ ယူသွားဖို့လည်း အလေးအနက် ထားကြသည်။ ပါတီပွဲ တက်မည့် ညဉ့်စာရင်းကတော့ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ လျော့သွားသည် မရှိ။ အတိုသား ဖြစ်သည်။

ဘဲယားဖလက် ဂေဟာတွင်မူ ပါတီပွဲနေ့တွင် ဝတ်ရမည့် အဝတ် စား အတွက် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ဆွေးနွေး ငြင်းခုံလျက် ရှိကြသည်။ နှိပ်စား စလေးများ အနေဖြင့် ဂေဟာတွင် ဝတ်သည့် ယူနီဖောင်း ဝတ်နည်းကို ဆတ်ချင်ကြ။ လမ်းသွားသည့် အခါ ဝတ်သည့် အဝတ်အစားများကိုသာ ဆယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

သို့တစေလည်း ဤကိစ္စမှာ လွယ်လွယ်နှင့် ဆုံးဖြတ်၍ မဖြစ်။ ဒိုရာထိုနေ့တွင် သူ့ လုပ်ငန်းကို ပိတ်ထား၍ မဖြစ်ဟု ယူဆသည်။ ပုံ/န် လာကျ မောက်သည်များ အတွက် အလုပ်ခွင်တွင် လူ့ အနည်းငယ် ရှိရှိထေလိုသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများကို နှစ်စု ခွဲ၍ တစ်လှူစီ ပါတီပွဲ သွားခြင်းအားဖြင့် အဆင်ပြေအောင် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ပထမဆုံး သွားရမည့် မိန်းကလေး အုပ်စုသည် သူတို့ ချုပ်ထားသည့် အိပ်ဖုံးကို ယူသွားပြီး ဒေါ်ခဲ လက်သို့ ပေးကြရမည်ဟု စီစဉ်ကြသည်။ ယခုအတွင် အိပ်ရာခင်းမှာ အပြီးသတ်လု နီးနေပြီ ဖြစ်၏။

သူ့ အိမ် အတွက် အိပ်ရာဖုံး တစ်ထည် ထိုးနေသော မစ္စက်မာလို့ သည်လည်း သူ့ အလုပ်ကို ရပ်ကာ ဒေါ်ခဲအား လက်ဆောင် ပေးဖို့ ဘီဇွက်တင် အဝတ်စကလေး ခြောက်ခု ထိုးနေသည်။

ကင်နရီရိုး တစ်ရပ်ကွက်လုံးတွင် တည်ရှိလာခဲ့သည့် စိတ်လှုပ်ရှားသည် အခုကျတော့လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနယ်ထိုင်စ ပြုလာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှု နေရာတွင် စိတ်အား ထက်သန်မှုသာလျှင် အစုလိုက် အလိုက် တည်ရှိလာသည်။ ငပေါများ နန်းတော်ရှိ လှောင်ချိုင့် ထဲတွင်လည်း ကြောင်ထီး ဆယ့်ငါးကောင်မျှ ရောက်နေပြီ။ ညည ဆိုလျှင် ကြောင်များ တညောင်ညောင် တဝေါင်ဝေါင် အော်သံများဖြင့် ပွက်လောရိုက်နေတသည်။ ဤအသံများသည် အချစ်ကလေးအား ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း အံ့၍ မရအောင် အနည်းငယ်မျှ အနှောင့်အယှက် ပေးလျက် ရှိ၏။

*

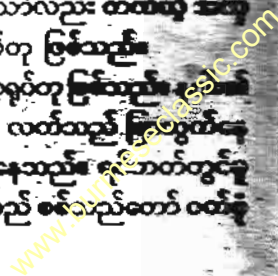
(၂၀)

အနှေးနှင့် အမြန် ဆိုသလို ပါတီပွဲ အကြောင်းသည် ဖရန်ကီ၏ အနားသို့ ရောက်သွားဖို့ ရှိ၏။ ဖရန်ကီသည် တိမ်လိပ်ကလေး တစ်လိပ်သဖွယ် လွင့်ချင်ရာ လွင့်၍ မျောချင်ရာ မျောနေသူ ဖြစ်သဖြင့် လူ့ အများနှင့် အထိအတွေ့ နည်းသူ ဖြစ်သည်။ မည်သူကမှလည်း သူ့ကို သတိ မထားကြ။ အရေးတယူလည်း မပြုကြ။ စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိကြ။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း တံခြား လူတွေ စကား ပြောနေလျှင် စိတ်ဝင်စားစား နားထောင်သလား၊ နားမထောင်ဘူးလား ဟူသော အချက်ကို မည်သူကမှ အတိအကျ မပြောနိုင်။

တကယ်တော့ ဖရန်ကီသည် ပါတီပွဲ အကြောင်းကို ကြားခဲ့ပြီးပြီး လက်ဆောင်များ အကြောင်းကိုလည်း သူ သိပြီးပြီ။ သူ့ ရင် ထဲတွင် များစွာ ပီတိ ဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ ပါတီပွဲကို မှန်းဆ၍ တမ်းတသည့် စိတ်လည်း ဝင်လျက် ရှိသည်။

ဂျေကော့ ရွှေငွေရတနာ စတိုးဆိုင်၏ ရှေ့မျက်နှာစာ မှန်ပြတင်းသည် ဤကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အလှဆုံးအရာ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌ ဤမှန်ပြတင်းပေါက် တည်ရှိလာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ မှန်ပြတင်းမှ မှောင်ကြည့်လိုက်ပါက ရွှေရောင် ဒိုင်ခွက်နှင့် အနက်ရောင် မဟူရောင် တွေထဲ၌ ပြုလုပ်ထားသော နာရီကို မြင်တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း တထပ်တထပ် ဖုန်းနုသည်မှာ နာရီ၏ အထက်ဘက်မှ ကြေးနီရုပ်တု ဖြစ်သည်။

ရုပ်တုသည် နဂါးကို သတ်နေသည့် စိန့်ဂျော့ရုပ်တု ဖြစ်သည်။ နဂါး၏ ခေါင်းသည် စိန့်ဂျော့၏ ကျောကို ပိုးထားသည်။ လက်သည် ခြေလှမ်းနေသည့် လက် နှစ်ဖက်သည် လေ ထဲတွင် မြောက်နေသည်။ နဂါးဘက်တွင် စိန့်ဂျော့၏ လှံသည် စူးဝင်လျက် ရှိ၏။ စိန့်ဂျော့သည် စင်သည်တော် ဝတ်စုံ

အပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။ သံချပ် မျက်နှာဖုံးကို ပင့်တင်ထားသည်။ အားမာန် အပြည့်နှင့် မြင်းကို စီးထားသည်။ သို့သော်လည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် အရာ တစ်ခုမှာ စိန်ကျော့တွင် မုတ်ဆိတ်မွေး ချွန်ချွန်လေး ပါနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စိန်ကျော့၏ မျက်နှာသည် ဒေါ်ခဲနှင့် ဆင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ဖရန်ကီသည် သီတင်း တစ်ပတ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ အယ်လ် ဖာရေးဒို လမ်း ထဲသို့ ရောက်သည်။ ရောက်တိုင်းလည်း ရတနာ စတိုးဆိုင် မှန်ပြတင်း ရှေ့၌ ရပ်ကာ အထဲမှ ထိုအလှကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ သူသည် ဤရုပ်တုကို ကြည့်၍ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက် မက်သည်။ ဤရုပ်တုကို သူ စိတ်အာရုံထဲ၌ လက်ချောင်းများဖြင့် ထိတွေ့ ပွတ်သပ် နေသည်။ သူ ဤရုပ်တုကို သိလာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ပါတီ အကြောင်းနှင့် မွေးနေ့ လက်ဆောင်များ အကြောင်း သိလာရသည့် အချိန်မှ စ၍ ဤရုပ်တု အပေါ် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဖရန်ကီသည် ဆိုင် ထဲသို့ မဝင်မီ အပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်း ပေါ်၌ တစ်နာရီ နီးပါး ကြာမျှ ရပ်နေသေးသည်။ သူ ဝင်သွားသည့် အခါ ပိုင်ရှင် မစ္စတာ ဂျေကော့က “ကဲ” ဟု စကား စကား နှုတ်ဆက်သည်။ ဂျေကော့သည် ဖရန်ကီ ဝင်လာကတည်းက အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ထားပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ဖရန်ကီ၏ လက်ထဲတွင် ခုနစ်ဆယ့် ငါးဆင့်မျှပင် ပြည့်အောင် ငွေ မကပ် ကြောင်းကိုလည်း သူ သိနေသည်။

“ဟိုဟာက ဘယ်လောက်လဲဗျ” ဟု ဖရန်ကီက ခြောက်ကပ်ကပ် အသံဖြင့် မေးသည်။

“ဘယ် ဟာလဲ”
“ဟောဟိုမှာ”

“မင်း ပြောတာ ဟိုနာရီလား။ ဒေါ်လာ ငါးဆယ်။ အပေါ်ရုပ်တုပါ အပါအဝင် ဆိုရင် ခုနစ်ဆယ့်ငါး ဒေါ်လာ”

ဖရန်ကီသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။ သူသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်ကြီးဆီသို့ ပြန်သွားကာ မှောက်ထားသည့် ရေတစ်စင်း အောက်သို့ လေးဖက် တွား၍ ဝင်သည်။ အထဲ ရောက်သည့်အခါ အပြင်မှ လှိုင်းလုံးများ ဆီသို့ တွေ့ပေ ဝေးမောနေသည်။ ကြေးရုပ်တုကို စွဲလမ်းလွန်းအား ကြီးသဖြင့် သူ ရှေ့ တည့်တည့်၌ ကြေးရုပ် ရောက်နေသည့် နယ် စိတ် ထဲတွင် ခံစားနေရသည်။ သူ ဤကြေးရုပ်တုကို ရမှ ဖြစ်မည်ဟု

တွေးသည်။ ဤကြေးရုပ်တု အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သူ မှတ်ရန် အစုံသည် အေးစက် တင်းမာလာသည်။

သူသည် လှေအောက်တွင် တစ်နေ့လုံး နေသည်။ ညထူမှ အပြင် ထွက်ကာ အယ်လ်ဖာရေးဒို လမ်းသို့ ပြန်သွားသည်။ လူအများ ရပ်ရွာခံသို့ သွားနေကြသည့် အချိန်တွင် သူသည် လမ်းထိပ်သို့ ပြန်လာလိုက် ဖြန်လျှောက်သွားလိုက် လုပ်နေသည်။ သူသည် မောပန်းခြင်းလည်း မဖြစ်။ အိပ်ချင်စိတ်လည်း မပေါ်။ ကြေးရုပ်တု၏ အလှသည် သူ တစ်ကိုယ်လုံးအား မီးနှင့် မြှိုက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသွား လူလာ ပါးသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသွားအလာ ဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရပ်ထားသည့် မော်တော်ကားများသည်လည်း မောင်းထွက်သွားကြသည်။ တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျသွားသည့်နယ် ငြိမ်ဆိမ်သွားသည်။

ရဲ့ တစ်ယောက်သည် ဖရန်ကီ အနားသို့ ကပ်လာပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

ဖရန်ကီသည် အသာ လှည့်ပြီး ပြေးသည်။ လမ်းထောင့် တစ်နေရာမှ နေ၍ လမ်းကြား တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်ကာ သံစည် တစ်လုံး နောက်၌ ဝင်ပုန်းနေသည်။ ည နှစ်နာရီ ခွဲသည့် အခါ သူသည် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာပြီး ဂျေကော့ ဆိုင်သို့ သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်ရန် အားထုတ်သည်။ သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်၍ မရ။ ဖရန်ကီသည် လမ်းကြား ဘက်သို့ ပြန်သွားကာ စည် နောက်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ စည်ဘေးတွင် ကွဲနေသည် အင်တေ တစ်စကို မြင်သည့် အခါ သွား၍ ကောက်လိုက်သည်။

ရဲသား၏ ပြောပြချက် အရ မှန်ကွဲသံ ကြားသဖြင့် သူ ပြေးသွားရာ ဂျေကော့၏ ဆိုင် မှန်ပြတင်း ကွဲနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း လူ တစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားသည်ကို မြင်သဖြင့် သူလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြောင်း၊ ပေါင် ငါးဆယ်မျှ အလေးချိန် စီးသော နာရီကို ပိုက်ပြီး ဤလောက် မြန်မြန် ပြေးနိုင်သည်ကို သူ အံ့ဩ မဆုံးနိုင် ဖြစ်ကြောင်း အကယ်၍သာ တရားခံသည် ထွက်ပေါက် မရှိသော လမ်း ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ဖြင့် ပါက လွတ်မြောက်နိုင်စရာ ရှိကြောင်း သိကြရသည်။

နောက် တစ်နေ့တွင် ရဲအရာရှိချုပ်သည် ဒေါ်ခဲ ထံသို့ ရောက်လာသည်။ “ခဏလောက်ပါ ဒေါ်ခဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စကား ပြောစရာ ရှိလို့” ဟု ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

ရဲများနှင့် အတူ ဖရန်ကီသည် ပါလာသည်။ ဖရန်ကီသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေညစ်ပတ်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်ခွါ အေးနေသည်။ မျက်လုံးများသည် နီရဲနေသည်။ ပါးစပ်ကို တင်းကျပ်စွာ စေတေးသည်။ ဒေါ်ခင်က မေးသည်။

“သူ့ ဂျေကော့ ဆိုင်ကို မနေ့ည ဖောက်ဝင်တယ်” ဟု ရဲအရာရှိက ပြောသည်။ ပစ္စည်း တစ်ခု ခိုးသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ အမေးရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့ အမေက ပြောတော့ သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့ သားက အချိန် ရှိသမျှ ခင်ဗျားဆီ ရောက်နေတာလို့ ပြောတယ်”

“ဖရန်ကီ မင်း ဘာပြုလို့ လုပ်တာလဲ။ မင်း မလုပ်သင့်ဘူး” ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။ မရှောင် မလွဲသာသည့် ကိစ္စ ဖြစ်၍ သူ့ စိတ်သည် လေးလံလျက် ရှိသည်။ “သူ့ကို ခံဝန်ချုပ်နဲ့ လွှတ်ပြီး ကျွန်တော့် အုပ်ထိန်းအောက်မှာ ထားလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“တရားသူကြီးက ပေးမယ် မထင်ဘူး” ဟု ရဲအရာရှိက ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဆီကို သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အစီရင်ခံစာ ရောက်နေပြီ။ သူ့ဘာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“သူ့ အရွယ် ရောက်လာရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာကော သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိတယ်”

“ဆရာဝန်ကတော့ သူ့ကို သူနဲ့ သင့်တော်တဲ့ နေရာမှာ ပို့ထားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အစထဲ သတိ မထားမိကြဘူး။ အခုလို ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်မှ သိလာရတာ”

ရဲအရာရှိနှင့် ဒေါ်ခင်တို့ ပြောနေသည့် စကားများကို နားထောင်ရသော ဖရန်ကီ၏ မျက်နှာတွင် ရင်းနှီး ဖော်ရွေမှု ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ “ဆိုင် ထဲက သူ ဘာ ယူသွားသလဲ” ဟု ဒေါ်ခင်က မေးသည်။

“နာရီကြီး တစ်လုံးနဲ့ အပေါ်က တင်တဲ့ ကြေးရုပ်တု တစ်ခု”

“တန်ဖိုးငွေကို ကျွန်တော် လျော်ပါမယ်”

“အို... မလိုပါဘူး။ နာရီ ပြန်ရတယ်။ တရားသူကြီးကလည်း ကို ထည့်စဉ်းစားမယ် မထင်ဘူး။ ဒါမျိုး ထပ်ဖြစ်ဦးမှာပဲလို့ တွက်မှ ခင်ဗျား သိနေတာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြန်ပြောသည်။ “ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ယူတာ အကြောင်း တစ်ခုတော့ ရှိချင် ရှိမှာပေါ့။ ဒီမယ် ဖရန်ကီ မင်း ဘာပြုလို့ အဲဒီ နာရီကို သွားယူတာလဲ”

ဖရန်ကီသည် ဒေါ်ခင် မျက်နှာကို အချိန် အကြာကြီး ခိုက်ကြည့်နေသည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်” ဟု ပြောသည်။

*

သူ သိနေသည့် အချက် တစ်ချက်ကတော့ ရှိသည်။ တခြားမဟုတ် အာထူးက သူ့ အရိပ်အခြည်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြသည် ဟူသော အချက် ဖြစ်၏။ သူသည် ဤအသိဖြင့် တစ်နေ့လုံး နေခဲ့ရ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွား၍ မတွေ့။ သို့သော်လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက် က သို့မဟုတ် လူ အမြောက်အမြားက သူ့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေသည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

သူ့ကို အံ့အား သင့်သွားအောင် လုပ်မည့် ပါတီပွဲ ဖြစ်၍ သူ့ဘက်က လည်း မသိသလို နေရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ပါမူလည်း သူတို့ လိုလားနေသည့် ပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်ဖို့ ရှိ၏။ သူသည် ခါတိုင်း လုပ်စဉ်များကို လုပ်၍ နေခဲ့ နေစဉ် အတိုင်း နေမှသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် လမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ လီချူး၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ သွား၍ ဘီယာ ဝယ်သည်။ လီ၏ မျက်နှာသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၍ အားထုတ်နေသည့်နယ် ရှိသည်။ သူ သည် စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ ဘီယာ တစ်ခွက် သောက်သည်။ ထို့နောက် ဒုတိယ တစ်ခွက်။ လမ်းပေါ် တွင် ယခု အချိန်အထိ လူသွားလူလာ မရှိသေး။

မက်ခိတို့ လူစုသည် နန်းတော် ထဲမှ မထွက်သေး။ အိမ်တံခါးကို လည်း ပိတ်ထားသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မီးဖိုတွင် မီး အဆက်ပြတ် မသွား။ ရေချိုးရန် ရေနွေး တည်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်သာ ရေချိုးကြ သည် မဟုတ်။ အချစ်ကလေးကိုပင် ရေချိုးပေးကာ အနီရောင် လည်ဝတ် ကလေး ပတ်ထားသည်။

“ငါတို့ ဘယ် အချိန် သွားကြမှာလဲ” ဟု ဟေဇယ်က မေးသည်။
“ရှစ်နာရီ မထိုးခင် သွားလို့ မဖြစ်ဘူးကွ” ဟု မက်ခိက ပြောသည်။
“ဒါပေမဲ့ မသွားမင် နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ဖြစ်အောင် လုပ်ထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ဒီလို လုပ်လို့ ပြဿနာလည်း မရှိနိုင်ပါဘူး။”

“ဒေါ်ခင်ကျတော့ကော သူ့မှာ နွေးထွေးသွားအောင် လုပ်စရာ ခြုံ မလား” ဟု ဟူဂီက မေးသည်။ “ဘာမှ မသိသလို ဘာလိုလို လုပ်ဖို့ ငါ သူ့ကို တစ်ပုလင်းလေအက် သွားပေးထားရင် မကောင်ဘူးလား”

“ဟာ... မသေးနဲ့။ မင်း ခေးစရာ မလိုဘူး” ဟု ယော်လီက ထားသည်။
“သူ စောစောကပဲ လီချူး ဆိုင်က ဘီယာ ဝယ်သွားဖို့”
“သူ... တို့ ကိစ္စကို သိများ သိသွားသလား” ဟု ဟူဂီက မေးသည်။
“သူ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲကွာ” ဟု မက်ခိက ပြောသည်။

(၂၉)

အောက်တိုဘာလ ၂၇ ရက် ညနေ လေးနာရီတွင် ဒေါ်ခင်သည် ရေစိုများကို ပုလင်းဘူးထဲ ထည့်သည့် အလုပ် ပြီးပြတ်သွားသည်။ သူသည် ဘူးများ ထည့်များနှင့် ဇာဂနာများကို ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရော်ဘာ လက်အိတ်များ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ် တစ် ခန်း ကြွက်များကို အစာ ကျွေးသည်။ အကောင်းဆုံး ဓာတ်ပြားများနှင့် မိုက် ကရိုစကုပ်များကို နောက်ဖေးခန်းထဲ ပို့၍ သော့ခတ်လိုက်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ရှေ့ဇာတ်တော် စူးရောက်သည့် နည်းသည် တစ်ဦးတလေ ပါလာ တတ်၏။ ထိုနည်းသည်မျိုးသည် အဆိပ် အလွန် ပြင်းသည့် ရက်တဲလ်စနီက ခေါ် မြေဆိုးများနှင့် ကစားချင်တတ်ကြ၏။ ဒေါ်ခင်သည် အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင် မည့် အလားအလာများကို တွေးကာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြင်ဆင်သည်။ သူ့ အနေဖြင့် ပါတီပွဲကို အန္တရာယ် ကင်းကင်းနှင့် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ဖြစ်သွားစေချင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ကော်ဖီအိုးကို မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်သည်။ သူ့ စိတ်ကြိုက် ဓာတ်ပြား တစ်ချပ်ကို စက်ထဲ ထည့်၍ ဖွင့်ထားခဲ့ပြီး ရေချိုးသည်။ သူ ရေချိုးသည်မှာ လျင်မြန် သွက်လက်လွန်းလှ၏။ သူ ဖွင့်ထားခဲ့သည့် ဓာတ် ပြားမှ သီချင်း အပြုံးမသတ်မီ ရေချိုးပြီးရုံမက အဝတ်အစားပင် လဲဖယ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် အိမ်ရှေ့ ပြတင်းမှ နေ၍ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ မြေကွက်လယ်နှင့် ငမေများ နန်းတော် ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ လှုပ်ရှား နေသည်ကို မမြင်ရ။ သူ၏ မွေးနေ့ပါတီသို့ ဘယ်သူတွေ လာကြမည်ကိုလည်း သူ မသိ။ ဘယ်နှယောက် လာကြမည်ကိုလည်း သူ မသိ။ သို့သော်လည်း

အခန်းထောင့်ရှိ လှောင်ချိုင့် ထဲမှ ကြောင်ထီး နှစ်ကောင်သည် အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြသည်။ ကျောများကို ကုန်း၍ အမွေးများကို ထောင်ကာ တခွိုးခွိုး မြည်ကာ မာန်ဖီနေကြသည်။ ယခု အချိန်ထိ ကြောင်ထီးကောင်ရေ နှစ်ဆယ့်တစ်ကောင် ရထားပြီ။ သူတို့ သတ်မှတ်ထားသည့် ကောင်ရေ အထိတော့ မရသေး။

“ငါတော့ ဒီကြောင်တွေကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး ယူသွားရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူးကွာ” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။ “လှောင်ချိုင့်က အကြီးကြီး ဆိုတော့ တံခါးပေါက်က ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဝင်အောင် သွင်းကြမလဲ”

“တို့ သယ်မသွားပါဘူးကွ” ဟု မက်ခဲက ပြောသည်။ “ဖားတွေတုန်းက ဘယ်လို လုပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ သတိ မရတော့ဘူးလား။ တို့က ဒေါခဲကို ကြောင်တွေ အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရုံပဲ သူ ဒီအထိ လိုက်လာပြီး ယူသွားမှာပေါ့”

မက်ခဲသည် ထိုင်ရာမှ သွားကာ အက်ဒီ၏ အရက်အိုး တစ်အိုး အဖုံးကို ဖွင့်သည်။ “ကဲ... တို့အားလုံး ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်သွားအောင်တော့ လုပ်ထားကြဦးမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပြောသည်။

ငါးနာရီခွဲချိန်တွင် တရုတ် အဘိုးအိုသည် ထုံးစံ အတိုင်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး နန်းတော် ရှေ့မှ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် မြေကွက်လပ်ကို ဖြတ်၍ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံနှင့် ဟီဒီမွန်ဒီ အဆောက်အအုံများ ကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘဲရားဖလက် ဂေဟာတွင် မိန်းကလေး အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ ပါတီပွဲကို သွားရမည့် ပထမ အသုတ်ကဏေ ဂေဟာတွင် အလှည့်ကျ စနစ်ဖြင့် နေခဲ့ရမည့် အသုတ်ပါ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဒိုရာသည် သူ့ကိုသူ တခမ်းတနား ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ လိမ္မော်ရောင် ဆေးဆိုးထားသည့် ဆံပင်ကို အခွေအလိပ်ကလေးများ လုပ်ကာ ကြည့်ကောင်းအောင် မွမ်းမံထားသည်။ လက်ထပ် လက်စွပ်ကို ဝတ်၍ စိန်ရင်ထိုးကို ရင်ဘတ်တွင် ထိုးထားသည်။ အဖြူရောင် ပိုးသားဝတ်စုံကို ကြော့နေအောင် ဝတ်ထားသည်။

ဂေဟာတွင် ကျန်ခဲ့ရမည့် မိန်းကလေးများသည် အလုပ်ခွင် ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားကြသော်လည်း အပြင် သွားရမည့် မိန်းကလေးများကတော့ ကိုယ် နှစ်သက်ရာ ဝတ်စုံများကို လှနေအောင် ဝတ်ဆင်ထား

ကြသည်။ သူ့ကို ချုပ်ထားသည့် အိပ်ရာခင်းကိုလည်း ထွက်ခွာပြီး ထမ်းပဲ့တွင် ထည့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အထိန်းတော်ကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကာ ညည်းညူလျှာရှိသည်။ သူ့ ပါတီပွဲသို့ လိုက်ချင်ပါလျက်နှင့် မလိုက်နိုင်၍ ဖြစ်၏။ ဂေဟာတွင် အလုပ်က ရှိနေသဖြင့် အစောင့် တစ်ယောက်တော့ ရှိနေရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဒိုရာသည် ခွံညားသော အမူအရာ အပြည့်ဖြင့် သူ ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ စားပွဲ အပေါ်ဆုံး အံဆွဲတို့ သော့တွင်တာ အထဲမှ ပုလင်း တစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက် တစ်လုံး ထုတ်သည်။ ဖန်ခွက် ထဲသို့ ဝိုင်တစ်ပက်စာ ငွဲထည့်သည်။ တံခါးဝမှ ရပ်၍ နားထောင်နေသော မိန်းကလေးသည် ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် ထိသံ ကြားလိုက်သည်။ ထိုသတင်း ချက်ချင်းပင် ပျံ့သွားသည်။ ထိုအခါ အခြား မိန်းကလေးများသည် ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပြေးဝင်ကာ အရက် တစ်ခွက် တစ်ဖလားစီ မော့ကြသည်။

ကင်နရီရိုး ပေါ်သို့ အမှောင်ရိပ်များ ကျဆင်းလာသည်။ နေ၏ အလင်းရောင်နှင့် လမ်းမီးတိုင်မှ မီးရောင်များ ကြားတွင် ပတ်ဝန်းကျင် ပြာမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသည်။ မီးကိစ္စ မေးသည်။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ဆောင်ခန်းထဲမှ နေ၍ ခန်းဆီးကို ဖယ်ကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။

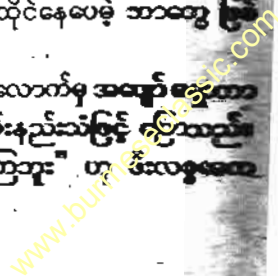
“သူ့ကို မြင်သလား” ဟု ဒေါရစ္စကို မေးသည်။
“အေး... မြင်တယ်။ အခန်း ထဲမှာ မီးတွေ ဖွင့်ထားတယ်။ သူ ထိုင်နေတယ်။ စာဖတ်နေတာလား မသိဘူး။ ဒီဘဲကြီး စာ သိပ်ဖတ်တာပဲ။ သူ့ မျက်စိတွေ မွဲကုန်တော့မှာပါပဲ။ ဟေ့... သူ့ လက်ထဲမှာ ဘီယာ ဖန်ခွက် ကိုင်ထားတယ်တဲ့ သိလား”

“ကြော်... သူလည်း တို့လိုပဲ နည်းနည်းပါးပါး သောက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဖီးလစ္စမေ၏ ခြေ တစ်ဖက်သည် ထော့နင်း ထော့နင်း ငြိမ်နေဆဲ သို့သော်လည်း အလုပ်ခွင်တော့ ဝင်နိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ “ရယ်စရာပဲဏော်” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ “သူ့ခမျာ အခန်း ထဲမှာ ထိုင်နေပေမဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ မသိရှာဘူး”

“သူ ငါတို့ဆီကို လာပြီး တစ်ကြိမ် တစ်ခါလောက်မှ အချော် ဧည့်တာတော့ မကောင်းပါဘူးဟယ်” ဟု ဒေါရစ္စက ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ကြွားသည်။

“တချို့ လူတွေက ပိုက်ဆံ မကုန်ချင်ကြဘူး” ဟု ဖီးလစ္စမေ ပြောသည်။ “သူတို့က တစ်မျိုး တွက်ကြတာ”

“အေးပေါ့လေ။ သူက ဟိုဟာမတွေ့ကို သဘော ကျချင် ကျနေမှာပေါ့”
“ဟိုဟာမတွေ့ ဆိုတာ ဘယ်သူတွေ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဟိုဘက်တန်းက ဟာမတွေ့ကို ပြောတာ”

“အို... အင်းပေါ့လေ။ သူ သဘောကျချင်လည်း ကျမှာပေါ့။ ကိုယ် အဲဒီ အိမ်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ လာတာတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“သူ မလာဘူး ထင်တာပဲ” ဟု ဒေါ်ရဲစွက ပြောသည်။ “မင်း ဒီမှာ အလုပ် မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တော့လည်း သူ တစ်မျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်း ပြောသလို ဆိုရင် သူက တို့ အလုပ်ကို သဘော မကျဘူး ဆို ပါတော့ ဟုတ်လား”

“အဲသလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကျတော့ သူ သဘောထားက တစ်မျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

သူ့ ရုံးခန်း ထဲတွင် ဒိုရာသည် နောက် တစ်ဖန်ခွက် ထပ်မောကာ တစ်ကြိုက်တည်းနှင့် မျိုချလိုက်ပြီး အဲဆွဲကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ နံရံပေါ်မှ မှန်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်ကာ ဆံပင်ကို အလှ ထပ်ပြင်သည်။ ဆေးဆိုးထားသည့် လက်သည်းများကို ပြန်၍ စစ်ဆေးသည်။ ထိုနောက် အသင့် ဖွင့်ထားသည့် ဘားကောင်တာ ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

အထိန်းတော် အဲဖလဲရက်သည် အခု အချိန်ထိ သုန်သုန်မှုန်မှုန် လုပ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ အပြော သူ့ အမူအရာ အားလုံးသည် နှစ်ခြိုက် စဖွယ် မရှိ။ ဒိုရာက အဲလဲဖရက်အား အေးစက် တင်းမာသော မျက်နှာထား ဖြင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ “ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ နင် မကျေနပ် ဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး” ဟု အဲလဲဖရက်က ပြန်ပြောသည်။ “မကျေနပ် စရာလည်း မရှိဘူး။ အားလုံး ကောင်းတယ်”

သူ့ လေသံသည် ဒိုရာ၏ စိတ်ကို ပို၍ ဆွပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။ “အားလုံး ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ လူကြီးမင်းမှာ အလုပ် တစ်ခု ရထား တယ် မဟုတ်လား။ လူကြီးမင်း အဲဒီ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ချင်သလား။ မလုပ်ချင်ဘူးလား။ အဲဒီ နှစ်လမ်း ကြိုက်တဲ့ လမ်း ရွေး”

“အားလုံး ကောင်းတယ်လို့ ပြောပြီးပြီ” ဟု အဲလဲဖရက်က စူအောက် အောက် မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ သူသည် ဘားကောင်တာပေါ် တံ တောင် နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ကာ မှန် ထဲမှ သူ့ရုပ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ “ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ပျော်စရာ ရှိတာ အေးအေးဆေးဆေး သွားပျော်

ပေါ့ဗျ” ဟု ဆက်ပြောသည်။ “ဒီမှာ ဘာမှ မဖြစ်ရအောင် ထုပ် တာဆီ ယူပြီးပြီး ခင်ဗျား ဘာမှ ပူနေစရာ မလိုဘူး”

ဒိုရာသည် အဲလဲဖရက်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ကောင်း ဖြစ် သွားသည်။ “ငါ ပြောမယ် အဲလဲဖရက်” ဟု ပြောသည်။ “ငါက ကေဘာထဲ မှာ အထိန်း အစောင့် ယောက်ျား တစ်ယောက် မရှိဘဲ အလုပ် လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး။ တချို့ ကောင်တွေက ဆိုးတယ် မဟုတ်လား။ ကောင်မလေး တွေချည်း ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ် ထိန်းနိုင်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ခံတလောက် နေတော့ လိုက်လာရင် ဖြစ်မှာပါ။ ဟိုအိမ်ပြတင်းပေါက်က နေပြီး ဒီလို လှမ်းလှမ်း ကြည့်ပေးရင် ရမှာပဲ။ အဲသလို လုပ်ရင်ကော မင်း ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ဒိုရာက လာခွင့် ပြုလိုက်သဖြင့် အဲလဲဖရက်သည် စိတ်ပြေသွား သည်။ “ကျုပ် ခဏ နေတော့ လာချင်တယ်။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက် ပါ” ဟု လေအေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ “ကျုပ်လည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိပါ ဘူး။ အခုတလော စိတ်ကိုတိုနေတယ်။ ဟိုလူကို ကျောရိုး ကျိုးအောင် လုပ်ပြီးကတည်းက အဲသလို ဖြစ်သွားတာ”

“မင်း နားနားနေနေ နေဖို့ လိုနေတယ်” ဟု ဒိုရာက ပြောသည်။ “ငါ မက်ခံကို ခဏ ခေါ်ထားကြည့်မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ မင်း သိတင်း နှစ်ပတ်လောက် နားပေါ့”

ဒိုရာသည် အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် လိမ္မာ ပါးနပ်သည့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် ဒေါ်ခံသည် ဘီယာ သောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ဝီစကီ ထပ်သောက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် မသိမသာ ရေချိန်ကိုက်လာသည်။ သူတို့က သူ့ အတွက် ပါတီ ပေးခြင်းသည် ကောင်းသော အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ခြင်းဟု စိတ် ထဲက ထင်သည်။ ‘ကံတော် ကုန်ရှာသည့် ဝင်းသား တစ်ပါး အတွက် လွမ်းတေး’ ဓာတ်ပြားကို ဖွင့်သည်။ ထိုခါ ရင် ထဲတွင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရ၏။ ထိုခံစားချက်ကြောင့် သူသည် ‘ဒတ်စပူ နှင့် ချာလို’ တေးသီချင်း ဓာတ်ပြားကို ဆက်ဖွင့်မိသည်။ ထိုတေးသီချင်း ထဲမှ အပိုဒ် တစ်ပိုဒ်ကြောင့် ရှေးဖြစ်ဟောင်း တန်ခိုးကို အထိန်းအမြစ်မှာ တခြား မဟုတ်။ မြေပြန် လွင်ပြင်ကြီးကို ခြစ်၍ လှုပ်လှုပ် တက်လာနေသည့် ဖုန်လုံးကြီးများကို ခြင်ချပ်သည့်ဟု မာလွန်တ ဘယင်း လာမပို့မီ အခြေအနေကို စောင့်နေ ကြည့်နေကြသော အသင် ဇွဲ ထဲမှ

လူများအဖြစ်။ ထိုလူများသည် စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများနှင့် စစ်သုံး ချပ်ဝတ် တန်ဆာများ၏ ထိမိလိုက်သံများနှင့် အီလူဆီနီယန် သီချင်းများကို ကြားနေ ကြရသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုသီချင်းဇာတ်ပြား ဆုံးသွားသည့် အခါ သူသည် ဝီစကီ ထပ် သောက်ပြန်သည်။ သောက်ရင်း သောက်ရင်းနှင့်ပင် သူ ရင်တွင်း၌ ဘရင် ဒလဘာဂ် မြို့တော် အကြောင်း ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။ ဤအကြောင်း သည် သူ၏ ချိုသာ ပျော့ပျောင်းသော စိတ်ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ “ငါ ကြိုက်တဲ့ ဇာတ်ပြား ငါ ဖွင့်နိုင်တာပဲ။ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လဲ” ဟု အော်ပြောသည်။ “ဖွင့်ချင်တာ ဖွင့်မယ်ကွာ။ လယ်ရာစီထွန်း လည်း ဖွင့်ချင် ဖွင့်မှာပဲ။ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ မိန်းကလေး ဇာတ်ပြား ဖွင့်ချင် လည်း ဖွင့်မှာပဲ။ ငါဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ လုပ်ချင် လုပ်နေနိုင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပဲ”

သူသည် ဝီစကီ ထည့်ပြီး သောက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ‘လမ်းဆေး သံ’ သီချင်း ဇာတ်ပြားကို ဖွင့်သည်။ လာအီဒါ ဆိုင်ထိပ်မှ မိုတ်လိုက် ဖွင့် လိုက် ဖြစ်နေသည့် နီယွန်မီးများကို လှမ်းမြင်နေသည်။ ထို့နောက် ဘဲရှား ဖလက် ဂေဟာ၏ စားသောက်ဆိုင် ရှေ့မှ လမ်းမီးများ လင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ချေးပိုးထိုးကောင်များသည် အုပ်လိုက် သင်းလိုက် ဖွဲ့ကာ လျှပ်စစ်မီး များ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပျံသန်း နေကြသည်။ အတောင်များ ညောင်းသည့် အခါ မြေပြင် ထက်သို့ တဖုတ်ဖုတ် ကျလာကြသည်။ မြေ ပေါ်တွင် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားကာ တွားသွားနေကြသည်။ ကြောင်မ တစ်ကောင်သည် ရေမြောင်း ဆေးအတိုင်း လျှောက်သွားနေသည်။ ဘဝကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် လုပ် နိုင်စွမ်း ရှိကြသော ညများကို ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင် ဖန်တီးနိုင် စွမ်း ရှိကြသော ကြောင်ထီးများတွင် ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေ သည်။

မစ္စတာမာလျှိုင်းသည် သူ ဘွိုင်လာ အိမ်ထဲမှ လေးဖက် ထောက်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်ခဲ၏ မွေးနေ့ပါတီပွဲသို့ လူတွေ သွားကြပြီလား ဟု သိလို၍ ဖြစ်သည်။ ငပေါများ နန်းတော် ထဲတွင် မက်ခဲနှင့် သူ့ အပေါင်း အသင်းများသည် နှိုးစက်နာရီ၏ လက်တံများကို ဂနာမငြိမ်သော စိတ်ဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

*

(၃၀)

ပါတီပွဲများ၏ သဘော သဘာဝကို လေ့လာ သုံးသပ်၍ စစ်တမ်း ထုတ်ကြ ရာ၌ တိတိကျကျလည်း မရှိ။ ပြည့်စုံ လုံလောက်ခြင်းလည်း မရှိ။ မည်သို့ ဝင် ဖြစ်စေ လူအများက ပါတီပွဲ တစ်ခုသည် ရောဂါ တစ်ခု စစ်တမ်း ထုတ်သလို တန်းဝင် လေ့လာ၍ သုံးသပ် ရယူနိုင်သော အရာ တစ်ခု ဖြစ် သည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် နားလည်ထားကြသည်။ အမှန်တော့ ပါတီပွဲ တစ်ခုသည် ပုဂ္ဂလိက ဆန်သော ပွဲ အမျိုးအစား တစ်ခု ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂလိက ဆန်သည်ဟု ဆိုရာ၌လည်း ကြောင်းကျိုး ဆင်ခြင်မှုကိုပင် လက်မခံနိုင်သော အခြေအနေမျိုး အထိ ရောက်လာတတ်သည့် ပုဂ္ဂလိက ဆန်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း ပါတီပွဲ တစ်ခုသည် မူလ စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း သို့မဟုတ် မူလက ချမှတ် ထားခဲ့သည် ရည်မှန်းချက် အတိုင်း အောင်မြင် စွာ ဖြစ်မြောက်သွားဖို့ သို့မဟုတ် ပြီးဆုံးသွားဖို့ ခက်ခဲသည်မှာ အခုန်ဝင် ဖြစ်ပေသည်။

ကင်နရီရိုး အရပ်ရှိ လူတိုင်းသည် သူ လုပ်မည့် ပါတီပွဲကို ဘယ်လို ပုံစံမျိုး ဖြစ်စေရမည်ဟု စိတ်ကူး စီစဉ်ထားခဲ့ကြပုံ ပေါ်၏။ ပါတီပွဲ ချုပ် ကြားသူများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ဟစ်၍ နှုတ်ခေါ် ကြမည်။ ဖက်လဲတကင်း ပြုကြမည်။ ချီးကျူးစကား၊ ဝမ်းသာယောဇာတ ပြောကြမည်။ ပြီးတော့ အလွန် ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေကြသည့် အသံများ သူတို့ ပါတီပွဲသည် ယင်းအင်္ဂါရပ်များနှင့် အစ ပြုလိမ့်မည်ဟုလည်း ထုတ်ပြန် ကောင်း ယုံကြည်ထားကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ပါတီပွဲသည် သူတို့ မျှော်လင့်ထားသလို အစ မပြုခဲ့ပေ။

ရှစ်နာရီ တိတိ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတို့အား သန့်ရှင်းထား သော ဆံပင်များသည် ကြောနေအောင် မြီးထားသော တော်ခံနှင့် သူ အထိမ်း

www.burmeseclassic.com

အသင်းများသည် အရက်အိုးများကို ထမ်း၍ နန်းတော်တွင်းမှ ထွက်ခွာကြသည်။ မီးရထားလမ်းနှင့် မြေကွက်လပ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ လမ်းမကြီးထိ ကူး၍ ဝက်စတင်း ဇီဝဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံသို့ လျင်မြန် သွယ်လက်စွာ သွားကြသည်။ လှေကားထစ်များ အတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံးပင် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ဣန္ဒြေ ပျက်နေကြသည်။

ဒေါ်ခင်က တံခါးကို ဖွင့်၍ ဆီးကြိုသည့် အခါ မက်ခင်က “ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ ခင်ဗျား မွေးနေ့မှာ လုပ်သင့်တာ လုပ်ကြပါတယ်။ ခင်ဗျား မွေးနေ့မှာ ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ပါစေလိုလည်း ဆုတောင်းကြပါတယ်။ မွေးနေ့ လက်ဆောင် တစ်ခု အနေနဲ့ ကြောင် နှစ်ဆယ့်တစ်ကောင်လည်း ယူလာခဲ့ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

မက်ခင်၏ စကား အဆုံးတွင် သူတို့ အားလုံးသည် အူးတီးအူကြောင်ဖြင့် လှေကား ထိပ်၌ ရပ်နေကြသည်။

“အထဲ ဝင်ကြလေကွာ” ဟု ဒေါ်ခင်က ပြောသည်။

“အခုဟာ ဘာပြုလို့ ဟို... ဟို.. ငါ တော်တော်ကို အံ့ညွှသွားတယ်။ မင်းတို့ ငါ့ မွေးနေ့ ဘယ်နေ့ ဆိုတာတောင် သိနေကြသကိုး။ မင်းတို့ သိတာတောင် ငါ သတိမရတော့ဘူးကွာ”

“ကြောင်ကတော့ အားလုံး ကြောင်ထီးတွေချည်းပဲဗျ” ဟု ဟောဇယ်က ပြောသည်။

“သူတို့ကို ကျုပ်တို့ ယူမထားခဲ့ကြသေးဘူး”

သူတို့သည် ဒေါ်ခင်နှင့် အတူ ဘယ်ဘက် အခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ အချိန် အတော်ကြီး ကြာမျှ ငြိမ်ဆိမ်နေကြသည်။

“ကဲ...” ဟု ဒေါ်ခင်က စကား စသည်။

“မင်းတို့လည်း ရောက်လာကြပြီ ဆိုတော့ တစ်ခွက် တစ်ဖလား လောက် မော့ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျုပ်တို့လည်း အရက်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ယူလာကြပါတယ်” ဟု မက်ခင်က ပြောကာ အက်ဒီ ယူလာသည့် အရက်အိုး သုံးအိုးကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ် စုလာတဲ့ အိုးတွေ ထဲမှာ ဘီယာ တစ်စက်မှ မပါဘူးဗျ” ဟု အက်ဒီက ဝင်ပြောသည်။

ဒေါ်ခင် ထံတွင် စောစောက ရှိနေခဲ့သည့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အမူအရာများသည် ကွယ်ပျောက်သွားပြီ။ “အဲသလို ဘယ် ဖြစ်မလဲ” ဟု ပြောသည်။

“မင်းတို့ အားလုံးကို ငါ တိုက်ရမှာပေါ့။ ငါ့မှာ ဝီစကီ ဝယ်ထားတာ အဆင်သင့် ရှိနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

သူတို့သည် အိမ်ရှင် ဧည့်သည် ထုံးစံ အတိုင်း ဣန္ဒြေ သိက္ခာ အပြည့်ဖြင့် ထိုင်ကာ ဝီစကီကို ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ သောက်နေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ ဒိုရာနှင့် မိန်းကလေးများ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ ယူလာသည့် အိပ်ရာခင်း လက်ဆောင်ကို ဒေါ်ခင်၏ လက်သို့ ပေးသည်။ ဒေါ်ခင်က အိပ်ရာခင်းကို သူ့ အိပ်ရာပေါ် ဖြန့်ခင်းထားသည်။ အိပ်ရာခင်းတော့ ပြောစရာ မရှိအောင် လှပသည်။ ဒေါ်ခင်က ဧည့်ခံသည့် ဝီစကီကို ဒိုရာတို့ အဖွဲ့က လက်ခံ၍ သောက်ကြသည်။ ထိုခဏမှာပင် မစ္စတာမာလ်ဗွိုင်းနှင့် နေသည်တို့သည် လက်ဆောင်များ ကိုယ်စီ ကိုင်၍ ရောက်လာကြသည်။

“လူ အများစုကတော့ ကျွန်တော် ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ဘယ်လောက် အထိ တန်ဖိုး ရှိတယ် ဆိုတာ မသိကြဘူး” ဟု ဆစ်ဇာလ်ဗွိုင်းက သူ ယူလာသည့် ဝဠာဖိ ခုနစ်ထုတ် ချိလ်မာ မော်တော်ကားမှ ဝစ္စတန်နှင့် ကော်နက်တင်ရောဒ်များကို ထုတ်ပြပြီး ပြောသည်။

“အခု အချိန်မှာ ဆိုရင် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီပစ္စည်းမျိုး တစ်မျိုး သုံးခု စီလောက် ကျန်ရင် ကံကောင်းပဲ”

ထို့နောက် လူတွေ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ရောက်လာနေကြသည်။ ဟင်နရီသည် ရောင်စုံပင် အုပ်များ စိခြယ်ထားသည့် အလျား သုံးပေ၊ အနံ့လေးပေ ကျယ်သည့် ကူရှင် ယူလာသည်။ သူသည် သူ၏ ပန်းချီနည်းသစ် အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း ပြောပြလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ လွင့်စဉ် ပျောက်ပျက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၍ ဟောပြောနေဖို့ အချိန်လည်း မရ။ အခြေအနေကလည်း မပေး။

မစ္စတာနှင့် မစ္စကီဂေး လင်မယား ရောက်လာသည်။ လီချံသာ ပြောကံအိုးများ တန်းစီ၍ ချိတ်ထားသည့် ကြိုးရှည်ကြီးနှင့် တခုတ် ခောင်နဲ့ မီးလုံးများ ပေးသည်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီတွင် ထိုမီးလုံးများကို လူ တစ်ဦး စပစ်မည်။ မည်သူ မည်ဝါမှန်းတော့ မသိ။ သို့သော်လည်း ပြောထုတ်ချိန်ကတော့ အချိန် တော်တော်ကြာမျှ မပျက်မစီး တည်ရှိခဲ့သည်။

လူစိမ်း အတော် များများ ပါဝင်သော အုပ်စု တစ်စု လာရင်းအိ အိုင်မှ တစ်ဆင့် ရောက်လာသည်။ ပါတီပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ် အပေါ် လွှမ်းမိုးနေသည့် ထိန်းသိမ်း ချုပ်တည်းမှုနှင့် ဟန်ဆောင်မှုများသည် လျင်မြန်စွာပင်

ကွာကျသွားသည်။ ဒိုရာသည် ဘုရင်မ တစ်ပါး ပလ္လင်ပေါ် ထိုင်နေသည့်နယ် တည်ငြိမ် ခံ့ညားစွာ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ လိမ္မော်ရောင် ဆံပင်သည် တဝင်း ဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေသည်။ ဝီစကီ ဖန်ခွက်ကို လက်ချောင်း လှလှများဖြင့် ထိန်းကိုင်ထားသည်။ သူ့ကလေးမတွေ ဣန္ဒြေ သိက္ခာ ရှိ မရှိ အမြဲတစေ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဒေါ်ခင်သည် အက တေးသီချင်း ဓာတ်ပြားကို စက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ကာ အမဲသားများကို ကြော်နေသည်။

ပထမဆုံး ဖြစ်ပွားလာသည့် ရန်ပွဲသည် အလွန်အမင်း အရပ်ဆိုးလှ သည်ဟု မဆိုသာ။ လာအီဒါ ဆိုင် အုပ်စုဝင် ထဲမှ ယောက်ျား တစ်ဦးသည် ဒိုရာ၏ မိန်းကလေးများ ထဲမှ တစ်ယောက်အား ယုတ်မာ ညစ်ညမ်းသော စကားကို ပြောကာ ဆွဲခေါ်သည်။ မိန်းကလေးတ ဘောင်းဝန်သော်လည်း မရ။ ထိုအခါ ဤစော်ကားမှုမျိုးကို လုံးဝ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်လေ့ မရှိသော မက်ခီနှင့် သူ့ အပေါင်းအသင်းများက ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပိုင်းဆော်ကာ အိမ်ပြင် သို့ မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ရသည့် အတွက် သူတို့ ရင်များသည် ပေါ့ပါးသွားကြသည်။

မီးဖိုခန်း ထဲတွင် ဒေါ်ခင်သည် ဒယ်အိုး သုံးလုံးဖြင့် အမဲသားများကို ပါးပါး လှီး၍ ကြော်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီးများကို လှီး၍ အသားကြော်များနှင့် ရောကာ ပေါင်မုန့်များနှင့် ညှပ်၍ အထပ်လိုက် တင်သည်။ သူ့ ရင်ထဲတွင် ပျော်မြူး ရွှင်လန်းလျက် ရှိ၏။

မက်ခီသည် သီချင်းစက်ကို ကိုင်တွယ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် အင် နိဂွန်မင်း၏ ဓာတ်ပြားများကို ဆက်တိုက် ဖွင့်သည်။ အခန်း ထဲတွင် ကခုန် ကြလေပြီ။ ပါတီပွဲသည် အားမာန် အပြည့်ဖြင့် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားစ ကြလေပြီ။

အက်ဒီသည် ရုံးခန်း တွင်းသို့ ဝင်၍ ခြေက ကနေသည်။ ဒေါ်ခင်သည် မီးဖိုခန်း ထဲသို့ ယူလာသည့် ဝီစကီ ပုလင်းမှ ဝီစကီကို တစ်ခွက်ပြီး တ ခွက် သောက်သည်။ သူ့ စိတ်သည် ပို၍ ပို၍ ရွှင်မြူး တက်ကြွလာသည်။ သူက အသားညှပ် ပေါင်မုန့်များ ကျွေးသည့် အခါ လူတိုင်း အံ့အား သင့် ကြသည်။ ဟုတ်တိပတ်တိ ဆာသူ တစ်ဦးမှ မရှိသော်လည်း သူ ကျွေးသော အားလုံး တစ်ခဏနှင့် ပြောင်သည်။ ဗိုက်ထဲတွင် အစာ ပြည့်သွားသဖြင့် ပါတီပွဲသည် အေးတိအေးစက်လို ဖြစ်သွားသည်။ ဝီစကီလည်း ပြောင်နေပြီ ထိုအခါ ဒေါ်ခင်သည် ဝိုင်များကို ဂါလန်ပုံးလိုက် ချပေးသည်။

ဒိုရာက “သီချင်း ကောင်းကောင်းလေးတွေ ထပ်ဖွင့်ခပ်သိမ်း ချစ် ရယ်” ဟု လှမ်းပြောသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်ခင်သည် မွန်တီဗာဒီ၏ သီချင်းများ ထဲမှ ‘အာဒီနှင့် အေမာ’ သီချင်းများကို ရွေး၍ ဖွင့်သည်။ ဧည့်သည်များသည် သီချင်းကို ငြိမ်ဆိမ်စွာ ထိုင်၍ နားထောင်နေကြသည်။ ဒိုရာကလည်း သီချင်း၏ အရသာ ကို ခံကာ တေးဂီတတွင် နစ်မြောလျက် ရှိသည်။

လူသစ် နှစ်ယောက်သည် လှေကားမှ တက်လာပြီး အခန်း ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ဒေါ်ခင်၏ ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည် မသိသော ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုကို ခံစားနေရသည်။ သီချင်းသံ ရပ်သွားသည့် အခါ ဧည့်သည်များသည် ပို၍ ငြိမ်ဆိမ်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်သည် သူ့ စိတ်ထူးနှင့် သူ့ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလာပြီး အေးဆေး တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ‘ပန်းထပ်တစ်ရာ’ ကဗျာရှည်ကြီး ထဲမှ အပိုဒ်များကို ဖတ်ပြန်သည်။ တဗျာ မှာ အသံကရိုက် ဘာသာမှ ပြန်ဆိုထားသည့် ရှေးဟောင်း အချစ် အလွမ်းဆွဲ ကဗျာ တစ်ပုဒ် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ခင်၏ အသံ ရပ်သွားချိန်တွင် ဖီးလစ္စမေသည် ငိုလျက် ရှိသည်။ ဒိုရာလည်း သူ့ မျက်လုံးများတွင် စိုလာသည့် မျက်ရည်စများကို လက်တိုင် ပေါဖြင့် တို့၍ တို့၍ သုတ်နေသည်။ ဒေါ်ခင်၏ နှုတ်မှ ထွက်လာနေသည့် စကားလုံး အသံများသည် ဟေဇယ် အဖို့ အလွန် သာယာသော အသံများ ဖြစ်နေသည်။ သို့တစေလည်း ယင်းစကားလုံးများ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို တော့ သူ နားမလည်ပေ။ နားလည်အောင်လည်း နားထောင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ခင် ဖတ်ပြခဲ့သော ကဗျာ၏ သြဇာသည် ကြီးမားသည်။ ဧည့်သည် အားလုံး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ကြသည်။ ဆုံးရှုံးသွားရသော အချစ်ကို လူတိုင်းတ ကိုယ်ချင်းစာကာ သနား ကရုဏာ ဖြစ်ကြသည်။ လွမ်းတသသ လည်း ဖြစ်ကြသည်။

“သိပ်လှတဲ့ ကဗျာပါလား” ဟု မက်ခီက မှတ်ချက် ချသည်။ “ကျုပ် တွေ ဖူးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို လွမ်းသွားအောင် လုပ်လိုက်ပြီ”

သူတို့သည် ဖန်ခွက်များတွင် ဝိုင် ထပ်ဖြည့်ကြသည်။ အားလုံး ဝိုင် ဆိတ် နေကြသည်။ ပါတီပွဲသည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု ကြားတွင် နေရာယူလျက် ရှိ၏။ အက်ဒီ တစ်ယောက်ကတော့ ဒေါ်ခင်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ခြေထ ထသည်။ က၍ အားရသောအခါ ပြန်ထွက်လာပြီး လူများ အကြား၌ ဝင်ထိုင် သည်။

ဧည့်သည် အချို့သည် အညောင်းပြေ သဘောဖြင့် လဲလျောင်းကြသည်။ အချို့က အိပ်ပျော်ကုန်သည်။ အချို့ကတော့ အိပ်ပျော် လှလှ ဖြစ်ကုန်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် လှေကားမှ ဖြုန်းဖြုန်းခိုင်းခိုင်းနှင့် တက်လာရသည့် ခြေသံများ ကြားကြရသည်။ ပြီးတော့ ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ လိုက်သည့် အသံ။ “ကောင်မလေးတွေ ဘယ်မှာလဲဟေ့”

မက်ခံသည် လှေနေရာမှ ပျော်ရွှင် မြူးတူးစွာဖြင့် ထရပ်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဟူဂီနှင့် ဂျိုးစံတို့၏ မျက်နှာများသည် ချက်ချင်းပင် ဝင်းလက်သွားကြသည်။

“ကိုယ့်လူ မေးနေတာ ဘာ မိန်းကလေးတွေလဲ” ဟု မက်ခံက လေအေးအေးဖြင့် မေးသည်။

“ဒါ ဇိမ်ခံအိမ် မဟုတ်လား မစ္စတာ” အငှားကားသမား တစ်ယောက် ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ ဇိမ်ခံအိမ် တစ်အိမ် ရှိတယ် ပြောလိုက်လို့ လာတာ”

“ခင်ဗျား အိမ်များနေပြီ မစ္စတာ” ဟု မက်ခံ၏ အသံသည် မြူးတူးတက်ကြွနေသည်။

“ဒါဆိုရင် ဟိုထဲက ကောင်မတွေက ဘာတွေလဲ”

ဤတွင် တိုက်ပွဲ စသည်။ ပါတီပွဲလာ ပရိသတ်များ ကြားတွင် ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်သည်။ တိုက်ပွဲကောင်း တစ်ပွဲ ဖြစ်၏။ ပြင်းထန်သည့် ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် အားလုံး ပါဝင်ကြသည်။ ဒိုရာမိန်းကလေးများသည် သူတို့ ဖိနပ်များကို ချွတ်၍ကိုင်းထားကြသည်။ တိုက်ပြင်းထန်လာသည့် အခါ သူတို့သည် ရန်သူ၏ ဦးခေါင်းကို ဖိနပ်သံခွာဖြင့် ခုတ်ကြသည်။ ဒိုရာသည် မီးဖိုခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ အသားကြိတ်စက်ကြိုက်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဤတိုက်ပွဲတွင် ဒေါ်ခံ ကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ပါဝင် ဆင်နွှဲသည်။ သူသည် မစ္စတာ မာလျိုင်း ခေးထားသည့် ဝဗွာ ခုနစ် ချယ်လ်ဗား မော်တော်ကားမှ ပစ္စတန်နှင့် ကော်နက်တင်း ရော့ဒ်များဖြင့် ထုသည်။ ရိုက်သည်။

တိုက်ပွဲကောင်း တစ်ပွဲ ဖြစ်၏။ ဟေဇယ်သည် ခလုတ်တိုက်က ပက်လက်လန် လဲသည်။ ဤတွင် သူ ပြန်၍ မထနိုင်မီ မျက်နှာကို ရှေ့ထောက်ဖြင့် နှစ်ချက် တိတိ အကန် ခံလိုက်ရသည်။ ဖရန်ကလင်က ဖုတ်စိတ် မီးဖိုကြီး လဲကျသွားသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာသည်။ ချောပိတ်မိ ခံနေကြရသော ရန်သူ လူသစ်များသည် နီးရာ စာအုပ်စင်များထဲမှ စာအုပ်ကြီးများကို ဆွဲယူပြီး ခိုင်းလွှားများ သဖွယ် အကာအကွယ် လုပ်

ခုခံကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း သုတ်ခွာနေသည့် အနေအထားသို့ ဆိုက်ရောက်သွားရသည်။

အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာ မှန်ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်စလုံး ရုစရာ ချိုအောင် ကွဲကုန်သည်။ ရုတ်တရက် လမ်းမ၏ တစ်ဖက်မှ တိုက်ပွဲသံတို့ ကြားရသော အဲလ်ဖရက်သည် အိမ်တွင်း သောလုံး ရိုက်တံ တစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ အပြေးအလွှား လာသည်။ ရန်သူများအား သူ အနစ်သက်ဆုံးသော လက်နက်ဖြင့် နောက်တက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ တိုက်ပွဲသည် လှေကားထစ်များ ပေါ်မှ နေ၍ လမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ရောက်ကာ ထိုမှ တစ်ဆင့် မြေကွက်လပ်ထဲ အထိ ကူးသွားသည်။

အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးသည် ပတ္တာများ ပြုတ်ကာ တွဲလောင်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ခံ၏ ရုပ်အင်္ကျီသည် စုတ်ပြဲသွားသည်။ သန်မာ တောင့်တင်းသော ပခုံးတွင် ရထားသည့် အပွန်းအပဲ့ ဒဏ်ရာ တစ်ခုမှ သွေး အနည်းငယ် ထွက်ကျလာသည်။ ရဲကား ဥဩသံများ သောသောညံ့မျှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အချိန်တွင် ရန်သူများသည် မြေကွက်လပ်၏ အလယ်သို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

ဒေါ်ခံ၏ မွေးနေ့ ပါတီပွဲမှ လူများသည် ရဲကား ရောက်မလာမီ ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပြုတ်နေသော တံခါးကိုလည်း ပြန်ပိတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မီးများကို အချိန်မီ ပိတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရဲများ အနေဖြင့် ဘာ တစ်ခုမှ ရှာမတွေ့။ သို့သော်လည်း ပါတီပွဲ ပရိသတ်ကတော့ မှောင်ထဲ၌ ထိုင်ကာ ဝိုင်ကို သောက်ရင်းက တခွိုးခွိုး ကျိတ်၍ ရယ်နေကြသည်။

ဘဲရားဖောက် ဂေဟာမှ မိန်းကလေးများသည် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့် အလှည့်ကျ စနစ် အရ လူချင်း လဲကြသည်။ အသစ် ရောက်လာသည့် အုပ်စုကြောင့် သောသော ရုတ်ရုတ် ဖြစ်ကြသည်။ ထို့နောက်တော့ ပါတီပွဲ၏ ပျော်ရွှင်မှု အရှိန်အဟုန်သည် ပို၍ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာ၏။ ထိုအခါ ရဲများ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်လာသည်။ အိမ်ထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ တထံဗျား ခေါက်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ပါတီပွဲတွင် ပါဝင် ဆင်နွှဲကြသည်။

မက်ခံနှင့် သူ့ အပေါင်းအသင်းများသည် ရဲကားကို သူ၍ ကျွမ်းကျင်စွာ စီယာ ဆိုင်သို့ သွားကာ ဝိုင် ထပ်ဝယ်ကြသည်။ အပြန်တွင် ဂျင်ဒီလာဂွမ်းထာပါ သူတို့နှင့် လိုက်လာသည်။ ပါတီပွဲမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကင်နီရို

ရုပ်ကွက် အစွန်မှပင် ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။ ပါတီပွဲသည် ကောင်းကောင်း ဖြစ်ကာ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းလာသည်။ အစီကရုဏ်း၌သာ မြင်တွေ့ရတတ်သည့် အရည်အသွေးများ ဝင်လာသည်။

ပင်လယ်ပြင်မှ ပြန်ရောက်လာကြသော ငါးဖမ်းလှေများနှင့် ခော်တော်များမှ တံငါ လုပ်သားများသည် ပါတီပွဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ တချော်တပါး ပါဝင် ဆင်နွှဲကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ကြွဖက်ကြသည်။ ဓွေ့ကြ ယမ်းကြသည်။ ငါးပြခန့် အကွာမှ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့် ရဲကို တိုင်မည်ဟု သွားသည်။ ရဲများကို ရှာမတွေ့။ ရဲများက သူတို့၏ ရဲကား အနီး ခံရသည်ဟု ပြောကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရဲကားကို ပင်လယ်ကမ်းစပ် အနီး၌ ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဒေါ်ခံသည် စားပွဲ တစ်လုံး ပေါ်၌ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ကာ ပြုံးနေသည်။ သူ့ လက်ချောင်းများဖြင့် ခူး တစ်ဖက်ကို အသာအယာ ခေါက်နေသည်။ မက်ခံနှင့် ဖီးလစွမေတို့သည် ကြမ်း ပေါ်တွင် ရက်အင်ဒီယန် နပန်းပွဲ ကျင်းပနေကြသည်။ အေးမြသော ပင်လယ်လေသည် မှန် ကွဲနေသော ပြတင်းပေါက်များမှ နေ၍ အခန်း တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မည်သူ လုပ်လိုက်သည် မသိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ပေပေါင်း နှစ်ဆယ့် ငါးပေမျှ ရှည်သော ခြောက်အိုးများ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြိုးကို မီးနှင့် ရှို့လိုက်သည်။

*

(၃၁)

အတော်ကလေး ဖွံ့ဖြိုး ကြီးထွားနေပြီ ဖြစ်သော ဂေါ်ဖာ တစ်ကောင်သည် ကင်နရီရိုးရပ် မြေကွက်လပ် တစ်ခု အတွင်းရှိ ပေါင်းမြက်ပင် ထူထပ်သည့် ချုံပုတ် အတွင်း၌ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူ အိပ်လုပ်ထားသော နေရာသည် အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေသော နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်၏။ ထူထပ် သိပ်သည်းပြီး စိုပြည် စိမ်းလန်းသော ပေါင်းပင် မြက်ပင်များနှင့် ပန်းဖရုံပင်ရိုင်းများသည် သူ့ နေရာကို လှပစွာ အုပ်မှီး ပေးထားသည်။ ပန်းဖရုံပင်များ ဆီမှ အသီးအပွင့်များသည် သူ့ နေအိမ်ကို အထက်ဘက်တွင် တွဲလဲ ခိုလျက် ရှိကြလေသည်။

သူ ခိုနားရာ မြေကလည်း ဂေါ်ဖာ တစ်ကောင် အတွက် တွင်းတစ်တွင်း တူးဖို့ အလွန် ကောင်းသော မြေ ဖြစ်သည်။ မြေသည် အနက်ရောင် ဖြစ်၍ ပျော့ပျောင်းသည်။ ရွံ့စေး အနည်းငယ် ပါဝင်နေသော မြေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မြေ ပြိုမည်ကို မစိုးရိမ်ရ။ အက်ကွဲသွားမည်ကိုလည်း မကြောက်ရ။ တူးထားသည့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း ကျုံ့သွားမည် ချိုင့်သွားမည် ကိုလည်းကောင်း မပူရ။

ဂေါ်ဖာ (Gopher) မြောက်အမေရိကတိုက်မှ မြေကြွက်နှင့် တူသော တွင်းအောင်း သတ္တဝါ တစ်မျိုး တချို့က ရှင်နှင့်လည်း တူသည်ဟု ဆိုကြသည်။ တောင်သည် ဝဝကစ်ကစ် ဖြစ်သည်။ ဆူဖြိုး စိုပြည်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ချောမွေ့ ပြောင်လက်နေသည်။ သူ့ ပါးနှစ်ဖက်ရှိ အစာအိတ်ကလေးသည် တွင်လည်း အမြဲတစေ အစာများ ပြည့်နေသည်။ သေးသွယ်သွယ် နားရွက်များ သည် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်လှသည်။ ပင်အုပ်ခေါင်းများ အရွယ် သာသာရွာရွာ ရှိသည်။ မျက်လုံး အစုံသည် မည်းနက် တောက်ပြောင် နေကြသည်။ ခြေတူး

www.burmeseclassic.com

သော လက်များသည် မာကြော သန်စွမ်းလှ၏။ ကျော ပေါ်မှ အမွှေးသည် အညိုရောင် ဖြစ်၍ ချောမွေ့ ပြောင်လက်နေသည်။ သူ့ ရင်ဘတ်မွှေးသည် ညိုဝါရောင် ပျော့ပျော့ ဖြစ်၍ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် နူးညံ့ပြီး ထူထပ် များပြားလှသည်။ ရှားလျားပြီး ခပ်ခုံးခုံး ဖြစ်နေသော အဝါရောင် သွားများနှင့် သေးငယ်သော အမြီးတိုလေး တစ်ချောင်း ရှိသည်။ အားလုံး ခြုံလိုက်လျှင် သူသည် အလွန် လှပသော ဂေါ်ဖာ တစ်ကောင် ဖြစ်၍ အရွယ်ကလည်း အလွန် နုနယ် ပျိုမြစ်နေသည့် အရွယ်ကောင်းကလေး ဖြစ်သည်။

သူသည် ဤနေရာသို့ ကုန်းကြောင်း ခရီးဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရာကောင်း တစ်ခုဟု သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမြင့်ပိုင်း တစ်နေရာကို ရွေး၍ တွင်းတူးခဲ့သည်။ အမြင့်ပိုင်းသည် ပေါင်းပင်၊ မြက်ပင်များ ကြားမှ နေ၍ ကင်နာရိုရီး အတွင်း၌ သွားလာနေကြသော ထရပ်ကားကြီးများကို မြင်နိုင်သည်။ ငပေါများ နန်းတော်မှ ထွက်လာပြီး ဤမြေပေါ်မှ ဖြတ်သွားသော မက်ခီနှင့် သူ့ အပေါင်းအသင်းများ၏ ခြေထောက်များကို မြင်နိုင်သည်။

ကျောက်မီးသွေး တမျှ မည်းနက်နေသော မြေကို တူးသည့် အခါ မြေသည် ထူထပ်ထားသည်ထက် ပို၍ ကောင်းမွန် ပြည့်စုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ မြေကြီး အောက်တွင် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ တွေ့နေရ၍ ဖြစ်၏။ အစားအစာ သိုလှောင်ဖို့ သူ အခန်း တစ်ခန်း ဖွဲ့သည့်အခါ သူ့ အခန်းသည် ကျောက်တုံး ဘစ်ဟုံး အောက်၌ ရှိနေသည့်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့လျှင် မိုးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ရွာရွာ မြေပြိုကျလာမည်ကို စိုးရိမ်စရာ မလိုတော့။ ဤနေရာသည် သူ့ အခြေ စိုက်နိုင်မည့် နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်နေပြီး ဤနေရာတွင် သားသမီးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ များများ နေသွားလို့ ရသည်။ ပြီးတော့ မူလ တွင်းမှ နေ၍ အရပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဆီသို့ တွင်းများ ဖောက်၍ နေမည် ဆိုပါကလည်း အလွယ်တကူ ဖြစ်နိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မနက်စောစောစီးစီး သူ တွင်းဝမှ ခေါင်းပြု ထွက်လိုက်လျှင် သာယာလှ သော ရွှေခင်းကို မြင်ရသည်။ ပန်းဖရုံငှက်များ ဆီမှ စိမ်းမြေမြ အရောင်သည် သူ့ ကိုယ် ပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ မိုးကောင်းကင် ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေသော နေမင်း၏ ပထမဆုံး လွှတ်လိုက်သည့် ရောင်ခြည်များသည် တွင်း ထဲသို့ ဆင်းလာသဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှ၏။ ထို့ကြောင့်

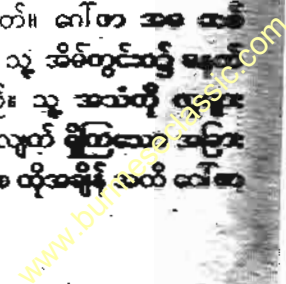
လည်း ဤနေရာတွင် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲစွာဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ နေလို့ ရလျက် ရှိ၏။

သူ့ အနေဖြင့် အခန်းကြီး တစ်ခန်း၊ အရေးပေါ် ထွက်ပေါက် လေးပေါက်နှင့် ရေလျှို ရေလွှမ်းမှု ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည့် အခန်း စသည်များ တည်ဆောက်ပြီးသွားသည့် အခါ အစားအစာများ စတင် သိုလှောင်သည်။ ပန်းဖရုံပင်၏ ရိုးတံနှင့် ရွက်တံများကို ကိုက်ဖြတ်သည်။ ဖြတ်ရာ၌ သူ လိုချင်သည့် အရွယ်အစား အတိုင်းအတာ အတိုင်း အတိအကျ ဖြတ်ယူခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ဖြတ်ထားသည့် ရိုးတံများကို တွင်း ထဲသို့ သယ်ယူပြီး စတိုခန်း ထဲ၌ သူ့ နေရာနှင့် သူ့ စနစ်တကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေအောင် ပုံသည်။

သူ့ အတွက် အလွန် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသည့် နေရာ တစ်နေရာ ဖြစ်၏။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဘာ ဥယျာဉ်မှ မရှိ။ ဘာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ထောင်ချောက်နှင့် ဖမ်းဖို့ မည်သူကမှ စိတ်ကူးကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဤအနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် ကြောင်တွေကတော့ အများကြီး ရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း စည်သူတ်စက်ရုံ ဆီမှ ငါးခေါင်းများနှင့် ငါးအူများကို အလျှံပယ် စားနေရသဖြင့် အမြဲတစေ ဝိုက်တွေ ဖောင်းကားနေကြသည် ဖြစ်ရာ ကြောင်များသည် အမဲလိုက်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြသည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

မြေသည် သဲ ဆန်သော မြေ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေဖပ်ခြင်း မရှိ။ တွင်း ထဲသို့လည်း ရေ စိမ့်၍ မဝင်။ ဂေါ်ဖာကောင်သည် အလုပ်ကို မနားမနေ လုပ်သည်။ သူ့ စတိုခန်း ထဲတွင် အစားအစာများ ပြည့်သွားသည် အထိ ဆက်တိုက် လုပ်သည်။ ထို့နောက် ဘေး တစ်ဖက်တွင် သူ့ အမှိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့် ကလေးများ အတွက် ဆေးခန်းကလေးများ လုပ်သည်။ နောင်နှစ် အနည်းငယ်မျှ အတွင်း သူ၏ သားသမီး မြေး မြစ် တိ တွတ်များ သည် ဤနေရာမှ နေ၍ စားကျက် ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။

သို့သော်လည်း အချိန်တွေ ကြာညောင်းလာသည့် အခါ ဂေါ်ဖာကောင် သည် စိတ်ပျက်လာသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဂေါ်ဖာ အစ ထစ် ကောင်တလေမှ ပေါ်မလာ၍ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ အိမ်တွင်း၌ မျက်စိ တိုင်း ထိုင်ကာ တက္ကီတက္ကီ ခြည်သံများ ပေးသည်။ သူ့ အသံထို လူများ မကြားနိုင်။ သို့သော်လည်း မြေကြီး ထဲ၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော အခြား ဂေါ်ဖာများတော့ ကြားနိုင်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုအချိန် သထိ ဂေါ်ဖာ အမ ပေါ်မလာ။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် စောင့်မျှော်နေရခြင်းကို စိတ်မရှည် ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် တွင်း ထဲမှ ထွက်၍ နောက်ထပ် ဂေါ်ဖာတွင်း တစ်တွင်းကို မတွေ့မချင်း လိုက်ရှာသည်။ တွင်းပေါက် အဝင်ဝမှ နေ၍ စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ဖိုသံ ပေးသည်။ တွင်း ထဲမှ ချိုးချိုးရွတ်ရွတ် အသံများ ကြားရသည်။ အမန့်ကိုလည်း သူ ရသည်။ သို့သော်လည်း တွင်း ထဲမှ တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာ၏ ဒဏ်ကို ခံထားရသဖြင့် အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေသော ဂေါ်ဖာအို အထီးကြီး တစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ သူ့အား အတင်း ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သူသည် မောဟိုက် ချညှိနဲ့စွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့ အခန်း ထဲတွင် သုံးရက် တိတိမျှ လှုံ့နေရသည်။ ရလာသည့် ဒဏ်ရာများ သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားသော်လည်း ဤတိုက်ပွဲတွင် ရွှေခြေ တစ်ဖက်မှ ခြေချောင်းလေး နှစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။

နောက်ထပ် သူသည် သူ၏ သာယာ လှပသော နေရာ ဘေးမှ နေ၍ ဖိုသံ ဆက်ပေးကာ မျှော်တလင့်နှင့် စောင့်စားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဂေါ်ဖာ အမ တစ်ကောက် တစ်မြီးမှ ပေါ်မလာ။ နောက် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာလာသည့် အခါ သူသည် ဤနေရာမှ ဝေးရာသို့ မရွေ့လျှင် မဖြစ်တော့ဟု ယူဆလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူ၏ လက်ရှိ နေရာနှင့် လမ်းနှစ်လမ်း အကွာရှိ ဒေလီယာ ပန်းခင်း တစ်ခင်း တည်ရာ တောင်ကုန်းအမြင့် ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ ဤနေရာသည် လူအများက ညစဉ် ညတိုင်း ထောင်ချောက်များ ချထားလေ့ ရှိသော နေရာပေတည်း။

*

(၃)

BURMESE CLASSIC

ဒေါ်ခဲသည် အိပ်မောကျနေရာမှ အလွန် အလွန် နှေးကွေး လေးလံစွာဖြင့် နိုးလာသည်။ နိုးလာပုံသည် အူတီအူကြောင် ဖြစ်သည်။ သူ နိုးလာပုံသည် ရေကူးကန် ထဲမှ တက်လာသည့် လူဝကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ သူ့အဖြစ်သည် နိုးလာလိုက် ပြန်အိပ်သွားလိုက်နှင့် ချာလပတ် လည်နေသည်။ သူ့ မှတ်ဆိတ် ပေါ်တွင် အနီရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အရာများ တွေ့ရသည်။ မျက်စိ တစ်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ရောင်မျိုးစုံ ယုတ်သမ်းနေသည့် အိပ်ရာခင်းကို မြင်တွေ့ရသည်။ အရောင် တလက်လက် ထွက်ကာ တောက်ပလွန်းအားကြီးသံဖြင့် မျက်လုံးများကို လျှင်မြန်စွာ ပြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်ပြီး ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့ အကြည့်သည် အိပ်ရာခင်းမှ ကြမ်းပြင်၊ ကြမ်းပြင်မှ တစ်ဆင့် အခန်းထောင့်ရှိ ကွဲနေသော ပန်းကန်၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် စားပွဲ ပေါ်၌ တန်းစီ နေကြသော ဖန်ခွက်များ၊ ကြမ်းပေါ် ကျကွဲနေကြသည့် ဖန်ခွက်များ၊ ဖိတ်ကျနေသည့် ပိုင်များနှင့် ပြန်ကျ နေကြသည့် အရပ်များ ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

တစ်ခန်းလုံးတွင် စက္ကူ အနီစများသည် ပြန်ကျနေကြသည်။ မြောက်အိုးနံ့များမှ ထွက်ခဲ့သည် ညှော်နံ့များသည် အခုထက်ထိ ခြေသေးစွင့်နေသော မီးဖိုခန်း တံခါးပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါ ထောင်စုံများ အထပ်လိုက် ဆင့်တင်ထားသည့် အမဲသားကြော် ပန်းထန်များနှင့် ဆီများ ပေကျ ညစ်ပတ်နေသည့် ဒယ်အိုးများကို မြင်နေရ၏။ နှင်ခြေထားသည့် စီးကရက် ဖင်ပိုင်း အတိုအစ ရာပေါင်းများစွာသည် နေရာတိုင်းတွင် နှိုနေ

www.burmeseclassic.com

ကြသည်။ ဗြောက်အိုးညှော်နံ့နှင့် အတူ ဝိုင်နံ့၊ ဝီစကီနံ့နှင့် ရေမွှေးနံ့များသည်
လေ ထဲတွင် တသင်းသင်း ပျံ့နေကြသည်။ အခန်း၏ အလယ် ကြမ်း ပေါ်
တွင်မူ စုပုံထားသည့် ဆံညှပ်များ၊ သူ့ အကြည့်သည် ထိုဆံညှပ်များ ပေါ်တွင်
တစ်ခဏမျှ စူးစိုက်နေသည်။

သူသည် တစ်ဖက်သို့ အသာအယာ စောင်းလိုက်ပြီး တံတောင် တစ်
ဖက်ဖြင့် ထောက်ကာ ကွဲပြဲ နေသော မှန်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ မျှော်
ကြည့်သည်။ ကင်နရီဂိုးသည် နေရောင် အောက်တွင် ငြိမ်ဆိမ်လျက် ရှိသည်။
မာလွိုင် လင်မယား၏ ဘျိုလ်လာဂေဟာ တံခါးသည် ပွင့်နေသည်။ ငမေများ
နန်းထော် တံခါးသည် ပိတ်လျက်။ မြေကွက်လပ် ပေါင်းမြက်ပင်များ ကြား
တွင် မြေပစ်လက်ပစ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မော ကျနေသည့် လူ တစ်
ယောက်။ ဘဲရားဖလက် ဂေဟာ တံခါးသည် ပိတ်ထားဆဲ။

ဒေါ်ခဲသည် လှဲနေရာမှ ထကာ မီးဖိုခန်းထဲ သွားသည်။ ရေချိုးခန်း
မဝင်မီ ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုထို ဖွင့်၍ မီးတို့ကာ ရေမွှေးအိုး တည်ပစ်ခဲ့သည်။
ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ခုတင်စွန်း၌ ပြန်ထိုင်ပြီး အပျက်အစီး
များကို ပြန်၍ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ တောင်ကုန်း ထက်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
ဆီမှ ခေါင်းလောင်းသံများ ကြားနေရလေပြီ။

ဓာတ်ငွေ့ မီးဖို ဆီမှ ရေမွှေးအိုး ဆူသံ ထွက်လာသည်။ သူသည်
ရေချိုးခန်း ပြန်ဝင်ပြီး ရေချိုးသည်။ ထို့နောက် အပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ
နှင့် ဖလန်နယ် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ လီချိုး ကုန်စုံဆိုင် ပိတ်ထားသည်။
သို့သော်လည်း ဆိုင်တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော လီချိုးကို မြင်သည်။ သူသည်
ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ လီချိုးအား ဘာမှ မပြောဘဲ ဆိုင်တံခါးကို
ဖွင့်၍ ရေခဲသတ္တာ ဆီသို့ သွားသည်။ အတွင်းမှ ဘီယာ ပုလင်းကို ယူပြီး
ပြန်ထွက်လာသည်။ ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်နေသော လီချိုး လက်ထဲသို့ ဘီယာဖိုး
ထည့်ပေးသည်။

“အချိန်ကောင်းပဲလား” ဟု လီချိုးက မေးသည်။ သူ၏ အညိုရောင်
မျက်လုံးများသည် နီရဲ နေကြသည်။

“ဒါပေါ့။ အချိန်ကောင်းပဲ” ဟု ဒေါ်ခဲက ပြန်ပြောကာ သူ့ ဓာတ်ခွဲခန်း
ဘက် ပြန်လာသည်။ မြေပဲထောပတ်ဖြင့် အစာညှပ် ပေါင်မုန့် တစ်ခု လှစ်
သည်။ ဘီယာနှင့် တွဲ၍ စားရန် ဖြစ်သည်။ လမ်း ပေါ်တွင် အလွန် တိတ်
ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်မျှ မရှိသေး။
ဒေါ်ခဲ၏ ခေါင်း ထဲတွင် တေးဂီတသံများ ကြားနေရဆဲ။

သူသည် ပေါင်မုန့်ကိုက်လိုက်၊ ဘီယာ မော့လိုက်နှင့် အရသာ ခံလျက်
ရှိသည်။ စားသောက်ပြီးသောအခါ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်၍ မကြွခွက်ကြီး ထဲမှ
ပေရေ ညစ်ပတ် နေသော ပန်းကန်များကို စရှင်းသည်။ ကြွခွက်ကြီး ထဲ
သို့ ရေမွှေး အရင် ထည့်သည်။ ပြီးမှ ဆပ်ပြာ လောင်းထည့်ပြီး ဆေးသည်။
ထို့နောက် ကြမ်းပြင် ပေါ်မှ မကွဲသေးသော ဖန်ခွက်များကို လိုက်စုပြီး
ရေမွှေး ဆပ်ပြာမြှုပ်ထဲ ထည့်စိမ်သည်။ အမဲဆီများ ကပ်နေသည့် ပန်းကန်
များမှာ အထပ်လိုက်။ ဒေါ်ခဲသည် ဖန်ခွက်များ ဆေးအပြီးတွင် တင်ရန်
နေရာ တစ်နေရာသို့ အလျင်ဆုံး ရှင်းသည်။ ထို့နောက် နောက်ပေးခန်း
တံခါးကို သော့နှင့် ဖွင့်၍ အထဲမှ သူ သိမ်းထားခဲ့သည့် ကျော်ဂျီယန် တေး
သီချင်း ဓာတ်ပြားများ ထုတ်ယူသည်။ ထို အထဲမှ ဓာတ်ပြား တစ်ချပ်ကို
သီချင်းစက်ထဲ ထည့်ဖွင့်သည်။ ဂီတသံသည် ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲတွင် ပျံ့လွင့်
နေသည်။

ဒေါ်ခဲသည် စောစောက ဆပ်ပြာမြှုပ်ထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့သည့် ဖန်ခွက်
များကို ဆေးသည်။ တစ်ခွက်နှင့် တစ်ခွက် မထိမီအောင် အထူး သတိထား
၍ ဆေးကြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖန်ခွက်ချင်းသာ ထိနေလျှင် တေးဂီတ၏
အလှနှင့် အရသာသည် ပျက်စီးသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ တကယ်တော့
ဤတေးသီချင်းများသည် မယုံကြည်နိုင်ပေဟန်အောင် ဖပ်ကြယ် ချိုမြသည့်
တေးသီချင်းများ ဖြစ်၏။

ဓာတ်ပြား ဆုံးသွားသည့် အခါ ဒေါ်ခဲသည် သူ့ လက်များကို သုတ်၍
စက်ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ သူ့ ခုတင် အောက်၌ ကျနေသည့် စာအုပ်
ကို မြင်သဖြင့် ကောက်ယူလိုက်ပြီး ခုတင် အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့
နောက် သူ့ နှုတ်ခမ်းများသည် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ
အတွင်း သူသည် စာကြောင်းများကို ပြည်းပြည်း မှန်မှန် သံနေသံထားဖြင့်
အော်ဖတ်သည်။

သူတို့၏ လူငယ်ဘဝကို
ပြန်၍ သတိမရနိုင်တော့သည့် နေရာ ဖြစ်သော
မျှော်စင်ကြီးများပေါ် ရောက်နေကြသည့်
ပညာရှိကြီးများ၏ အဆိုအမိန့် ဩဝါဒများကို
ကျွန်ုပ် သတိထားမိခဲ့သည်။
ထိုအခါ
ကျွန်ုပ်ချစ်သူထံမှ ကြားခဲ့ရဖူးသည့်
တီးတိုးစကားများ၏ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့မှုနှင့်

ညည်းကွားသံများ၏ ပရိယာယ် မာယာများကို
နားလည် သဘောပေါက်လာသည်။

တကယ်တော့

သူ့စကားလုံးများသည် အသိဉာဏ်ပညာ

အနည်းငယ်မျှသာ ပါ၍

စိတ်အား ထက်သန် တက်ကြွမှုတည်း ဟူသော

ပျားသကာရည် လောင်းထားသော်လည်း

ရေကဲ့သို့

ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လှပါသည်။

ပန်းကန်ဆေးခွက် ထဲမှ ဆပ်ပြာမြှုပ်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
အမြှုပ်များ ထကာ မြင့်တက်လာကြသည်။ ပလုံစီပြီး တက်လာနေသော
ဆပ်ပြာပူဖောင်းများသည် မကြာခဏ ပေါက်သွားကြသည်။ သဘောဆိပ်ခံ
တံတားများ အောက်တွင် ဒီရေသည် မြင့်တက်လာနေပြီ။ လှိုင်းလုံးများသည်
ကျောက်တောင်၊ ကျောက်တုံးကြီးများ ဆီသို့ မကြာမကြာ ပြေးဝင် ရိုက်ခတ်
လျက် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိုက်ပရပ်စ်ပင်များ

နှင်းဆီပွင့်များ

ကြီးမားသော တောင်တန်းပြာကြီးများ

ပြာမှိုင်းမှိုင်းတောင်ကုန်းများနှင့်

ပင်လယ်ပြင်ထက်မှ လှိုင်းသံများ အပေါ်

ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်ကို သတိရမိ၏။

တစ်နေ့တွင်

ထူးဆန်းသော မျက်လုံးများ

လိပ်ပြာများနှင့် တူသည့် လက်များကိုပင်

မြင်ဖူးခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်အဖို့

မနက်ခင်း စောစောစီးစီး

ကရဝေးပင် ထက်မှ နိုးထ ပျံသန်းသွားကြသည့်

မိုးဇွေငှက်များနှင့်

ခမ်းချောင်းကလေးများ အတွင်း ဆင်း၍

ရေကူးနေကြသော ကလေးများကို

မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပါ၏။

ဒေါ်ခဲသည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ပိတ်သည်။ လှိုင်းပုတ်သံများကို
သူ ကြားနေရသည်။ လှောင်ချိုင့်များ ထဲမှ ကြွက်ဖြူများ၏ ခုန်ပေါက်
မြူးထူး ပြေးလွှားနေဆဲ များဟုလည်း ကြားနေရသည်။ သူသည် မီးဖိုခန်းထဲ
ဝင်ကာ ပန်းကန်ဆေးခွက် ထဲမှ ဆပ်ပြာရည်ကို လက်နှင့် နှိုက်ကြည့်သည်။
ရေပူ မဟုတ်တော့။ ရေအေး ဖြစ်သွားပြီ။ သူသည် ရေနှေးပိုက်ကို ဖွင့်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ ပန်းကန်ဆေးခွက်နှင့် ကြွက်ဖြူများ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ
ကျယ်လောင်စွာ စကား ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘဝ၏ ပူလောင် ပြင်းပြသော

အရသာများကို

ခံစားသိရှိခဲ့ရပြီးပြီ။

ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော ပွဲတော်ကြီးများ၌

ရွှေခွက်များ

စွဲကိုင်ခဲ့ဖူးပြီ

မြင်တွေ့လိုက်ရသော အချိန် တိုတောင်းလွန်းလှ၏။

တဒဂံ အချိန်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုတဒဂံမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူ ထံမှ

ကျွန်ုပ်၏ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်

တစ်ခဏ အချိန်ကလေး ဖြစ်သည်

အကျွန်ုပ်သည်

အသန်စင်ဆုံးနှင့် အမွန်မြတ်ဆုံးသော

အဆုံးအစ ဟူ၍ မရှိသည့်

အလင်းရောင်

သွန်ကျနေသည်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။

သူသည် မျက်လုံးများကို သူ့ လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်သည်။ ကြွက်ဖြူ
များသည် သူတို့ လှောင်ချိုင့်များ အတွင်း၌ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားကာ မြူးထူး
လျက် ရှိကြ၏။ မှန်ကာ လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ရက်တဲလ်စနိုက် ခေါ် မြေဆိုး
များသည် ငြိမ်ဆိမ်စွာ ခွေပြီး မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်လုံးများဖြင့် အပြင်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်နေကြသည်။
